

ДЖОН ГРИШАМ БРОКЕРЪТ

Превод от английски: Богдан Русев, 2005

chitanka.info

1

В последните часове от един президентски мандат, обречен на по-малък интерес от страна на историците от всеки друг в историята на САЩ, с изключение може би на мандата на Уилям Хенри Харисън (общо 31 дни от встъпването в длъжност до смъртта), Артър Морган се беше скрил в Овалния кабинет заедно с единствения приятел, който му беше останал, и обмисляше последните си решения като президент. Точно в този момент беше напълно убеден, че се е провалил във всяко възможно начинание през последните четири години, и не му се вярваше, че по някакъв вълшебен начин ще успее да оправи всичко сега, когато краят бе толкова близо. Приятелят му също не вярваше, но както обикновено не говореше много и казваше само онова, което президентът би искал да чуе.

Президентът трябваше да реши въпроса с помилванията, да отговори на отчаяните молби от крадци, измамници и лъжци, някои от които бяха в затвора, други не бяха излежавали присъда, но все пак искаха да изтрият петната от доброто си име и да възстановят безценните си права. Всички до един твърдяха, че са му приятели, приятели на негови приятели или непоколебими негови поддръжници, макар че на пръсти се брояха сполучилите да дадат знак за тази своя подкрепа, преди да настъпи дванайсетият час. Беше доста тъжно, че след четири бурни години начело на свободния свят сега властта му се разпростираше единствено върху тази мизерна купчина молби от една банда мошеници. На кои от крадците следваше да се позволи да крадат отново? Ето това беше съдбовният въпрос, който занимаваше президента в изтичащите часове от мандата му.

Последният му приятел се казваше Криц и двамата се познаваха още от общежитието в „Корнел“, където Морган беше президент на студентския съвет, а Криц броеше бюлетините в избирателните урни. През последните четири години Криц беше работил като началник на отдела за връзки с обществеността, началник на президентския кабинет, съветник по въпросите на националната сигурност и дори

като държавен секретар, макар че на последния пост се задържа едва три месеца, преди президентът да го премести на по-безопасна длъжност, на която уникалният дипломатически стил на Криц нямаше да предизвика трета световна война. Последното му назначение беше през миналия октомври, във финалните напрегнати седмици на предизборната кампания на Морган. След като предварителните допитвания показаха, че президентът Морган изостава драстично от съперника си в поне четирийсет от петдесетте американски щата, Криц лично се беше заел с кампанията му и беше успял да отблъсне и останалите десет, макар че за Аляска можеше да се спори.

Бяха уникални избори за историята на САЩ. Действащият президент на страната никога не беше получавал толкова малко гласове. Всъщност гласовете бяха само три, и всичките от Аляска — единствения щат, където Морган, по настояване на Криц, изобщо не беше водил предизборна кампания. Претендентът за президентския пост беше получил петстотин трийсет и пет избирателни гласа, президентът Морган беше получил три. Думата „катастрофа“ беше просто смешно слаба, за да опише гигантските размери на този провал.

След като избирателните гласове бяха преброени обаче, претендентът за президентския пост, следвайки един особено лош съвет на екипа си, реши да оспори резултатите в Аляска. Защо да не вземе всичките 538 избирателни гласа в страната? Все пак това щеше да бъде единственият случай в историята, когато един претендент можеше напълно да срази своя противник, като по този начин демонстрира най-убедителната от всички възможни победи. Действащият президент продължи да се измъчва още цели шест седмици, докато в Аляска трескаво се водеха съдебни дела. Когато в крайна сметка Върховният съд на САЩ все пак му призна трите избирателни гласа от този щат, двамата с Криц мълчаливо отпразнуваха победата, като си поделиха бутилка шампанско.

Президентът Морган направо се влюби в Аляска, макар че според последните преброявания, подкрепени от Върховния съд, за него бяха гласували само седемнайсет души повече, отколкото за претендента.

Може би поначало трябваше да се откаже от предизборната кампания и в други щати.

Успя да загуби дори в Делауер, родния си щат, където някога, когато електоратът все още беше с всички си, беше изкарал осем чудесни години като губернатор. Точно както Морган не беше успял да отдели време за Аляска, неговият противник напълно се беше отказал от Делауер — там практически нямаше местни партийни организации, нито телевизионни реклами, нито дори една предизборна проява. Въпреки това претендентът беше успял да спечели 52% от гласовете на избирателите.

Криц седеше в голямо кожено кресло и стискаше бележник със списък от стотина задачи, коя от коя по-неотложни. Не откъсваше поглед от своя президент, който бавно минаваше от един прозорец на друг, вираше се навън в мрака и си представяше как би протекло управлението му в един друг свят. Изглеждаше потиснат и унижен. Беше на петдесет и осем години, а животът му бе изгубил смисъл, кариерата му бе претърпяла катастрофа и бракът му се разпадаше. Мисис Морган се беше върнала в родния си Уилмингтън и открито се подиграваше с идеята да заживеят в дървена вила в Аляска. Криц също хранеше някои тайни съмнения, че приятелят му е в състояние да се занимава само с лов и риболов до края на живота си, но, от друга страна, шансът човек да се отдалечи на 3200 км от мисис Морган наистина изглеждаше много примамлив. На изборите може би все пак щяха да се справят в Небраска, ако твърде аристократичната Първа дама не беше нарекла местния футболен отбор „Бързаците“.

Бързаците от Небраска!

Само ден след това изказване рейтингът на Морган пропадна толкова дълбоко както в Небраска, така и в Оклахома, че той така и не успя да си възвърне позициите.

В Тексас пък Първата дама опита някакво чили, току-що получило награда на местен кулинарен конкурс, и започна да повръща още на място. Малко преди да успеят да я откарат в болницата, един микрофон все пак успя да улови вече историческите й думи: „Не е за вярване, че тия диваци умират да се тъпчат с подобна отвратителна гадост.“

Щатът Небраска носеше пет избирателни гласа. Тексас, от друга страна, имаше трийсет и четири. Обидата срещу местния футболен отбор не беше чак толкова страшна. Но нито един кандидат за

президентския пост не беше в състояние да спечели в Тексас след подобно описание на гордостта на местната кухня.

Каква предизборна кампания само! Криц се изкушаваше да напише киша за нея. Някой трябваше да разкаже на идните поколения историята на тази катастрофа.

Съвместната им работа, започнала преди почти четирийсет години, отиваше към своя край. Криц вече беше приел предложението на голяма частна компания, която работеше по договори с Министерството на отбраната и където щеше да получава 200000 долара годишно, а освен това беше готов да изнася лекции навсякъде, където бяха толкова отчаяни, че да му плащат по 50000 за всяка. След като беше посветил целия си живот в служба на обществото, изведнъж се беше оказал без пукната пара на стари години и трябваше бързо да направи нещо по въпроса.

Самият президент беше продал красивата си стара къща в Джорджтаун с огромна печалба. След това си беше купил малко ранчо в Аляска, където хората очевидно му се радваха. Планираше да прекара остатъка от живота си там, като ходи на лов и риболов, може би щеше да напише и някакви мемоари. С каквото и да се захванеше в Аляска, то със сигурност нямаше да има нищо общо както с политиката, така и с Вашингтон. Не можеше да влезе в ролята на стария държавник, любимия гост на всяко тържество, мъдрия глас на опита. Не му се полагаха прощални турнета в различните щати, речи на разни политически конгреси и почетни титли по политически науки. Нямаше да нарекат нито една държавна библиотека на негово име. Хората бяха изразили мнението си ясно и оглушително. Щом толкова много не го искаха, нямаше да им се натрапва.

— Трябва да решим нещо за Кучинело — обади се Криц.

Президентът продължаваше да стои до прозореца и да гледа навън в тъмното, като си спомняше за Делауер.

— За кого? — попита.

— За Фиги Кучинело, филмовия режисьор, който беше обвинен, че е правил секс с някаква млада актриса.

— Колко млада?

— На петнайсет, мисля.

— Била е твърде млада.

— Да, така е. Режисьорът избяга в Аржентина и живее там от десет години. Но сега го е обхванала носталгия и му се иска да се върне и отново да започне да снима ужасните си филми. Твърди, че не може да устои, когато изкуството го зове обратно у дома.

— Очевидно не може да устои и на малките момичета.

— И на тях също.

— Ако беше на седемнайсет, щях да го пусна. Но петнайсет ми е прекалено.

— Предлага до пет милиона долара.

Президентът се обърна и погледна Криц.

— Предлага пет милиона долара за помилване?

— Да, и няма никакво време. Парите трябва да се преведат от банкова сметка в Швейцария. А там е три часът сутринта.

— И къде ще отидат парите?

— Имаме офшорни сметки. Няма да е трудно.

— Ами ако пресата научи?

— Ще стане страшно.

— И без това е страшно.

— Така ще стане още по-страшно.

— Всъщност пресата не ме интересува особено — заяви Морган. „Тогава защо изобщо попита?“ — възрази наум Криц.

— Могат ли да проследят парите? — попита президентът и отново се извърна към прозореца.

— Не.

Президентът повдигна дясната си ръка и започна да се почесва по врата. Винаги правеше така, когато предстоеше да вземе някое трудно решение. Десет минути преди онзи ужасен миг, когато едва не изпрати ядрените ракети към Северна Корея, беше разчесал кожата на врата си до кръв и беше изцапал яката на бялата си риза.

— Отговорът ми е „не“ — заяви той накрая. — Петнайсет е прекалено.

Някой отвори вратата, без да почука, и в кабинета нахълта Арти Морган, синът на президента, като държеше бутилка „Хайнекен“ в едната си ръка и някакви документи в другата. Беше облечен с протрити джинси и маратонки на босо.

— Обадиха се от ЦРУ — оповести той небрежно. — Мейнард идва насам.

После хвърли папките на бюрото и излезе от стаята, като затръшна вратата.

Криц си помисли, че Арти щеше да прибере петте милиона долара, без дори да се замисли, независимо на колко години е било момичето. За Арти петнайсет със сигурност не беше прекалено. Може би щяха да победят в Канзас, ако не бяха спипали Арти в една мотелска стая в Топика в компанията на три мажоретки, най-голямата от които беше на седемнайсет. Щатският прокурор най-сетне беше оттеглил обвиненията — два дни след изборния ден, — след като всяко от момичетата подписа декларация, в която твърдеше, че не е правила секс с Арти. Но всъщност тъкмо дотам щеше да се стигне, а вероятно и до всякакви неописуеми действия, ако броени секунди преди същинското деяние една от майките не беше нахълтала в мотелската стая и не беше предотвратила оргията.

Президентът се отпусна във въртящия се стол с кожена тапицерия зад бюрото си и се престори, че разглежда документите.

— Какво става с Бакман? — попита накрая той.

За осемнайсет години като директор на ЦРУ Теди Мейнард беше ходил в Белия дом по-малко от десет пъти. Нито веднъж не беше ходил там за вечеря (винаги отказваше подобни покани, като се оправдаваше със здравословното си състояние) и нито веднъж не беше отишъл, за да поднесе почитанията си на някой гостуващ държавен глава (защото изобщо не му пукаше за тях). Когато все още можеше да ходи, от време на време се отбиваше, за да поговори с който там е президент в момента или поне с човека, вземащ решенията вместо него. Но сега, когато беше в инвалидна количка, контактите му с Белия дом се ограничаваха до телефонни разговори. Историята помнеше и два случая, в които съответният вицепрезидент беше ходил специално до управлението на ЦРУ в Лангли, за да се срещне с мистър Мейнард.

Животът в инвалидна количка имаше едно-единствено преимущество: човек винаги разполагаше със страхотно извинение да ходи — или да не ходи — където си ще, по дяволите. Все пак никой не би посмял да насилва един стар инвалид.

След близо петдесет години в разузнаването мистър Мейнард най-сетне беше постигнал мечтата на всеки шпионин — да гледа право

зад себе си, докато отива някъде. Пътуваше в бял ван без обозначителни знаци, с бронирани стъкла, оловни стени и двама тежковъоръжени охранители, които седяха зад шофьора (впрочем също тежковъоръжен). Когато отиваше някъде, фиксираха инвалидната му количка за пода на микробуса със специални скоби, обратно на посоката на движението, и Теди можеше да наблюдава колите, а хората в тях да не го виждат. На известно разстояние винаги ги следваха още два вана, така че всеки глупашки опит някой да се доближи до директора на ЦРУ щеше да завърши с провал. Не че се очакваха такива опити. По-голямата част от света отдавна смяташе, че Теди Мейнард или е умрял, или тихо изживява последните си дни в някой строго охраняван старчески дом за шпиони.

Теди точно това искаше.

Беше увит в дебело сиво одеяло, а до него седеше Хоби, верният му помощник. Докато ванът се носеше по околоръстното с постоянна скорост от 100 км/ч., Теди отпиваше от зеления чай, който Хоби му беше налял от един термос, и наблюдаваше колите зад тях. Помощникът му се беше настанил на кожено столче, монтирано специално за тази цел.

Между две глътки чай Теди попита:

— Къде се намира Бакман в момента?

— В килията си — отвърна Хоби.

— А нашите хора говорят с директора на затвора, така ли?

— Чакат в кабинета му.

Теди отново отпи от картонената чашка, която държеше внимателно. Ръцете му бяха крехки и нашарени със сини вени, а кожата им беше млечнобяла, сякаш вече бяха умрели и търпеливо изчакваха и останалата част от тялото да ги последва.

— Колко време ще ни трябва, за да го изкараме от страната?

— Около четири часа.

— Планът е готов, нали?

— Всичко е под контрол. Чакаме само зелена светлина от президента.

— Надявам се да убедя този кретен лично.

* * *

Криц и въпросният кретен седяха, вторачени в стените на Овалния кабинет, и тежкото им мълчание се нарушаваше единствено от спорадични коментари за Джоуел Бакман. Все трябваше да си приказват за нещо, защото нито един от двамата не искаше да говори за това, което наистина го занимаваше в момента.

Какво става, за бога?

Наистина ли ще свърши така?

Четирийсет години. От „Корнел“ до Овалния кабинет. И всичко свърши толкова внезапно, че не им остана никакво време да се подготвят. Бяха разчитали на още един четиригодишен мандат. Още четири години слава, през които внимателно да подготвят наследството си, а после с достойнство да отстъпят поста и да пришпорят конете към зalezа.

Беше късно, но навън някак си успя да стане още по-тъмно. Прозорците, които гледаха към Розовата градина, бяха мастиленочерни. Часовникът над камината тиктакаше едва доловимо, докато отброяваше последните секунди.

— Как ще реагира пресата, ако помилвам Бакман? — попита президентът за пореден път.

— Ще изпаднат в истерия.

— Може да стане забавно.

— Да, но ти няма да си тук, за да гледаш от първия ред.

— Така е.

След официалното предаване на властта по обяд на следващия ден бягството на президента от Вашингтон щеше да започне на борда на един частен реактивен самолет (собственост на петролна компания), който щеше да го откара във вилата на стар приятел на остров Барбадос. По нареждане на Морган всички телевизионни приемници бяха махнати от вилата, там нямаше да се получават никакви вестници или списания, а телефонните линии щяха да бъдат прекъснати. Бившият президент не искаше да общува с никого, дори с Криц и особено с мисис Морган, поне един месец. Не му пукаше, дори междувременно Вашингтон да изгореше до основи. Всъщност тайничко се надяваше да стане точно така.

След почивката си на Барбадос щеше тайно да замине за вилата си в Аляска и там щеше да продължи да се крие от света, докато зимата не отминеше и не дойдеше отново пролетта.

— Да го помилваме ли? — попита президентът.

— Според мен да — каза Криц.

Президентът беше започнал да говори в първо лице множествено число — нещо, към което винаги прибягваше, когато му се налагаше да вземе някое потенциално непопулярно решение. Когато вземаше лесните решения, винаги говореше в единствено число. Но когато искаше да раздели отговорността и особено в случаите, когато покъсно щеше да му потрябва човек, върху когото да стовари цялата вина, винаги отваряше процеса на вземане на решения и за външни хора, например за Криц.

Криц се занимаваше с поемане на вината вече четирийсет години и макар че наистина беше свикнал, това не означаваше, че не му е писнало.

— Ако не беше Джоуел Бакман, най-вероятно нямаше да сме тук — отбеляза той.

— Може би си прав — съгласи се президентът.

Винаги беше твърдял, че е избран заради блестящата си предизборна кампания, очарователните си лични качества, свръхестествената си проникателност по отношение на световните проблеми и ясната си визия за бъдещето на Америка. Признанието, че всъщност дължи абсолютно всичко само на Джоуел Бакман, беше шокиращо.

Но Криц беше твърде уморен и очукан от живота, за да се шокира.

Преди шест години скандалът с Бакман се беше разпрострял като горски пожар и беше погълнал по-голямата част от Вашингтон, като беше стигнал и до Белия дом. Облаците над главата на тогавашния президент, който до момента се радваше на неизменна популярност, се бяха съгъстили дотолкова, че отвориха пътя на Артър Морган, който в крайна сметка грубичко се възползва от този шанс, за да се намъкне в Белия дом.

И сега, когато се готвеше все така грубичко да се измъкне от него, му допаднаше идеята да зашлеви един последен, с нищо незаслужен шамар в лицето на вашингтонските политици, които го бяха отхвърляли в продължение на четири години. Помилването на Джоуел Бакман щеше да разтърси из основи всички държавни служби във Вашингтон и да докара пресата до състояние на пълна истерия.

Морган точно това искаше. Щеше да се скрие на Барбадос и за пореден път да остави столицата в състояние на политическа обсада, при която конгресмените щяха да настояват за публични изслушвания, прокурорите щяха да разиграват актьорски етюди пред телевизионните камери, а надутите политолози да дърдорят нонстоп глупости по кабеларките.

Президентът се усмихна в тъмното.

Докато ванът прекосяваше река Потомак по моста „Арлингтън Мемориъл“, Хоби отново напълни картонената чашка на директора на ЦРУ със зелен чай.

— Благодаря ти — каза меко Теди. — Какво ще прави нашето момче утре, след като предаде властта?

— Ще бяга от страната.

— Трябваше да избяга по-рано.

— Планира да прекара един месец на Карибите, да си ближе раните, да се преструва, че светът не го интересува, да се цупи и да чака някой да му обърне внимание.

— А мисис Морган?

— Тя вече замина обратно за Делауер и сигурно играе бридж по цял ден.

— Ще се разделят ли?

— Ако той прояви малко здрав разум. Кой знае?

Теди внимателно отпи от чая си.

— А какво ще правим, ако Морган вземе, че откаже?

— Според мен няма да откаже. Предварителните разговори протекоха добре. Криц, изглежда, е на същото мнение. А в момента той усеща нещата много по-добре от Морган. Криц знае, че никога нямаше да видят как изглежда Овалният кабинет отвътре, ако не беше скандалът с Бакман.

— Ще повтора въпроса. Какво ще правим, ако Морган откаже?

— Нямаме с какво да го притиснем. Може да е идиот, но миналото му е чисто.

От Конститушън Авеню завиха по Осемнайсета улица и скоро влязоха в Белия дом през източния вход. От тъмното се материализираха няколко мъже с автомати, а миг по-късно агентите на

тайните служби с черните си шлифери спряха вана на алеята. Размениха се пароли, чу се прашене на радиостанции и след няколко минути инвалидната количка на Теди беше свалена. Претърсиха я, макар и символично, но не откриха нищо друго в нея, освен един стар, увит в одеяло инвалид.

Арти, този път без бирата си, но отново без да почука, надникна от вратата и съобщи:

— Мейнард пристигна.

— Значи е жив — отбеляза президентът.

— Общо взето.

— Вкарайте го тогава.

Хоби и един служител от охраната на име Приди вкараха инвалидната количка в Овалния кабинет. Президентът и Криц приветстваха гостите си с „добре дошли“ и ги поканиха да се настанят пред камината. За сметка на Мейнард, който отбягваше Белия дом, Приди на практика живееше в него и всяка сутрин докладваше на президента по въпросите на разузнаването.

Докато се настаняваха, Теди набързо огледа помещението, сякаш търсеше скрити микрофони и подслушвателни устройства. Беше почти сигурен, че няма, поне след скандала „Уотъргейт“. Тогава Никсън беше прекарал толкова много жици в Белия дом, че с тях можеше да се захранва с електричество един малък град — но, разбира се, си беше платил за това. От друга страна обаче, самият Теди носеше бръмбар. Внимателно скрито над носещата рама на инвалидната му количка, на броени сантиметри под седалката, работеше едно мощно записващо устройство, което нямаше да пропусне нито дума от разговора през следващия половин час.

Опита се да се усмихне на президента Морган, но всъщност му се искаше да каже: „Ти без никакво съмнение си най-ограниченият политик, когото съм виждал. Единствено в Америка е възможно идиот като теб да се изкачи на самия връх.“

Президентът Морган също се опита да се усмихне на Теди Мейнард. Всъщност му се искаше да каже: „Трябваше да те уволня още преди четири години. Агенцията, която ръководиш, е позор за тази страна.“

Теди: „Бях направо потресен, че все пак спечели в един щат, макар и само със седемнайсет гласа преднина.“

Морган: „Не можеш да откриеш нито един терорист, дори ако е платил да отпечатаат адреса му на рекламни билбордове.“

Теди: „Приятен риболов. Сигурен съм, че и пъстървите ще ти кълват толкова, колкото избирателите.“

Морган: „Защо просто не пукна, както ми обещаваха всички?“

Теди: „Президентите идват и си отиват, но аз винаги ще бъда тук.“

Морган: „Всъщност само Криц настояваше да те задържа. На него трябва да благодариш, че не остана без работа. Аз се канех да те изритам още на втората седмица, след като положих клетва.“

— Някой иска ли кафе? — предложи на глас Криц.

— Не — отвърна Теди.

След този отговор Хоби и Приди също отказаха. А тъй като ЦРУ не искаше кафе, президентът Морган се почувства задължен да поиска.

— Да, черно, с две бучки захар.

Криц кимна на секретарката, която чакаше до полуотворената врата. После отново се обърна към останалите и заяви:

— Не разполагаме с много време.

— Дойдох да поговорим за Джоуел Бакман — побърза да каже Теди.

— Да, затова дойде наистина — рече президентът.

— Както знаете — продължи Теди, като почти не му обърна внимание, — мистър Бакман влезе в затвора, без да каже и дума. Но продължава да крие някои тайни, които, честно казано, са заплаха за националната сигурност.

— Не можете да го убие — възрази Криц.

— Нямаме право да елиминираме американски граждани, мистър Криц. Законът ни го забранява. Предпочитаме някой друг да го направи вместо нас.

— Не ви разбирам — обади се президентът.

— Ето какъв е планът. Ако помилвате мистър Бакман и ако той приеме това помилване, ще го изведем от страната за броеци часове. Той ще трябва да се съгласи да прекара остатъка от живота си в анонимност. Не би трябвало да има нищо против, защото доста хора искат главата му и той много добре го знае. Ще го прехвърлим в друга

държава, най-вероятно някъде в Европа, където ще ни бъде по-лесно да го наблюдаваме. Ще му дадем нова самоличност. Ще заживее като свободен човек и с времето хората ще забравят за Джоуел Бакман.

— Но това не е краят на приказката — предположи Криц.

— Не. Ще почакаме, може би година или повече, после ще пуснем слуха за него на подходящите места. Оттам ще открият мистър Бакман и ще го убият, а когато това стане, много от нашите въпроси ще получат своя отговор.

Настъпи дълга пауза, през която Теди погледна първо към Криц, а после към президента. Когато се увери, че и двамата са напълно объркани, той продължи:

— Планът ни всъщност е много прост, господа. Да видим кой ще го убие.

— Значи ще гледате как го убиват? — попита Криц.

— Много внимателно.

— Кой би искал да го направи? — попита президентът.

Теди отново склочи пръстите на бледите си ръце и се отдръпна леко назад в инвалидната количка, после погледна събеседниците си отвисоко, сякаш беше строг учител и изнасяше лекция на третокласници.

— Може би руснаците или китайците, а може би израелците. Нищо чудно да има и други.

Естествено, че имаше и други, но никой не очакваше Теди да разкаже всичко, което знае. Той никога не разкриваше цялата си информация и никога нямаше да го направи, независимо кой беше президентът в момента и колко време му оставаше в Овалния кабинет. Президентите идваха и си отиваха. Някои оставаха четири години, други осем. Някои си падаха по разузнаването, други се интересуваха само от рейтинга си. Морган беше рядко неспособен по отношение на външната политика и сега, когато му оставаха само няколко часа на власт, Теди в никакъв случай нямаше да му разкаже повече от абсолютно необходимото, за да получи исканото помилване.

— Бакман ще приеме ли такава сделка? — попита Криц.

— Може и да не приеме — отвърна Теди. — Но все пак от шест години живее в единична килия. А това означава по два-сет и три часа на денонощие в миниатюрно помещение без прозорци. По един час на ден в двора. Баня три пъти в седмицата. Лоша храна. Казват, че е

отслабнал с двайсет и пет килограма. Общо взето, не му се отразява много добре.

Преди два месеца, веднага след изборната катастрофа, когато Теди Мейнард беше започнал да планира операцията с помилването, той беше използвал една от многобройните си връзки, за да утежни положението на Бакман в затвора. Температурата в килията му беше свалена с десет градуса и от един месец насам той беше развил ужасна кашлица. Храната му, която и преди това беше по-скоро безвкусна, вече минаваше по два пъти през пасатора и се сервираше студена. Тоалетното казанче не работеше през половината от времето. Надзирателите го будеха през нощта, когато си поискат. Беше му отнето правото на телефонни разговори. Юридическата библиотека, която дотогава му разрешаваха да използва два пъти в седмицата, изведнъж се оказа забранена за него. Бакман, който беше адвокат, много добре знаеше правата си и заплашваше както самия затвор, така и правителството с всевъзможни процеси, но досега не беше завел нито едно дело. Престоят в затвора започваше да го измъчва. Вече настояваше за сънотворни лекарства и антидепресанти.

— Значи искаш да помилвам Джоуел Бакман, за да ти дам възможност да уредиш да го убият? — попита остро президентът.

— Да — отвърна безизразно Теди. — Но няма да се налага да уреждам нищо.

— И въпреки това той ще бъде убит?

— Да.

— И убийството му ще бъде в интерес на националната сигурност на САЩ?

— Твърдо съм убеден.

2

Крилото за строго охранявани престъпници във федералния затвор „Ръдли“ се състоеше от четирийсет еднакви килии — четири на четири метра без прозорци, без решетки, с гол бетонен под, боядисан в зелено, панелни стени и врата от една-единствена солидна метална плоча с тесен процеп на нивото на пода, през който подаваха подносите с храната, и миниатюрна шпионка без капак, през която надзирателите от време на време го проверяваха. В крилото бяха настанени правителствени информатори, доносници от наркорежата, разкажали се мафиоти и неколцина шпиони — все хора, които трябваше да бъдат държани зад решетките в интерес на тяхната собствена безопасност, защото навсякъде другаде щяха да попаднат на лица и организации, които с удоволствие биха им прерязали гърлото. Повечето от общо четирийсетте затворници, които излежаваха присъдите си в „Ръдли“, сами бяха пожелали да ги настанят в строго охраняваното крило.

Джоуел Бакман тъкмо се опитваше да заспи, когато двама надзиратели с трясък отвориха вратата на килията му и светнаха лампата.

— Директорът те вика — съобщи единият, без да се задълбочава в подробности.

Тримата мълчаливо поеа през замръзналата прерия на Оклахома в един затворнически микробус, като подминаха няколко други блока, в които живееха по-слабо охранявани престъпници, преди да стигнат до административната сграда. Бакман, който междувременно беше окован с белезници, макар че нямаше видима причина за това, беше избутан вътре и нагоре по стълбището към втория етаж, а после и по един дълъг коридор към просторния кабинет на директора, в който светеше и очевидно се случваше нещо важно. Докато вървеше, Бакман забеляза стенен часовник, който показваше почти 11:00 вечерта.

Никога не се беше срещал лично с директора, което съвсем не беше необичайно за този затвор. Директорът имаше множество

сериозни причини да не се появява много-много. Нито се притесняваше, че ще изгуби поста си на следващите избори, нито пък изпитваше нужда да мотивира служителите си. В кабинета му имаше и още трима мъже с костюми и сериозен вид, които очевидно водеха разговор от известно време. Макар че пушенето е строго забранено в административни сгради, собственост на американското правителство, се виждаше препълнен пепелник, а под тавана висеше гъст облак от цигарен дим.

Без абсолютно никакви встъпителни думи директорът нареди:

— Седнете, мистър Бакман.

— Приятно ми е да се срещнем — каза Бакман, като не откъсваше поглед от другите трима мъже. — Какво точно правя тук?

— Ще го обсъдим.

— Бихте ли ми свалили белезниците, ако обичате? Обещавам да не убивам никого.

Директорът щракна с пръсти към най-близкия надзирател, който бързо намери необходимия ключ и освободи ръцете на Бакман. После излезе забързано и затръшна вратата зад гърба си, с което неприятно подражни директора, по принцип доста нервен човек.

Той посочи към останалите мъже и ги представи:

— Това е специален агент Адер от ФБР. Мистър Нейб от Министерството на правосъдието. И мистър Сайзмор, също от Вашингтон.

Нито един от тримата не помръдна и на сантиметър към Бакман, който продължаваше да стои прав с крайно объркан вид. Той им кимна, вял опит да спази правилата на приличието. Никой не му отговори.

— Седнете, моля — повтори директорът и Бакман най-сетне се настани на един стол. — Благодаря. Както знаете, мистър Бакман, новият президент на САЩ се кани да встъпи в длъжност. Президентът Морган напуска Белия дом. И точно в момента седи в Овалния кабинет и се бори с нелеката задача да реши дам да ви помилва.

Бакман изведнъж беше обхванат от пристъп на жестока кашлица — донякъде резултат от почти арктическата температура в килията му, донякъде от думата „помилва“.

Мистър Нейб от Министерството на правосъдието му подаде бутилка вода, от която той отпи толкова жадно, че се поля по брадичката, но в крайна сметка успя да потисне кашлицата си.

— Да ме помилва? — измърмори невярващо.

— Напълно, с някои условия.

— Но защо?

— Не знам защо, мистър Бакман, нито пък ми е работа да разбирам какво точно става. Аз само предавам съобщението.

Мистър Сайзмор, който беше представен просто като човек „от Вашингтон“, без да се съобщава нито професията му, нито за коя организация работи, се обади:

— Предлага ви се сделка, мистър Бакман. В замяна на пълното помилване трябва да се съгласите да напуснете страната, никога да не се връщате и да заживеете с нова самоличност на място, където никой никога няма да ви открие.

„Няма проблем“, помисли си Бакман. Той също не искаше никой да го открива.

— Но защо? — измърмори отново.

Трепереше толкова силно, че бутилката в лявата му ръка подскачаше.

Мистър Сайзмор от Вашингтон забеляза това и внимателно огледа Джоуел Бакман — от ниско подстриганата сива коса до скъсаните му маратонки от магазин за един долар, под които беше обул черните чорапи, които раздаваха на затворниците. Не можеше да не си представи как изглеждаше същият човек преди. Сети се за корицата на някакво списание. Там Джоуел Бакман беше сниман от професионален фотограф в идеално скроен черен италиански костюм; с коса, зализана до последното косъмче, той гледаше право към камерата с такова самодоволство, на каквото изобщо е способно човешко същество. Тогава косата му беше по-дълга и по-тъмна, красивото му лице беше свежо и без бръчки, а тялото му беше натежало около кръста в резултат от многобройните служебни обеда и официални вечери с продължителност от четири часа. Обичаше виното, жените и спортните коли. Притежаваше собствен реактивен самолет, яхта и вила във Вейл, за които с удоволствие разказваше пред списанието. Над главата му с големи черни букви беше заглавието: „Брокерът — това ли е вторият по важност човек във Вашингтон?“

Списанието беше в куфарчето на мистър Сайзмор заедно с една дебела папка с други документи за Джоуел Бакман. Беше ги прелистил по време на полета от Вашингтон до Тълса.

Според статията в списанието годишният приход на брокера по онова време беше повече от десет милиона долара, макар че читателят не можеше да бъде напълно сигурен поради лукавия начин, по който Бакман го беше съобщил на журналистите. В юридическата фирма, която беше основал, работеха двеста адвокати, което не беше толкова много за Вашингтон, но все пак без съмнение беше най-влиятелната в политическите кръгове. В крайна сметка цялата организация беше машина за лобиране, а не истинска кантора, където истински адвокати да упражняват професията си. Беше по-скоро като политически публичен дом за богати корпорации и чуждестранни правителства.

„От колкото по-високо падаш, толкова повече боли“, помисли си Сайзмор, докато гледаше как подскача бутилката в ръката на Бакман.

— Не разбирам — успя да прошепне бившият лобист.

— Нямаме време за по-подробно обяснение — прекъсна го мистър Сайзмор. — Сделката трябва да бъде сключена веднага, мистър Бакман. За съжаление не разполагате с никакво време, за да обмислите условията. Налага се бързо решение. Да или не. Искате ли да останете тук, или предпочитате да живеете под чуждо име на другия край на света?

— Къде точно?

— Все още не знаем, но ще го измислим.

— Ще бъда ли в безопасност?

— Само вие можете да отговорите на този въпрос, мистър Бакман.

Брокерът обмисли този отговор и започна да трепери още по-силно.

— Кога трябва да тръгна? — попита бавно.

Гласът му започваше да си възвръща силата, но отново го заплашваше яростен пристъп на кашлица.

— Веднага — отвърна мистър Сайзмор.

Беше поел водещата роля в тази среща, а на директора на затвора и представителите на ФБР и Министерството на правосъдието беше оставена ролята на обикновени зрители.

— Тоест още тази вечер?

— Дори няма да се връщате в килията си.

— Жалко — каза Бакман и събеседниците му неволно се усмихнаха.

— Пред вратата на килията ви чака един надзирател — обясни директорът. — Ще вземе каквото поискате оттам, за да ви го донесат.

— Пред вратата на килията ми винаги има надзирател — сопна се Бакман. — Ако точно в момента е онзи неприятен гърчав садист Слоун, кажете му да вземе бръснарските ми ножчета и да си пререже вените.

Четиримата мъже в стаята преглътнаха с усилие и зачакаха думите сами да напуснат помещението през вентилационната шахта. Вместо това те сякаш прерязаха задимения въздух и няколко пъти отекнаха в стените.

Мистър Сайзмор се прокашля, намести се на стола и каза:

— В Овалния кабинет очакват решението ви, мистър Бакман. Приемате ли сделката?

— Президентът ме чака лично, нали?

— Може и така да се каже.

— Той ми го дължи. Все пак аз го вкарах там.

— Това не е най-подходящият момент да обсъждаме подобни теми, мистър Бакман — каза меко Сайзмор.

— Ще ми върне ли услугата?

— Не съм наясно с мислите на президента.

— Наистина ли смятате, че той е в състояние да извършва мисловна дейност?

— Нека просто да му се обадим и да му кажем, че отговорът ви е „не“.

— Почакайте.

Бакман допи водата в бутилката и поиска още една. После избърса устата си с ръкав и попита:

— Това е нещо като програма за защита на свидетелите, нали така?

— Не е официална държавна програма, мистър Бакман. Но от време на време се оказва наложително да скрием някои хора.

— Колко често ви се случва да загубите някого от тях?

— Не много често.

— Не много често ли? Значи няма гаранция, че ще бъде в безопасност?

— Никога няма гаранция. Но имате добри шансове.

Бакман отново се обърна към директора.

— Колко години ми остават тук, Лестър?

Лестър подскочи, когато отново го включиха в разговора по този начин. Никой никога не го наричаше с първото му име, защото го мразеше и избягваше да го използва. На табелката на бюрото му пишеше „Л. Хауард Кас“.

— Четиринайсет години — отвърна рязко. — И можеш да ме наричаш „господин директоре“ или „мистър Кас“.

— Мистър Кас си у вас — каза Бакман. — Не вярвам тук да изкарам повече от три години. Лошата храна, измръзването и липсата на медицински грижи ще ме довършат. Да ви кажа, момчета, нашият Лестър хич не глези затворниците.

— Какво стана с решението ви? — напомни мистър Сайзмор.

— Естествено, че приемам — отвърна Бакман. — Човек трябва да е пълен глупак, за да откаже.

Мистър Нейб от Министерството на правосъдието най-сетне се раздвижи. Той отвори куфарчето си и заяви:

— Това са документите, които трябва да подпишете.

— За кого точно работите? — обърна се Бакман към мистър Сайзмор.

— За президента на САЩ.

— Е, в такъв случай му предайте, че не успях да гласувам за него, защото бях в затвора. Не че със сигурност щях да го направя, ако имах тази възможност. И му предайте, че съм му много благодарен, става ли?

— Става.

Хоби напълни още една чаша със зелен чай, този път съвсем слаб, защото наближаваше полунощ, и я подаде на Теди, който отново беше увит в одеяло и не откъсваше поглед от движението по улицата зад тях. Движеха се по Конститушън Авеню и излизаха от центъра на града — вече наближаваха моста „Рузвелт“. Старецът отпи от чая си и заяви:

— Морган е прекалено глупав, за да се сети да продава помилванията си. Криц обаче ме притеснява.

— На остров Невис е открита съвсем нова сметка — каза Хоби. — Отворили са я преди две седмици от някаква невзрачна компания,

собственост на Флойд Дънлап.

— А кой е той?

— Един от хората, които отговарят за финансирането на Морган.

— Защо точно на Невис?

— В момента това се смята за най-модерното място за офшорни сделки.

— И ние го наблюдаваме?

— Неотлъчно. Ще видим всяко прехвърляне на средства към тази сметка през следващите четирийсет и осем часа.

Теди леко кимна и погледна наляво, където за миг се мярна Кенеди Сентър.

— Къде е Бакман сега? — попита.

— Излиза от затвора.

Теди се усмихна и отпи от чая. Прекосиха моста в мълчание, а после, когато река Потомак остана зад гърба им, попита:

— Кой ще го пипне пръв?

— Има ли някакво значение?

— Не, няма. Но ще бъде доста забавно да наблюдаваме надпреварата.

Облечен с износена, но колосана и изгладена военна униформа с пясъчен цвят, от която бяха свалени пагоните и всички опознавателни знаци, с лъснати черни ботуши и тежка зимна шуба с качулка, нахлупена плътно на главата, Джоуел Бакман излезе от федералния затвор „Ръдли“ в дванайсет и пет през нощта, четиринайсет години предсрочно. Беше прекарал вътре, в единична килия, малко повече от шест години и когато си тръгваше, носеше само една брезентова торба с няколко книги и снимки. Нито веднъж не се обърна да погледне назад.

Беше на петдесет и две години, разведен, без пукната пара, не поддържаше никакви контакти с две от трите си деца и беше напълно забравен от всички приятели, които някога беше имал. Нито един от тях не си беше направил труда да продължи да поддържа кореспонденция с него след първата година в затвора. Една от бившите му приятелки, както обикновено излязла от редиците на безбройните секретарки, които беше преследвал в луксозните си кабинети, му беше

писала в продължение на десет месеца, докато във всекидневника „Уошингтън Поуст“ не съобщиха, че според ФБР не е много вероятно Джоуел Бакман да е успял да измами фирмата и клиентите си и да е скрил някъде милиони долари, както се предполагаше в началото. Кой би искал да си пише с адвокат в затвора, особено ако е фалирал? Е, ако беше богат...

Майка му също му изпращаше писма от време на време, но тя вече беше на деветдесет и една, живееше в евтин старчески дом недалеч от Оукланд и с всяко следващо писмо Бакман беше все по-уверен, че това ще бъде последното. Той също и пишеше веднъж седмично, но се съмняваше, че тя е в състояние да вижда ясно, а беше почти сигурен, че никоя от сестрите няма нито време, нито пък желание да ѝ чете на глас. Майка му винаги пишеше „Получих писмото ти“, но никога не споменаваше нещо конкретно, за което ѝ беше писал. При по-специални случаи той и изпращаше и поздравителни картички. В едно от писмата си тя му беше признала, че вече никой друг не си спомня кога е рожденият ѝ ден.

Военните ботуши бяха прекалено тежки. Докато се мъknеше по тротоара, Бакман осъзна, че е прекарал повечето от шестте си години в затвора по чорапи, без обувки. Странно за какви неща мисли човек, когато го освободят без предизвестие. Кога за последен път беше обувал ботуши? И кога щеше да има възможност да ги събуе?

Той спря за миг и погледна към небето. Докато беше в затвора, му разрешаваха да се разхожда по миниатюрната ливада пред изолираното крило по един час на ден. При тези разходки винаги беше сам и наблюдаван от надзирател, сякаш той, Джоуел Бакман, бивш адвокат, който никога не беше стрелял, освен по спортни мишени, може изведнъж да превърти и да осакати някого с голи ръце. „Градината“ беше с триметрова ограда от телена мрежа с допълнително навита бодлива тел на върха. Зад нея се виждаше празен отводнителен канал, а отвъд него — безкрайна прерия без нито едно дърво, която според Бакман се простираше чак до щата Тексас.

Придружаваха го мистър Сайзмор и специален агент Адер. Дватама го отведоха до тъмнозелен джип без обозначителни знаци, което обаче ясно и недвусмислено заявяваше на всеки страничен наблюдател принадлежността си към автомобилния парк на правителството. Джоуел седна сам на задната седалка и започна да се

моли. Затвори очи, стисна зъби и помоли Господ двигателят да запали от първия път, колелата да започнат да се въртят, вратите на затвора да се отворят, документите да са били подписани от когото трябва.

„Моля те, Господи, нека това не бъде една жестока шега. Нека да не сънувам, Господи, моля те!“

Двайсет минути по-късно Сайзмор най-сетне наруши тишината:

— Случайно да сте гладен, мистър Бакман?

Мистър Бакман вече беше спрял да се моли, но беше започнал да плаче. Колата поддържаше постоянна скорост, но той не беше отворил очи. Лежеше на задната седалка и се опитваше да се контролира, но засега не успяваше.

— И още как — успя да смотолеви.

После се изправи на седалката и погледна навън. Движеха се по междушатска магистрала и той мярна зелената табела, покрай която минаваха: „Изход Пери“. Спряха на паркинга на един снекбар, на по-малко от петстотин метра от магистралата. В далечината минаваха големи товарни камиони и ръмжаха с дизеловите си двигатели. Джоуел ги погледна и се заслуша в ръмженето. После отново вдигна поглед към небето и видя луната, във втора четвърт.

— Бързаме ли? — обърна се към Сайзмор, докато влизаха в снекбара.

— Движим се по разписание.

Седнаха на една маса до прозореца, като Джоуел гледаше навън. Той си поръча пържени филийки и плодове. Страхуваше се да яде нещо по-тежко, защото тялото му беше твърде привикнало към боклуците, с които преживяваше в затвора. Разговорът не вървеше. Двете момчета от правителството бяха програмирани да не приказват много и бяха напълно неспособни да водят неангажиращ разговор. Не че Джоуел гореше от желание да чуе нещо, което можеха да му кажат.

Опита се да запази сериозното си изражение. По-късно Сайзмор щеше да докладва, че Бакман от време на време хвърлял поглед към вратата и внимателно наблюдавал останалите клиенти в заведението. Не изглеждал изплашен, точно обратното. Когато минало малко време и той се отърсил от първоначалния шок, дори се оживил. Погълнал още една порция филийки и изпил четири чаши кафе без захар.

Малко след четири сутринта колата влезе през портала на военната база „Форт Съмит“, недалеч от Бринкли, щата Тексас. Бакман веднага беше откаран във военната болница, където го прегледаха двама лекари. Като се изключи наистинката, кашлицата и признаците за недохранване, не беше чак толкова зле. После го заведоха в един хангар, където се запозна с полковник Гантнър, който незабавно стана най-добрият му приятел. По негови инструкции и с негова помощ Джоуел се преоблече в зелен армейски парашутистки костюм с табелка с името „Херцог“ над десния джоб на якето.

— Така ли ще се казвам? — попита той, като гледаше табелката.

— През следващите четирийсет и осем часа — отвърна Гантнър.

— Какъв чин имам?

— Майор.

— Не е лошо.

В някакъв момент от този кратък разговор Сайзмор от Вашингтон и специален агент Адер се измъкнаха и Джоуел Бакман никога повече не ги видя. На изток вече просветляваше, когато той се изкачи по задната рампа на товарния самолет „С-130“ и Гантнър го отведе на горното ниво, в едно малко спално помещение, където още шестима войници се приготвяха за дългия полет.

— Можеш да легнеш тук — нареди Гантнър и му посочи едно легло почти на нивото на пода.

— Може ли да попитам къде отиваме? — прошепна Джоуел.

— Да, но аз не мога да ти кажа.

— Просто съм любопитен.

— Ще те инструктирам, преди да кацнем.

— И кога ще се случи това?

— След около четиринайсет часа.

Тъй като нямаше никакви прозорци, които да го разсейват, Джоуел се настани на леглото, зави се презглава и захърка още преди самолетът да се отдели от пистата.

3

Криц поспя няколко часа, после си тръгна към къщи много преди да започне лудницата по встъпването в длъжност на новия президент. Призори двамата със съпругата му потеглиха за Лондон с един от многобройните частни реактивни самолети на новия му работодател. Щеше да прекара две седмици там, а после отново да се върне в мелачката на вашингтонската политическа система, където щеше да влезе в новата роля на лобист, но все в същата стара игра. Идеята никак не му харесваше. В продължение на години беше гледал как сподвижниците на загубилия президент пресичат улицата и започват нова кариера, като извиват ръцете на бившите си колеги и продават душата си на всеки желаещ с достатъчно пари да купи политическото им влияние. Беше му писнало от политиката, но за съжаление не разбираше от нищо друго.

Щеше да произнася речи тук-там, може би да напише някоя книга и да се повърти наоколо още няколко години, като се надява, че някой ще си спомни за него. Но Криц знаеше колко бързо се забравят във Вашингтон хората, които някога са били силните на деня.

Президентът Морган и директорът на ЦРУ Мейнард се бяха споразумели да не разгласяват историята с Бакман в продължение на двайсет и четири часа, докато не мине церемонията по предаването на властта. На Морган, така или иначе, му беше все едно; по това време вече щеше да бъде на Барбадос. Криц, от друга страна, не се чувстваше обвързан от тази уговорка, особено с човек като Теди Мейнард. След обилна вечеря в Лондон, полята с много вино, някъде около два часа сутринта той се обади на един политически кореспондент на Си Би Ес, който отразяваше събитията в Белия дом, и му прошепна основните детайли около помилването на Бакман. Както и предполагаше, Си Би Ес пусна слуха в първото си сутрешно новинарско предаване, така че още в осем сутринта всички във Вашингтон го научиха.

Джоуел Бакман беше напълно и безусловно помилван в последния момент!

Не се съобщаваха подробности за освобождаването му. Последното му известно местонахождение беше строго охраняваният затвор в Оклахома.

В един град, който беше белязан от непрестанна политическа нервност, новината за помилването на Бакман почти успя да измести новината за новия президент на САЩ и първия му работен ден.

Фалиралата адвокатска фирма „Прат и Болинг“ сега се намираше на Масачусетс Авеню, на четири пресечки северно от Дюпон Съркъл. Мястото не беше лошо, но далеч не беше толкова тузарско, колкото предишният ѝ адрес на Ню Йорк Авеню. Преди няколко години, когато Джоуел Бакман управляваше фирмата — и тя все още се казваше „Бакман, Прат и Болинг“, — той настояваше да плащат най-високия възможен наем в града, за да не се лишава от удоволствието да застава до огромните прозорци в огромния си кабинет на осмия етаж и да гледа отвисоко към Белия дом.

Сега обаче Белият дом не се виждаше никакъв. Нямаше огромни кабинети и величествени гледки. Дори самата сграда беше на три етажа вместо на осем. А фирмата се беше свила от двеста високоплатени адвокати до трийсетина, които се бореха да свързват двата края. Първият фалит — който в кантората наричаха „Бакман Първи“ — беше предизвикал съсипващи съкращения, но при него партньорите по някакъв чудодееен начин бяха успели да отърват решетките. „Бакман Втори“, от друга страна, беше предизвикан от тригодишно яростно съдебно преследване между самите оцелели от първия срыв. Конкурентите на фирмата обичаха да казват, че в „Прат и Болинг“ са изгубили повече време да се съдят помежду си, отколкото да съдят хората, за които им плащат клиентите им.

Точно тази сутрин обаче конкурентите им мрачно мълчаха. Джоуел Бакман беше на свобода. Бяха пуснали брокера. Дали щеше отново да излезе на сцената? Да се върне във Вашингтон? Дали всичко това беше истина? Невъзможно.

Към този момент Ким Болинг беше затворен в клиника за лечение на алкохолици, а оттам щяха да го изпратят право в частна психиатрична болница за неограничено време. Невероятното напрежение от последните шест години го беше докарало до

състояние, от което нямаше връщане назад. Така задачата да се справи с последния кошмар на Джоуел Бакман попадаше в доста обширния скют на Карл Прат.

Именно Прат беше произнесъл онова съдбовно „Да“ преди двайсет и две години, когато Бакман му беше предложил двете им малки кантори да сключат брак. Именно Прат се беше мъчил да чисти след Бакман в продължение на цели шестнайсет години, докато фирмата се разрастваше неудържимо, хонорарите прииждаха на вълни, а границите на етиката се разминаха дотам, че вече изобщо не се виждаха. Именно Прат се беше борил със собствения си партньор през всяка една работна седмица от съвместната им дейност, но в крайна сметка също се беше насладил на плодовете на гигантския успех.

И същият този Прат се беше разминал на косъм с федералното съдебно преследване, преди Джоуел Бакман героично да поеме цялата вина върху себе си. Извънсъдебното споразумение за помилването на Бакман, което сваляше вината от останалите партньори във фирмата, включваше и глоба от десет милиона долара и по този начин беше довело право до фалит — „Бакман Първи“.

Но Прат почти всеки ден си напомняше, че фалитът все пак е по-добър вариант от затвора. И в ранните часове на тази напрегната сутрин той крачеше из спартанския си кабинет, като си мърмореше сам и отчаяно се опитваше да си внуши, че новината просто не е вярна. После застана до малкия прозорец, загледа се в сивата тухлена сграда отсреща и се запита как е станало. Как така един фалирал и пропаднал юрист и лобист с отнети адвокатски права е успял да убеди един некадърен президент да го помилва в последния миг от мандата си?

Когато влезе в затвора, Джоуел Бакман беше вероятно най-известният престъпник с бяла якичка в историята на Америка. Всички искаха да го видят на бесилката.

Но Прат беше принуден да признае, че ако някой изобщо е в състояние да извърши чудо и да получи помилване в последния миг, това ще е именно Джоуел Бакман.

Прат се залови за телефона и проведе няколко кратки разговора с различни агенти от обширната си мрежа специалисти по вашингтонска политика и обикновени клюкари. Един от тях, негов стар приятел, който някак си беше успял да оцелее в държавната администрация при

управлението на четирима различни президенти — по двама от всяка партия, — най-сетне потвърди новината.

— Къде се намира той в момента? — попита напрегнато Прат, все едно Бакман всеки миг щеше да позвъни на вратата.

— Никой не знае.

Прат заключи вратата на кабинета си и се опита да се пребори с импулса да отвори служебната бутилка водка. Когато партньорът му влезе в затвора за двайсет години без право на обжалване, Прат беше на четирийсет и девет и често се беше питал какво ще прави на шейсет и девет, когато Бакман излезе.

И точно в този момент се чувстваше така, сякаш са го прецакали с четиринайсет години от живота му.

* * *

Тогава съдебната зала беше толкова препълнена, че съдията отложи изслушването с два часа, докато настояващите да бъдат настанени се организират по някакъв начин и се въведе някаква йерархия. Всички водещи новинарски агенции в страната пищяха, че искат места, ако трябва и правостоящи. Важни клечки от Министерството на правосъдието, ФБР, Пентагона, ЦРУ, Агенцията за национална сигурност, Белия дом и Конгреса настояваха за достъп, като твърдяха в един глас, че едва ли не самото съществуване на организациите им зависи от това те да присъстват лично, за да наблюдават линчуването на Джоуел Бакман. Но когато обвиняемият най-сетне се появи в претъпканата зала, тълпата изведнъж замръзна и единственият шум беше мекото потракване на клавишите на стенографката, която се подготвяше да записва.

Бакман беше отведен до масата на защитата, където малката му армия от адвокати се скупчи плътно зад него, сякаш очакваха някой от тълпата да се опита да го застреля в гръб. Всъщност никой нямаше да се изненада от подобно събитие, макар че мерките за сигурност бяха същите като при посещение на президента. На първия ред, точно зад местата на защитата, седяха Карл Прат и още десетина партньори, или бъдещи бивши партньори, на мистър Бакман. Всички до един бяха претърсени от охраната с подчертано старание и това беше напълно

обяснимо. Макар че горяха от омраза към обвиняемия, те си оставаха на негова страна. Защото, ако неговата молба за извънсъдебно споразумение пропаднеше в резултат от някакво неразбирателство между страните в последния момент, те до един отново щяха да се превърнат в мишени на прокурора, а доказателства изобщо не липсваха.

Но поне засега седяха на първия ред, заедно с публиката, а не на местата на защитата, където държаха истинските престъпници. Поне засега бяха живи. Все пак едва преди осем дни Джейси Хъбард, един от най-високоценените им партньори, беше открит мъртъв в националното гробище „Арлингтън“ при крайно съмнителни обстоятелства. Разбира се, говореше се за самоубийство. Хъбард беше бивш сенатор от щата Тексас, който се беше отказал от поста си след двайсет и четири години в системата с единствената цел, макар и необявена публично, да продаде сериозното си политическо влияние на купувача, който му предложи най-добра цена. Естествено, Джоуел Бакман не можеше да допусне такава голяма риба да избяга от мрежите му, така че заедно с останалите си партньори в „Бакман, Прат и Болинг“ му плащаше по един милион долара годишно само защото добрият стар Джейси можеше да влезе в Овалния кабинет, когато си поиска.

Смъртта на Хъбард неимоверно беше помогнала на Джоуел Бакман да се съгласи с гледната точка на прокуратурата. Сляпата улица, в която бяха попаднали преговорите за извънсъдебно споразумение, изведнъж се отвори. Сега Бакман не просто беше готов да приеме присъда от двайсет години, а искаше това да стане по най-бързия начин. Вече просто нямаше търпение да влезе в затвора!

В този ден държавата се представляваше от един високоуважаван прокурор от Министерството на правосъдието и когато видя такава голяма и престижна тълпа от зрители, той просто не издържа и се приготви да изнесе най-голямото театрално представление в кариерата си. Отказваше да назове нещо с една дума, когато можеше да го опише с три — имаше прекалено много слушатели. Беше се озовал в светлината на прожекторите — рядък момент в дългата му скучна кариера — и целият народ го гледаше. Той се впусна в четене на точките на обвинението с яростно настървение, но бързо стана очевидно, че е почти напълно лишен от актьорски талант, макар че

полагаше титанични усилия. След осем минути зашеметяващо посредствен монолог съдията го погледна сънливо над очилата си за четене и каза:

— Бихте ли побързали, сър, като в същото време говорите тихо?

Имаше осемнайсет отделни обвинения в различни престъпления, които варираха от шпионаж до държавна измяна. Когато прокурорът свърши с четенето, в очите на публиката Джоуел Бакман вече беше в същата категория като Адолф Хитлер.

Затова адвокатът му незабавно припомни на съда и всички присъстващи, че нито една точка от това обвинение не е доказана и то не представлява нищо повече от художествено четене на една от страните — а именно, сериозно изкривената гледна точка на прокуратурата. После обясни, че неговият клиент се признава за виновен само по четири от осемнайсетте обвинения — онези, свързани с незаконното притежание на военна документация. После съдията започна да чете дългото искане за извънсъдебно споразумение и никой не каза нищо в продължение на двамазет минути. Портретистите, които по традиция седят на първия ред в американските съдилища, скицираха сцената толкова бързо и яростно, че изображенията нямаха почти нищо общо с действителността.

Скрит в дъното на залата, между напълно непознати хора, седеше Нийл Бакман, най-големият син на Джоуел. Към този момент все още се водеше партньор в кантората „Бакман, Прат и Болинг“, но това щеше да се промени съвсем скоро. Той с ужас гледаше как се развиват събитията и не можеше да повярва, че някога толкова могъщият му баща сега се признава за виновен и всеки миг ще бъде погребан жив в някой федерален затвор.

Най-сетне обвиняемият беше доведен на подсъдимата скамейка. Той събра цялата си останала гордост и намери сили да погледне съдията в очите. Адвокатите му не спираха да шепнат и на двете му уши, докато се признаваше за виновен по въпросните четири обвинения, а после го отведоха обратно на мястото му. Освен към съдията той не погледна към никой друг.

Датата за обявяване на присъдата беше определена за следващия месец. И докато слагаха белезниците на Бакман и го отвеждаха, за всички присъстващи постепенно стана ясно, че никой не може да го

принуди да разкрие тайните си и той наистина ще остане в затвора толкова дълго време, че конспирациите му ще се разпаднат от само себе си. Тълпата започна бавно да се разотива. Новинарите получиха само половината от репортажа, който им трябваше. Важните клечки от различните организации си тръгнаха без коментар — някои от тях бяха доволни, че тайните им са запазени, а други бяха бесни, че престъпленията на колегите им са останали неразкрити. Колкото до Карл Прат и останалите обезсърчени партньори, те се запътиха към най-близкия бар.

Първият репортер се обади във фирмата няколко секунди преди девет сутринта. Прат вече беше предупредил секретарката си, че трябва да очаква подобни обаждания. Беше инструктирана да отговаря на всички, че Прат е в съда и се занимава с някакви тромави процедурни дейности, така че може би ще отсъства в продължение на месеци. Скоро всички телефонът линии бяха блокирани и работният ден, който беше започнал съвсем нормално, се превърна в ад. Всички адвокати и сътрудници във Вашингтон зарязаха онова, с което се занимаваха в момента, и се хванаха да клюкарстват. Някои от тях не откъсваха очи от вратите на кабинетите си, сякаш очакваха Бакман всеки момент да нахълта и да им поиска сметка.

Прат пък направо се беше заключил в офиса си, гледаше новинарския канал по кабелната и отпиваше от първия си коктейл „Блъди Мери“ за деня. За щастие във Филипините беше отвлечен цял автобус с датски туристи, защото иначе Джоуел Бакман щеше да бъде новината на деня. Но туристите все пак водеха със съвсем малка преднина и Бакман твърдо беше заел второто място, а в телевизионните студиа се изсипваха всевъзможни експерти, изчакваха да ги напудрят и заемаха своето място под светлината на прожекторите, където незабавно започваха да дърдорят за легендарните престъпления на Бакман.

Бивш директор на Пентагона нарече помилването „потенциална катастрофа за националната сигурност“. Пенсионирани федерален съдия, който беше на деветдесет и няколко години и не изглеждаше нито ден по-млад, неизненадващо определи цялата история като „поредната грешка на съдебната система“. Млад и неопитен сенатор от

щата Върмонт си призна, че не знае много за скандала с Бакман, но въпреки това беше адски въодушевен, че го дават на живо по телевизията, и обеща да проведе всевъзможни разследвания. Служител от Белия дом, който пожела да остане анонимен, заяви, че новият президент на САЩ бил „разтревожен“ от помилването и възнамерявал да го преразгледа, каквото и да означаваше това.

И прочие, и прочие. Прат си направи второ „Блъди Мери“.

Един „кореспондент“ — а не просто „репортер“ — реши да вдигне летвата и изрови някакъв материал за сенатора Джейси Хъбард, така че Прат се протегна към дистанционното, за да усилва звука. На екрана се появи голяма портретна снимка на Хъбард. Бившият сенатор бил открит с куршум в главата седмица преди Бакман да се признае за виновен. Случаят първоначално бил определен като самоубийство, но впоследствие обстоятелствата били наречени „съмнителни“, макар че нямало заподозрян извършител. Пистолетът бил със заличен сериен номер и най-вероятно бил откраднат. Хъбард бил запален ловец, но никога през живота си не бил стрелял с малокалибрено оръжие. Нагарът по пръстите на дясната му ръка изглеждал съмнителен. Аутопсията разкрила високо съдържание на алкохол и барбитурати в тялото му. Наличието на алкохол не изненада никого, но предположението за употреба на наркотици дойде като гръм от ясно небе. Няколко часа преди да го открият, Хъбард бил забелязан в компанията на привлекателна млада дама в някакъв бар в Джорджтаун, нещо твърде обичайно за него.

Преобладаваше мнението, че жената тайно му е сипала наркотик колкото да го упои, след което го е предала в ръцете на професионални убийци. Откарали го на отдалечен парцел на гробището „Арлингтън“ и му пуснали един-единствен куршум в главата. Оставили тялото на гроба на брат му, многократно награждаван герой от Виетнамската война. Интересно хрумване, макар че онези, които го познаваха добре, твърдяха, че рядко говорел за семейството си, а мнозина изобщо не били чували за брат му.

Неизказаната официално версия гласеше, че Хъбард бил убит от същите онези, които нямали търпение да гръмнат Джоуел Бакман. В продължение на години след това Карл Прат и Ким Болинг здравата се ръсеха за професионални бодигардове — в случай че имената им фигурираха в същия този списък. Очевидно беше излишно да се

презастроят. Подробностите около съдбовната сделка, вързала ръцете на Бакман и отнела живота на Хъбард, бяха уговорени от тези двамата и с времето Прат поразхлаби пръстена на охраната около себе си, макар че никога не се разделяше със своя ругер.

Но Бакман вече беше далеч от всичко това и разстоянието продължаваше да се увеличава с всяка изминала минута. По някакво странно съвпадение той също мислеше за Джейси Хъбард и неговите предполагаеми убийци. Имаше предостатъчно време за мислене — четиринайсет часа на съгъваемо легло в товарен самолет, който летеше с оглушителен шум и се тресеше непрекъснато, бяха в състояние да притъпят усещанията на всеки човек. Или поне на всеки нормален човек. За един току-що освободен бивш затворник, който беше прекарал шест години в изолирана килия, полетът всъщност беше доста стимулиращо преживяване.

Хората, които бяха убили Джейси Хъбард, със сигурност желяха смъртта и на Джоуел Бакман и докато подскачаше нагоре-надолу на височина 8000 метра, той си задаваше някои много сериозни въпроси. Кой беше лобирал да го помилват? Къде смятаха да го скрият? И кои всъщност бяха „те“?

Е, беше си направо приятно. Все пак едва преди по-малко от двайсет и четири часа го занимаваха по-скоро проблеми като: „Наистина ли се опитват да ме уморят от глад? Или от студ? Дали бавно ще се побъркам в тази килия четири на четири метра? Или ще се побъркам бързо? Дали някога ще мога да видя внуците си? А искам ли да ги видя изобщо?“

Новите въпроси му харесваха повече, независимо колко го притесняваха. Сега поне щеше да си достави удоволствието да мине по някоя улица, да поема с пълни гърди въздуха на свободата, да се радва на слънцето, може би да спре в някое кафене и бавно да изпие едно силно кафе.

Спомни си за един клиент, богат вносител на кокаин, който беше заловен при операция на Агенцията за борба с наркотиците. Клиентът беше толкова едра риба в наркотрафика, че федералните му предложиха нов живот с ново име и ново лице, ако се съгласи да изпее всичко за колумбийците. Той наистина пропя и след сложна пластична

операция се роди като нов човек в северната част на Чикаго, където се сдоби с малка книжарница. Няколко години по-късно Джоуел се беше отбил да го види и беше открил, че клиентът му си е пуснал козя брадичка, пуши лула и изглежда съвсем щастлив, обикновен и доволен. Беше се оженил повторно и имаше три доведени деца от съпругата си, а колумбийците не знаеха абсолютно нищо за това.

Светът е голям. Не е чак толкова трудно да се скриеш.

Джоуел затвори очи, застана неподвижно, заслуша се в приглушения рев на четирите двигателя и се опита да се убеди, че където и да отиваше, нямаше да живее като беглец от закона. Щеше да се адаптира, да оцелее и да не допусне да живее в постоянен страх.

Двама войници тихо разговаряха на съседните легла, споделяха си истории за момичетата, с които са били. Джоуел се сети за Мо, информатора на полицията от структурите на мафията, който през последните четири години беше живял в съседната килия и по двайсет и четири часа на ден беше единственото човешко същество, с което можеше да разговаря. Не го виждаше, разбира се, но двамата се чуваха през вентилационната шахта. На Мо, изглежда, не му липсваха нито семейството, нито приятелите, нито кварталът, нито хубавата храна, пиенето или слънчевата светлина. Не, Мо говореше само за секс. Разказваше дълги подробни истории за любовните си похождения. Разказваше и вицове — най-мръсните, които Джоуел беше чувал през живота си. Дори съчиняваше стихове за бивши любовници, оргии и фантазии.

Виж, Мо и неговото въображение изобщо нямаше да му липсват.

Той неволно задряма отново.

После се събуди, защото полковник Гантнър го разтърсваше за рамото и шепнеше в ухото му:

— Майор Херцог! Майор Херцог! Трябва да поговорим.

Бакман се измъкна от леглото и последва полковника по тъмната тясна пътечка до едно миниатюрно помещение малко по-близо до пилотската кабина.

— Седни — каза Гантнър.

Двамата се свиха на малка метална масичка. Гантнър държеше някаква папка.

— Ето каква е работата — започна той. — Ще кацнем след около час. Според плана на теб ще ти стане лошо, толкова лошо, че една

линейка от болницата в базата ще посрещне самолета още на пистата. Италианските власти набързо ще прегледат документите, не е изключено и теб да погледнат. Но може и да не го направят. Ще кацнем в американска военна база, където постоянно пристигат и заминават войници. Аз ще взема твоя паспорт. Ще говоря с италианците, а после линейката ще те откара в болницата.

— Италианци?

— Да. Чувал ли си за военновъздушна база „Авиано“?

— Не.

— И аз така си помислих. Тя е американска още откакто изгонихме германците през 1945-а. Намира се в североизточната част на Италия, близо до Алпите.

— Звучи чудесно.

— Не е лошо, но все пак е военна база.

— Колко време ще остана там?

— Това не зависи от мен. Работата ми е да те превозя от този самолет до болницата в базата. Оттам ще те поеме някой друг. За всеки случай погледни биографията на майор Херцог.

Джоуел прекара няколко минути, като четеше измислената биография на майор Херцог и запаметяваше подробностите, напечатани във фалшивия му паспорт.

— Не забравяй, толкова ти е лошо, че си упоен с болкоуспокояващи — обясни Гантнър. — Просто се преструвай, че си в кома.

— Аз съм в кома от шест години.

— Искаш ли кафе?

— Колко е часът там, където отиваме?

Гантнър погледна часовника си и бързо пресметна нещо наум.

— Трябва да кацнем около един сутринта — отговори.

— Значи много искам кафе.

Гантнър му даде една картонена чашка и термос и изчезна.

След две чашки кафе Джоуел усети, че самолетът се подготвя за кацане. Той се върна на леглото си и се опита да затвори очи.

Докато огромният товарен самолет С-130 забавяше скорост и спираше на пистата, линейката от военновъздушната база бавно се

придвижваше на заден ход към товарния отсек в задната част на самолета. Носилката, на която лежеше майор Херцог, внимателно беше свалена по рампата и натоварена в линейката. Най-близкият представител на италианските власти се намираше недалеч оттам, в американски военен джип, наблюдаваше процедурата с едно око и се опитваше да се стопли. Линейката се отдалечи, без да бърза особено, и пет минути по-късно майор Херцог беше вкаран в малката военна болница и настанен в миниатюрна стаичка на втория етаж, където пред вратата му застанаха двама военни полицаи.

За щастие на Бакман, макар че нямаше начин да разбере за това, нито пък особена причина да се радва да го научи, в последния момент президентът Морган беше помилвал и един застаряващ милиардер, който беше избегнал затвора, напускайки страната. Милиардерът беше емигрант от някаква славянска държава, но още преди десетилетия се беше възползвал от възможността да си смени името и с младежки ентузиазъм се беше прекръстил на Граф Монго. И така, Графа беше изсипал цели тонове пари в президентската кампания на Морган. А когато се разкри, че през цялата си професионална кариера е избягвал всички възможни данъци, се разбра също така и че е останал няколко вечери на гости в спалнята на Линкълн в Белия дом, където двамата с президента на чашка бяха обсъждали предстоящото предявяване на някои обвинения. Според третото лице, присъствало на този задушевен разговор, някаква мацка, която тогава изпълнявала ролята на петата поредна съпруга на Графа, президентът обещал да упражни натиск върху данъчните, така че да оставят човека на мира. Не беше станало така обаче. Обвинението срещу Граф Монго беше дълго трийсет и осем машинописни страници и още преди да излезе докрай от принтера в прокуратурата, самият милиардер — без съпруга номер пет — вече се беше настанил в един дворец в Уругвай заедно с бъдещата си съпруга номер шест и се плезеше на север, в приблизителната посока, в която се намираха Съединените щати.

Но сега искаше да се прибере у дома, за да завърши живота си достойно, като истински патриот, и да бъде погребан в собственото си екологично чисто ранчо недалеч от Лексингтън, щата Кентъки. Криц се разбра с него и броени минути след като подписа помилването на Джоуел Бакман, президентът Морган напълно помилва и Граф Монго.

Новината изтече в медиите след едно денонощие — Белият дом по очевидни причини не разгласяваше решенията си за помилване — и журналистите направо полудяха. Все пак ставаше въпрос за човек, който беше измамил федералното правителство с 600 милиона долара,

двайсет години поред не беше плащал данъци и беше кръгъл мошеник, който заслужаваше да гние в килия до края на живота си, а вместо това се канеше да се прибере у дома с гигантския си частен реактивен самолет и да прекара последните си дни в неприличен разкош. Колкото и да беше сензационна, историята за Бакман вече беше подложена на сериозна конкуренция от две страни — отвлечените датски туристи и най-големия данъчен измамник в историята на САЩ.

И все пак Бакман си оставаше гореща новина. Повечето големи сутрешни всекидневници по източния бряг публикуваха снимка на брокера някъде на първа страница. Повечето от тях публикуваха и дълги статии, които припомняха скандала, молбата му за помилване и решението на президента.

Карл Прат прочете всички материали в интернет в един огромен разхвърлян кабинет над гаража си в северозападната част на Вашингтон. Използваше това място, когато искаше да се скрие от войните, които бушуваха в истинския му офис, или от партньорите си в кантората, които трудно понасяше. Тук можеше да си пие колкото иска, без никой да го забележи. Можеше да хвърля разни неща насам-натам, да ругае на глас и изобщо да прави точно каквото му се прииска, защото това си беше неговата бърлога.

Досието на Бакман беше прибрано в един голям кашон и заключено в килера. Сега обаче Прат го беше извадил на бюрото си и го четеше за пръв път от много години насам. Беше запазил всичко — статии от вестници, снимки, вътрешнофирмени документи, собствените си бележки по случая, копия от обвинението, дори доклада от аутопсията на Джейси Хъбард.

Ужасно неприятна история.

През януари 1996 г. трима млади пакистански компютърни специалисти направиха невероятно откритие. Затворени в задушен претъпкан апартамент на последния етаж на някакъв жилищен блок в крайните квартали на Карачи, тримата свързаха заедно голям брой компютри марка „Хюлет-Пакард“, закупени по интернет със средства на правителството. Така полученият „суперкомпютър“ на свой ред беше закачен за сложен военен сателитен телефон, също предоставен от правителството. Цялата операция беше строго секретна и

финансирана директно от пакистанския генерален щаб. Целта им беше проста: да открият и да се опитат да се свържат с един нов индийски разузнавателен спътник, който висеше в орбита на 500 километра над Пакистан. Ако успеяха да проникнат в системата на сателита, можеха да се опитат да проверят какво се вижда от него. Още по-далечната им мечта беше да се опитат да го манипулират.

Така похитената разузнавателна информация отначало им се стори вълнуваща, но впоследствие се оказа почти безполезна. Новото „око“ на индийските военни правеше почти същото, което и старите правеха от десет години насам — хиляди и хиляди снимки на едни и същи военни обекти. Пакистанските спътници също изпращаха безкраен поток от снимки на индийски военни бази и маневрите на индийската армия — също от десет години насам. Двете държави можеха да продължават да си разменят снимки до второ пришествие, ала това нямаше да промени нищо.

Но после компютрите изведнъж откриха още един спътник, после още един и още един. Те не бяха нито пакистански, нито индийски и изобщо не биваше да се намират там, където ги откриха — на около 500 километра над земната повърхност и на около 640 километра един от друг. Летяха на север-североизток с постоянна скорост от 200 км/ч. През следващите дни тримата хакери, пощурели от любопитство, проследиха движението на поне шест различни спътника, които очевидно бяха част от една и съща система и бавно се доближиха откъм Арабския полуостров, прелетяха в небето над Афганистан и Пакистан и отпрашиха към западната част на Китай.

Хакерите не съобщиха за откритието си на никого, но успяха да се сдобият с още по-мощен сателитен телефон от армията, като твърдяха, че им е нужен, за да довършат някакъв анализ на индийското разузнаване. И след един месец методично денонощно наблюдение вече бяха успели да открият глобална мрежа от девет еднакви спътника, свързани помежду си и проектирани да бъдат напълно невидими за всички, освен за хората, които ги бяха изпратили в космоса.

Хакерите нарекоха откритието си „Нептун“.

Тримата млади компютърни гении бяха получили образованието си в САЩ. Шефът им се казваше Сафи Мирза и беше бивш асистент от Станфордския университет, който за кратко беше работил в

корпорация „Брийдин“ — частна компания за сателитни комуникации, която преди беше обслужвала американското военно министерство, но ѝ бяха прекъснали договора. Вторият пакистанец, Фейзал Шариф, имаше магистърска степен по информатика от Техническият университет в Джорджия.

Третият и най-млад член на бандата „Нептун“ се казваше Фарук Хан и именно той най-сетне написа програмата, с която успяха да проникнат в първия спътник от системата. Когато влязоха, Фарук започна да прехвърля оттам разузнавателна информация, която беше толкова очевидно строго секретна, че и тримата с Фейзал и Сафи усетиха, че влизат в ничия земя. Сателитите бяха направили ясни цветни снимки на тренировъчни лагери за терористи в Афганистан и правителствени лимузини в Пекин. „Нептун“ чуваше всичко, което си дърдореха пилотите на китайски изстребители, докато летяха на 6000 метра над земята, и можеше да разгледа какво точно се товари в някоя подозрителна наглед рибарска лодка в Йемен. „Нептун“ проследи един брониран камион, в който най-вероятно се возеше Фидел Кастро, докато се движеше по улиците на Хавана. Видяха и картина на живо, която ги шокира напълно — самият Ясер Арафат, който излезе на една алея до бункера си в ивицата Газа, запали си цигара и се изпика в храстите.

В продължение на две безсънни денонощия тримата хакери не откъснаха поглед от спътниците, които летяха в небето над Пакистан. Софтуерът им беше на английски, а тъй като „Нептун“ очевидно се интересуваше най-живо от Близкия изток, Азия и Китай, беше лесно да се предположи, че системата принадлежи на САЩ — като Великобритания и Израел бяха втората и третата възможност. Може би беше таен общ проект на САЩ и Израел.

След като подслушваха две денонощия, тримата избягаха от апартамента и установиха малката си база на друго място — във фермата на един приятел, на двайсетина километра от Карачи. Откритието им наистина беше много вълнуващо, но и тримата, особено Сафи, искаха да отидат още по-далеч. Той беше твърдо уверен, че ще успее не само да подслушва, но и да манипулира системата от спътници.

Постигнаха първия си успех, като накараха спътниците да видят как Фейзал Шариф чете вестник. За да не издадат новото си

местоположение, Фейзал отиде с автобуса до центъра на Карачи, предрешен със зелена барета и слънчеви очила, купи си вестник и седна на пейка в парка до едно определено кръстовище. Фарук изпрати няколко команди по мощния им сателитен телефон и един от спътниците на „Нептун“ послушно откри Фейзал, даде достатъчно добро увеличение, за да се прочетат заглавията във вестника му, и изпрати картината обратно във фермата, където останалите я наблюдаваха с безмълвно изумление.

Електронно-оптичната връзка със Земята предаваше с възможно най-високата разделителна способност, постижима от тогавашните технологии, с точност до 1,20 метра — същата като на спътниците на американското военно разузнаване и около два пъти по-добра от най-качествените европейски и американски телевизионни спътници.

В продължение на седмици и месеци тримата работеха денонощно, за да напишат програми за новото си откритие. По-голямата част не ставаше за нищо, но докато правеха фина настройка на онези програми, които все пак работеха, те откриваха нови и нови изумителни възможности на системата „Нептун“.

Осемнайсет месеца след като откриха „Нептун“, тримата вече разполагаха с четири оптични диска по 2 гигабайта всеки, на които беше записана последната версия на програмата им. Освен че увеличаваше скоростта, с която „Нептун“ се свързваше с многобройните си контакти на Земята, тя му позволяваше и да блокира действието на повечето останали навигационни, комуникационни и разузнавателни спътници, които вече се намираха в земната орбита. Тъй като не успяха да измислят нищо по-добро, тримата нарекоха своята програма „Джем“.

Макар че системата, която наричаха „Нептун“, беше собственост на някой друг, тримата конспиратори вече бяха в състояние да я контролират, напълно да я манипулират и дори да я блокират така, че да стане безполезна. Разрази се ожесточен спор. Сафи и Фейзал проявиха алчност и искаха да продадат „Джем“ на онзи купувач, който им предложи най-добра цена. Фарук обаче смяташе, че отрочето им може да причини само беди и нищо друго. Той искаше да го предадат на пакистанската армия и така да си измият ръцете от цялата история.

През септември 1998 г. Сафи и Фейзал заминаха за Вашингтон и изгубиха цял месец, докато безуспешно се опитваха да се свържат с

висшия ешелон на американското разузнаване с помощта на пакистанските си връзки. Накрая един приятел им разказа за Джоуел Бакман — човека, който можеше да отвори всяка врата във Вашингтон и дори да влезе, без да почука.

Но за тях се оказа сериозно предизвикателство да стигнат до неговата собствена врата. Брокерът беше много влиятелен човек с още по-влиятелни клиенти и още повече потенциално важни личности, които настояваха да получат малка порция от скъпоценното му време. Таксата му от 5000 долара за едночасова първоначална консултация с нови клиенти не подлежеше на обсъждане, като при това потенциалните нови лица бяха избирани лично от него. Сафи взе назаем 2000 долара от един свой чичо в Чикаго и обеща на мистър Бакман да му плати останалата част до 90 дни. Документите, представени по-късно в съда, показваха, че първата им среща се бе състояла на 24 октомври 1998 г. в офиса на фирмата „Бакман, Прат и Болинг“. Именно тази среща в крайна сметка щеше да съсипе живота на всички замесени.

Отначало Бакман изглеждаше скептичен по отношение на „Джем“ и невероятните му възможности. Или пък просто още от самото начало беше осъзнал за какъв потенциал става дума и беше решил да играе хитро с новите си клиенти. Сафи и Фейзал си мечтаеха да продадат „Джем“ на Пентагона за едно малко състояние — толкова, колкото според мистър Бакман можеше да се изкара от него. А ако някой във Вашингтон изобщо можеше да изкара едно малко състояние от нещо като „Джем“, това беше именно Джоуел Бакман.

Още в началото на преговорите той привика Джейси Хъбард, своя говорител, на когото плащаше един милион долара годишно и който продължаваше да играе голф с президента на САЩ веднъж в седмицата и да ходи по баровете с важните клечки от Конгреса. Беше ексцентричен, шумен, агресивен, три пъти разведен и силно привързан към скъпото уиски — особено когато го плащаха лобистите. Беше оцелял в политиката само благодарение на славата си на най-подлия организатор на предизборни кампании в историята на американския Сенат — което в тези среди никак не беше малко. Знаеше се, че е антисемит, и по време на политическата си кариера беше развил близки контакти със Саудитска Арабия. Много близки контакти. Едно от многобройните разследвания срещу него разкри, че е получил за

кампанията си дарение от един милион долара от някакъв арабски принц — същия, с когото Хъбард беше ходил на ски в Австрия.

Отначало Хъбард и Бакман не бяха на едно мнение по въпроса как да изкарат „Джем“ на пазара по най-добрия възможен начин. Хъбард искаше да го пробутат на саудитците, които според него като нищо щяха да им платят един милиард долара. Бакман беше заел доста по-ограничената според Хъбард позиция, че такова опасно оръжие не бива да напуска САЩ. Хъбард беше убеден, че ще успее да сключи добра сделка с арабите и да ги принуди да обещаят никога да не използват „Джем“ срещу САЩ — в случая в качеството им на техен съюзник. Бакман пък се страхуваше от израелците — с техните влиятелни приятели в Щатите, силната им армия и най-вече прословутите им шпионски служби.

По това време фирмата „Бакман, Прат и Болинг“ представляваше множество чуждестранни компании и правителства. Всъщност фирмата беше първото място, към което се обръщаха за помощ всички онези лица и организации, които искаха да получат незабавен достъп до високите етажи на властта във Вашингтон. Който беше в състояние да си позволи страховитите им такси, веднага влизаше в играта. В безкрайния списък на клиентите им бяха японската стоманодобивна промишленост, южнокорейското правителство, Саудитска Арабия, повечето от нелегалните банки от Карибския басейн, настоящият режим в Панама, един селскостопански конгломерат от Боливия, който не добиваше нищо друго, освен кокаин, и така нататък. Имаха много напълно законни клиенти, наистина, но и не по-малко, които не бяха толкова чисти.

Слухът за „Джем“ бавно се разпространи из офисите им. Тази продажба можеше да донесе на фирмата най-високата печалба в историята ѝ, а в това отношение тя имаше стряскащо богато минало. Минаваха седмици и останалите партньори също представиха някои идеи за продажбата на „Джем“. Патриотичният замисъл да я задържат в САЩ постепенно беше забравен — все пак ставаше дума за много пари! Фирмата например представляваше една холандска компания, която произвеждаше летателно оборудване за китайските ВВС, а с ордьовър като „Джем“ можеше да се сключи много по-мощна сделка с пекинското правителство. Южнокорейците също щяха да спят много по-спокойно, ако знаеха какво точно се случва на северната им

граница. Сирийците сигурно щяха да им предложат цялата си държавна хазна срещу възможността да неутрализират военните комуникации на Израел. Един определен наркокартел щеше да плати милиарди, за да е в състояние да проследява опитите за прехващане на пратките му от Агенцията за борба с наркотиците.

С всеки изминал ден Джоуел Бакман и неговата банда от алчни адвокати ставаха все по-богати. В най-големите офиси на фирмата „Джем“ беше единствената тема за разговор.

Докторът беше доста груб и очевидно нямаше никакво излишно време, което да посвети на новия си пациент. В крайна сметка това си беше военна болница. Без да каже и дума, той провери пулса му, сърцето, дишането, кръвното налягане, рефлексите и прочие, а най-сетне изненадващо обяви:

— Според мен е от дехидратацията.

— Как така? — попита Бакман.

— Често се случва при дълги полети. Ще започнем вливане. Трябва да се оправите до двайсет и четири часа.

— Влизане със системи?

— Точно така.

— Не давам със системи.

— Моля?

— Чухте ме добре. Не давам да ме дупчат с игли.

— Нали ви взехме кръвна проба?

— Да, но тогава кръвта излизаше от мен, а в случая става дума за нещо, което ще влиза в тялото ми. Забравете, докторе, просто няма да стане да ме сложите на системи.

— Но вие сте дехидратиран.

— Не се чувствам дехидратиран.

— Аз съм лекар и ви казвам, че сте дехидратиран.

— Тогава ми дайте чаша вода.

След половин час при него влезе медицинска сестра с широка усмивка и цяла шепа хапчета. Джоуел отказа сънотворните, а когато тя му показа една спринцовка, той попита:

— Какво е това?

— „Раякс“.

— И какво, по дяволите, е „Раякс“?

— Отпуска мускулите.

— Ами, знаете ли, точно в момента моите мускули всъщност са напълно отпуснати. Не съм се оплаквал от напрегнати мускули. Никой не ми е поставял диагноза „напрегнати мускули“. Никой дори не ме е питал дали мускулите ми са напрегнати или отпуснати. Така че можете да си вземете този „Раякс“ и да си го биете в собствения задник. Така и двамата ще се почувстваме значително по-отпуснати и доволни.

Сестрата едва не изпусна спринцовката на пода. След дълга мъчителна пауза, по време на която не беше в състояние да произнесе нито дума, тя най-сетне каза:

— Ще питам доктора.

— Направете го. Или не, по-добре направо забийте спринцовката в неговия доста дебел задник. Тъкмо той има най-голяма нужда да се отпусне.

Но тя вече беше излязла от стаята му.

В същото време, но в срещуположния край на базата един сержант на име Маколиф натрака нещо на клавиатурата на компютъра си и изпрати съобщение до Пентагона. Оттам съобщението почти незабавно беше препратено в щаба на ЦРУ в Лангли, където го прочете Хулия Хавиер — стара и опитна служителка, избрана лично от директора Мейнард, за да контролира развитието на историята с Бакман. По-малко от десет минути след инцидента със злополучния „Раякс“ мис Хавиер се вторачи в монитора си, беззвучно измърмори „Дявол да го вземе“, стана и пое към горния етаж.

Както обикновено, Теди Мейнард седеше в единия край на дългата заседателна маса, завит с одеяло, и четеше поредния от безбройните доклади, които ежечасно се трупаха на бюрото му.

— Получих съобщение от „Авиано“ — каза Хавиер. — Нашето момче отказва всякакви лекарства. Не дава да го сложат на системи. Не иска да гълта хапчета.

— Не могат ли да му сложат нещо в храната? — попита полугласно Теди.

— Отказва и да се храни.

— Изтъква ли някаква причина?

— Стомахът му бил разстроен.

— Възможно ли е да е вярно?

— Не седи постоянно в тоалетната. Трудно е да се каже.

— Приема ли течности?

— Занесли са му чаша вода, но той отказал. Настоял да му донесат вода в бутилка. Когато я получил, първо проверил капачката, за да види дали не е отваряна.

Теди бутна встрани доклада, който четеше, и разтърка очи с юмруци. Първоначалният план беше да упоят Бакман в болницата, като използват вливане чрез системи или обикновена инжекция, за да изпадне в безсъзнание, да го държат така два дни и после бавно да го свестят с най-добрите си коктейли от свръхмодерни наркотици. След още няколко дни в това състояние щеше да дойде ред и на терапията с натриев пентотал, серума на истината, който в комбинация с усилията на опитните инквизитори на ЦРУ винаги даваше желаните резултати.

Първоначалният план беше лесен за изпълнение и не оставяше място за грешки. Изпълнението на резервния план, от друга страна, щеше да отнеме месеци, и то без никаква гаранция за успех.

— Тайните му са от най-важните, нали? — попита Теди.

— Несъмнено.

— Но ние май знаехме това от самото начало.

— Да, знаехме го.

Две от трите деца на Джоуел Бакман го бяха зарязали още преди да избухне скандалът. Нийл, най-големият, беше продължил да пише на баща си поне два пъти месечно, макар че в първите дни от влизането в сила на присъдата писмата не бяха никак лесни за съчиняване.

Когато вкараха баща му в затвора, Нийл беше на двацет и пет и работеше като помощник-адвокат във фирмата на Бакман. Макар че не знаеше почти нищо за „Джем“ и „Нептун“, от ФБР го подгониха на общо основание, а после името му се появи и в списъка на обвиняемите, съставен от прокуратурата.

Внезапното решение на Джоуел да се признае за виновен наистина беше мотивирано в значителна степен от това, което се случи с Джейси Хъбард, но роля за него имаше и грубото отношение на властите към собствения му син. Според условията на сделката всички обвинения срещу Нийл бяха оттеглени. Но въпреки това в деня, в който баща му влезе в затвора за двацет години, Нийл беше незабавно уволнен от Карл Прат и беше принуден да напусне офиса с въоръжена охрана. Фамилията Бакман се превърна в проклетие и той не можеше да си намери работа никъде във Вашингтон. Чичото на един негов колега от университета беше пенсиониран съдия и след няколко телефонни обаждания тук-там Нийл най-сетне се озова в малкото градче Кълпепър в щата Вирджиния, където работеше в кантора с петима служители и трябваше да е благодарен и на толкова.

Изпитваше огромна нужда от анонимност. Поколеба се дали да не си смени името. Отказваше да обсъжда баща си при каквито и да било обстоятелства. Усърдно се зае да регистрира фирми, да пише завещания и нотариални актове и без усилие свикна с рутината на живота в малкия град. След време се запозна с едно местно момиче, ожени се за нея и двамата бързо произведоха една дъщеря — втората внучка на Джоуел и единствената, на която пазеше снимка.

Нийл прочете за освобождаването на баща си в столичния всекидневник „Уошингтън Поуст“. Подробно поговори за това със съпругата си и дори накратко го обсъди с колегите от кантората. Събитието предизвикваше истински земетресения във Вашингтон, но до Кълпепър не достигаше нищо подобно. Изглежда, тук никой не се интересуваше от историята за Джоуел Бакман. За местните хора Нийл не беше синът на брокера, а просто младия Бакман, един от многобройните адвокати в малко градче в южните щати.

Един-единствен път, след някакво заседание, съдията го дръпна настрани и попита:

— И къде значи са покрили баща ти?

На което Нийл вежливо отвърна:

— Не обичам особено да обсъждам тази тема, ваша светлост.

Разговорът приключи дотам.

Поне на повърхността в Кълпепър не се промени нищо. Нийл продължи да си върши работата, все едно бяха помилвали някой непознат. Но не спираше да очаква телефонното обаждане. Защото беше сигурен, че рано или късно баща му ще напомни за себе си.

След многократно настояване от страна на останалите пациенти старшата сестра най-сетне се съгласи да пусне една кутия за волни пожертвования, в която се събраха почти три долара на монети. Парите бяха предадени на пациента, когото продължаваха да наричат „майор Херцог“ — порядъчна откачалка, чието състояние със сигурност не се подобряваше от решението му да не се храни. Майор Херцог прие парите и веднага се запъти към машината за закуски, която беше намерил на втория етаж, където си купи три малки пакетчета царевичен чипс „Фритос“ и две кутийки „Д-р Пепърс“. Погълна ги за броени минути, а един час по-късно беше здраво заседнал на тоалетната чиния с яростен пристъп на разстройство.

Но поне вече не беше толкова гладен; нито пък беше толкова упоен с лекарства, че да дърдори неща, които не би трябвало да казва в никакъв случай.

Технически погледнато, той беше свободен човек, безусловно помилван и прочие, но на практика продължаваше да е затворен в държавна институция, собственост на американското правителство, а

стаята му не беше много по-голяма от килията му в „Ръдли“. Храната в затвора беше ужасна, но там поне можеше да яде без страх, че ще го отровят. А сега беше принуден да кара на царевичен чипс и газирани напитки. Медицинските сестри бяха съвсем малко по-дружелюбно настроени от надзирателите, които го измъчваха там. Единственото, което искаха да направят лекарите, беше да го упоят — без съмнение по заповед отгоре. Джоуел беше сигурен, че някъде наблизко в сградата има подходяща стаичка за мъчения, където щяха да му скочат в мига, в който лекарствата започнат да действат.

Жадуваше да излезе навън, на чист въздух и слънчева светлина, умираще за обилна храна и малко общуване с някое човешко същество, което не е облечено с униформа. И след два много дълги дни най-сетне получи всичко това.

На третия ден в стаята му се появи млад мъж с каменна физиономия на име Стенет и поведе следния любезен разговор:

— И така, Бакман, ето какво ти предлагам. Казвам се Стенет.

После подхвърли една папка в краката на Джоуел върху одеялото, където вече се търкаляха няколко многократно препрочетени списания. Джоуел отвори папката.

— Марко Лацери? — попита.

— Това си ти, мой човек, вече си стопроцентов италианец. Вътре има свидетелство за раждане и италиански паспорт. Запомни цялата информация възможно най-бързо.

— Да я запомня ли? Че аз дори не мога да чета на италиански!

— Ами научи се тогава. Тръгваме след около три часа. Ще те откарат до един град наблизко, където ще се запознаеш с новия си най-добър приятел. Той ще те държи за ръчичка няколко дни, докато свикнеш.

— Колко дни?

— Може би един месец, от теб зависи. Колкото по-гладко мине, толкова по-бързо ще свърши.

Джоуел остави папката и погледна Стенет в очите.

— За кого точно работиш?

— Ако ти кажа, после ще трябва да те убия.

— Много смешно. За ЦРУ?

— За САЩ. Толкова мога да ти кажа засега и не ти трябва да знаеш повече.

Джоуел хвърли поглед на заключения прозорец с метална рамка и отбеляза:

— В палката няма международен паспорт.

— Ами да, защото никъде няма да ходиш, Марко. Очаква те много тих и спокоен живот. Съседите ти ще мислят, че си роден в Милано, но от дете си живял в Канада, откъдето идва и лошият италиански, който ще научиш. Ако ти хрумне да пътуваш, животът ти може да стане много опасен.

— Как така опасен?

— Хайде де, Марко. Дай да не си играем на игрички. В големия лош свят има някои много големи и много лоши хора, които биха се зарадвали да те открият. Ако правиш точно каквото ти кажем, това никога няма да стане.

— Но аз не знам нито една дума на италиански!

— Естествено, че знаеш — „пица“, „спагети“, „макарони“, „опера“, „мама миа“. Ще наваксаш. И колкото по-бързо и по-добре научиш езика, толкова по-безопасно ще става за теб да живееш тук. Ще вземаш уроци.

— С какво ще ги плащам? Нямам и един цент!

— И аз така разбрах. Или поне не са успели да ги намерят, а?

Стенет извади няколко банкноти от джоба си и ги сложи върху папката.

— Докато беше в затвора, италианците зарязаха лирите и приеха еврото — обясни той. — Това са сто евро. Едно евро е равно на около един долар. Ще се върна след час с някакви дрехи. В папката има и малък речник с твоите първи двеста италиански думи. Предлагам да се заемеш веднага.

След час Стенет се върна с риза, спортен панталон, сако, обувки и чорапи, всичките произведени в Италия.

— Buon giorno — каза.

— Здрасти — отвърна Бакман.

— Как е „кола“ на италиански?

— Macchina.

— Отлично, Марко. Хайде да се качваме на нашата macchina.

Зад волана на малкия фиат чакаше още един мълчалив джентълмен. Джоуел се сгъна на задната седалка, като стискаше брезентовата чанта, в която понастоящем се съдържаше цялото му

имущество. Стенет седна отпред. Въздухът навън беше студен и влажен, а земята беше покрита с тънък слой сняг. Когато излязоха от военновъздушна база „Авиано“, Джоуел Бакман за пръв път усети приятното пробуждане на усещането за свобода, макар че вълнението му бързо беше удавено в притеснения.

Той внимателно четеше пътните знаци, покрай които минаваха. От предните седалки не се чуваше нито дума. Пътуваха по шосе 251, междуградски път с две платна, и според Бакман се движеха на юг. Скоро движението се сгъсти, защото приближаваха град Порденоне.

— Колко е населението на Порденоне? — попита Джоуел, като наруши тежкото мълчание.

— Петдесет хиляди — отвърна Стенет.

— Градът е в Северна Италия, нали?

— Североизточна.

— Колко далеч сме от Алпите?

Стенет посочи с глава някъде надясно и отвърна:

— Алпите са на шейсетина километра в тази посока. При хубаво време се виждат.

— Може ли да спрем някъде за кафе? — попита Джоуел.

— Не, нямаме разрешение за спиране.

Шофьорът, поне засега, създаваше впечатление за напълно глухоням.

След като заобиколиха Порденоне от северната страна, те излязоха на магистрала А28 — път с четири платна, на който, изглежда, всички, с изключение на шофьорите на тежкотоварни камиони ужасно закъсняваха за работа. По-малките коли ги задминаваха със свистене, докато те се влачеха със 100 км/ч. Стенет разтвори италиански вестник на име „Ла Република“ и закри половината предно стъкло с него.

Джоуел нямаше нищо против да се вози мълчаливо и да разглежда пейзажа от двете страни на магистралата. Вълнистата равнина някак си изглеждаше много плодородна, макар че беше краят на януари и на полето не растеше нищо. От време на време минаваха покрай терасирани хълмове, на чиито върхове се виждаха старинни вили.

Веднъж Джоуел беше взел точно такава вила под наем. Преди десетина години неговата съпруга номер две го беше заплашила с

развод, ако не я заведе някъде на дълга ваканция. Тогава Джоуел работеше по осемдесет часа в седмицата и си вземаше допълнително работа за вкъщи. Нямаше нищо против да се премести да живее в офиса си — животът му там със сигурност щеше да бъде по-спокоен, като се имаше предвид как вървяха нещата у дома. Въпреки това обаче един развод щеше да му излезе прекалено скъпо, така че Джоуел обяви на всеослушание, че двамата с благоверната му съпруга ще прекарат цял месец в Тоскана. Описваше го така, сякаш идеята беше негова — „цял месец изискани ястия и напитки в царството на «Кианти».“

Недалеч от средновековното селце Сан Джиминяно откриха манастир от четиринайсети век, който се даваше под наем като вила в комплект с икономи, готвачи и дори шофьор. Още на четвъртия ден обаче Джоуел беше информиран за тревожната новина, че сенатската бюджетна комисия обмисля отхвърлянето на едно предложение на Министерството на отбраната, което щеше да доведе до загуба от два милиарда долара за един от клиентите на фирмата. Бакман веднага отлетя обратно за Вашингтон с частен реактивен самолет и се зае да вкара Сената в пътя. Съпруга номер две обаче остана в Италия, където, както се разбра по-късно, започнала да спи с въпросния шофьор. През следващата седмица Джоуел се обаждаше всеки ден, като обещаваще да се върне във вилата, за да си довършат ваканцията, но на втората седмица съпругата му спря да приема обажданията.

Предложението на Министерството на отбраната беше прието в първоначалния му вид.

Един месец по-късно обаче съпругата на Бакман подаде молба за развод и последва шумно дело, което в крайна сметка му излезе три милиона долара.

А тя все пак беше любимата му жена. Сега и трите бяха изчезнали — завинаги поели по своите собствени пътища. Първата, майка на две от трите деца на Джоуел, се беше омъжвала два пъти поред след техния развод, а настоящият ѝ трети съпруг беше забогатял от продажба на течни изкуствени торове в страни от Третия свят. Даже му беше изпратила писмо в затвора — безмилостна кратка бележка, в която отдаваше дължимото на съдебната система на САЩ, че най-сетне се е разправила веднъж завинаги с един от най-големите мошеници в собствените си редици.

Не можеше да ѝ се сърди. Все пак си беше събрала багажа едва след като го беше спипала да спи със секретарката си — младата мацка, която впоследствие се превърна в съпруга номер две.

Съпруга номер три беше напуснала потъващия кораб съвсем скоро, след като отправиха обвиненията срещу него.

Доста жалък живот. Петдесет и две години, а какво имаше да покаже за цялото време, през което беше изнудвал клиентите си, беше гонил секретарките из многобройните си кабинети, беше извивал ръцете на хлъзгави дребни политици, беше работил седем дни в седмицата, не беше обръщал никакво внимание на трите си деца, които излязоха учудващо свестни, беше мамил обществото и неспирно беше помпал егото си, като печелеше още, още и още пари? Каква беше наградата, че толкова самоотвержено и безразсъдно беше преследван великата американска мечта?

Шест години в затвора, ето каква. А сега и фалшиво име, защото старото беше толкова опасно, че вече не можеше да го използва. И стотина долара в джоба.

Марко? Как изобщо можеше да се поглежда в огледалото всяка сутрин и да си казва „Здрасти, Марко“?

От друга страна, със сигурност беше сто пъти по-добро от „Добро утро, господин Измамник“.

Междувременно Стенет не толкова четеше вестника си, колкото се сражаваше с него. Докато го разлистваше, вестникът подскачаше, плющеше и шумолеше така дразнещо, че дори шофьорът го поглеждаше недоволено.

Минаха покрай една табела, на която пишеше, че Венеция е на 60 км на юг, и Джоуел реши да разнообрази пътуването.

— Бих искал да живея във Венеция, ако от Белия дом нямат нищо против — обади се той.

Шофьорът видимо се стегна, а вестникът на Стенет пропадна с петнайсет сантиметра. В малката кола за момент настъпи осезаемо напрежение, после Стенет успя да се овладее, изсумтя и сви рамене.

— Съжалявам, не става.

— Освен това адски ми се пикае — продължи Джоуел. — Можем ли да получим, въъ, разрешение да ползвам тоалетна?

Спряха някъде на север от град Конелиано, на една модерна бензиностанция на магистралата. Стенет взе три кафета от машината

за еспресо. Джоуел отнесе пластмасовата си чашка до прозореца, където можеше да гледа как профучават колите по магистралата. Недалеч от него двама млади италианци се караха. Той се заслуша, но не чу нито една от двестата думи в речника, които се беше опитал да запомни. Италианският му изглеждаше невъзможен за научаване.

Стенет застана до него и също се загледа навън.

— Бил ли си за по-дълго в Италия? — попита.

— За един месец, в Тоскана.

— Честно? Цял месец? Сигурно си изкарал страхотно.

— Аз всъщност останах само четири дни, но жена ми изкара целия месец. Даже се сприятели с местните жители. Ами ти? Често ли работиш тук?

— Работя на различни места — отвърна Стенет.

Изражението му беше също толкова неясно, колкото и отговорът. Той отпи от миниатюрната си чашка с еспресо и каза:

— Град Конелиано. Известен със своето prosecco.

— Италианското шампанско — кимна Джоуел.

— Точно така. Разбираш ли от алкохол?

— Не съм слагал капка в устата си от шест години.

— Защо, в затвора не дават ли?

— Не.

— Ами сега?

— Ще карам по-полека. По едно време имах проблем с пиенето.

— Най-добре да тръгваме.

— Колко още остава?

— Малко.

Стенет пое към вратата, но Джоуел го спря:

— Чакай, всъщност съм доста гладен. Може ли да си взема сандвич за из път?

Стенет хвърли поглед към бара, където бяха подредени готови сандвичи.

— Естествено.

— А може ли да си взема два?

— Няма проблеми.

Магистрала А27 водеше на юг към Тревизо и когато стана ясно, че шофьорът не се кани да подмине града по околновръстното, Джоуел започна да си мисли, че пътуването им отива към края си. Шофьорът

намали, слезе от магистралата и скоро колата заподскача по тесните улици на града.

— Колко е населението на Тревизо? — попита Джоуел.

— Осемдесет и пет хиляди — отвърна Стенет.

— Знаеш ли нещо за града?

— Проспериращо местенце, което не се е променило особено през последните петстотин години. Били са верни съюзници на Венеция по времето, когато всички италиански градове са били във война помежду си. През Втората световна сме го бомбардирали жестоко. Приятен град, без прекалено много туристи.

„Подходящо място да се скрие човек“, помисли си Джоуел.

— Тук ли ще ме оставите? — попита.

— Би могло.

Високата часовникова кула в центъра на града сякаш привличаше всички автомобили като магнит. На Пиаца деи Синьори имаше кръгово кръстовище, където колите се движеха със скорост няколко сантиметра в минута. Между тях се стрелкаха мотопеди, очевидно управлявани от безсмъртни или поне безразсъдни водачи. Джоуел жадно поглъщаше с очи шарените магазинчета покрай площада — *tabaccheria* с щанд за вестници, който запречваше входа, аптеката със зелен неонов кръст, месарски магазин с всевъзможни видове шунка, провесени на витрината, и, разбира се, миниатюрните кафенета по тротоара, където масите до една бяха заети от клиенти, които, изглежда, нямаха нищо против с часове да седят, да четат вестници, да разменят клюки и да пият еспreso. Наближаваше единайсет сутринта. Какво изобщо работеха всички тези хора, щом можеха да си позволят да излязат в обедна почивка цял час по-рано?

Джоуел реши да приеме отговора на този въпрос като лично предизвикателство.

Безименният шофьор спря в една синя зона. Стенет набра някакъв номер на мобилния си телефон, почака малко и бързо заговори на италиански. Когато свърши, посочи през предното стъкло и каза:

— Виждаш ли онова кафене с червено-белия навес? Кафене „Донати“?

Джоуел проточи врат да го огледа и кимна.

— Да, виждам го.

— Влез покрай бара вдясно и продължи към дъното, където има осем масички. Седни, поръчай си кафе и чакай.

— Какво да чакам?

— След десетина минути при теб ще дойде един човек. Ще правиш каквото ти каже.

— Ами ако не го направя?

— Не си играй с нас, Бакман. Ще те наблюдаваме.

— Кой е този човек?

— Новият ти най-добър приятел. Ако правиш каквото ти каже, най-вероятно ще оцелееш. Ако пробваш някоя глупост по собствена инициатива, ще те ликвидират до един месец.

Стенет произнесе последните думи с известно задоволство, сякаш нямаше нищо против лично да се заеме с ликвидирането на горкия Марко.

— Значи сега ще си кажем „adios“, а? — попита Джоуел и взе торбата си.

— Arrivederci, Марко, не adios. Взе ли си документите?

— Да.

— Тогава arrivederci.

Джоуел бавно слезе от колата и се отдалечи. Бореше се с желанието да погледне през рамо, за да провери дали Стенет, неговият ангел хранител, продължава да го наблюдава внимателно и да го пази от неизвестното. Но не се обърна. Вместо това се опита да изглежда възможно най-нормално, докато крачеше по тротоара с брезентовата си торба на рамо — впрочем единствената брезентова торба, която се виждаше в центъра на Тревизо този предобед.

Естествено, че Стенет не откъсваше очи от него. Но кой ли още го наблюдаваше? Новият му най-добър приятел със сигурност беше някъде наблизо, криеше се зад вестника си и даваше сигнали на Стенет и останалите агенти сред тълпата. Джоуел спря за миг пред будката за цигари и прегледа заглавията във вестниците, макар че не разбра нито дума. Спря само защото можеше да го направи, защото за пръв път от шест години насам беше свободен човек, който можеше да спира където си иска и да тръгва отново когато си иска.

После влезе в кафене „Донати“ и младият барман му измърмори „Buon giorno“, без да спира да бърше бара.

— Buon giorno — успя да отвърне Джоуел.

Първият му разговор с истински италианец. За да не му се налага да го продължава, той пое покрай бара и подмина спираловидното стълбище с табела, която указваше, че на горния етаж също има маси, и голямата хладилна витрина с великолепни сладкиши. Задното помещение беше тъмно, тясно и обгърнато в цигарен дим. Джоуел седна на една от двете празни масички, като се стараеше да не среща погледите на останалите клиенти. Ужасяваше се от мисълта, че сервитьорката ще дойде всеки момент, ще му се наложи да се опита да си поръча нещо и ще го разкрият още в самото начало, така че просто седеше с наведена глава и препрочиташе новите си документи за самоличност.

— Buon giorno — каза младата сервитьорка, която междувременно беше застанала до лявото му рамо.

— Buon giorno — смотолеви Джоуел.

После, за да не ѝ даде възможност да издърдори нещо сложно от менюто, бързо каза:

— Espresso.

Тя се усмихна и каза нещо напълно неразбираемо.

— No — измърмори Джоуел.

Номерът мина, сервитьорката го остави на мира и Джоуел си позволи да се наслади на първата си голяма победа. Все пак никой не го зяпна, както се гледат невежите туристи. Когато момичето му донесе кафето, той много тихо каза „Grazie“ и тя дори му се усмихна. После той се зае бавно да отпива от чашата си, тъй като не знаеше колко дълго ще му се наложи да чака, а не искаше кафето му да свършва, за да не се наложи да си поръча нещо друго.

Във въздуха около него се носеше италиански — непрестанното меко бърборене на приятели, които клюкарстваха с максимална скорост. И английският ли звучеше толкова бързо на чужденците? Сигурно. Самата идея да научи езика дори до степен, че да започне да разбира какво се говори около него, му се струваше напълно неосъществима. Той отново погледна оскъдния си малък списък от двеста думи и се съсредоточи за няколко минути, за да се опита да чуе някоя от тях наоколо.

По една случайност в този момент отново мина сервитьорката и го попита нещо. Джоуел отвърна с обичайното си „No“ и номерът отново мина.

И така, Джоуел Бакман си пиеше еспресото в едно малко кафене на Виа Верде, на Пиаца деи Синьори, в центъра на Тревизо, в областта Венето в Североизточна Италия, докато далеч оттук, във федералния затвор „Ръдли“, старите му приятелчета си оставаха затворени в самостоятелни килии от съображения за собствената им безопасност, тъпчеха се с гадна храна и воднисто кафе, а пред тях се простираха години безропотно подчинение на садистични надзиратели и тъпи наредби, преди дори да започнат да си мечтаят за живота навън.

Въпреки всички прогнози Джоуел Бакман все пак нямаше да умре зад решетките в „Ръдли“. Умът, тялото и духът му нямаше да увехнат и да угаснат. Беше измамил мъчителите си с четиринайсет години и сега седеше, счупил оковите, в едно приятно малко кафене на един час път от Венеция.

Но защо тогава отново мислеше за затвора? Защото човек не може просто така да си тръгне от място, където е прекарал шест години, без то да остави следи у него. Човек продължава да носи част от миналото със себе си, независимо колко е било неприятно. Именно ужасът на затвора правеше внезапното му освобождаване толкова сладко. Щеше да му отнеме време да се освободи от спомените. Джоуел си обеща да се съсредоточи върху настоящето.

Засега дори не мисли за бъдещето. Вслушай се в звуците — бързото дърдорене на непознатия мелодичен език, смеха, онзи тип там, който шепне по мобилния си телефон, хубавата сервитьорка, която подвижна нещо към кухнята. Усети миризмите — цигарения дим, гъстото кафе, пресните сладкиши, топлината на едно старинно малко помещение, в което местните хора се събират от векове.

За стотен път се запита: „И какво точно правя тук?“ Защо го бяха изкарали от затвора, а после — и от страната? Помилването е едно, но защо беше това бягство в международен мащаб? Защо просто не му бяха върнали паспорта, не го бяха оставили да се сбогува с добрия стар „Ръдли“ и да си живее живота, както ставаше с всички останали току-що помилвани престъпници?

Имаше някакво обяснение. Можеше да рискува с едно доста добро предположение.

И от него го побиваха тръпки.

Точно в този момент Луиджи сякаш се материализира от нищото.

Луиджи беше прехвърлил трийсет и имаше тъжни тъмни очи, тъмна коса, която наполовина покриваше ушите му, и поне четиридневна брада. Беше облечен в някакво грубо брезентово яке, което заедно с небръснатата физиономия му придаваше вид на селски хубавец. Поръча си еспreso и не спря да се усмихва. Джоуел веднага забеляза, че ръцете и ноктите му са чисти, а зъбите — прави. Брезентовото яке и бакенбардите бяха маскировка. Луиджи сигурно беше завършил Харвард.

Безупречният му английски беше оцветен с точно толкова акцент, колкото да убеди слушателя, че наистина е италианец. Каза, че е от Милано. Баща му бил италиански дипломат, женен за американка, имал две деца и мъкнел семейството си навсякъде по света, докато изпълнявал дълга си към родината. Джоуел предполагаше, че Луиджи вече знае доста неща за него, затова продължи да го разпитва, за да може на свой ред да научи възможно най-много за новия си отговорник.

Не постигна голям успех. Семейно положение? Неженен. Завършил университет? В Болоня. Специализация в Щатите? Да, някъде в Средния запад. Месторабота? Държавен служител. На коя държава? Не отговори. Усмихваше се широко и без усилие и използваше усмивката си като щит, с който отклоняваше неудобните въпроси. Джоуел беше сигурен, че си има работа с професионалист.

— Доколкото разбирам, вече знаеш това-онова за мен — каза Джоуел.

Усмивката се появи отново и идеалните зъби на Луиджи проблеснаха. Тъжните му очи се притваряха, когато се усмихваше. Жените сигурно бяха луди по него.

— Чел съм досието ти — отвърна той.

— Досието ли? Моето досие сигурно няма да се събере в тази стая.

— Чел съм го.

— Добре тогава, колко време е работил Джейси Хъбард в Сената на САЩ?

— Твърде дълго според мен. Виж, Марко, сега няма да се връщаме към миналото. Имаме прекалено много работа в настоящето.

— Може ли да получа друго име? Марко никак не ми харесва.

— Не съм го избрал аз.

— Добре де, кой го избра?

— Не знам. Не съм аз. Задаваш доста безсмислени въпроси.

— Двайсет и пет години съм бил адвокат. Правя го по навик.

Луиджи допи еспресото си и остави няколко банкноти на масата.

— Да се поразходим — предложи той и се изправи.

Джоуел взе брезентовата торба и последва отговорника си навън на тротоара, а после и по една странична уличка, където нямаше толкова много движение. Бяха изминали едва няколко крачки, когато Луиджи спря пред една къща с надпис „Albergo Campeol“.

— Тук е първата ти спирка — заяви той.

— Какво е това? — попита Джоуел.

Сградата беше с фасада от хоросан, на четири етажа, притисната между двете съседни къщи. Над входа висяха разноцветни знамена.

— Приятен малък хотел — отвърна Луиджи. — „Albergo“ значи „хотел“. Можеш да използваш и думата „хотел“, ако настояваш, но в по-малките градове предпочитат да казват „albergo“.

— Значи езикът не е труден, така ли? — попита Джоуел, докато оглеждаше тясната претъпкана уличка, която очевидно щеше да бъде новият му адрес.

— По-лесен е от английския.

— Ще видим. Ти колко езика знаеш?

— Пет-шест.

Двамата влязоха в хотела и прекосиха малкото фоайе. Луиджи кимна на човека на рецепцията, сякаш го познаваше. Джоуел успя да пусне едно що-годе нормално „Buon giorno“, но не спря пред гишетото, като се надяваше да избегне по-задълбоченото общуване. Изкачиха се по стълбите на третия етаж и отидоха до края на тесен коридор. Луиджи извади ключа от стая номер 30, която се оказа малко, но приятно мебелирано помещение с прозорци от трите страни и гледка към канала.

— Това е най-хубавата стая — обяви той. — Не е нищо особено, но е съвсем прилична.

— Трябваше да видиш последната, в която съм живял — отбеляза Джоуел, хвърли чантата си на леглото и се зае да дърпа завесите.

Луиджи отвори вратата на един много малък гардероб.

— Виж сега. Имаш четири ризи, четири чифта панталони, две сака и два чифта обувки, всичките са твоят номер. И дебело вълнено палто — в Тревизо става доста студено.

Джоуел зяпна новия си гардероб. Дрехите бяха окачени идеално, изгладени и готови за обличане. Бяха в пастелни елегантни цветове и ризите бяха подбрани по такъв начин, че всяка от тях отиваше на всеки чифт панталони и на двете сака. Най-сетне той сви рамене и заяви:

— Благодаря.

— В онова чекмедже има колан, чорапи и бельо, изобщо каквото ти трябва. В банята имаш всички необходими козметични принадлежности.

— Какво да кажа?

— А тук, на бюрото, има два чифта очила.

Луиджи вдигна единия чифт към светлината. Бяха с малки квадратни стъкла и тънки рамки от черен метал и изглеждаха подчертано европейски.

— „Армани“ — обяви Луиджи с нотка на национална гордост.

— Очила за четене?

— И да, и не. Предлагам ти да ги носиш винаги когато излизаш от тази стая. Те са част от маскировката ти, Марко. Част от новия ти облик.

— Трябваше да се запознаеш със стария.

— Не, благодаря. Външният вид е много важен за италианските мъже, особено за тези, които живеят в северната част на страната. Облеклото, очилата, прическата, всичко трябва да бъде елегантно, иначе ще се набиваш на очи.

Джоуел изведнъж почувства неудобство от вида си, после си каза: какво пък толкова. Вече дори не си спомняше как се е обличал, преди да намъкне затворническата униформа. Но в славното минало изобщо не се колебаеше да похарчи 3000 долара за добре ушит костюм.

Луиджи продължаваше лекцията си:

— Никога не носи къси панталони, черни чорапи с бели маратонки, панталони от изкуствена материя или ризи с къс ръкав. И моля те, в никакъв случай не напълнявай.

— Как се казва „Целуни ме отзад“ на италиански?

— Ще стигнем и дотам. Навиците и местните обичаи също са важни. Те обаче се научават лесно и са много приятни. Например никога не си поръчвай капучино след десет и половина сутринта. Но еспreso можеш да си поръчаш по всяко време на денонощието. Знаеше ли това?

— Не.

— Само туристите си поръчват капучино след обяд или след вечеря. Непростимо. Мляко на пълен стомах!

Луиджи за момент се намръщи, сякаш се колебаеше дали да не да повърне, за да подчертае думите си.

Джоуел вдигна дясната си ръка и каза:

— Заклевам се никога да не правя така.

— Седни — каза Луиджи и махна към малкото бюро с два стола.

Двамата се опитаха да се настанят удобно. После той продължи:

— На първо място, стаята. Регистрирана е на мое име, но персоналът е уведомен, че в нея за няколко седмици ще бъде настанен един канадски бизнесмен.

— За няколко седмици?

— Да, после ще се преместиш на друго място.

Луиджи произнесе последните си думи толкова злокобно, сякаш в Тревизо вече обикаляше отряд от наемни убийци, които издирваха Джоуел Бакман.

— От този момент нататък никога не бива да забравяш, че оставяш следа. Помни: каквото и да правиш, с когото и да се срещаш, това се превръща в част от нея. Тайната на оцеляването е да оставяш възможно най-малко следи. Разговаряй с колкото се може по-малко хора, включително и тези на рецепцията и камериерките. Хората в хотелската сфера внимателно наблюдават гостите си и имат добра памет. След шест месеца например някой може да дойде в този хотел и да започне да разпитва. Може да носи и твоя снимка. Може да предлага подкупи. И тогава човекът на рецепцията изведнъж ще си спомни за теб и за това, че едва си говорел италиански.

— Имам един въпрос — прекъсна го Джоуел.

— Нямам почти никакви отговори — предупреди го Луиджи.

— Защо точно тук? Защо избрахте държава, в която не мога да говоря езика? Защо не ме изпратихте в Англия или Австралия, където щеше да ми бъде по-лесно да се слея с тълпата?

— Това решение е взето от друг човек, Марко. Не от мен.

— И аз така си помислих.

— Тогава защо ме питаш?

— Не знам. Мога ли да кандидатствам за прехвърляне в друга държава?

— Още един безполезен въпрос.

— Проблемът не беше във въпроса, а в твоето чувство за хумор.

— Можем ли вече да продължим?

— Давай.

— През първите няколко дни ще минавам да те водя на обяд и на вечеря. Ще обикаляме града и винаги ще ходим на различни места. Тревизо е приятно градче, с много кафенета и бистра, и ние ще ги пробваме до едно. Трябва отсега да започнеш да мислиш за деня, в който няма да съм тук. Внимавай с кого говориш.

— Имам още един въпрос — каза Джоуел.

— Да, Марко?

— Става въпрос за парите. Наистина не ми харесва да не разполагам с пукната пара. Смятате ли да ми осигурите някаква издръжка? Мога да ти мия колата и да върша някаква домакинска работа.

— Какво означава издръжка?

— Пари в брой, не разбираш ли? Пари. В джоба ми.

— Не се тревожи за парите. Засега аз ще плащам сметките. Няма да останеш гладен.

— Добре.

Луиджи бръкна дълбоко в джоба на дебелото си палто и измъкна мобилен телефон.

— За теб е.

— И на кого по-точно се предполага да се обаждам?

— На мен, ако имаш нужда от нещо. Номерът ми е написан отзад.

Джоуел взе телефона и го остави на бюрото.

— Гладен съм — заяви. — Мечтаех си за дълъг обяд с италиански специалитети, вино и десерт, а накрая и еспreso. Разбира се, със сигурност не бих си и помислил да си поръчам капучино в този час. А след обяда — може би и традиционната за тези географски ширини сиеста. Вече от четири дни живея в Италия, а засега преживявам на царевичен чипс и сандвичи. Какво ще кажеш?

Луиджи погледна часовника си.

— Знам най-доброто място, но първо трябва да свършим още малко работа. Ти изобщо не знаеш италиански, нали така?

Джоуел завъртя очи и шумно въздъхна в знак на раздразнение. После се опита да се усмихне и отговори:

— Не, не ми се е удавал случай да науча нито италиански, нито френски, нито немски, нито какъвто и да било чужд език. Аз съм американец, Луиджи, не разбираш ли? Моята страна е по-голяма от всички страни в Европа, взети заедно. И там не ти трябва нищо друго, освен английски.

— Всъщност си канадец, забрави ли?

— Добре, както и да е, и ние сме в същата позиция като американците.

— Работата ми е да те пазя — изтъкна Луиджи.

— Благодаря ти.

— А за да ми помогнеш в тази задача, трябва да научиш колкото успееш повече италиански възможно най-бързо.

— Ясно.

— Ще имаш частен учител, един младеж, който се казва Ермано. Заниманията ще се провеждат всяка сутрин и всеки следобед. Няма да бъде никак лесно.

— Колко време ще отнеме?

— Колкото е нужно. Всичко зависи от теб. Ако учиш сериозно, след три-четири месеца би трябвало да можеш да се оправяш сам.

— На теб колко време ти отне да научиш английски?

— Майка ми е американка. Вкъщи говорехме на английски, а навън — на италиански.

— Така не е честно. Какви други езици знаеш?

— Испански, френски и още няколко. Но Ермано е чудесен учител. А класната стая е съвсем наблизо, на същата улица.

— Значи няма да учим в хотела?

— Не, не, Марко. Не бива да забравяш за следата, която оставяш. Какво ще си помислят пиколото и камериерката, ако забележат, че някакъв млад мъж всеки ден прекарва по четири часа с теб в стаята ти?

— Не искам и да си го представям.

— Камериерката веднага ще подслуша на вратата и ще чуе, че вземаш уроци по италиански. После ще подшушне на началника си. И след ден-два вече целият персонал ще знае, че канадският бизнесмен здравата учи езика. По четири часа на ден!

— Разбрах. Хайде да ходим да обядваме.

Докато излизаха от хотела, Джоуел успя да се усмихне на човека на рецепцията, на един чистач и на едно пиколо, без да каже нито дума. Изминаха пеша краткото разстояние до центъра на Тревизо, Пиаца деи Синьори. Покрай площада се простираше покрит пасаж с магазинчета и кафенета. Беше пладне и тротоарите гъмжаха от пешеходци, които бързаха за обяд. Беше станало още по-студено, макар че Джоуел се чувстваше съвсем комфортно в новото си вълнено палто. Освен това с всички сили се опитваше да изглежда като италианец.

— Вътре или навън? — попита Луиджи.

— Вътре — отвърна Джоуел.

Двамата влязоха в „Кафе Белтраме“, което гледаше към площада. Близко до входа имаше тухлена камина, която отопляваше помещението, а от кухнята в дъното се разнасяха ароматите на обедното меню. Луиджи и оберкелнерът заговориха едновременно, засмяха се и келнерът ги настави на една маса до прозореца.

— Имаме късмет — отбеляза Луиджи, докато си събличаха палтата и се настаняваха. — Специалитетът на деня е *faraona con polenta*.

— И какво е това?

— Фазан с царевично брашно.

— И какво друго?

Луиджи изучаваше една от черните дъски, повесени от грубо одяланите греди на тавана.

— *Panzerotti di funghi al burro* — бухти с пълнеж от пържени гъби. *Conchiglie con cavalfiori* — макаронени мидички с карфиол. И *spiedino di carne misto alla griglia* — шиш от различни меса на грил.

— Искам от всичко — заяви Джоуел.

— Наливното вино също е доста добро.

— За мен червено.

За броени минути заведението се напълни с местни жители, които, изглежда, се познаваха до един. Весел дребен мъж с мръснобяла престилка профуча покрай тяхната маса и се забави само колкото да срещне погледа на Луиджи и да запише дългия списък с поръчката, който Луиджи изстреля за броени секунди. Донесоха им кана наливно вино заедно с купа затоплен зехтин и чиния с нарязана италианска питка и Джоуел се зае с храната. През това време Луиджи му обясняваше тънкостите на обяда и закуската, обичаите, традициите и най-често срещаните грешки на туристите, които се опитваха да минат за истински италианци.

С негова помощ всяко преживяване се превръщаше в полезен урок.

Макар че Джоуел внимателно отпиваше от първата си чаша вино и се наслаждаваше на вкуса му, алкохолът го удари право в главата. По тялото му се разля великолепна топлина и тежест. Беше излязъл от затвора много по-рано от предвиденото, седеше в едно семпло малко ресторантче в италианско градче, за което дотогава не беше и чувал, пиеше чудесното местно вино и вдъхваше ароматите на предстоящото вкусно пиршество. Затова продължи да се усмихва на Луиджи, който не спираше с обясненията, но съвсем скоро се отнесе в свой собствен свят.

Ермано твърдеше, че е на двайсет и три години, но не изглеждаше на повече от шестнайсет. Беше висок и болезнено слаб и с пясъчнорусата коса и лешниковите очи приличаше повече на германец, отколкото на италианец. Освен това беше твърде срамежлив и доста нервен, така че първите впечатления на Джоуел определено не бяха добри.

Срещнаха се в миниатюрния апартамент на Ермано на третия етаж на една запусната сграда на пет-шест пресечки от хотела на Джоуел. Апартаментът се състоеше от три стаи — кухня, спалня и дневна, — които бяха твърде оскъдно мебелирани, но Ермано беше студент, така че това не беше чак толкова изненадващо. И все пак

къщата му изглеждаше така, сякаш току-що се е нанесъл и може да се изнесе всеки момент.

Тримата седнаха около малкото бюро в центъра на дневната. Нямаше телевизор. Стаята беше студена и зле осветена и Джоуел не можеше да се отърси от чувството, че се е озовал в някакъв подземен лабиринт, където се крият бегълците от закона. Топлината на двучасовия обяд бързо го напускаше.

Притесненото държане на учителя му също не помагаше особено.

Тъй като Ермано очевидно не беше в състояние да поеме инициативата, Луиджи бързо се намеси, за да организира нещата. Той предложи часовете да се провеждат всяка сутрин от 9:00 до 11:00, после да има почивка от два часа, следобедните занимания да започват около 1:30 и да продължават, докато и двамата имат сили. Изглежда, и на Ермано, и на Джоуел уговорката се стори приемлива, макар че на Джоуел му се искаше да зададе очевидния въпрос: ако новият ми учител наистина е студент, как така ще му остава време да ми преподава по цял ден? Но той си замълча. Реши по-късно да провери как стоят нещата.

С каква бързина само се натрупваха въпросите „за по-късно“!

След известно време Ермано се поуспокои и описа как ще протече езиковият курс. Когато говореше бавно на английски, акцентът му не пречеше чак толкова. Но когато станеше припрян, което се случваше често, английският му почти не се различаваше от италианския. Веднъж дори Луиджи го прекъсна, за да му каже:

— Ермано, поне през първите няколко дни е особено важно да говориш много бавно.

— Благодаря — обади се Джоуел като добър и възпитан ученик.

Ермано пък взе, че се изчерви, и свенливо промълви:

— Извинете.

После му подаде първите учебни помагала — учебник за първото ниво, миниатюрен касетофон и две касети.

— Материалът на касетите следва уроците в учебника — обясни той подчертано бавно. — Тази вечер трябва да прочетеш първия урок и да прослушаш и двете касети по няколко пъти. Утре ще започнем оттам.

— Ще бъде много интензивен курс — обади се Луиджи, за да подчертае напрежението в обстановката, все едно имаше нужда от това.

— Къде си учил английски? — попита Джоуел.

— В университета — отвърна Ермано. — В Болоня.

— Тоест не си учи в Щатите?

— Учил съм — отвърна Ермано.

После хвърли бърз притеснен поглед към Луиджи, сякаш предпочиташе да не говорят за това, което беше правил в САЩ. За разлика от Луиджи, Ермано беше много лесен за разгадаване и очевидно не беше професионалист.

— Къде? — попита Джоуел, като продължаваше да рови в темата и искаше да види докъде ще стигне.

— Във „Фърман“ — отговори Ермано. — Това е един малък колеж в Южна Каролина.

— Кога си бил там?

Луиджи се притече на помощ на младежа, като се прокашля и рече:

— По-късно ще имате предостатъчно време за опознаване. Но за теб, Марко, е жизненоважно да забравиш за английския. От днес нататък ще живееш в свят на италианци. За всичко, което виждаш, си има италианска дума. Трябва да превеждаш всяка своя мисъл. След една седмица вече ще можеш да си поръчваш в ресторантите. След две седмици ще започнеш да сънуваш на италиански. Ще се потопиш в езика и културата ни напълно и безусловно, без връщане назад.

— Може ли да започваме още в осем сутринта? — попита Джоуел.

Ермано се озърна, повъртя се и най-сетне рече:

— Може би в осем и половина.

— Добре, значи ще дойда тук утре в осем и половина.

Двамата излязоха от апартамента и тръгнаха обратно към Пиаца деи Синьори. Вече беше късен следобед и движението по улиците беше забележимо по-малко, а тротоарите бяха почти пуси. Луиджи спря пред входа на един ресторант на име „Траториа дел Монте“, кимна към вратата и каза:

— Ще те чакам тук в осем за вечеря, става ли?

— Да, добре.

— Знаеш ли как да стигнеш до хотела?

— Да, до моя albergo.

— И имаш карта на града?

— Да.

— Добре. Оставям те сам, Марко.

С тези думи Луиджи хлътна в една странична уличка и изчезна от поглед. Джоуел за миг остана загледан след него, после продължи към площада в центъра на града.

Чувстваше се много самотен. Четири дни след като беше излязъл от „Ръдли“, най-сетне беше сам и свободен, може би дори без да го наблюдават, макар че се съмняваше в последното. Веднага реши, че ще се разхожда из града и ще си гледа работата, все едно никой не го следи. Взе и още едно решение, докато разглеждаше стоките на витрината на една малка кожарска работилница — че няма да прекара остатъка от живота си, като се озърта през рамо.

Нямаше да го открият.

Продължи да се движи безцелно, докато не се озова на Пиаца Сан Вито, малък площад, на който от седемстотин години имаше две църкви една срещу друга. И „Санта Лучия“, и „Сан Вито“ бяха затворени, но според старинната медна табела щяха да отворят отново от четири до шест следобед. Кой затваря за обедна почивка чак до четири следобед?

Баровете не бяха затворени, а просто празни. Джоуел най-сетне събра кураж да влезе в един от тях. Придърпа едно столче, дълбоко си пое въздух и каза думата „Vigga“, когато барманът го доближи.

В отговор барманът светкавично изрече нещо и зачака — и за част от секундата Джоуел се изкуши да драсне веднага. Но после видя кранчето за наливна бира, посочи го с пръст, сякаш беше свършено ясно какво си е поръчал, и барманът се протегна към една празна халба.

Първата му бира от шест години насам. Беше студена, силна и вкусна и Джоуел се наслаждаваше на всяка глътка. От един телевизор в дъното на бара се разнасяха звуците на някаква сапунена опера. От време на време той се заслушваше в репликите, не разбираше нито дума и отново и отново се убеждаваше насила, че ще успее да научи езика. И тъкмо беше решил да си тръгне и да поеме към хотела, когато случайно погледна през прозореца към улицата.

По тротоара вървеше Стенет.
Джоуел си поръча още една бира.

Целият скандал с Бакман беше старателно отразен от Дан Сандбърг — един от най-старите и опитни журналисти в „Уошингтън Поуст“. През 1998 г. именно той беше разгласил новината за някои особено строго секретни документи, които бяха напуснали Пентагона без разрешение. Скоро след това ФБР започна разследване по случая, благодарение на което той нито за миг не остана без работа и публикува осемнайсет статии по темата, повечето от които излязоха на първа страница. Имаше надеждни контакти в ЦРУ и ФБР. Познаваше някои от партньорите в „Бакман, Прат и Болинг“ и беше прекарал доста време в офисите на фирмата. Не пропускаше да навестява и Министерството на правосъдието. Беше и в съдебната зала в деня, в който Бакман изведнъж се обяви за виновен и изчезна.

А година по-късно беше написал една от двете книги за скандала, които видяха бял свят. От неговата се предадоха около 24000 екземпляра с твърди корици, което беше съвсем прилично, а от другата — два пъти по-малко.

Докато се занимаваше с всичко това, Сандбърг си изгради някои особено ценни връзки. Една от тях, макар и изненадващо, постепенно се превърна в скъпоценен източник на информация. Месец преди смъртта на Джейси Хъбард Карл Прат, който тогава висеше на косъм от официалното обвинение — както и повечето от старшите партньори във фирмата, — сам се беше обадил на Сандбърг с предложение да се срещнат. В крайна сметка се срещнаха повече от десет пъти, докато скандалът се разразяваше с все по-голяма сила, а през следващите години направо станаха приятели по чашка. И поне два пъти в годината се измъкваха заедно някъде, където на спокойствие можеха да обменят клюки.

Три дни след като беше разгласена новината за помилването, Сандбърг се обади на Прат и двамата се разбраха да се срещнат на любимото си място — един студентски бар недалеч от университета „Джорджтаун“.

Прат изглеждаше ужасно, все едно не беше спирал да пие цяла седмица. Поръча си водка. Сандбърг се ограничи с бира.

— И къде е вашето момче значи? — попита ухилен журналистът.

— Вече не е в затвора, поне това е сигурно — отвърна Прат, отпи почти смъртоносно количество от водката си на един дъх и премлясна.

— Не се ли обади?

— Не. Нито на мен, нито на някой друг от фирмата.

— Ще се изненадаш ли, ако се обади или намине?

— И да, и не. С човек като Бакман нищо не може да ме изненада.

Той отново отпи от водката, преди да продължи.

— Няма да се изненадам и ако никога повече не стъпи във Вашингтон. Нито пък ако се появи във Вашингтон още утре и обяви, че открива нова кантора.

— Но помилването все пак те изненада, нали?

— Да, но пък не го е уредил лично Бакман, предполагам.

— Съмнявам се.

Покрай тях мина една студентка и Сандбърг я огледа внимателно. Беше разведен за втори път и не пропускаше нито една потенциалната жертва. Отпи от бирата си и продължи:

— Той не може да работи като адвокат, нали? Не му ли взеха разрешителното?

— Това не би спряло човек като Бакман. Ще го представи като „правителствени контакти“ или „консултации“, или нещо подобно. Работата му е да лобира, не му трябва разрешително. Като се замислиш, поне половината от адвокатите в този град дори не знаят къде е сградата на съда. Но и насън могат да намерят сградата на Конгреса.

— А откъде ще намери клиенти?

— Това, така или иначе, няма да стане — отсече Прат. — Бакман няма да се върне във Вашингтон. Да не би да си чул нещо друго?

— Нищо не съм чул. Изчезнал е яко дим. Никой от затвора не казва къде. От правоохранителните агенции мълчат като риби.

— Имаш ли някаква теория? — попита Прат и пресуши чашата си, но, изглежда, беше готов за следващата.

— Днес разбрах, че Теди Мейнард е ходил в Белия дом късно вечерта на деветнайсети. Само някой като Теди е способен да убеди

Морган да направи такова нещо. Бакман е напуснал затвора, вероятно под въоръжена охрана, и е изчезнал безследно.

— По програма за защита на свидетелите?

— Нещо такова. ЦРУ и преди е крило хора по този начин. Просто им се налага. Официално не се занимават с такава дейност, което не означава, че не могат да го направят. Разполагат с достатъчно възможности.

— И защо ще крият Бакман?

— За отмъщение. Спомняш ли си Олдрич Еймс, най-голямата къртица в историята на ЦРУ?

— Естествено.

— Знаеш ли къде се намира в момента? Заключен на сигурно място в един федерален затвор. Нима смяташ, че ЦРУ не биха му светили маслото с най-голямо удоволствие? Но не могат да го направят, защото е противозаконно, просто нямат право да удрят по американски граждани, нито в страната, нито в чужбина.

— Бакман никога не е работил за ЦРУ. Той мразеше Теди Мейнард, по дяволите, и чувствата им бяха взаимни.

— Мейнард няма да го убие лично. Той просто ще нагласи нещата така, че някой друг да има това удоволствие.

Прат се изправи и посочи към бирата на Сандбърг.

— Искаш ли още една?

— Може би по-късно.

Журналистът хвана халбата си едва за втори път от началото на разговора и отпи от нея.

След малко Прат се върна с една голяма водка, седна и каза:

— Значи според теб дните на Бакман са преброени?

— Нали ме попита какво мисля? Дай сега да чуем ти какво мислиш.

Адвокатът отпи солидна глътка от водката си и отвърна:

— Резултатът е същият, макар че аз подхождам от малко по-друг ъгъл.

Прат топна показалец във водката, разбърка я и облиза пръста си, докато размишляваше.

— Говорим неофициално, нали? — попита накрая.

— Естествено.

През годините бяха разговаряли за толкова много неща, че вече всичките им разговори бяха неофициални.

— Между смъртта на Хъбард и молбата за помилване на Бакман минаха осем дни — подхвана Прат. — Страшничко време беше. Ким Болинг и аз бяхме под федерална охрана двайсет и четири часа в денонощието. Любопитна ситуация. От една страна, ФБР напругаше всичките си сили да ни прати в затвора до второ пришествие, но, от друга, се чувстваха задължени да ни опазят живи.

Той отпи от водката и се озърна, за да провери дали случайно някой от студентите в бара не ги подслушва. Нямаше такова нещо. Прат продължи:

— Имало заплахи, а и сериозни маневри от страна на хората, убили Джейси Хъбард. От ФБР ни докладваха за това по-късно, цели месеци след като Бакман изчезна и нещата се бяха уталожили. Тогава се почувствахме малко по-спокойни, но все пак и двамата с Болинг продължихме да плащаме заплати на въоръжена охрана цели две години след делото. Аз все още по навик поглеждам в огледалото за обратно виждане. Колкото до горкия Ким, той направо се побърка.

— Кой ви заплашваше?

— Същите хора, които биха се опитали да пипнат Джоуел Бакман.

— Кой са те?

— Бакман и Хъбард бяха запланували да продадат стоката си на Саудитска Арабия за цял куп пари. На космическа цена, но все пак по-евтино, отколкото би струвало на ония да качат в орбита чисто нова система от спътници. Сделката обаче пропадна. Хъбард допусна да го очистят. Бакман пък се озова в затвора и арабите никак не останаха доволни. Както впрочем и израелците, защото те също се надяваха на сделка. Освен това израелците побесняха и от факта, че Хъбард и Бакман изобщо бяха започнали преговори с арабите.

Прат спря за миг и от отводката си, все едно му трябваше подкрепа, за да довърши разказа.

— А освен това не бива да забравяме и за хората, които поначало са изградили цялата система.

— Руснаците?

— Най-вероятно не. Джейси Хъбард обожаваше азиатките. За последен път го видели да излиза от някакъв бар с прекрасна

дългокрака красавица с дълга черна коса и кръгло лице, дошла някъде от другия край на света. Комунистически Китай използва хиляди хора, за да събира информация. С всичките им студенти, бизнесмени и дипломати в Щатите, тук направо гъмжи от китайски шпиони. Освен това разузнавателните им служби разполагат с много способни професионалисти. За такова нещо изобщо не биха се поколебали да подгонят Хъбард и Бакман.

— Сигурен ли си, че са китайците?

— Никой не е сигурен в нищо, разбираш ли? Може би Бакман знае, но така и не каза на никого. Не забравяй, че в ЦРУ дори не подозираха за съществуването на спътниците. Хванаха ги по бели гащи и старият Теди още не е успял да навакса.

— И сега Теди си играе играта, така ли?

— Абсолютно. Първо пуска на Морган въдицата за националната сигурност. Морган се хваща, което не би трябвало да изненадва никого. Бакман си тръгва от затвора. Теди го измъква от страната и гледа кой пръв ще се появи, за да го пречука. Просто няма какво да губи.

— Блестящо.

— Повече от блестящо, Дан. Помисли си. Когато Джоуел Бакман напусне този грешен свят, никой дори няма да разбере. И в момента никой не знае къде се намира. Няма да разберат къде е бил, дори да открият трупа му.

— Ако изобщо го открият.

— Точно така.

— И Бакман е наясно?

Прат довърши втората си водка и намръщено избърса устата си с ръкава.

— Бакман в никакъв случай не е глупав. Но пък много от нещата, които знаем ние, се изясниха, след като го прибраха. И все пак сигурно си мисли, че щом е преживял шест години в затвора, може да преживее всичко.

Криц се шмугна в един пъб недалеч от хотел „Конот“ в Лондон. Лекият дъжд се беше усилил и той искаше да се скрие някъде на сухо. В момента мисис Криц се намираше в малкия апартамент, предоставен

им от новия им работодател, така че Криц си позволи лукса да седне в претъпканата кръчма, където никой не го познаваше, и да обърне няколко бири. Бяха в Лондон от седмица и му оставаше още една, преди да се насили да хване обратния самолет през Атлантическия океан и да се върне във Вашингтон, където щеше да се заеме с неприятната работа да лобира за компания, която освен всичко друго произвеждаше и дефектни бойни ракети — в Пентагона ги мразеха, но въпреки това щяха да бъдат принудени да ги изкупят просто защото компанията вече се беше снабдила с най-добрите лобисти.

Криц се взря през гъстата мъгла от цигарен дим, откри едно празно сепаре и се намести зад масата с бирата си. Беше толкова приятно да я пие сам, без да се притеснява, че някой може да го разпознае, да дотича и да каже: „Ей, Криц, как можахте да се изложите така с ветото на Бърман?“ Дрън-дрън-дрън.

Той поглъщаше мелодичната британска интонация на обичайните клиенти, които идваха и си отиваха. Дори димът не му пречеше. Беше сам, никой не го познаваше и това чувство го изпълваше с тихо задоволство.

Но анонимността му все пак не беше пълна. Някъде иззад него се появи дребен мъж със смачкана моряшка барета и хлътна в сепарето срещу Криц, като го стресна.

— Нещо против да седна при вас, мистър Криц? — попита морякът и се ухили.

Зъбите му бяха едри и жълти. Това беше първото, което Криц запомни за него.

— Седнете — отвърна предпазливо той. — Имате ли си име?

— Бен.

Не беше англичанин и английският определено не беше родният му език. Беше на около трийсет години, с тъмна коса, тъмнокафяви очи и дълъг остър нос, заради който приличаше на грък.

— Вече сме на малки имена, а? — попита Криц, отпи от чашата си и каза: — И откъде точно ме познаваш?

— Знам всичко за теб.

— Не подозирах, че съм толкова известен.

— Не е точно известност, Криц. Ще бъда кратък. Работя за определени хора, които са готови на всичко, за да открият Джоуел Бакман. Готови са да платят сериозна сума, в брой. В куфарче или в

сметка в швейцарска банка, няма значение. Може да стане бързо, за броени часове. Ще ни кажеш къде се намира той, ще получиш един милион долара и никой няма да разбере, че сме се виждали.

— Как ме открихте?

— Не беше трудно, мистър Криц. Ние сме, как да се изразя, професионалисти в тази област.

— Значи сте от някое разузнаване?

— Това не е важно. Няма значение кои сме, но когато поискаме, рано или късно ще открием мистър Бакман. Въпросът е дали ти искаш да спечелиш един милион долара.

— Не знам къде се намира той.

— Но можеш да разбереш?

— Вероятно.

— Ще работим ли заедно?

— Не и за един милион долара.

— А колко тогава?

— Трябва да си помисля.

— Мисли бързо.

— А ако не успея да разбера?

— Никога повече няма да ти се обаждаме. Тази среща не се е състояла. Много е просто.

Криц отпи голяма глътка бира и се замисли.

— Добре, да кажем, че успея да се сдобия с тази информация макар че не съм оптимист. И ако все пак разбере къде е, какво ще стане после?

— Качваш се на самолета на „Луфтханза“ от летище „Дълес“ до Амстердам, първа класа. Регистрираш се в хотел „Амстел“ на улица „Биденхам“. Ще те намерим там, точно както те намерихме тук.

Криц помълча за миг, за да запомни всичко. После попита:

— Кога?

— Възможно най-скоро, мистър Криц. Издирват го и други хора.

После Бен изчезна също така бързо, както се беше появил от нищото, като остави Криц да се взира през цигарения дим и да се пита дали не е сънувал. След един час той излезе от пъба, като криеше лицето си под чадъра, тъй като беше сигурен, че го наблюдават.

Дали и във Вашингтон щяха да го следят по същия начин? Изпитваше неприятното чувство, че ще стане точно така.

8

Това със сиестата не се получи. Не му помогнаха нито виното на обяд, нито дори двете бири, които изпи следобед. Просто имаше твърде много неща, за които да мисли.

Освен това се чувстваше прекалено отпочинал, сякаш беше насъбрал повече сън, отколкото му трябваше. Шест години престой в единична килия са способни да вкарат човешкото тяло в толкова пасивно състояние, че сънят се превръща в основната му дейност. След първите няколко месеца в „Ръдли“ Джоуел вече спеше по осем часа всяка нощ плюс една дълга дрямка следобед, което беше напълно разбираемо — все пак през предишните двацет години почти не беше спал, защото по цял ден удържаше републиката на ръба на хаоса, а нощем гонеше мацките. След една година в затвора вече можеше да разчита на девет, понякога дори десет часа нощен сън. Така или иначе, нямаше какво друго да прави, освен да чете и да гледа телевизия. Веднъж от скука проведе една от многобройните си тайни анкети, като пусна един лист да обикаля от килия на килия, докато самите надзиратели също подремваха. Получи отговори от трийсет и седем затворници в неговото крило, които признаваха, че спят поне по единайсет часа на денонощие. Мо, информаторът от мафията, твърдеше, че спи по шестнайсет, и наистина често се чуваше как хърка на обяд. Милър Лудата крава беше дал най-нисък резултат — три часа на нощ, — но все пак горкият човек се беше побъркал още преди години, така че Джоуел беше принуден да се абстрахира от отговора му.

Имаше и периоди на безсъние — дълги нощи, през които се взираше в тъмното и размишляваше за грешките, децата и внуците си, за униженията от миналото и страха си от бъдещето. А имаше и седмици, през които в килията му носеха сънотворни, по една таблетка всяка вечер, но те така и не му подействаха. Джоуел подозираше, че не са истински лекарства, а неутрални заместители, които разчитат на психологическия ефект.

За шест години, така или иначе, се беше наспал. Сега тялото му беше отпочинало, а умът му работеше на високи обороти.

Той бавно се изправи от леглото, в което прекара един час, без да мине, и отиде до масичката, където беше оставил мобилния телефон от Луиджи. Занесе го до прозореца, набра номера, който беше написан на гърба, и след четири извънявания чу познат глас.

— Ciao, Marco. Como stai?

— Само проверявам дали това нещо работи — отвърна Джоуел.

— Защо ще ти давам развален телефон? — почуди се Луиджи.

— Няма защо — съгласи се той.

— Успя ли да подремнеш?

— Тъъ, да, благодаря. Ще се видим на вечеря.

— Ciao.

Къде ли беше Луиджи? Дали не се спотайваше някъде наблизко с телефон в джоба и не чакаше Джоуел да му се обади? Дали не наблюдаваше хотела? Ако Стенет и шофьорът също все още бяха в Тревизо, заедно с Луиджи и Ермано се събираха цели четирима „приятели“, които бяха зачислени да следят какво прави Джоуел Бакман.

Той стисна телефона по-здраво и се почуди кой ли още е разбрал за това обаждане. Дали не го подслушваше още някой? Джоуел погледна към улицата. Дали там нямаше още някой, освен Луиджи?

Реши да не мисли за това и седна на масата. Пиеше му се кафе, може би двойно еспreso, за да се събуди както трябва (Боже опази да си поръча капучино толкова късно), но не се чувстваше готов да вдигне телефона в стаята и да се обади на румсървис. Можеше да се оправи със „Здравейте“ и „кафе“, но щеше да има и цял куп други думи, които все още не знаеше.

Но как изобщо може да преживее човек без силно кафе? Едно време любимата му секретарка му носеше първата чаша разтърсващо силно турско кафе точно в шест и половина всяка сутрин, шест дни в седмицата. Тогава едва не се ожени за нея. Към десет часа сутринта брокерът вече беше толкова превъзбуден от кофеина, че крещеше на подчинените си, замеряше ги с канцеларски принадлежности и жонглираше с три телефонни разговора едновременно, докато няколко сенатори го изчакваха на останалите линии.

Споменът не го накара да се почувства по-добре. Спомените почти никога не го караха да се чувства по-добре. Имаше много спомени и през шестте години в единичната килия беше водил яростна война в собственото си съзнание, за да се освободи от хватката на миналото.

Върна се към мисълта за кафето, което не смееше да си поръча, защото се страхуваше от чуждия език. Джоуел Бакман никога не се беше страхувал от нищо, по дяволите, и след като беше в състояние да следи едновременно движението на триста различни законопроекта, които пълзяха из лабиринтите на Конгреса, и можеше да проведе стотина телефонни разговора на ден почти без да поглежда в служебния си телефонен указател, значи със сигурност трябваше да може да научи достатъчно италиански, за да си поръча едно кафе.

Той старателно подреди учебните си помагала на масата и погледна съдържанието. После провери дали в касетофончето има батерии и си поигра с касетите, докато ги нагласи. На първа страница от първия урок имаше една доста схематична цветна илюстрация на семейна дневна, в която мама, татко и децата гледаха телевизия. Предметите в стаята бяха означени с етикетчета с надписи на английски и италиански — „врата“ и *porta*, „канapé“ и *sofa*, „прозорец“ и *finestra*, „картина“ и *quadro* и така нататък. Момчето беше *ragazzo*, майката беше *madre*, а старецът, който се подпираше на един бастун в ъгъла, беше дядото, *il nonno*.

Няколко страници по-нататък учебникът продължаваше с кухнята, спалнята и банята. След един час, все още без да е пил кафе, Джоуел вече обикаляше собствената си стая и посочваше различни предмети, а после прошепваше съответните думи: леглото беше *letto*, лампата — *lampada*, часовникът — *orologio*, сапунът — *sapone*. Бяха добавили и няколко глагола, за всеки случай — „говоря“ беше *parlare*, „ям“ беше *mangiare*, „пия“ беше *bere*, а „мисля“ — *pensare*. Той застана пред малкото огледало (*specchio*) в банята (*bagno*) и се опита да се убеди, че наистина е Марко. Марко Лацери.

— Sono Marco — каза на отражението си в огледалото. — Sono Marco.

„Аз съм Марко. Аз съм Марко.“ Отначало му се струваше глупаво, но не биваше да позволява това да го спре. Беше заложено твърде много, така че просто не биваше да държи чак толкова на едно

старо име, заради което можеха да го убият. Ако името Марко можеше да му спаси живота, значи щеше да бъде Марко, и толкова.

Марко. Марко. Марко.

Започна да търси думи, които не бяха включени в илюстрациите. В новия си речник намери *carta igienica*, „тоалетна хартия“, *guanciale*, „възглавница“, *soffitto*, „таван“. За всичко имаше нова дума, всеки предмет в стаята му, която беше неговият малък свят в момента, пред очите му се превръщаше в нещо ново. Погледът му подскачаше насам-натам и той отново и отново мърмореше италианските думи.

Ами той самият? Имаше мозък, *cervello*. Докосна дланта си — *mano*; ръката — *braccio*; крака — *gamba*. Можеше да диша — *respirare*; да вижда — *vedere*; да пипа — *toccare*; да чува — *sentire*; да спи — *dormire*; да сънува — *sognare*. Но вече се отклоняваше и се улови навреме. На следващата сутрин Ермано щеше да започне с първия урок, първата вълна от думи, които наблягаха на основите: поздравя, отговори, числата от едно до сто, дните на седмицата, месеците, дори азбуката. Глаголите „да бъдеш“ (*essere*) и „да имаш“ (*avere*) бяха спрегнати в сегашно, минало просто и бъдеще време.

Докато стане време за вечеря, Марко вече беше запомнил целия първи урок и беше прослушал касетата към него поне десетина пъти. Излезе навън, където беше доста хладно, и весело се отправи към „Тратория дел Монте“, където щеше да го чака Луиджи, запазил най-добрата маса и готов да му посочи най-привлекателните ястия в менюто. Докато вървеше по улицата, все още замаян от няколко часа учене на думи, той забеляза един мотопед, един мотоциклет, едно куче и две близначки, но с неприятен шок осъзна, че не знае думата за нито едно от тези неща на новия си език.

Всичко беше останало в хотелската стая.

Въпреки това продължи напред, воден от мисълта за храната, непоколебим и все така уверен, че той, Марко, все пак ще успее да се превърне в съвсем приличен италианец. Когато забеляза Луиджи на една маса в ъгъла, го поздрави със замах:

— Buona sera, signore, come sta?

— Sto bene, grazie, e tu? — отвърна Луиджи с одобрителна усмивка.

„Добре, благодаря, а ти?“

— Molto bene, grazie — каза Марко.

„Много добре, благодаря.“

— Учил си значи? — попита Луиджи на английски.

— Да, нямаше какво друго да правя.

Още преди да успее да разгъне салфетката, до масата спря сервитьор, който носеше бутилка от червеното вино на ресторанта, обвита със сламена мрежичка. Той бързо им наля две чаши и изчезна.

— Ермано е много добър учител — отбеляза Луиджи.

— Използвани сте го и преди, така ли? — попита небрежно Марко.

— Да.

— И колко често се случва да ви докарат някого, когото трябва да направите италианец?

Луиджи се усмихна и отвърна:

— По-често, отколкото си мислиш.

— Не ми се вярва.

— Вярвай каквото искаш, Марко. Така или иначе, всичко зависи от гледната точка.

— Говориш като шпионин.

Той сви рамене, без да отговори.

— За кого точно работиш, Луиджи?

— Ти как смяташ?

— За някакво съкращение — ЦРУ, ФБР АНС. Или за някой тайнствен отдел на военното разузнаване.

— Приятно ли ти е да се срещаме в тези чудесни малки ресторанчета? — попита Луиджи.

— Имам ли избор?

— Да. Ако не престанеш да задаваш такива въпроси, ще спрем. А когато спрем да се срещаме, животът ти, който и без това виси на косъм, ще стане още по-рискован.

— Мислех, че работата ти е да ме опазиш жив.

— Точно така. И затова престани да ми задаваш тези въпроси. Уверявам те, че нито един от тях няма да получи отговор.

Сервитьорът се появи точно в този момент от разговора, сякаш и той работеше за шефовете на Луиджи, и им подаде две големи менюта, като по този начин ефективно промени насоката на разговора — каквато и да беше тя. Марко погледна списъка с ястията, намръщи се и

за пореден път осъзна колко много още има да учи. В дъното на списъка все пак разпозна три думи — *caffè*, *vino* и *birra*.

— Какво да си поръчам? — попита.

— Главният готвач е от Сиена, така че обича да приготвя тосканска кухня. За предястие е идеално да си поръчаш ризото с дивигъби. Тук съм ял и пържола по флорентински, която е забележителна.

Марко затвори менюто и дълбоко вдъхна от приятния аромат, който се носеше откъм кухнята.

— Ще опитам и от двете — заяви.

Луиджи също затвори менюто и махна на сервитьора. След като поръча, двамата мълчаливо отпиваха от виното си в продължение на няколко минути. Накрая Луиджи започна да разказва:

— Една сутрин преди няколко години се събудих в малка хотелска стая в Истанбул. Бях сам и имах около петстотин долара в джоба. И фалшив паспорт. Не знаех нито една дума на турски. Отговорникът ми беше някъде в града, но ако се свържех с него, след това трябваше да си търся друга работа. Точно след десет месеца трябваше да се върна в същия хотел и да се срещна с един приятел, който да ме изкара от страната.

— Звучи ми като изпит в последната година от обучението в ЦРУ.

— Да, само съкращението не е точно това — отвърна Луиджи, помълча малко, отпи от виното и продължи. — Тъй като обичам да ям, трябваше да се науча да оцелявам. Попивах езика, културата, всичко наоколо. Успях да се впиша съвсем прилично в околната среда и след десет месеца, когато се срещнах с моя приятел, вече имах повече от хиляда долара.

— Италиански, английски, френски, испански, турски... Има ли още?

— Руски. Веднъж същите хора ме пуснаха и в Сталинград за цяла година.

Марко едва не се изпусна да попита кои са „същите хора“, но се овладя навреме. Знаеше, че няма да получи отговор. Освен това вече се досещаше кои са.

— Значи и аз съм пуснат тук по същия начин? — попита той.

Сервитьорът тупна на масата между тях поднос с различни видове хляб и малка купичка със зехтин. Луиджи започна да си топи

залъци и да ги дъвче и въпросът на Марко остана без отговор — забравен или пропуснат нарочно. Пристигна и още храна — малък поднос с шунка, салам и маслини — и разговорът съвсем замря. Луиджи беше разузнавач или контраразузнавач, или оперативен работник, или някакъв друг агент, а може би просто отговорник, свръзка или нещатен сътрудник, но все пак на първо място си оставаше италианец. И цялото обучение на света не можеше да го накара да не отговори подобаващо на предизвикателството на една маса, покрита с пълни чинии.

Докато се хранеха, той смени темата. Започна с обяснение на преимуществата на класическата италианска вечеря. На първо място беше *antipasti*, ордьовърът — обикновено поднос с различни видове месо, какъвто бяха донесли и на тях. Следваше първото ястие, *primi*, което обикновено е щедра порция паста, ориз, супа или качамак и задачата му е да подготви стомаха както трябва за основното ястие, *secondi* — голяма порция от риба, свинско, пилешко или агнешко. Дойде и злокобното предупреждение към Марко да внимава с десертите, макар че Луиджи се озърна да не го чуе сервитьорът. Той тъжно поклати глава и обясни, че вече много ресторанти, дори от добрите, си позволяват да купуват готови десерти от сладкарски цехове и те са толкова натъпкани със захар и евтин ликьор, че от тях зъбите ти направо изгниват.

Марко успя да си придаде достатъчно шокиран вид, щом чу за този скандал от национална величина.

— Научи и думата „gelato“ — продължи Луиджи и очите му отново омекнаха.

— Сладолед — каза Марко.

— Bravo. Най-добрият в света. Надолу по същата улица има *gelateria*. След вечеря ще отидем там.

В хотела имаше румсървис до полунощ. В 11:55 вечерта Марко бавно вдигна слушалката и натисна четворката два пъти. Тежко преглътна и затаи дъх. Упражняваше се от трийсет минути.

След като телефонът лениво иззвъня няколко пъти (междувременно той едва не беше затворил на два пъти), вдигна някакъв сънлив глас, който каза:

— Buona sera.

Марко затвори очи и скочи в дълбокото:

— Buona sera. Vorrei un caffè, per favore. Un espresso doppio.

— Sì, latte e zucchero.

„Мляко и захар?“

— No, senza latte e zucchero.

— Sì, cinque minuti.

— Grazie.

Марко бързо затвори, за да не му се наложи да каже още нещо, макар че като се има предвид колко ентусиазиран беше събеседникът му, надали щеше да се стигне дотам. После скочи на крака, размаха юмрук във въздуха и сам се потупа по рамото, защото току-що беше завършил първия си разговор на италиански. Без нито една засечка. И двете страни бяха разбрали всичко, което казваше другата.

В един през нощта той продължаваше да отпива от двойното си еспreso, като се наслаждаваше на вкуса му, макар че отдавна беше изстинало. Беше по средата на трети урок и тъй като дори не му хрумваше да заспива, вече обмисляше да мине целия учебник още преди първия си урок с Ермано.

Почука на вратата на апартамента с десет минути по-рано. Направи го, за да спечели контрол върху ситуацията. Опитваше се да се съпротивлява, но неволно се връщаше към старите си навици. Предпочиташе той да бъде човекът, който ще определи кога да започне урокът. Нямаше значение дали това ще стане с десет минути по-рано или с двайсет минути по-късно. Докато чакаше в мътно осветения коридор, си спомни за една среща на високо равнище, която беше провел много отдавна в огромната си конферентна зала. Бяха пристигнали цяла тълпа директори на корпорации и високопоставени служители от няколко различни правителствени институции, събрани от него, брокера. И макар че конферентната зала беше на петдесет крачки по коридора от собствения му кабинет, той влезе в нея с двайсет минути закъснение, като се извиняваше и обясняваше, че министър-председателят на някаква малка страна го е задържал на телефона.

Колко дребнаво, а? Какви играчки само си играеше едно време.

Ермано обаче не показа с нищо, че се е впечатлил от този ход. Накара го да чака пред вратата поне пет минути, преди най-сетне да му отвори със свенлива усмивка и приятелски поздрав:

— Buon giorno, Signor Lazzeri.

— Buon giorno, Ermanno. Come stai?

— Molto bene, grazie, e tu?

— Molto bene, grazie.

Ермано отвори вратата по-широко и махна с ръка.

— Prego.

„Заповядай.“

Марко влезе и отново остана поразен от спартанското обзавеждане и общото усещане за временно местожителство. Остави учебниците си на масичката в центъра на стаята, но реши да не си съблича палтото. Навън беше около нулата, но и в миниатюрния апартамент не изглеждаше много по-топло.

— Un caffè? — попита Ермано.

— Sì, grazie.

Беше спал около два часа, от четири до шест, после си беше взел душ, беше се облякъл и смело беше излязъл по улиците на Тревизо, където намери едно отворено кафене, в което се събираха стари господа, пиеха еспreso и говореха един през друг. Пиеше му се още кафе, но по-голяма нужда имаше от малко храна. Кроасан, кифла или нещо подобно, на което все още не знаеше името. Реши, че и гладен ще изкара до обяд, когато отново имаше среща с Луиджи за нова експедиция в тайните на италианската кухня.

— Ти си студент, нали? — попита, когато Ермано се върна в кухнята с две малки чашки.

— Non inglese, Marco, non inglese.

И наистина, с английския беше дотук. Рязък и груб край, едно последно студено „сбогом“ на родния му език. Ермано седна в единия край на масата, Марко се настани срещу него и точно в осем и половина те заедно отвориха учебниците си на първа страница от първия урок. Марко прочете първия диалог на италиански и Ермано вежливо го поправи на няколко места, но беше твърде впечатлен от домашната подготовка на ученика си. Беше запомнил думите от речника до една, но имаше още работа по произношението му. След един час Ермано започна да му показва различни предмети в стаята —

килим, книга, списание, стол, одеяло, завеси, радио, под, стена, раница — и Марко без усилие му отговаряше с италианските думи. Акцентът му осезаемо се подобряваше, докато изстрелваше цял списък от вежливи изрази — „добър ден“, „как сте“, „добре, благодаря“, „моля“, „ще се видим по-късно“, „движдане“, „лека нощ“ и още трийсетина фрази. Беше научил дните от седмицата и имената на месеците. Свършиха с първия урок само след два часа и Ермано го попита дали не иска да прекъснат за малко. Не. Минаха направо на втори урок, където имаше още една страница с нови думи, вече запаметени от Марко, и още един диалог, с който също се справи впечатляващо.

— Доста си учил — промърмори Ермано на английски.

— Non inglese, Ermanno, non inglese — поправи го Марко.

Ръкавицата беше хвърлена — играта беше кой ще демонстрира по-голямо желание за работа. Към обяд учителят вече беше изтощен и искаше да прекъснат, така че и двамата посрещнаха с облекчение чуването на вратата и гласа на Луиджи, който проехтя в коридора отвън. Той влезе и ги завари надвесени един към друг на масичката, покрита с разтворени учебници, сякаш през последните няколко часа бяха играли канадска борба.

— Come va? — попита Луиджи.

„Как върви?“

Ермано му хвърли поглед, в който се четеше изтощение, и отвърна:

— Molto intenso.

„Много интензивно.“

— Vorrei pranzare — обяви Марко и бавно се изправи.

„Бих обядвал нещо.“

Марко се надяваше на приятен дълъг обяд, по време на който да се говори на английски, така че разговорът да върви по-лесно и той малко да си отдъхне от умственото напрежение постоянно да превежда всяка дума, която чува. Но след като Ермано въодушевено разказа как са преминали сутрешните им занимания, Луиджи се вдъхнови да продължи потапянето му в езика и по време на обяда, поне в началото. В менюто нямаше нито една английска дума и след като Луиджи му обясни какво представлява всяко ястие на почти неразбираем италиански, Марко вдигна ръце и заяви:

— Край. През следващия час няма да кажа или да чуя нито една дума на италиански.

— А какво ще ядеш?

— Твоята порция — тросна се той, отпи голяма глътка червено вино и се опита насила да се успокои.

— Добре де. Предполагам, че няма да навреди, ако поговорим на английски за един час.

— Grazie — отвърна Марко, без да се усети.

По средата на сутрешното занимание на следващия ден Марко внезапно смени посоката. Точно докато четяха един особено скучен диалог, той изведнъж заряза италианския и каза на английски:

— Ти не си никакъв студент, нали?

Ермано вдигна очи от учебника, помълча и каза:

— Non inglese, Marco. Soltanto Italiano.

„Само италиански.“

— Точно сега не ми се говори на италиански, не разбираш ли? Ти не си никакъв студент.

Ермано не умееше да лъже и се забави с един миг повече от допустимото.

— Студент съм — каза след това, но не особено убедително.

— Мисля, че не си. Очевидно не ходиш на лекции, как иначе ще ми преподаваш по цял ден.

— Може да ходя на вечерни курсове. Какво значение има?

— Никъде не ходиш на курсове. Тук няма нито учебници, нито студентски вестник, нито каквото и да било от обичайните боклуци, които студентите оставят навсякъде.

— Може да са в другата стая.

— Дай да видя.

— Защо? Защо е толкова важно?

— Защото според мен работиш за същите хора, за които работи и Луиджи.

— И какво, ако е така?

— Искам да разбера кои са те.

— А я си представи, че и аз не знам. Защо толкова мислиш за това? Задачата ти в момента е да научиш езика и нищо повече.

— От колко време живееш в този апартамент?

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ти.

— Според мен си се нанесъл едва миналата седмица, това е служебен апартамент на някаква разузнавателна организация, а ти

изобщо не си този, за когото се представяш.

— Значи ставаме двама — каза Ермано, рязко се изправи и прекоси малката кухничка към дъното на апартамента.

После се върна с някакви документи, които подхвърли на масата пред Марко. Беше комплект за регистриране в университета в Болоня, изпратен до Ермано Роскони на адреса, където се намираха в момента.

— Скоро отново ще започна училище — обясни Ермано. — Искаш ли още кафе?

Марко разглеждаше документите, като вече разбираше достатъчно, за да схване за какво става въпрос.

— Да, ако обичаш — отвърна.

Бяха най-обикновени документи, които лесно можеха да се фалшифицират. Но ако наистина бяха фалшификати, бяха направени много добре. Ермано изчезна в кухнята и започна да източва водата.

Марко бутна стола си назад и каза:

— Отивам да се поразходя малко. Трябва да си проветря главата.

Обичайният му режим се промени още на вечеря. Луиджи го посрещна пред един магазин за цигари срещу Пиаца деи Синьори и двамата тръгнаха пеш по една оживена уличка, където собствениците на магазини вече затваряха. Беше тъмно и много студено и покрай тях на път за вкъщи бързаха елегантно облечени бизнесмени с шапки и шалове.

Луиджи си беше сложил ръкавици и държеше ръцете си дълбоко във вълнените джобове на грубо тъканото пардесю — можеше да го е наследил от дядо си, а можеше и да го е купил само миналата седмица от някой чудовищно скъп дизайнерски бутик в Милано. Какъвто и да беше случаят, той го носеше със самочувствие и Марко за пореден път завидя за вродената елегантност на отговорника си.

Луиджи, изглежда, не бързаше и се наслаждаваше на студа. Няколко пъти каза нещо на италиански, но Марко не прие играта.

— На английски, Луиджи — повтори той два пъти. — Имам нужда да поговоря на английски.

— Добре тогава. Как беше вторият ден в училище?

— Добре. Ермано е симпатичен. Няма никакво чувство за хумор, но за учител става.

— Напредваш ли?

— Как може да не напредвам?

— Ермано ми каза, че имаш чувство за езика.

— Ермано не може да лъже и ти много добре го знаеш. Просто работя усилено, защото от това зависи много. Той се занимава с мен по шест часа на ден, а после зубря самостоятелно още три часа през нощта. Напредването ми просто е неизбежно.

— Значи учиш здраво — кимна Луиджи.

После изведнъж спря и посочи към нещо, което приличаше на малък деликатесен магазин.

— А ето тук ще вечеряме днес, Марко.

Марко недоволно се огледа. Магазинът изглеждаше широк едва около пет метра. До витрината бяха натъпкани три маси и всички места бяха заети до едно.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Да, мястото е много добро. По-лека храна — сандвичи, салати. Ще вечеряш сам. Аз няма да влизам.

Марко го погледна и понечи да възрази, но се усети навреме и се усмихна, сякаш с радост приемаше предизвикателството.

— Менюто е написано на черната дъска зад касиера, на италиански. Първо си поръчваш, после плащаш и накрая си вземаш храната от далечния край на щанда, където всъщност можеш и да седнеш, ако има свободно столче. Бакшишът е включен в сметката.

— Какъв е специалитетът на заведението? — попита Марко.

— Пицата с шунка и артишок е много вкусна. Както и панините. Ще те чакам до онзи фонтан след един час.

Марко стисна зъби и влезе в кафенето с чувството, че е сам и беззащитен. Докато чакаше да му дойде редът на опашката зад две момичета, той отчаяно четеше менюто на черната дъска и търсеше нещо, което да успее да произнесе. Нямаше значение какво ще бъде на вкус. Важното беше да успее да поръча и да плати. За щастие, касиерката се оказа жена на средна възраст, която обичаше да се усмихва. Марко приятелски я поздрави с „Buona sera“ и преди да успее да го застреля с някакъв отговор, бързо си поръча panino prosciutto e formaggio — сандвич с шунка и сирене — и една кока-кола.

Добрата стара американска кока-кола. Една и съща на всички езици.

Касата затрака и жената изля поток от думи, от които той не разбра нито една. Въпреки това продължи да се усмихва, накрая каза „Si“ и ѝ подаде банкнота от двайсет евро, която със сигурност покриваше сметката. Планът му проработи. Касиерката му върна ресто, подаде му едно билетче и каза „Numero sessantasette“.

„Номер шейсет и седем.“

Марко стисна билетчето и бавно пристъпи покрай щанда към кухнята. Никой не го зяпаше, дори никой не го забелязваше. Дали наистина успяваше да мине за италианец — за истински местен човек? Или беше толкова очевидно, че е чужденец, че местните дори не го намираха за интересен? Бързо беше развил навика да оценява как са облечени останалите мъже и намираше, че е в същата класа. Както му беше обяснил Луиджи, мъжете от Северна Италия се интересуваха много повече от стила и облеклото, отколкото американците. Виждаха се повече сака и ушити по поръчка панталони, пуловери без ръкав и вратовръзки. Имаше много по-малко джинси, а досега не беше видял нито едно яке с качулка или друг признак на пълно безразличие към външния вид.

Луиджи или непознатият, който беше осигурил гардероба на Марко (без съмнение заплатен от американските данъкоплатци), беше свършил чудесна работа. За човек, който е прекарал шест години в затворническо облекло, Марко бързо свикваше с италианския дизайн.

Не откъсваше поглед от чиниите, които се появяваха на щанда до грила. След десетина минути там изскочи един дебел сандвич. Сервитьорката го грабна, откъсна билетчето от него и се провикна: „Numero sessantasette!“ Марко пристъпи към нея, без да каже дума, и подаде билетчето си. Дадоха му и безалкохолната напитка. Накрая той си намери място на една масичка в ъгъла и с голямо удоволствие се наслади на самотната си вечеря. Беше шумно и претъпкано — квартално заведение, където повечето от клиентите се познаваха. Когато се поздравяваха, те се прегръщаха и целуваха и разговаряха дълго както при срещата, така и при сбогуването. Чакането на опашка не създаваше проблеми, макар че италианците, изглежда, не можеха да проумеят основната идея на това да стоят един зад друг. Ако на някоя американска каса се събереше такава хаотична тълпа, със сигурност щеше да има остри думи както от клиентите, така и от касиера.

Но в една страна, където къщите на по триста години се смятаха за ново строителство, времето имаше друг смисъл. Храната беше удоволствие дори в малкото квартално магазинче с няколко маси. Хората до Джоуел, изглежда, бяха готови да прекарат цели часове, като се наслаждават на своите пици и сандвичи. Все пак имаха да си кажат толкова много, докато се хранят!

Мъртвешкият ритъм на затвора беше притъпил всичките му сетива. Джоуел се беше опитал да запази разсъдъка си, като четеше по осем книги на седмица, но дори това упражнение беше по-скоро форма на бягство от действителността, отколкото обучение. След два дни напрегнато запаметяване, склонения, произнасяне на непознати думи и толкова интензивно слушане, колкото никога не му се беше случвало преди, се чувстваше напълно изтощен.

Така че поглъщаше италианския тътен наоколо, без да се опитва да разбере каквото и да е. Наслаждаваше се на ритъма, мелодията и смеха на тези хора. От време на време хващаше по някоя дума, особено в поздравите и сбогуването, и смяташе това за един вид прогрес. Когато гледаше семействата и приятелите, чувстваше и известна самота, но отказваше да продължи тази мисъл. Самотата беше да стоиш по двацет и три часа на денонощие в миниатюрна килия без почти никаква поща и никаква компания, освен някой евтин роман с меки корици. В сравнение със самотата, на която беше свикнал, сегашният му живот беше като един безкраен празник.

Опита се да удължи удоволствието от своя сандвич с шунка и сирене, но всичко си имаше граници. Обеща си следващия път да си поръча и пържени картофи, защото с пържените картофи човек може да си играе дълго след като изстинат и така да разтегли времето за хранене много повече от това, което в Америка се смята за нормално. Най-сетне той неохотно отстъпи масата си. Почти цял час, след като беше влязъл в кафенето, напусна топлото помещение и закрачи към фонтана. Бяха спрели водата, за да не замръзне. Луиджи се появи няколко минути по-късно, сякаш беше чакал, притаен в сенките. Прояви нахалството да му предложи по един gelato, сладолед, но Марко вече трепереше. Затова двамата се върнаха до неговия хотел и се разделиха.

Оперативният началник на Луиджи работеше под дипломатическо прикритие в американското консулство в Милано. Казваше се Уитакър, а Бакман беше една от най-малките му тревоги. Бакман не беше замесен нито в разузнаването, нито в контраразузнаването, а Уитакър имаше предостатъчно работа в тези сфери, за да се занимава с някакъв бивш политически интригант от Вашингтон, когото са скрили в Италия. Въпреки това той съвестно подготвяше всекидневните си доклади и ги изпращаше в Лангли. Там ги получаваше и преглеждаше Хулия Хавиер — дългогодишна опитна служителка, която имаше личен достъп до самия мистър Мейнард. Именно зоркият поглед на мис Хавиер беше причината Уитакър да полага усилия в Милано. Ако не беше тя, докладите му надали щяха да се получават толкова редовно.

Теди искаше новини.

Мис Хавиер беше повикана в кабинета му на седмия етаж, в „крилото на Теди“, както го наричаха в Лангли. Тя влезе в „центъра“, както самият той наричаше личния си кабинет, и за пореден път го завари в единия край на дългата заседателна маса, седнал на повдигнатия си инвалиден стол, увит в одеяла от кръста надолу, облечен с обичайния си черен костюм и надвесен над купчина документи. Наблизо се въртеше Хоби, винаги готов да му налее поредната чаша от отвратителния зелен чай, който според Теди беше единствената причина да е още жив.

Всъщност Хулия Хавиер от години насам смяташе, че „жив“ е доста силно казано.

Тъй като тя не пиеше кафе и не би опитала зеления чай при никакви обстоятелства, не ѝ предложиха нищо. Тя зае обичайното си място от дясната му страна, на свидетелския стол, където сядаха всички посетители (защото Теди чуваше по-добре с дясното ухо), и директорът успя да измърмори едно много уморено „Здравей, Хулия“.

Както обикновено, Хоби седна срещу нея и се приготви да води бележки. Всяка дума, произнесена в „центъра“, се записваше от най-усъвършенствените устройства, които бяха в състояние да предложат модерните технологии, но въпреки това Хоби никога не се отказваше от цирка със записването на ръка.

— Докладвай ми за Бакман — каза Теди.

Тези устни доклади трябваше да бъдат кратки, конкретни и без нито една излишна дума.

Хулия погледна бележките си, прокашля се и заговори на скритите микрофони:

— Вече е на позиция в Тревизо, приятно градче в Северна Италия. Пристигна преди три денонощия и, изглежда, се приспособява добре. Нашият агент е в постоянна връзка с него, а учителят му по езика е местен, който се справя отлично. Бакман не разполага с пари и паспорт и засега няма нищо против да стои близо до агента. Не е използвал телефона в хотелската си стая, нито мобилния телефон, като се изключи едно обаждане до нашия агент. Не проявява желание да изследва града и околностите или да обикаля безцелно. Очевидно затворническите навици не се забравят лесно. Почти не мърда от хотела. Когато не е на уроци или не се храни, стои в стаята и учи италиански.

— Как е с италианския?

— Не е зле. Но все пак е на петдесет и две години, така че няма да стане бързо.

— Аз научих арабски на шейсет — похвали се Теди.

Произнесе го така, все едно оттогава беше изминал цял век.

— Да, знам — каза Хулия. Всички в Лангли го знаеха. — Той учи много упорито и напредва бързо, но все пак се занимава с италиански само от три дни. Учителят му е доста впечатлен.

— За какво говори?

— Не говори нито за миналото си, нито за стари приятели или врагове. Нищо интересно за нас. Поне засега не навлиза в тази тема. Обичайните теми за разговор, изглежда, са новият му дом, местната култура и езикът.

— Настроение?

— Току-що излезе от затвора четиринайсет години предсрочно и се наслаждава на богати обеда и вечери и хубаво вино. Изглежда щастлив. Не показва признаци на носталгия, но, от друга страна, той няма истински дом. Никога не говори за семейството си.

— Как е със здравето?

— Изглежда чудесно. Кашлицата му изчезна. Спи добре. Не се оплаква.

— По колко пие?

— Внимава. Пие вино на обяд и на вечеря и по някоя бира в близкия бар, но не прекалява.

— Да се опитаме да му увеличим пиенето. Да видим дали няма да се отпусне и да изтърве нещо.

— Точно такъв е планът.

— Какво е осигуряването?

— Всичко се подслушва — телефоните, стаята, уроците по езика, обедите, вечерите. Дори в обувките му има микрофони. И в двата чифта. В хастара на палтото му е защит още един предавател с микрофон. Следим го практически навсякъде.

— Значи няма как да го изгубим?

— Той все пак е адвокат, а не шпионин. Поне засега, изглежда, се радва на свободата си и няма нищо против да прави каквото му кажем.

— Но той в никакъв случай не е глупав. Не го забравяй, Хулия. Бакман знае, че някои много неприятни хора искат да го пипнат.

— Вярно е, но засега се държи като малко дете, което не се отделя от майка си.

— Значи се чувства в безопасност?

— При дадените обстоятелства, да.

— Нека да го уплашим тогава.

— Още сега?

— Да. — Теди разтърка очите си и отпи от чая. — Какво става със сина му?

— Провеждаме постоянно наблюдение трета степен, но в Кълпепър, щата Вирджиния, не се случва почти нищо. Ако Бакман се опита да се свърже с някого, това със сигурност ще бъде Нийл Бакман. Ние ще го научим първо в Италия, още преди да разберем за това в Кълпепър.

— Синът му е единственият човек, на когото вярва — заяви Теди, като повтори нещо, което Хулия беше казвала много пъти.

— Точно така.

Настъпи дълга пауза, после Теди попита:

— Има ли нещо друго, Хулия?

— Пише писмо на майка си в Оукланд.

Теди леко се усмихна.

— Колко мило. Имаме ли го?

— Да, нашият агент го снима вчера и току-що го получихме. Бакман го крие между страниците на някакво местно туристическо списание в стаята си.

— Колко е дълго?

— Два големи абзаца. Очевидно не се кани да го завърши наведнъж.

— Прочети ми го — каза Теди, облегна главата си назад на стола и затвори очи.

Хулия се разрови в папката и намести очилата си за четене.

— Няма дата и е написано на ръка, което е неприятно, тъй като Бакман пише ужасно грозно.

„Скъпа майко, не съм сигурен кога и дали изобщо ще получиш това писмо. Не съм сигурен и дали въобще ще го пусна, което има пряка връзка с горното. Във всеки случай аз излязох от затвора и вече съм по-добре. В последното си писмо ти писах, че нещата в равнините на Оклахома вървят добре. Но тогава нямах никаква представа, че президентът се кани да ме помилва. Стана толкова бързо, че и аз все още не мога да повярвам.“

Втори абзац:

„Живея на другия край на света, но не мога да ти кажа къде точно, защото това ще разтревожи някои хора. Бих предпочел да съм в Щатите, но не е възможно. Нищо не зависи от мен. Животът ми не е кой знае какво, но със сигурност е по-добър отпреди една седмица. В затвора щях да умира, независимо какво съм ти писал. Тогава не исках да те тревожа. Сега обаче съм свободен, а това е най-важното. Мога да се разхождам по улицата, да ям навън, да ходя където искам и, общо взето, да правя каквото искам. Свободен съм, майко, нещо, за което си мечтаех от години, но смятах, че е непостижимо.“

Хулия остави писмото и каза:

— Засега е стигнал дотук.

Теди отвори очи.

— Мислиш ли, че е толкова глупав, че да пусне писмо до майка си по пощата?

— Не. Но той ѝ пише по едно писмо всяка седмица доста отдавна. Превърнало му се е в навик и сигурно има терапевтичен ефект. Явно изпитва нужда да споделя с някого.

— Продължаваме ли да следим пощата ѝ?

— Да. И малкото, което получава.

— Много добре. Искам да го стреснете до смърт, а после да ми докладвате.

— Слушам, сър — каза Хулия, събра документите си и излезе от кабинета.

Теди вдигна един доклад и нагласи очилата си за четене. Хоби стана от масата и потъна в малката кухничка до кабинета.

Телефонът на майката на Бакман в старческия дом в Оукланд се подслушваше отдавна, но засега оттам не беше излязло нищо. В деня, в който обявиха новината за помилването, ѝ се обадиха двама много стари приятели, които я разпитваха и съвсем дискретно я поздравиха, но мисис Бакман толкова се обърка, че в крайна сметка се наложи да ѝ дадат успокоителни и да поспи няколко часа. Нито един от внуците ѝ — трите деца, които Джоуел имаше от различните си съпруги — не ѝ се беше обаждал от шест месеца.

Лидия Бакман беше преживяла два инсулта и беше прикована на инвалиден стол. Когато синът и беше в разцвета на силите си, тя живееше относително луксозно в един просторен апартамент с лична сестра на денонощно дежурство. Заради това, че го вкараха в затвора, тя беше принудена да прекрати този удобен живот и да се премести в старчески дом със стотици други пациенти.

Бакман надали щеше да ѝ се обади.

След като прекара няколко дни в мечти за парите, Криц започна да ги харчи — поне наум. Ако имаше толкова пари в брой, нямаше да се наложи да работи за тъпата корпорация към Министерството на отбраната, нито пък да се разправя с шумните тълпи в разни провинциални университети. (Освен това той дори не беше убеден, че изобщо ще се съберат никакви тълпи, каквото и да разправяше неговият агент.)

Не, Криц мислеше за пенсиониране. Някъде много далеч от Вашингтон и от всички врагове, които си беше създал там, на някоя плажна ивица в непосредствена близост до своя собствена яхта на пристана. Или пък щеше да се премести в Швейцария, за да живее близо до паричките в новата си банка, които щяха да бъдат свободни от данъци (колко прекрасно!) и да се увеличават всеки ден.

Той се обади по телефона, за да задържи апартамента в Лондон за още няколко дни. После окуражи мисис Криц да пазарува малко по-агресивно. Тя също беше уморена от Вашингтон и заслужаваше по-добър живот.

Но отчасти заради алчното си въодушевление, отчасти заради природната си некадърност и най-вече заради пълната си липса на опит в шпионските среди Криц допусна една груба грешка още в самото начало. А за стар играч от Вашингтон като него такива грешки бяха непростими.

На първо място, той се обади по телефона от служебния апартамент, като по този начин максимално улесни всички, които биха искали да разберат къде точно се намира в момента. Позвъни на Джеб Приди — офицера за връзка с ЦРУ, който беше разквартируван в Белия дом през последните четири години. Приди не беше напуснал поста си, но очакваше скоро да го повикат обратно в Лангли. Новият президент още се настанявал, царял пълен хаос и прочие, и прочие, обясни му Приди, който очевидно малко се подразни от обаждането му. Двамата с Криц никога не бяха поддържали особено близки

отношения и Приди веднага разбра, че събеседникът му се надява да изкопчи нещо. Най-сетне Криц каза, че се опитва да намери някакъв свой стар приятел, старши анализатор от ЦРУ, с когото преди често играел голф. Казвал се Дейли, Адисън Дейли, и напуснал Вашингтон, защото го изпратили на някаква служба в Азия. Дали Приди случайно не знае къде се намира в момента?

Приди знаеше, при това много добре. Адисън Дейли си работеше в самото сърце на Лангли.

— Чувал съм го — отвърна Приди. — Може би ще успея да го открия. Как да се свържа с теб?

Криц му продиктува номера в апартамента. Приди затвори, обади се на Адисън Дейли и сподели подозренията си. Дейли включи записващото устройство към телефона си и се обади в Лондон по секретна линия. Криц вдигна веднага и едва не припадна от радост, че се чува със стария си приятел. После известно време дрънка за това колко прекрасен му се струвал животът след престоя в Белия дом и колко му било приятно да е обикновен гражданин след всичките тези години в политиката. Няма търпение да възобнови старите си приятелства и да се заеме сериозно с голфа.

Дейли много добре изигра ролята си. В отговор недвусмислено намекна, че самият той сериозно обмисля да се пенсионира — след почти трийсет години на служба — и че често се улавя да мечтае за един по-лесен живот.

Криц се поинтересува за здравето на Теди. За новия президент. За настроенията във Вашингтон при новата администрация.

Дейли отвърна, че почти нищо не се променя. Просто още една сбирщина глупаци. А как е бившият президент Морган между другото?

Криц не знаеше. Скоро не беше разговарял с него и всъщност не очакваше да се чуят поне още няколко седмици. Едва когато разговорът започна да замира, Криц неловко се изсмя и изплю камъчето.

— Предполагам, че никой не е виждал Джоуел Бакман?

Дейли също успя да се засмее в отговор — бяха просто двама приятели, които се смеят на една добра шега, нали така?

— Не — отвърна. — Според мен добре са го скрили.

— Би трябвало.

После Криц му обеща да се обади веднага щом се върне във Вашингтон. Щяха да изиграят една пълна игра в някой добър голф клуб, а после да изпият по чашка, точно като в доброто старо време.

„Какво добро старо време?“ — запита се Дейли, докато затваряше телефона.

Един час по-късно записът от телефонния разговор вече беше пуснат на Теди Мейнард.

Първите два телефонни разговора го окуражиха и Криц продължи да работи по тази линия. Винаги залагаше много на телефонните разговори. Твърдеше, че работата по телефона прилича на стрелбата с автомат — ако изстреляш цял пълнител в различни посоки, все ще удариш нещо. В главата му вече се оформяше някакъв план. Друг негов стар приятел едно време работеше като старши сътрудник на председателя на комисията по разузнаването към Сената и макар че в момента се представяше за професионален лобист с добри връзки, според слуховете поддържаше тесни контакти с ЦРУ.

Двамата си поговориха за политика и голф и след известно време, за голямо удоволствие на Криц, приятелят му сам го попита какво точно си е мислел президентът Морган, като е помилвал Граф Монго — най-големия данъчен измамник в американската история. Криц заяви, че е бил твърдо против това помилване, а след това успя да насочи разговора към другото съмнително решение на президента в този дух.

— Какво се чува за Бакман? — попита.

— Нали ти си бил там? — отвърна неговият приятел.

— Да, но къде го е заврял Мейнард? Това е големият въпрос.

— Значи е работа на ЦРУ? — попита събеседникът му.

— Естествено — отвърна уверено Криц.

Кой друг можеше да го измъкне от страната посред нощ?

— Интересно — отбеляза приятелят му и не каза почти нищо повече.

Криц настоя да обядват през следващата седмица и разговорът приключи дотам.

Докато истерично набираше все нови и нови номера, той за пореден път се смая от собствените си многобройни връзки. Властта все пак се отплащаше щедро на тези, които и служат.

Джоуел, или Марко, каза „довиждане“ на Ермано в пет и половина следобед, като по този начин най-сетне приключи едно тричасово учебно занимание без никаква почивка. И двамата бяха изтощени.

Студеният въздух му помогна да проясни мислите си, докато крачеше по тесните улици на Тревизо. За втори пореден ден той се отби в един малък бар на ъгъла и си поръча бира. Седна до витрината и се загледа в местните жители, които бързаха по задачи — някои се връщаха у дома след работа, а други набързо пазаруваха нещо за вечеря. В бара беше топло и задимено и Марко отново се остави на спомените си за затвора. Не можеше да се спре — промяната беше твърде рязка, а свободата му беше дошла много неочаквано. В съзнанието му продължаваше да се спотайва страхът, че може изведнъж да се събуди и да открие, че е заключен в килията си, а в далечината да проехти истеричният смях на човека, който му беше погодил целия номер.

След бирата изпи едно еспreso, а след това излезе в тъмното и пъхна и двете си ръце дълбоко в джобовете. Когато зави зад ъгъла и видя хотела си в края на улицата, видя и Луиджи, който нервно кръстосваше тротоара и пушеше цигара. Марко пресече улицата и Луиджи го доближи.

— Заминаваме — каза бързо. — Веднага.

— Защо? — попита Марко и се озърна, като очакваше всеки момент да види лошите.

— Ще ти обясня по-късно. На леглото ти има чанта. Възможно най-бързо си събери багажа. Ще те чакам тук.

— Ами ако не искам да си тръгвам? — попита Марко.

Луиджи го стисна за лявата китка, помисли за секунда и застрашително му се усмихна.

— В такъв случай може и да не изкараш двацет и четири часа. Повярвай ми, моля те.

Марко се втурна нагоре по стълбите, после по коридора и вече почти беше стигнал до вратата на стаята си, когато осъзна, че острата болка в стомаха му не е от задъхване, а от страх.

Какво ли се беше случило? Какво ли беше видял или чул Луиджи, какво ли му бяха казали? И още по-важно, кой изобщо беше

този Луиджи и чии заповеди изпълняваше? Докато Марко вадеше дрехите си от миниатюрния гардероб и ги хвърляше на леглото, той си задаваше както тези въпроси, така и някои други. Когато опакова всичко, за момент седна и се опита да събере мислите си. Дълбоко поемаше въздух, бавно издишваше и си повтаряше, че каквото и да се случва в момента, това е просто нов етап от играта.

Дали вечно щеше да бяга така? Дали винаги щеше да си събира багажа по най-бързия начин и да напуска поредната хотелска стая на път за следващата? При всички положения беше много по-добре от затвора, но все пак му се струваше твърде мъчително.

И как изобщо бяха смогнали да го открият толкова скоро? Беше в Тревизо само от четири дни!

Когато успя да се успокои малко, той бавно се върна по коридора и надолу по стълбите, прекоси фойето, където кимна на любопитния портиер, но не каза нищо, и излезе на улицата. Луиджи грабна чантата от ръката му и я метна в багажника на един малък фиат. Докато не излязоха в покрайнините на Тревизо, и двамата не казаха нито дума. Най-сетне Марко наруши мълчанието:

— Добре, Луиджи, кажи ми какво става.

— Сменяме обстановката.

— Това го разбрах. Но защо?

— Имаме много сериозни причини.

— А, добре, това обяснява всичко.

Луиджи караше с лявата ръка, светкавично сменяше скоростите с дясната и натискаше педала на газта до пода почти през цялото време, без да използва спирачките. Марко вече започваше да се чуди на тези италианци — как беше възможно един и същи човек да прекара два часа и половина, като мързеливо поглъща обяда си, а после да скочи в колата и да прекоси целия град за десет минути с умопомрачителна скорост.

Продължиха да карат около час, предимно на юг, като избягваха магистралите и се движеха по второстепенни пътища.

— Следи ли ни някой? — попита неведнъж Марко, докато вземаха острите завои на две колела.

Луиджи поклащаше глава, без да отговаря. Очите му бяха присвити, веждите му — склучени, а челюстта му беше здраво стисната, поне когато не пушеше. Успяваше да поддържа маниакална

скорост, като в същото време методично дърпаше от цигарата си и никога не поглеждаше назад. Беше твърдо решен да не проговаря, а това само допълнително подтикваше Марко да завърже разговор.

— Просто се опитваш да ме изплашиш, нали, Луиджи? Играем си на шпиони — ти си шефът, а аз съм бедният глупак с тайните. Ако успееш да ме изплашиш до смърт, ще ти остана верен и ще съм зависим от теб. Знам какво целиш с цялото представление.

— Кой уби Джейси Хъбард? — попита Луиджи почти без да си отваря устата.

Бакман изведнъж млъкна. Самото споменаване на името на Хъбард го накара да се стегне за миг. Винаги му припомняше последния път, когато го беше видял: на полицейската снимка, на която Джейси беше проснат до гроба на брат си, лявата половина от главата му липсваше, а кръвта беше навсякъде — по надгробния камък, по бялата му риза, навсякъде.

— Нали имате доклада — отвърна Бакман. — Беше самоубийство.

— Да бе, да. Щом си толкова сигурен, защо реши да се признаеш за виновен и да молиш да те приберат в затвора?

— Изплаших се. Самоубийството е заразна болест.

— Така си е.

— Значи същите момчета, които са уредили самоубийството на Хъбард, в момента са погнали мен?

Луиджи сви рамене, за да потвърди.

— И някак си са разбрали, че се крия в Тревизо?

— По-добре да не поемаме излишни рискове.

Значи нямаше да му съобщят подробностите — ако изобщо имаше такива. Бакман не можа да се удържи и погледна през рамо, но видя само тъмното шосе зад тях. Луиджи също погледна в огледалото за обратно виждане и успя да се усмихне. Нищо, че не ги виждаш. Те са някъде там.

Джоуел се свлече няколко сантиметра надолу на седалката си и затвори очи. Първо бяха загинали двама от клиентите му. Три месеца след като беше наел Бакман и му беше предал единственото копие от програмата „Джем“, Сафи Мирза беше намушкан с нож пред един нощен клуб в Джорджтаун. Прободните рани и без това бяха сериозни, но освен това в кръвта му бе установено наличие на отрова —

вероятно намазана по острието. Нямахте свидетели. Нямахте доказателства. Убийството остана напълно неразкрито, но това често се случваше във Вашингтон. Един месец по-късно Фейзал Шариф също беше изчезнал някъде в Карачи и се смяташе за мъртъв.

„Джем“ наистина струваше един милиард долара, но никой никога нямаше да може да се порадва на парите.

През 1998 г. фирмата „Бакман, Прат и Болинг“ беше наела Джейси Хъбард за един милион долара годишно. Намирането на купувач за „Джем“ беше първото му сериозно предизвикателство. За да оправдае заплатата си, Хъбард се опита със заплахи и подкупи да си пробие път през бюрокрацията на Пентагона, за да потвърди съществуването на сателитната система „Нептун“, но тромавите му усилия се оказаха фатални. Един от информаторите на Хъбард успя да изнесе някакви документи — които не представляваха заплаха за националната сигурност, но все пак бяха строго секретни, — като не пропусна да докладва за това на началниците си. Част от тях бяха фалшифицирани и описваха несъществуваща система за космическо разузнаване в стил „Междוזвездни войни“, която уж се наричаше „Гама Нет“ и притежаваше нечувани възможности. И така, след като Хъбард по този начин „потвърди“, че тримата млади пакистанци не грешат и „Нептун“ наистина е американски проект, той гордо докладва за това на Джоуел Бакман и на сделката беше даден ход.

И тъй като хипотетичната „Гама Нет“ също беше създадена от американските военни, цената на „Джем“ ставаше още по-висока. Истината обаче беше, че нито в Пентагона, нито в ЦРУ знаеха нещо за „Нептун“.

Малко след това от Пентагона пуснаха своя собствена изфабрикувана история — фалшиво изтичане на информация от една къртица във военното министерство, която работеше пряко за бившия сенатор Джейси Хъбард и влиятелния му нов шеф, брокера. Избухна скандал. ФБР атакува офисите на кантората „Бакман, Прат и Болинг“ посред нощ, откри изфабрикуваните документи на Пентагона, за които всички смятаха, че са автентични, и в рамките на четирийсет и осем часа един силно мотивиран екип от федерални прокурори вече беше

издал заповеди за съдебно преследване срещу всички партньори от фирмата.

Съвсем скоро последваха и убийствата, но не бяха открити никакви улики, които да покажат кои биха могли да бъдат извършителите им. Пентагонът блестящо неутрализира акцията на Хъбард и Бакман, без да се налага да обяснява дали наистина притежава, или е построил въпросната сателитна система. „Гама Нет“, „Нептун“ или както и там да се казваше, остана ефективно скрита от непроницаемата информационна завеса на „военната тайна“.

В качеството си на адвокат Бакман настояваше за процес, особено след като документите от Пентагона бяха със съмнителна достоверност, но в качеството си на обвиняем същият този Бакман искаше на всяка цена да избегне съдбата на Хъбард.

И ако лудешкото бягство на Луиджи от Тревизо беше измислено, за да го сплаши, то изведнъж постигна търсения ефект. За пръв път, откакто беше помилван, Джоуел усети липсата на своята миниатюрна килия в строго охраняваното крило на затвора, където поне животът му беше в безопасност.

Приближаваха Падуа и светлините и движението по пътя се увеличаваха с всеки изминат километър.

— Колко е населението на Падуа? — попита Марко.

Това бяха първите му думи от половин час насам.

— Двеста хиляди. Защо американците винаги питат колко е населението на всеки град и село?

— Извинявай, не го правя нарочно.

— Гладен ли си?

Тъпото пулсиране в стомаха му беше от страх, а не от глад, но въпреки това Марко отвърна: „Да, естествено.“ Хапнаха пица в едно невзрачно заведение на околоръстното шосе на Падуа, после бързо се качиха в колата и продължиха на юг.

Тази нощ двамата спаха в една миниатюрна странноприемница с осем стаи, всяка не по-голяма от килер, която се държеше от едно и също семейство още от времето на Римската империя. Нямаше никаква табела; Луиджи знаеше това място от предишни пътувания. Шосето, което минаваше наблизо, беше тясно, неподдържано и по него на практика не се движеха никакви автомобили, произведени след 1970 година. Най-близкият град беше Болоня.

Луиджи се настани в съседната стая. Делеше ги дебела каменна стена, построена преди цели векове. Когато Джоуел Бакман — Марко Лацери — се сви под завивките и най-сетне успя да се стопли, не можа да види нито лъч светлинка наоколо. Цареше пълен мрак. И пълна тишина. Беше толкова тихо, че той дълго време не можа да затвори очи.

След като му докладваха за пети път, че Криц е звънял насамнатам и е задавал въпроси за Джоуел Бакман, Теди Мейнард изпадна в един от редките си пристъпи на ярост. Значи онзи глупак още беше в Лондон и яростно загреваше телефоните на всичките си познати, като по някаква причина се опитваше да намери някого, когото и да е, за да научи нещо повече за Бакман!

— Някой му е предложил пари! — излая Теди на Уиглайн, един от заместник-директорите на ЦРУ.

— Няма никакъв начин Криц да разбере къде е Бакман — изтъкна Уиглайн.

— Въпреки това не бива да се опитва! Така само ще усложни нещата. Трябва да го неутрализираме.

Уиглайн погледна за миг към Хоби, който изведнъж беше спрял да води бележки.

— Какво искаш да кажеш, Теди?

— Неутрализирайте го!

— Но той е американски гражданин.

— Знам! Американски гражданин, който заплашва изпълнението на тайна операция! Има прецедент. Правили сме го и друг път.

Директорът не поясни какво има предвид, но тъй като и двамата знаеха, че Теди често сам създава прецедентите в историята на ЦРУ нямаше никакъв смисъл да спорят с него.

Хоби кимна, сякаш искаше да потвърди: „Да, наистина сме го правили и друг път.“

Уиглайн стисна зъби.

— Предполагам, че искаш да действаме веднага.

— Възможно най-бързо — отвърна Теди. — До два часа искам да видя готов план.

Когато Криц излезе от служебния си апартамент за обичайната си дълга разходка в късния следобед, която обикновено завършваше с няколко бири, те го наблюдаваха. Наблюдаваха го и след половин час,

когато наближи Лестър Скуеър, без да бърза, и влезе в „Кучето и патицата“ — същия път от предишния ден.

Криц вече пиеше втората си наливна бира в далечния край на дългия бар на първия етаж, когато мястото до него най-сетне се освободи и там седна един агент на име Грийнлоу и си поръча бира.

— Може ли да запаля? — обърна се той към Криц.

Криц сви рамене.

— Пуши си, тук не е Америка.

— Янки, а? — попита Грийнлоу.

— Аха.

— Тук ли живееш?

— Не, само за малко.

Криц съсредоточено разглеждаше бутилките на стената зад бара, отбягваше погледа на непознатия и очевидно не искаше да завърже разговор. Бързо беше свикнал с прекрасната самота, която намираще в претъпканите пъбове. Обичаше да си седи сам, да пие и да слуша бързия насечен говор на британците, нямащи и най-малка представа кой е той. И все пак продължаваше да се чуди за дребния мъж на име Бен. Ако все още го наблюдаваха, справяха се доста добре със задачата да не се показват от сенките.

Грийнлоу се зае сериозно с бирата си, за да настигне Криц. Беше жизненоважно да поръчат следващите две едновременно. Той дръпна от цигарата си, издиша дима в облака, който вече висеше под тавана, и подхвърли:

— Аз съм тук от една година.

Криц кимна, без да го погледне. „Не ме интересува.“

— Нямам нищо против да карам от грешната страна на пътя, дори да търпя това гадно време, но направо се вбесявам от тукашните спортове. Случвало ли ти се е да гледаш крикет по телевизията? Един мач трае по четири дни.

Криц се насили да изръмжи утвърдително нещо като „Да бе, много тъп спорт“.

— Тук има само техния футбол и крикет, а местните направо са луди по тях. Изкарах цяла зима без американски футбол. Истинско мъчение.

Криц винаги си купуваше абонаментна карта за целия сезон на „Редскинс“ и много малко неща в живота го вълнуваха повече от

мачовете на любимия му отбор. Грийнлоу, от друга страна, не беше чак такъв запаленко, но беше прекарал целия ден в заучаване на спортна статистика в една от квартирите на ЦРУ в Северен Лондон. Ако с футбола не успееше да завърже разговор, щеше да отвори дума за политика. Ако не успееше и с това, отвън чакаше една твърде симпатична млада жена, макар че Криц не беше известен като женкар.

Криц изведнъж беше обзет от носталгия. Дори тук, в този пъб, толкова далеч от дома и лудницата на Суперкупата — резултатите от която излизаха в британската преса с два дни закъснение, ако изобщо си направеха труда да ги публикуват, — той сякаш чуваше тълпите по стадионите и въодушевлението на агитките. Ако „Редскинс“ бяха успели да преминат квалификациите, нямаше да се налива с бира в Лондон. Щеше да отиде на финалните мачове от Суперкупата и да седи на най-хубавите места в ложата, които можеха да му осигурят неговите многобройни връзки във влиятелни корпорации.

Той за пръв път се обърна към Грийнлоу:

— „Пейтриътс“ или „Пакърс“?

— Моят отбор не стигна чак дотам, но въпреки това винаги гледам мачовете.

— И аз. От кой отбор си?

И това беше най-фаталният въпрос, който Робърт Криц щеше да зададе в живота си. Защото, когато Грийнлоу отговори „Редскинс“, Криц искрено се усмихна и изпита желание да си поговори с него. Прекараха първите няколко минути в установяване на родословието — кой от колко време е фен на „Редскинс“, кои от най-добрите им мачове са гледали, кои играчи харесват най-много, колко пъти са били на финалите за Суперкупата. Грийнлоу поръча следващите бири и двамата вече бяха готови да прекарат още няколко часа, като си разказват стари мачове. Все пак Криц не беше говорил с почти никакви американци, откакто беше в Лондон, а с този тип наистина беше приятно да си побъбриш.

В някакъв момент Грийнлоу се извини и отиде да намери тоалетната. Беше на горния етаж, не по-голяма от килер за метли, с една-единствена тоалетна чиния, както много от тоалетните в Лондон. Той сложи резето на вратата, за да си осигури няколко секунди уединение, и бързо измъкна мобилния си телефон, за да докладва. Планът беше задействан. Специалният екип чакаше малко по-надолу

на същата улица. Състоеше се от трима мъже и вече споменатата симпатична млада жена.

По средата на четвъртата бира и на един вежлив спор относно съотношението на отбелязани точки срещу прекъснати пасове от Сони Юргенсен, Криц най-сетне стана, за да отиде до тоалетната. Попита къде се намира и изчезна от поглед. Тогава Грийнлоу ловко пусна в чашата му една малка бяла таблетка „Рохипнол“ — силно успокоително без собствен вкус и мирис. След малко мистър „Редскинс“ се върна, освежен и готов за още бира. После продължиха да разговарят за Джон Ригинс и Джо Гибс и да се смеят, но долната челюст на горкия Криц изведнъж увисна.

— Еха — каза той с вече удебелен език. — Май е най-добре да си ходя. Жената ме чака.

— И аз ще тръгвам — съгласи се Грийнлоу и вдигна чашата си. — На екс.

Двамата пресушиха халбите и станаха да си ходят. Криц вървеше отпред, а Грийнлоу го следваше плътно, готов да го подхване, ако падне. Все пак успяха да минат през тълпата около входа и излязоха на тротоара, където студеният вятър помогна на Криц да се свести, но само за броени мигове. Той напълно забрави за новия си приятел и след по-малко от двацет крачки вече се клатушкаше на омекналите си крака и търсеше някоя лампа, за която да се хване. Когато залитна, Грийнлоу го сграбчи и тъй като в този момент покрай тях минаваше една млада двойка, произнесе на висок глас:

— По дяволите, Фред, пак си пиан!

Фред обаче беше много повече от пиан. Една кола се появи от нищото и спря до тротоара. Задната врата се отвори и Грийнлоу блъсна полумъртвия Криц на седалката. Първата им отбивка беше един склад на осем пресечки от пъба. Вече в пълно безсъзнание, Криц беше преместен в малък ван с двойна задна врата и без номера. Докато Криц лежеше на пода на вана, един от агентите го инжектира със спринцовка, заредена с изключително чист хероин. Наличието на хероин в кръвта винаги затваряше устата на семейството, ако започнеше да настоява за аутопсия.

Криц вече почти не дишаше, когато ванът излезе от склада и потегли към Уиткъм Стрийт, недалеч от служебния му апартамент. За убийството бяха необходими три превозни средства — ванът, един

много голям и тежък мерцедес и кола с ремарке, на волана на която седеше истински англичанин, готов да остане и да си побъбри с полицията. Основната цел на колата с ремаркетото беше да задържи останалите автомобили по улицата възможно най-далеч зад мерцедеса.

На третото минаване, докато и тримата шофьори поддържаха контакт помежду си, а двамата агенти, единият от които беше симпатичната млада жена, се криеха на тротоара и също бяха във връзка с тях, задните врати на вана се отвориха, Криц се изсипа на улицата, мерцедесът се насочи право към главата му и я прегазил с отвратително хрущене, а после всички, с изключение на англичанина в колата с ремаркетото, изчезнаха без следа. Той скочи на спирачките, изхвърча от колата си, дотича до горкия пияница, който неволно беше излязъл на улицата пред колите, и бързо се огледа за други свидетели на катастрофата.

Свидетели нямаше, но в другото платно се приближаваше едно такси. Шофьорът му махна да спре и скоро наоколо спряха и други коли. Малко след това се събра тълпа, а накрая пристигна и полицията. Англичанинът от колата с ремаркетото наистина беше пристигнал пръв на местопроизшествието, но не беше видял почти нищо. Видял как мъжът със залитане излязъл между онези две коли, паркирани ей там, тръгнал да пресича улицата и една голяма черна кола го блъснала. Или може би тъмнозелена. Не бил сигурен за модела на колата. Изобщо не му хрумнало да погледне номерата. Няма каква представа как изглежда шофьорът убиец. Бил твърде шокиран от появата на пияницата, който изведнъж изскочил на улицата и бил прегазен като куче.

Докато тялото на Боб Криц бъде натоварено на линейката, Грийнлоу, симпатичната млада жена и още двама агенти от техния екип вече пътуваха с влак от Лондон за Париж. Щяха да се покрият за няколко седмици, а после отново, един по един, да се върнат в Англия — на работното си място.

Марко изпита желание да закуси главно защото откъм кухнята на странноприемницата се разнесе ухание на вкусна храна — шунка и наденички на грил, — но Луиджи настоя да потеглят веднага.

— Има и други гости, а всички се хранят на една маса — обясни той, докато припряно товареше чантите им в багажника на колата. — Не забравяй, че оставяш следа, а синьората от странноприемницата не забравя нищо.

Колата бързо се спусна по тясното селско шосе, като търсеше по-широки пътища.

— Къде отиваме? — попита Марко.

— Ще видим.

— Престани да ме мотаеш! — изръмжа Марко и Луиджи видимо се стресна. — Аз съм напълно свободен човек и мога да сляза от тази кола когато си поискам!

— Да, но...

— И престани да ме заплашваш! Всеки път когато те попитам нещо, започваш с тези неясни заплахи как нямало да изкарам и двайсет и четири часа, ако ме оставиш сам. Искам да знам какво става! Накъде отиваме? Колко време ще останем там? Колко време ще останеш с мен? Кажи ми нещо повече, Луиджи, иначе изчезвам веднага.

Луиджи се качи на една магистрала с четири платна и покрай тях профуча табела, на която пишеше, че до Болоня остават трийсет километра. Изчака напрежението в колата да се уталожил, после отговори:

— Отиваме в Болоня за няколко дни. Ермано ще ни чака там. Ще продължиш с уроците. Ще те приберем в един служебен апартамент за няколко месеца. После аз ще изчезна и ще те оставя сам.

— Благодаря. И какво толкова трудно имаше да ми го кажеш?

— Планът се променя в движение.

— Аз всъщност знаех, че Ермано не е истински студент.

— Всъщност е истински студент. Това също е част от плана.

— Не разбираш ли колко е абсурден този план, за който говориш? Помисли малко, Луиджи. Някой хаби адски много време и пари, за да ме научат на чужд език и да ме потопят в чужда култура. Защо просто не ме качат на някой товарен самолет и не ме бутнат в място като Нова Зеландия?

— Идеята ти е страхотна, Марко, но аз не вземам тези решения.

— Марко друг път. Винаги когато се погледна в огледалото и си кажа „Марко“, ми става смешно.

— Никак не е смешно. Познаваш ли Робърт Криц?

Марко се замисли за миг, преди да отговори:

— Засичали сме се няколко пъти. Стори ми се доста безполезен. Типичен вашингтонски мошеник — като мен самия, предполагам.

— Близък приятел на президента Морган, шеф на кабинета, ръководител на предизборната кампания.

— Е, и?

— Снощи е бил убит в Лондон. С него хората, които бяха убити заради теб, стават петима — Джейси Хъбард, тримата пакистанци, а сега и Криц. Убийствата не са спрели, Марко, нито пък ще спрат просто така. Не ми се ядосвай. Просто се опитвам да те опазя жив.

Марко блъсна главата си в облегалката и затвори очи. Изобщо не разбираше какво става.

Колата бързо се отклони от магистралата и те спряха да заредят бензин. Когато се върна в колата, Луиджи носеше две малки чашки силно кафе.

— Кафе за навън — отбеляза доволно Марко. — Мислех, че подобни дяволски изобретения са забранени в Италия.

— Глобализацията превзема и нас. Много е тъжно.

— Винаги можете да обвините американците за всичко. Целият свят го прави постоянно.

Не мина много време и те вече се промъкваха сантиметър по сантиметър през задръстванията в покрайнините на Болоня. Луиджи разказваше:

— Не знам дали си чувал, но тук се правят най-добрите италиански коли. „Ферари“, „Ламборджини“, „Мазерати“, всички велики спортни автомобили.

— Ще ми подарите ли една?

— Няма да стане. Бюджетът ти не я покрива.

— А какво точно включва този бюджет?

— Достатъчно за тих, незабележим живот.

— Така си и мислех.

— Но все пак много по-добър от предишния.

Марко отпи от кафето си, загледан в колите.

— Ти не беше ли учил тук? — попита.

— Да. Университетът е на хиляда години. Един от най-добрите в света. По-късно ще ти го покажа.

Те слязоха от магистралата и поеха през прашния лабиринт на покрайнините. Улиците станаха по-къси и тесни, но Луиджи очевидно добре познаваше града. Табелите, покрай които минаваха, водеха към центъра на Болоня и университета. Сетне Луиджи изведнъж направи остър завой, прескочи бордюра и напъха фиата в едно място, което едва стигаше да се паркира мотоциклет.

— Да хапнем нещо — предложи той.

Двамата някак си успяха да се измъкнат от колата, излязоха на тротоара и бързо закрачиха в студеното утро.

Следващото скривалище на Марко представляваше занемарен хотел на няколко пресечки извън стария град.

— Вече съкращавате бюджета, а? — измърмори той, докато вървеше след Луиджи през тясното фойе към стълбището.

— Само за няколко дни — отвърна той.

— А после? — изпъшка Марко.

С усилие мъкнеше чантите си нагоре по тясното стълбище. Луиджи не носеше нищо. За щастие стаята беше още на втория етаж и представляваше доста малко помещение с тясно легло и завеси, които очевидно не бяха дърпани от няколко дни. Марко се огледа и отбеляза:

— В Тревизо ми харесваше повече.

Луиджи дръпна завесите. Слънцето нахлу в стаята и малко подобри външния ѝ вид, но съвсем малко.

— Не е толкова зле — заяви той, но не звучеше особено сигурен.

— Дори килията ми беше по-хубава.

— Стига си мърморил.

— Имам основание.

— Разопаковай си багажа. Ще се срещнем във фойето след десет минути. Ермано ни чака.

Ермано изглеждаше не по-малко шокиран от внезапната смяна на града от самия Марко. Видът му беше измъчен и разтревожен, сякаш цяла нощ ги беше гонил от Тревизо дотук. Последваха го през няколко пресечки надолу по улицата, докато стигнаха до един запуснат жилищен блок. Не се виждаха никакви асансьори, така че изкачиха пеш четири етажа и влязоха в малък двустаен апартамент, мебелиран

още по-оскъдно от онзи в Тревизо. Ермано очевидно си беше събрал багажа набързо и го беше разопаковал още по-припряно.

— Твоята дупка е по-зле и от моята — отбеляза Марко, когато се огледа.

На тясната маса, разтворени и готови за действие, лежаха учебните помагала от предишния ден.

— Ще се върна за обяд — каза Луиджи и бързо изчезна.

— Andiamo a studiare — обяви Ермано.

„Да започваме да учим.“

— Вече съм забравил всичко.

— Но вчера научи толкова много!

— Не може ли просто да отидем в някой бар и да се напием? Не съм в настроение.

Но Ермано вече беше седнал на масата и отгръщаше страниците на учебника. Марко неохотно се настани на стола срещу него.

Обядът и вечерята не бяха нищо особено. И двете бяха изядени набързо в долнопробни trattoria — италианския еквивалент на заведенията за бързо хранене. Луиджи беше в лошо настроение и настояваше, понякога доста грубо, да говорят само на италиански. После произнасяше фразите бавно и ясно и повтаряше всичко по четири пъти, докато Марко разбере за какво става дума, преди да премине към следващата фраза. При тези обстоятелства беше практически невъзможно да се насладиш на храната.

Към полунощ Марко вече беше в леглото в студената си стая, плътно увит с тънко одеяло, отпиваше от портокаловия сок, който си беше поръчал, и запаметяваше безкрайни списъци с глаголи и прилагателни.

И какво толкова беше направил Робърт Криц, за да си навлече гнева на същите хора, които може би търсеха и Джоуел Бакман, за да го убият? Самият въпрос му се струваше прекалено нереален, за да се опита да му отговори. Дори не можеше да си представи какво е станало. Предполагаше, че Криц е присъствал на помилването; бившият президент Морган не беше способен сам да вземе толкова важно решение. Но извън това му се струваше невъзможно Криц да е бил замесен на някакво по-високо ниво. Цялата му кариера от

десетилетия насам показваше, че не става за нищо друго, освен за марионетка на шефа. Почти никой друг не му вярваше.

Но след като хората продължаваха да умират, ставаше още по-наложително да научи глаголите и прилагателните, пръснати по леглото му. Езикът беше равен на оцеляване и мобилност. Луиджи и Ермано скоро щяха да изчезнат от живота му и тогава Марко Лацери трябваше да започне да се справя сам.

Призори Марко избяга от клаустрофобичната си стая (която в хотела наричаха „апартамент“) и излезе на дълга разходка. Тротоарите бяха мокри от влагата, натежала във въздуха. С помощта на джобна карта, която му беше дал Луиджи — естествено, на италиански, — той стигна до стария град и когато подмина руините на древните крепостни стени при Портата Сан Донато, зави на запад по Виа Ирнерио, покрай северния край на университетския квартал в Болоня. Тротоарите бяха на стотици години и над тях като че ли с километри се точеха колонади.

Университетския квартал очевидно се събуждаше късно. От време на време минаваше по някоя кола или велосипед, но нямаше никакви минувачи. Луиджи му беше обяснил, че Болоня открай време има леви, комунистически убеждения. Историята на града беше древна и богата и Луиджи му беше обещал да го запознае с нея.

Марко забеляза една малка зелена неонова табела, която без особено въодушевление рекламираше бар „Фонтана“, и докато вървеше към нея, долови аромата на силно кафе. Заведението беше сместено в единия ъгъл на някаква старинна сграда, но всъщност всички сгради в Болоня бяха старинни. Вратата се отвори неохотно, но когато влезе, Марко неволно се усмихна на вече познатите му аромати — кафе, цигарен дим, сладкиши и печени наденички, които се приготвяха на грил в дъното на бара.

После обаче го обхвана познатият страх от задачата да си поръча на непознат език.

Бар „Фонтана“ очевидно не се посещаваше нито от студенти, нито от жени. Клиентите бяха на неговата възраст, мъже на петдесет и нагоре, и бяха облечени малко странно, а наоколо се виждаха предостатъчно лули и бради, за да придават на мястото подходящ академичен вид. Един-двама от преподавателите го погледнаха за миг, но в центъра на университетски комплекс, в който следваха 100000 студенти, беше много трудно да привлечеш внимание към себе си.

Марко седна на последната масичка в дъното на заведението и когато най-сетне се настани на мястото си с гръб към стената, раменете му почти се опираха в раменете на съседите му, но и двамата, изглежда, бяха потънали дълбоко в сутрешните вестници и изобщо не го забелязваха. В една от лекциите си за италианската култура Луиджи му беше говорил за идеята за личното пространство, която е съвсем различна в Европа и в Щатите. В Европа личното пространство се разделяше, а не се защитава. Масите в заведенията често се делиха от непознати хора, а въздухът очевидно също се смяташе за обща собственост, защото никой не се притесняваше от пушачите. Колите, къщите, автобусите, апартаментите, кафенетата — толкова много важни елементи от всекидневния живот са по-малки и следователно по-претъпкани, че хората са по-склонни да ги споделят. При обикновен разговор с познат не е обидно почти да допреш носа си в неговия, защото по този начин не нарушаваш нищо. При разговора хората използват и ръцете си, прегръщат се и дори се целуват.

Дори за някой дружелюбно настроен към хората американец това беше трудно за вярване.

И Марко все още не беше готов да отстъпи толкова много от личното си пространство. Той взе намачканото меню и бързо се спря на първото нещо, което разпозна. Когато сервитьорът спря до масата и го погледна, Марко възможно най-небрежно произнесе:

— Espresso, e un panino al formaggio.

„Малък сандвич със сирене.“

Сервитьорът кимна. Нито един човек в заведението не го изгледа заради акцента, с който говореше италиански. Никой не отклони поглед от вестника си, за да види кой е чужденецът. На никого не му пукаше. В края на краищата тук постоянно се чуваха всякакви акценти. Марко остави менюто на масата и реши, че Болоня ще му хареса, дори да се окаже свърталище на комунисти. Тъй като в града постоянно пристигаха и заминаваха толкова много студенти и преподаватели от целия свят, чужденците се приемаха за нещо обичайно. Сигурно дори беше шик да говориш с акцент и да се обличаш по-различно. Може би тук щеше да има възможност спокойно и открито да учи езика.

Едно от нещата, по които се познават чужденците, е, че забелязват всичко, а очите им постоянно се стрелкат насам-натам, сякаш внимават да не престъпят някаква невидима граница, докато

навлизат в чуждата култура. Марко нямаше намерение да го хванат по този начин, докато разглежда бар „Фонтана“. Вместо това извади един учебник и се постара да не обръща внимание на хората и обстановката наоколо. Глаголи, глаголи, глаголи. Ермано твърдеше, че за да овладееш италиански, както впрочем и всички останали романски езици, трябва първо да научиш глаголите. В учебника имаше хиляда основни глагола, които според него бяха добро начало.

Колкото и да беше досадно заучаването на нови думи, Марко откриваше някакво странно удоволствие в заниманието. Чувстваше се особено щастлив, когато успееше да премине през четири страници — сто глагола, съществителни или каквото и да е — и да не срещне нито една непозната дума. Ако объркаше дори една или не я произнесеше както трябва, се самонаказваше, като се връщаше назад и започваше отначало. Докато пристигнат кафето и сандвичът му, вече беше овладял триста глагола. Той отпи от кафето и продължи да учи, сякаш храната изобщо не беше толкова важна, колкото новите думи. Вече беше минал четиристотин глагола, когато пристигна Рудолф.

Столът от другата страна на малката кръгла масичка на Марко беше свободен и привлече вниманието на един нисък пълен мъж, облечен изцяло в избелели черни дрехи, с буйни кичури посивяла коса, която стърчеше на всички страни, въпреки че главата му беше отчасти притисната от черната барета, която някак си успяваше да се задържи на темето му.

— Buon giorno. È libera? — попита вежливо той, като посочи към стола.

Марко не беше съвсем сигурен за значението на фразата, но все пак беше очевидно какво иска човекът. После хвана думата „libera“ и предположи, че значи „свободно“.

— Sì — отвърна той без никакъв акцент.

Непознатият свали дългата си черна пелерина, праметна я на облегалката на стола и се зае да се намества срещу него. Когато най-сетне застана неподвижно, бяха на по-малко от метър разстояние един от друг. Марко отново си напомни за различните стандарти за лично пространство тук и в Америка. Човекът разтвори вестник „Унита“, като успя да разклати масата. Марко за миг се притесни за еспресото си. За да избегне разговора, той се задълба още по-ожесточено в глаголите на Ермано.

— Американец ли сте? — попита го новият му съсед на английски, без акцент.

Марко остави книгата си и погледна непознатия в очите, които блестяха на по-малко от един метър от неговите.

— Почти — отвърна. — Канадец. Как разбрахте?

Човекът кимна към речника и каза:

— Английско-италиански речник. Не приличате на англичанин, затова реших, че сте американец.

Ако се съдеше по акцента му, не беше от Средния запад. Нито от Ню Йорк или Ню Джързи; нито пък от Тексас или южните щати, планинските райони или Ню Орлиънс. След като елиминира по този начин огромни части от родната си страна, Марко започна да си мисли, че човекът сигурно е от Калифорния. Освен това започна и да се притеснява. Скоро трябваше да започне да лъже, а още не се беше упражнявал достатъчно.

— А вие откъде сте? — попита.

— Последно от Остин, щата Тексас. Но това беше преди трийсет години. Казвам се Рудолф.

— Здравей, Рудолф, приятно ми е. Аз съм Марко.

Бяха като в детската градина — вече си говореха на малки имена.

— Не ми звучиш като човек от Тексас — отбеляза Марко.

— И слава богу — отвърна Рудолф и се засмя вежливо, почти без да си отвори устата. — Роден съм в Сан Франциско.

Сервитърът се наведе към масата и Рудолф си поръча черно кафе, а после и още нещо, като говореше много бързо на италиански. Сервитърът му зададе някакъв въпрос и Рудолф му отвърна, но Марко не разбра нищо.

— И какво те води в Болоня? — попита Рудолф.

Изглежда, много му се говореше; вероятно рядко му се случваше да спипа събеседник от американския континент в любимото си кафене.

Марко отново остави книгата си и отвърна:

— Ами цяла година пътувам из Италия, разглеждам забележителностите и се опитвам да хвана малко от езика.

Половината от лицето на Рудолф беше покрито с неподдържана сива брада, която започваше доста високо на бузите и стърчеше във всички посоки. Виждаше се по-голямата част от носа му, както и част

от устата, но по някаква странна причина, която никой не знаеше, защото никой не смееше да зададе толкова абсурден въпрос, той беше развил навика да бръсне до голо едно малко кръгло петънце под долната си устна, до брадичката. С изключение на това свещено място, буйните сиви кичури бяха оставени да си растат както искат и очевидно дори не се нуждаеха от специална хигиена. Горната част на главата му имаше същия вид — безбрежни пространства от недокоснат яркосив гъсталак, който стърчеше от всички страни на баретата.

И тъй като по този начин се скриваха много от чертите на физиономията му, очите му привличаха цялото внимание. Бяха тъмнозелени и сякаш светеха изпод гъстите буйни вежди, като не пропускаха нищо.

— За колко време си в Болоня? — попита Рудолф.

— Вчера пристигнах. Не спазвам никакво разписание. Ами ти? Какво те води насам?

Марко искаше възможно най-бързо да отклони разговора от себе си. Очите на Рудолф затанцуваха, без да мигнат.

— Аз живея тук от трийсет години — отвърна той. — Преподавам в университета.

Марко най-сетне отхапа от сандвича със сирене, отчасти защото беше гладен, но най-вече за да остави думата на Рудолф.

— Къде живееш? — попита той.

Марко съвестно се придържаше към своята измислена самоличност.

— В Торонто. Баба ми и дядо ми са емигрирали там от Милано. Имам италианска кръв, но така и не научих езика.

— Езикът не е труден — заяви Рудолф, когато пристигна и неговото кафе.

Той грабна чашата и я натика някъде дълбоко в брадата си. Очевидно успя да си намери устата, защото премлясна, после се наведе над масичката, сякаш нямаше търпение да сподели нещо с Марко.

— Не говориш като канадец — заяви той, а очите му проблеснаха едва ли не подигравателно.

Марко с всички сили се опитваше да прилича на италианец, да се държи и да говори по съответния начин. Изобщо не му беше хрумвало да се преструва и на канадец. Пък и как точно звучеше канадският

акцент? Той отново отхапа от сандвича си, този път много повече, и отвърна с пълна уста:

— Ами, какво да направя. А ти как дойде тук от Остин?

— Дълга история.

Марко сви рамене, сякаш заникъде не бързаше.

— Едно време бях млад преподавател в юридическия факултет на Тексаския университет. Когато разбрах, че съм с комунистически убеждения, ме притиснаха да напусна. Аз оказах съпротива. Те също. Започнах да говоря все по-открито, особено по време на лекции. Но в началото на седемдесетте, а както подозирам, и досега, комунистите не се радват на голяма почит в Тексас. Прекъснах договора ми и ме изгониха от града, затова дойдох в Болоня, в сърцето на италианския комунизъм.

— Какво преподаваш?

— Юриспруденция. Право. Радикално леви юридически теории.

Сервитърът му донесе някакъв кроасан, посипан с пудра захар, и Рудолф отхапа половината наведнъж. От дълбините на брадата му нападаха няколко трохи.

— Все още ли вярваш в комунизма? — попита Марко.

— Естествено. Завинаги. Защо да се променям?

— Не мислиш ли, че малко му мина времето? В крайна сметка излезе, че не е чак толкова добра идея. Виж на какво прилича Русия заради Сталин и наследниците му. А в Северна Корея хората умират от глад, докато диктаторът произвежда ядрени бойни глави. Куба е изостанала с петдесет години от съвременния свят. В Никарагуа сандинистите се провалиха на изборите. Китай се обръща към свободната пазарна икономика, защото старата система се провали. Някак си не работи, не мислиш ли?

Рудолф, изглежда, беше загубил интерес към кроасана, а зелените му очи бяха опасно присвити. Марко усети, че се задава тирада, може би дори поръсена с обидни думи — както на английски, така и на италиански. Той бързо се озърна и установи, че в бар „Фонтана“ комунистите най-вероятно имаха значително числено преимущество.

Пък и какво хубаво беше видял той самият от капитализма?

Рудолф обаче го изненада приятно, като се усмихна, сви рамене и въздъхна с носталгия.

— Може и да си прав, но преди трийсет години наистина беше страхотно да си комунист, особено в Тексас. Беше велико време.

Марко кимна към вестника му.

— Получавах ли вестници от дома?

— Моят дом е тук, приятелю. Получих италианско гражданство и не съм се връщал в Щатите от двайсет години.

Бакман мислено въздъхна от облекчение. Откакто беше излязъл от затвора, не беше виждал американски вестници, но все пак предполагаше, че са отразили историята за помилването му. Вероятно бяха публикували и негови стари снимки за илюстрация. Но Рудолф, изглежда, не представляваше заплаха за миналото му.

Марко се запита дали това чакаше и него — италианско гражданство. Ако изобщо получише някакво гражданство. Опита се да си представи живота си след двайсет години — сигурно все така щеше да пътува от едно място на друго в Италия и ако не постоянно да поглежда през рамото си дали не го преследва някой, поне да не спира да мисли за това.

— Каза „от дома“ — обади се Рудолф, като прекъсна размишленията му. — Щатите ли имаше предвид или Канада?

Марко се усмихна и кимна към някакво неопределено далечно място.

— Имах предвид отвъд океана.

Дребна грешка, но все пак не биваше да я допуска. За да смени темата по-бързо, той продължи:

— За пръв път идвам в Болоня. Не знаех, че тук е центърът на италианските комунисти.

Рудолф остави чашата си и премлясна с устни, които почти не се виждаха. После нежно пригладя брадата си назад с две ръце, като стара котка, която си зализва мустаците.

— Болоня не е само това, приятелю — отговори той с такъв тон, сякаш започваше дълга лекция. — Тук винаги е бил центърът на свободната мисъл и интелектуалните постижения в Италия, откъдето идва и първото прозвище на града: *la dotta*, което означава „умницата“. После градът се превърнал в убежище на левите убеждения в политиката и така получил второто си прозвище: *la rossa*, „червената“. А освен това жителите на Болоня винаги са се отнасяли много сериозно към храната. Те са убедени, и вероятно не са далеч от

истината, че тук е стомахът на Италия, така да се каже. Оттук идва и третото му прозвище, *la grassa*, тоест „дебеланата“, което обаче не се използва като истинска обида, защото всъщност в Болоня няма да видиш много хора с наднормено тегло. Аз например бях дебел, преди да дойда тук.

С последните си думи той гордо се потупа по корема с едната ръка, докато с другата поднасяше остатъка от кроасана към устата си.

В ума на Марко изведнъж проблесна един тревожен въпрос: ами ако и Рудолф беше част от мизансцена? Дали не беше колега на Луиджи, Ермано, Стенет и всички останали, които се криеха в сенките и работеха денонощно, за да опазят живота на Джоуел Бакман?

Разбира се, че не. Със сигурност беше точно такъв, за какъвто се представяше — преподавател в университета. Ексцентричен, застаряващ комунист, който беше намерил по-добър живот извън родината си.

След като си отговори по този начин, Марко се успокои, но не забрави напълно за подозренията си. Той довърши малкия си сандвич и реши, че са разговаряли достатъчно. Изведнъж се появи един влак, който трябваше да хване веднага, за да продължи с туристическата си обиколка. Успя някак да се измъкне иззад масичката и Рудолф сърдечно се сбогува с него:

— Идвам тук всяка сутрин. Ела пак да се видим, когато имаш повече време.

— Grazie — отвърна Марко. — Arrivederci.

Когато излезе от кафенето, Виа Ирнерио вече се събуждаше за работния ден и малките фургончета за доставки бяха започнали обиколката на всекидневния си маршрут. Двама от шофьорите си изкрещяха по нещо, сигурно някаква дружелюбна ругатня, която Марко никога нямаше да разбере. Той с бързи крачки се отдалечи от кафенето, за да избегне вероятността старият Рудолф да се сети да го попита още нещо и да изскочи след него. Зави в една пресечка, Виа Капо ди Лука — вече беше открил, че всички улици са добре означени на картата му и се намират лесно, — и тръгна на зигзаг към центъра на града. Подмина още едно уютно малко кафене, после се върна и влезе, за да изпие едно капучино.

Тук не го притесняваха никакви комунисти и, изглежда, никой дори не го забелязваше. Марко и Джоуел Бакман се насладиха на

момента — вкусната силна напитка, ароматния топъл въздух, тихия смях на клиентите. Точно в този момент нито един човек в целия свят не знаеше къде се намира той и чувството за свобода беше опияняващо.

По настояване на Марко сутрешните занимания започваха в осем, а не половин час по-късно. Ермано, който трябваше да ходи и на лекции, имаше нужда от повече здрав сън, но не можеше да се пребори с желанието на ученика си да учи все така усърдно. Всеки път, когато идваше на урок, Марко вече беше запомнил всички думи от списъците, идеално беше научил всички диалози и беше зареден с такава страст да овладее езика, че Ермано едва успяваше да го контролира. В някакъв момент дори предложи да започват в седем.

Сутринта, в която се запозна с Рудолф, Марко усърдно се занимава два часа без прекъсване, после изведнъж обяви:

— Vorrei vedere l'università.

„Бих искал да разгледам университета.“

— Quando? — попита Ермано.

„Кога?“

— Adesso. Andiamo a fare una passeggiata.

„Сега. Да отидем на разходка.“

— Penso che dobbiamo studiare.

„Мисля, че трябва да учим.“

— Sì. Possiamo studiare a camminando.

„Добре. Можем да учим и докато вървим.“

Марко вече беше станал и вземаше палтото си от закачалката. Двамата излязоха от потискащата сграда и тръгнаха към университета.

— Questa via, come si chiama? — попита Ермано.

„Как се казва тази улица?“

— È Via Donati — отвърна Марко, без да се оглежда за табела с името на улицата.

Двамата спряха пред малък магазин, в който клиентите едва се разминаваха, и Ермано попита:

— Che tipo di negozio è questo?

„Какъв е този магазин?“

— Una tabaccheria.

„Магазин за тютюневи изделия.“

— Che cosa puoi comprare in questo negozio?

„Какво може да се купи тук?“

— Posso comprare molte cose. Giornali, riviste, francobolli, sigarette.

„Мога да купя много неща. Вестници, списания, марки, цигари.“

Урокът се превърна в разходка, при която Марко трябваше да обяснява какво виждат. Ермано посочваше към нещо и питаше: „Cosa è quello?“ „Какво е това?“ Велосипед, полицаи, синя кола, градски автобус, пейка, кофа за боклук, студент, телефонна кабина, кученце, кафене, сладкарница. С изключение на една улична лампа, Марко веднага казваше думата на италиански. Както и толкова важните глаголи — „ходя“, „говоря“, „виждам“, „уча“, „купувам“, „мисля“, „бърборя“, „дишам“, „ям“, „пия“, „бързам“, „шофирам“, — списъкът сякаш беше безкраен, но Марко винаги знаеше верния превод.

Минаваше десет сутринта и университетът най-сетне се събуждаше за живот. Ермано му обясни, че в Болоня няма университетски комплекс в смисъла, в който се разбира това в Америка — голям правоъгълник, застроен само с учебни и административни сгради. Местният университет, Università degli Studi, беше разположен в десетки различни красиви стари постройки, някои по на петстотин години. Най-много бяха на Виа Замбони, но през вековете университетът беше станал толкова голям, че вече заемаше цял квартал на Болоня.

Урокът по италиански спря за една-две пресечки, когато двамата бяха повлечени от вълна студенти, които излизаха или влизаха на лекции. Марко се улови, че търси с поглед възрастен мъж с яркосива коса — неговия личен приятел комунист, първия му истински познат, откакто беше излязъл от затвора. Вече беше решил някой път отново да го потърси.

Когато стигнаха до Виа Замбони №22, Марко спря и се загледа в един надпис между вратата и най-близкия прозорец:

„FACOLTÀ DI GIURISPRUDENZA“.

— Това ли е юридическият факултет? — попита на английски.

— Si.

Значи тук работеше Рудолф — сигурно и в момента беше вътре и пълнеше главите на впечатлителните си студенти с дисидентски левичарски теории.

После двамата продължиха, без да бързат, като пак започнаха да си играят на „Кажете ми как се казва това нещо?“ и да се радват на енергията на оживената улица.

Lezione-a-piedi — уроците на крак — продължиха на следващия ден, когато след един час скучно зубрене на граматика направо от учебника Марко се възпротиви и настоя да отидат на разходка.

— Ma, devi imparare la grammatica — настоя Ермано.

„Трябва да учиш граматиката.“

Марко вече си обличаше палтото.

— Точно тук грешиш, Ермано — отвърна. — Имам нужда от истински разговори, а не от структура на изреченията.

— Sono io l'insegnante.

„Аз съм учителят, а не ти.“

— Хайде да тръгваме. Andiamo. Болоня ни чака. Улиците са пълни с весели млади хора, а във въздуха звучи само твоят език и ме чака да го попия като гъба.

Ермано продължаваше да се колебае и Марко се усмихна.

— Моля те, приятелю. Прекарах последните шест години в единична килия, голяма горе-долу колкото този апартамент. Не ме карай да стоя затворен. Навън има един цял жив град. Искам да го опозная.

Когато излязоха, въздухът беше чист и свеж и не се виждаше нито едно облаче — беше прекрасен зимен ден, който караше всички жители на Болоня с по-гореща кръв нарочно да се бавят със задачите си и дълго да разговарят на улицата със стари приятели. Навсякъде се заформяха интензивни разговори, докато сънените студенти се поздравяваха, а домакините се събираха да обменят последните клюки. Възрастни господа с палта и вратовръзки тържествено си стискаха ръцете, а после започваха да говорят едновременно. Продавачите на висок глас рекламираха намалените си стоки.

Но за Ермано всичко това не беше просто разходка. Ако ученикът му искаше истински разговори, трябваше да си ги заслужи. Той посочи един полицаи и се обърна към Марко — на италиански, естествено:

— Иди при онзи полицай и го попитай как да стигнеш до Пиаца Маджоре. Запомни обясненията му, защото после ще искам да ги повториш.

Марко тръгна към полицаия много бавно, като си мърмореше някои подходящи фрази и се опитваше да си спомни и други. Първото правило беше винаги да започваш с усмивка и подходящ поздрав.

— Buon giorno — каза и едва не затаи дъх в очакване.

— Buon giorno — отвърна полицаят.

— Mi può aiutare?

„Можете ли да ми помогнете?“

— Certamente.

„Естествено.“

— Sono Canadese. Non parlo molto bene.

„Канадец съм. Не говоря много добре.“

— Allora.

„Добре.“

Полицаят продължаваше да се усмихва и вече гореше от нетърпение да му помогне.

— Dov'è Piazza Maggiore?

Полицаят се обърна и погледна в далечината, към централната част на Болоня. После се прокашля и Марко се стегна в очакване на пороя от обяснения, който неминуемо щеше да последва. Ермано беше спрял само на няколко крачки от тях и чуваше всяка дума.

Полицаят заговори на италиански прекрасно, бавно и мелодично, като при това, естествено, не спираше да подчертава думите си с жестове:

— Не е много далеч. Тръгнете по тази улица, на следващото кръстовище завийте вдясно, по Виа Замбони, и вървете по нея, докато не видите двете кули. Там завийте по Виа Рицоли и след три пресечки ще стигнете на площада.

Марко слушаше напрегнато, после се опита да повтори обяснението дума по дума. Полицаят търпеливо го изрецитира още веднъж. Марко му благодари, възпроизведе го доколкото успя, и го преразказа на Ермано.

— Non c'è male — каза учителят му.

„Не е зле.“

Но играта тепърва започваше. Марко все още не се беше насладил на малкия си триумф, а Ермано вече се оглеждаше за следващия нищо неподозиращ учител по езика. Избра възрастен мъж, който бавно тътреше крака по улицата, като си помагаше с бастун, а под мишницата си стискаше дебел вестник.

— Питай го откъде си е купил вестника — нареди Ермано на своя ученик.

Без да бърза, Марко тръгна след стареца и едва когато реши, че е готов, се обърна към него:

— Buon giorno, scusi.

Старецът спря и го изгледа с такова изражение, сякаш се чудеше дали да не го фрасне по главата с бастуна си. Изобщо не отговори на поздрава.

— Dov'è ha comprato questo giornale?

„Откъде купихте този вестник?“

Мъжът погледна вестника си, сякаш беше контрабандна стока, после отново се обърна към Марко с такъв вид, все едно го беше наругал. Накрая кимна наляво и изръмжа нещо като „Ей там.“ С това разговорът приключи. Докато старецът се отдалечаваше, Ермано пристъпи до Марко и отбеляза на английски:

— Не си говорихте много, а?

— Май не.

Двамата влязоха в малко кафене и Марко си поръча обикновено еспreso. Ермано обаче не можеше да се задоволи с нещо обикновено, поиска си кафе със захар, но без сметана, както и малко парче черешова торта и накара Марко да му поръча всичко това без грешки. Когато седнаха, той извади няколко банкноти евро с различни стойности и монетите за петдесет цента и едно евро и двамата се поупражняваха в числата и броенето. После реши, че иска още едно нормално кафе, но този път без захар, а със съвсем мъничко сметана. Марко взе две евро и отиде да плати. Когато се върна, Ермано го накара да преброи рестото.

След краткото междучасие двамата отново излязоха навън и тръгнаха по Виа Сан Витале, една от главните улици в университетския квартал, където тротоарите и от двете страни бяха покрити с колонади, а по тях хиляди студенти бързаха да не закъснеят за сутрешните си лекции. Улицата беше задръстена с велосипеди —

предпочитаното превозно средство тук. Ермано твърдеше, че учи в Болоня от три години, макар че Марко се съмняваше в почти всичко, което чуваше както от него, така и от отговорника си Луиджи.

— Това е Пиаца Верди — каза Ермано и кимна към един малък площад, където бавно и колебливо се организираше някакъв протест.

Дългокос мъж, сякаш излязъл направо от седемдесетте години, нагласяше някакъв микрофон и несъмнено се готвеше за писклива обвинителна реч срещу поредното злодейство на американците някъде по света. В това време другарите му се опитваха да разгънат голям, зле нарисуван плакат с надпис, който дори Ермано не успя да прочете. Но бяха започнали прекалено рано. Студентите по улицата все още не се бяха събудили напълно, а освен това бързаха за лекции.

— Какъв им е проблемът на тези? — попита Марко, докато ги подминаваха.

— Не съм съвсем сигурен. Нещо, свързано със Световната банка. Тук винаги има някакъв митинг.

Те продължиха, като се смесиха с младежите в тълпата, побутваха минувачите и се движеха общо взето към центъра на града.

Луиджи ги чакаше за обяд в един ресторант на име „Тестерино“, недалеч от университета. Тъй като американските данъкоплатци плащаха сметката, той си поръчваше многобройни ястия и изобщо не се интересуваше от цената. Ермано, бедният студент, изглежда, не беше свикнал с подобна кулинарна екстравагантност, но тъй като пък беше италианец, бързо прие идеята за дълъг и богат обяд. Храниха се цели два часа, без да кажат нито дума на английски. Италианският език, който цареше на масата, беше бавен, методичен и често се налагаше да се повтарят някои фрази, но нито веднъж не отстъпи място на английския. Марко не успяваше да се наслади на вкусната храна, докато мозъкът му работеше на високи обороти и се опитваше да чуе, схване и смели информацията, да я разбере и да подготви адекватен отговор за поредната фраза, която бяха изстреляли към него. Често беше разбрал едва две-три думи от нея, преди да го замерят със следващата. А и двамата му нови приятели не си говореха просто така, да минава времето. Ако забележеха и най-малкия признак, че Марко не следва разговора, а просто кима, така че те да продължават да говорят, докато той успее да хапне на спокойствие, и двамата рязко спираха и питаха: „Che cosa ho detto?“ „Какво казах?“

В такива случаи Марко мълчаливо дъвчеше в продължение на няколко секунди, като се опитваше да спечели време, в което да се сети за някаква подходяща фраза — на италиански, по дяволите! — с която да се измъкне. Но все пак постепенно се научаваше да слуша и да улавя ключовите думи. И двамата му бяха обяснили, че винаги ще разбира повече, отколкото е в състояние да каже.

В крайна сметка го спаси храната. Имаше например жизненоважна разлика между „тортелини“ (малки тестени триъгълничета, пълнени със свинско) и „тортелини“ (по-големи триъгълничета, пълнени със сирене „Рикота“). След като беше разбрал, че Марко е канадец и живо се интересува от кухнята на Болоня, главният готвач настоя да им сервират и от двете. Както винаги Луиджи гордо обясни, че и двете ястия са запазена марка на великите болонски майстори готвачи.

А Марко просто ги изяде, като полагаше максимални усилия да се наслади на вкусните ястия, като в същото време избягва необходимостта да говори на италиански.

Два часа по-късно той настоя да прекъснат. Довърши второто си еспreso, сбогува се и остави двамата си приятели пред ресторанта, за да се прибере сам. Ушите му пищяха, а главата му се въртеше от интензивното езиково упражнение.

Първата му работа беше да се отклони от Виа Рицоли в продължение на две пресечки. После повтори същата маневра още веднъж, за да бъде сигурен, че никой не го следи. Когато улицата отново се изпълни със студенти, той прекоси и Пиаца Верди — протестът срещу Световната банка се беше разгорял толкова ожесточено, та поне за момента Марко беше благодарен, че не разбира всичко на италиански. Когато стигна до Виа Замбони 22, спря и отново погледна към тежката дървена врата, която водеше към юридическия факултет. После влезе, като се стараяше да изглежда така, все едно се намира в свои води. Не се виждаше никакъв план на кабинетите, но имаше студентска дъска за обяви — на нея, изглежда, се рекламираше всичко, от апартаменти под наем, книги втора ръка и обяви за запознанство до някакъв летен семестър в юридическия факултет на колежа „Уейк Форест“ в САЩ.

По коридора се излизаше във вътрешен двор, където студентите се размотаваха насам-натам, говореха по мобилните си телефони, пушеха и чакаха следващите си лекции.

Вниманието на Марко беше привлечено от едно стълбище, което водеше наляво. Той се изкачи на третия етаж и там най-сетне намери някакъв план на сградата. Разбра думата „uffici“ и тръгна по един коридор покрай две учебни зали, докато най-сетне намери кабинетите на преподавателите от факултета. Повечето имаха табелки с имената, но някои нямаха. Последният кабинет беше на Рудолф Вискович — единственото неиталианско име, което Марко беше видял в сградата. Той почука, но никой не отговори. Опита дръжката, но вратата беше заключена. Марко бързо извади от джоба си един лист с печата на хотел „Кампеол“ в Тревизо и надраска бележка:

„Рудолф разхождах се из университета, случайно видях кабинета ти и исках да ти се обадя. Може би пак ще се засечем в бар «Фонтана». Беше ми приятно да си поговорим вчера. Понякога английският език ми липсва.

Твой канадски приятел: Марко Лацери“

После пяхна бележката под вратата и слезе по стълбището след една групичка студенти. Когато отново се озова на Виа Замбони, продължи да се разхожда безцелно. Спря да изяде един сладолед, после бавно се отправи към хотела си. В малката му тъмна стаичка беше прекалено студено, за да поспи следобед. Той си обеща отново да се оплаче на отговорника си. Само днешният обяд със сигурност струваше повече от три нощувки в тази стая. Значи Луиджи и шефовете му със сигурност можеха да се бръкнат за по-добър хотел.

Марко въздъхна и се повлече към миниатюрния апартамент на Ермано за следобедното си занимание.

Луиджи търпеливо чакаше експреса „Евростар“ от Милано на централната железопътна гара в Болоня. На гарата беше сравнително спокойно — кратко затишие преди основната тълпа от пътници в пет следобед. В 15:35, точно навреме, гладко изваяният влак с форма на

куршум нахлу в гарата за кратък престой и от него енергично слезе Уитакър.

Тъй като Уитакър никога не се усмихваше, двамата се поздравиха съвсем формално. Уитакър вяло стисна ръката на Луиджи и го последва към мястото, където беше паркирал своя фиат.

— Как е момчето? — попита той в мига, в който затръшна вратата на автомобила след себе си.

— Справя се чудесно — отвърна Луиджи, запали колата и потегли. — Учи езика по цял ден. Няма кой знае какво друго да прави.

— И не мърда много?

— Не. Обича да се разхожда из града, но се страхува да ходи твърде далеч. Освен това няма никакви пари.

— Нека да няма. Как е с италианския?

— Напредва бързо.

Бяха излезли на Виа дел'Индипенденца, широк булевард, който водеше право на юг към центъра на града.

— Много силно е мотивиран — поясни Луиджи.

— Страх ли го е?

— Така мисля.

— Но освен това не забравяй, че той е много умен и умел манипулатор, Луиджи. И се страхува толкова точно защото е умен. Просто разбира в каква опасност се намира.

— Казах му за Криц.

— И?

— Беше объркан.

— Уплаши ли се?

— Да, така мисля. Кой е очистил Криц?

— Предполагам, че ние, но човек никога не знае. Готов ли е служебният апартамент?

— Да.

— Добре. Дай да видим апартамента на Марко.

Виа Фондаца беше тиха уличка в югоизточната част на стария град, на няколко пресечки от университетския квартал. Както навсякъде в Болоня, тротоарите от двете страни на улицата бяха покрити с колони. Външните врати на къщите и апартаментите излизаха направо на тротоара. До повечето имаше медни табелки с имената на живеещите в сградата и бутони за интеркома, но не и на

къщата на номер 112. Тя си стоеше анонимна вече три години, откакто я бяха дали под наем на някакъв тайнствен бизнесмен от Милано — човекът редовно си плащаше наема, но почти никога не я използваше. Уитакър не беше виждал този служебен апартамент вече цяла година; не че имаше кой знае какво за гледане. Най-обикновен апартамент на около 70 кв.м — четири спартански мебелирани стаи, които струваха 1200 евро на месец. Беше служебен апартамент — нищо повече или по-малко. Към този момент разполагаше с три такива само в северната част на Италия.

В апартамента имаше две спални, кухненски бокс и дневна с канапе, бюро и две кресла; нямаше телевизор. Луиджи му показва телефона и двамата обсъдиха на почти неразбираем технически жаргон вида на подслушвателното устройство, монтирано в него, което не можеше да бъде засечено. Във всяка стая имаше по два скрити микрофона — мощни миниатюрни устройства, които не пропускаха да запишат нито един звук, издаван от човешко същество. Освен това имаше и две микроскопични камери — едната беше скрита в цепнатината на една стара плочка високо в дневната, откъдето се виждаше входната врата, а втората беше скрита в евтиния плафон на крушката на стената в кухнята, откъдето ясно се виждаше задният вход.

Не смятаха да наблюдават спалнята му и Луиджи отбеляза, че това го радва. Ако Марко успееше да си намери жена, която да му идва на гости, можеха да хванат как идва и си отива с камерата от дневната, предостатъчно според Луиджи. Ако някой път беше толкова отегчен, можеше да натисне един бутон и поне да слуша какво става в спалнята.

От южната страна на служебния апартамент имаше друго жилище; двете бяха разделени с дебела каменна стена. В този апартамент — с пет стаи, малко по-голям от апартамента на Марко — тайно щеше да живее самият Луиджи. Задният му вход излизаше в малко дворче, което не се виждаше от служебния апартамент, така че да може да влиза и излиза незабелязано. Кухнята му беше преустроена във високотехнологичен шпионски кабинет, откъдето щеше да включва камерите когато си поиска и да гледа какво става в съседния апартамент.

— Тук ли ще учат? — попита Уитакър.

— Да. Според мен е достатъчно сигурно. Освен това мога да ги наглеждам.

Уитакър отново обходи всички стаи. Когато свърши, попита:

— Всичко ли е готово в съседния апартамент?

— Всичко. От два дни вече спя там. Готови сме.

— Кога можете да го преместите?

— Още днес следобед.

— Добре. Да отидем да видим момчето.

Двамата тръгнаха на север по Виа Фондаца, докато улицата не свърши, после завиха на северозапад по по-широкия булевард Страда Маджоре. Мястото на срещата беше в малко кафене на име „При Лестре“. Луиджи извади вестник и седна сам на една масичка. Уитакър извади друг вестник и седна недалеч от него, без да му обръща внимание. Точно в четири и половина Ермано и неговият ученик се отбиха да изпият набързо по еспreso с Луиджи.

Когато се поздравиха и съблякоха палтата си, Луиджи попита:

— Умори ли се от италианския, Марко?

— Направо ми писна — усмихна се в отговор Марко.

— Добре. Ще говорим на английски.

— Бог да те благослови — отвърна Марко.

Уитакър седеше на два метра от тях, отчасти скрит зад вестника си, и пушеше цигара, като видимо не се интересуваше от нищо наоколо. Разбира се, знаеше за съществуването на Ермано, но никога не го беше виждал лично. Марко обаче беше съвсем друга история.

Уитакър беше работил за ЦРУ във Вашингтон преди повече от десет години, когато всички познаваха брокера. Спомняше си Джоуел Бакман като еднолична политическа сила, който прекарваше почти толкова време да култивира собствения си раздут имидж, колкото и да представя истинските си важни клиенти. Беше идеалният пример за човек с много пари и власт — свършеният опитен мошеник, който беше в състояние да заплашва, да подкупва и да пръска толкова пари, колкото е необходимо, за да постигне целите си.

Изумително как се променят хората за шест години в затвора. Сега беше много слаб и доста приличаше на европейец с очилата „Армани“. Беше започнал да си пуска и прошарено катинарче. Уитакър беше сигурен, че в „При Лестре“ можеше да влезе който и да е американец и да не познае Джоуел Бакман.

Марко също забеляза мъжа от съседната маса, който ги поглеждаше прекалено често, но реши да не му обръща внимание. Все пак говореха на английски, а тук това сигурно не се случваше толкова често — поне не в „При Лестре“. В кафенетата по-близо до университета по всяко време се чуваха няколко чужди езика.

След едно еспreso Ермано се извини и излезе. Уитакър си тръгна няколко минути след него. Измина пеша няколко пресечки и намери един интернет клуб, където беше влизал и преди. Седна, включи лаптопа си към мрежата, влезе в интернет и пусна следното съобщение до Хулия Хавиер в Лангли:

Апартаментът на „Фондаца“ е готов, местят го довчера. Видях го да пие кафе с нашите приятели. Ако не беше с тях, нямаше да го позная. Изглежда, се приспособява добре към новия си живот. Тук всичко е наред. Абсолютно никакви проблеми.

Когато се стъмни, фиатът спря по средата на Виа Фондаца и съдържанието му бързо беше разтоварено. Марко не носеше много багаж, защото нямаше практически нищо свое. Две чанти с дрехи и няколко учебника по италиански — беше толкова мобилен, колкото изобщо е възможно. Първото, което забеляза в новия си апартамент, бе приличното отопление.

— Така е по-добре — обърна се той към Луиджи.

— Отивам да преместя колата. Ти разгледай.

Марко разгледа, преброи четири стаи с приятни мебели и реши, че апартаментът не е нищо изключително, но все пак е гигантско подобрение в сравнение с последната му хотелска стая. Жизненият му стандарт продължаваше да се покачва — все пак само допреди десет дни беше в затвора.

Луиджи се върна на бегом.

— Как ти се струва?

— Ще го взема, благодаря.

— Няма защо.

— Благодари и на шефовете във Вашингтон.

— Видя ли кухнята? — попита Луиджи и светна една лампа.

— Да, чудесна е. Колко време ще остана тук, Луиджи?

— Нали знаеш, че други хора вземат тези решения?

— Знам.

Двамата се върнаха в дневната.

— Още две неща — каза Луиджи. — Първо, Ермано ще идва тук всеки ден, за да учите. От осем до единайсет, а после от два до пет или докато ти искаш.

— Супер. Ще можете ли да намерите нов апартамент и на него? Дупката, в която живее това момче, е обида за американските данъкоплатци.

— Второ, улицата е много тиха и спокойна — предимно жилищни сгради. Не се бави на вратата, не говори със съседите, не се сприятелявай с никого. Помни, Марко, ти винаги оставяш следа. Ако я направиш достатъчно голяма, някой ще те открие по нея.

— Разбрах те още първите десет пъти, когато ми го каза.

— Ще ти го кажа още десет пъти, ако трябва.

— Успокой се, Луиджи. Изобщо няма да се показвам на съседите. Тук ми харесва. Много повече, отколкото в килията.

Заупокойната служба за Робърт Криц се проведе в един погребален дом, който приличаше повече на богаташки клуб, разположен в лъскавите предградия на Филадельфия — града, в който беше роден, но който беше избягвал през последните трийсет години. Той умря без завещание, без дори да е помислил как ще напусне този свят, като остави горката мисис Криц да се мъчи не само да го върне у дома от Лондон, но и да измисли най-подходящия начин да се отърве от трупа. Един от синовете му предложи да го кремират и да поставят урната с праха в една доста елегантна мраморна крипта, защитена от капризите на времето. В този момент мисис Криц беше толкова отчаяна, че беше готова да се съгласи с всякакви предложения. Седемчасовият полет над Атлантическия океан (в туристическа класа), по време на който покойният ѝ съпруг се взеше някъде под нея в багажното отделение в един доста груб наглед контейнер за въздушен превоз, изглежда, проектиран специално за пренасяне на мъртъвци със самолет, почти я беше докарал до истерия. После трябваше да се справи и с хаоса на летището, където не я посрещна никой, за да ѝ помогне. Какъв ужас!

На службата се влизаше само с покана, по настояване на бившия президент Артър Морган, който — една-две седмици след началото на ваканцията си на Барбадос — нямаше никакво желание да се връща в Щатите и да се среща с хора. Дори смъртта на стария му приятел да го беше натъжила дълбоко, той по никакъв начин не го показва. Вместо това постави пред семейство Криц толкова условия за провеждането на службата, че те едва се стърпяха да не го помолят да не идва. Първо преместиха датата заради него. После не беше съгласен с реда на провеждането на службата. Накрая почти им отказа да произнесе надгробно слово, като се съгласи само при изричното условие, че ще бъде много кратко. Истината беше, че той никога не беше харесвал особено мисис Криц и чувствата им бяха взаимни.

Малкият кръг от приятели и роднини, който се беше събрал на службата, изобщо не приемаше версията, че Робърт Криц толкова се е напил в някаква лондонска кръчма, че е излязъл на оживена главна улица и е паднал пред някаква кола. Когато аутопсията показва значителни следи от хероин в кръвта му, мисис Криц така се притесни, че настоя докладът от аутопсията да бъде унищожен. Не каза за наркотика дори на собствените си деца. Беше абсолютно сигурна, че съпругът и никога през живота си дори не е докосвал незаконни наркотици — макар че пиеше доста, но почти никой не знаеше за това, — и беше твърдо решена да запази доброто му име.

Лондонската полиция беше съгласна да зарови доклада от аутопсията в архивите си и да обяви случая за приключен. Те също имаха някои въпроси, но си имаха предостатъчно неразрешени случаи, с които да се занимават, както и една вдовица, която нямаше търпение да се прибере у дома и да остави цялата история зад гърба си.

Службата започна в два следобед в четвъртък — времето също беше определено от Морган, за да може да пристигне с директен полет на частен реактивен самолет направо от Барбадос на международното летище във Филаделфия — и продължи един час. Бяха поканени осемдесет и двама души, а дойдоха само петдесет и един — повечето от тях по-скоро от любопитство да видят бившия президент Морган, отколкото от уважение към стария Криц. Службата се проведе от някакъв полупротестантски свещеник от не знам си кой ден. Криц не беше влизал в църква от четирийсет години насам, освен на сватби и погребения. Свещеникът беше изправен пред трудната задача да обрисова живота на човек, когото никога не беше виждал на живо, и макар че положи безстрашни усилия, се провали напълно. Първо прочете нещо от Псалтира. После произнесе молитва за общо ползване, която вървеше както за дякон, така и за сериен убиец. Накрая се обърна и с няколко успокоителни думи към семейството, без да познава нито един от тях.

Вместо сърдечно сбогуване службата излезе по-студена от сивите мраморни стени на служебния параклис към погребалния дом. Морган, който пристигна с абсурден за февруари бронзов загар, се опита да поразвлече малката тълпа с няколко анекдота за стария си приятел, но създаде впечатление за човек, който формално изпълнява

задълженията си и няма търпение да се качи в самолета за обратния полет.

Дългите часове, прекарани под слънцето на Карибите, бяха убедили Морган, че вината за катастрофалната кампания по преизбирането му е изцяло на бившия му сътрудник Робърт Криц. Не беше споделил това убеждение с никого; всъщност нямаше и с кого, защото в имението на плажа, в което се беше настанил, живееха само той и прислугата. Но вече имаше зъб на Криц и се съмняваше в дългото им приятелство.

Така че изобщо не се забави, когато службата загуби и малкото си първоначална скорост и спря от само себе си. По задължение прегърна мисис Криц и децата ѝ, размени по една-две думи с някои от старите си приятели, обеща им да се видят след няколко седмици и изчезна със задължителния ескорт от тайните служби, който се полага на всеки бивш президент. Край оградата на погребалния дом бяха разположени камери на новинарските емисии, но нито една не успя да зърне бившия американски държавен глава. Той се шмугна през задните врати на един от двата черни микробуса, спрени на паркинга, и пет часа по-късно вече беше до басейна и се любуваше на поредния залез над Карибско море.

Макар че зау покойната служба не събра кой знае каква тълпа, тя беше зорко проследена от други хора. Още преди да свърши, Теди Мейнард вече разполагаше с пълен списък на всички петдесет и един присъстващи. Нямаше нито едно подозрително лице. Нито едно име в списъка не го накара да повдигне вежди.

Убийството беше извършено чисто. Докладът от аутопсията беше погребан завинаги, в немалка степен благодарение на самата мисис Криц, но също така и заради връзките, които бяха задействани на много по-високо ниво от това на лондонската полиция. Тялото вече беше превърнато в пепел и светът бързо щеше да забрави за Робърт Криц. На идиотския му интерес към изчезването на Бакман беше сложен край, без никакви последици за плана.

От ФБР се бяха опитали да монтират скрита камера в параклиса, но не бяха успели. Собственикът на погребалния дом се възпротиви и в крайна сметка отказа да се съгласи с това въпреки огромния натиск, на който го подложиха. Все пак обаче им разреши да монтират камери отвън, с помощта на които успяха да заснемат в близък план всички

опечалени, докато влизаха и излизаха от параклиса. Картината беше монтирана още докато вървеше на живо, бързо беше съставен списък на присъстващите и един час след края на службата директорът на ЦРУ вече изслушваше доклада за нея.

В деня, преди да загине Робърт Криц, във ФБР се получи доста стряскаща новина. Беше напълно неочаквана и нетърсена и беше доведена до знанието им от един отчаян мошеник на корпоративно равнище, заплашен от четирийсет години затвор. Беше мениджър на някакъв голям взаимен фонд, пипнат да злоупотребява с комисионите; поредният скандал на Уолстрийт, в който бяха замесени едва няколко милиарда долара. Но въпросният фонд се оказа собственост на по-голям международен банков холдинг и с течение на годините мошеникът беше успял да си намери място в самото сърце на организацията. Фондът му носеше толкова голяма печалба, в немалка степен от укриване на комисиони, че просто нямаше как да не му обърнат полагащото се внимание. Бордът на директорите го покани за свой член и му дадоха луксозен мезонет в Бермуда, където беше седалището на съмнителната му фирма.

Отчаян от перспективата да прекара остатъка от живота си в затвора, вече бившият мениджър изведнъж прояви готовност да сподели някои тайни. Банкови тайни. Разкази за офшорни мошеничества. Твърдеше, че може да докаже със сигурност, че в последния ден от мандата си бившият президент Морган е продал поне едно помилване за три милиона долара. Парите били прехвърлени от една банка на Каймановите острови в друга банка в Сингапур, като и двете били собственост на тайната организация, за която съвсем доскоро работел самият той. Сумата все още се намирала в Сингапур в специална сметка, отворена от петролна компания, собственост на някакво старо приятелче на Морган. И тези пари според информатора били предназначени именно за бившия президент на САЩ.

Когато информацията за банковите преводи и сметките беше потвърдена от ФБР изведнъж се образува възможност за сделка. Присъдата на мениджъра мошеник щеше рязко да бъде намалена на две години лек домашен арест. Президентско помилване, купено с пари

в брой, беше толкова сензационно престъпление, че веднага се превърна в най-големия приоритет за разследване в централата на ФБР.

Информаторът нямаше как да разбере чии пари са напуснали банката на Каймановите острови, но за ФБР беше съвсем очевидно, че само двама от престъпниците, помилвани от Морган, са в състояние да платят такъв подкуп. Първият и по-вероятният кандидат беше Граф Монго, застаряващият милиардер, който държеше националния рекорд за укрити данъци, поне за физическо лице. В категорията на корпорациите можеше да се спори. Въпреки това обаче информаторът имаше силното подозрение, че Монго не е замесен в този конкретен случай, тъй като имаше дълъг и злополучен опит с въпросните офшорни банки. Той предпочиташе швейцарските банкови услуги — факт, който беше потвърден и от ФБР.

Вторият заподозрян, разбира се, беше Джоуел Бакман. Играч като него можеше да си позволи такъв подкуп. И макар че във ФБР от дълги години вярваха, че все пак не е успял да зарови съкровището си, преди да влезе в затвора, винаги оставаше сянка на съмнение. Докато беше брокерът на брокерите, той поддържаше отношения с различни банки както в Швейцария, така и в Карибския басейн. Освен това имаше и цяла мрежа от съмнителни приятели и връзки на високи постове. Подкупи, награди, дарения за предизборни кампании, такси за лобиране — там Бакман се чувстваше в свои води.

Директорът на ФБР беше един объркан човечец на име Антъни Прайс. Беше назначен преди три години от президента Морган, който едва шест месеца след това пък беше решил да го уволни. Прайс беше паднал на колене и беше помолил за известна отсрочка, която президентът наистина му даде, но оттогава двамата бяха в постоянна вражда. Освен това, по някаква причина, която вече беше забравил, Прайс беше решил да премери сили и с Теди Мейнард, за да покаже кой от двамата е по-голям мъж. Теди обаче беше спечелил почти всички битки в дългата тайна война между ЦРУ и ФБР така че за него Прайс беше просто поредният безобиден некадърник, застанал начело на едно учреждение, прочуто със своите некадърници.

Но Теди не знаеше за конспирацията с платеното помилване, мисълта за която в момента измъчваше директора на ФБР. Новият президент се беше заклел да се отърве от Антъни Прайс и да влее свежа кръв в управляваната от него агенция. Освен това, разбира се,

беше обещал и най-сетне да пенсионира Мейнард, но тази заплаха беше нещо като традиция за всеки нов президент при встъпването му в длъжност от много време насам.

Сега Прайс изведнъж получаваше прекрасна възможност да се закрепил на мястото си, като същевременно може би дори щеше да успее да елиминира Мейнард. Затова той отиде до Белия дом и докладва на съветника по въпросите на националната сигурност, назначен предишния ден, за подозрителната банкова сметка в Сингапур. Прайс недвусмислено намекна, че е замесен бившият президент Морган. После препоръча Джоуел Бакман да бъде открит и върнат в САЩ, за да го разпитат и вероятно да го осъдят наново. Ако цялата история се окажеше вярна, това щеше да бъде катастрофален скандал, уникален в историята на Съединените щати.

Съветникът по въпросите на националната сигурност го изслуша внимателно. След срещата той влезе направо в кабинета на вицепрезидента, изгони всички останали служители, заключи вратата и му предаде всичко точно така, както го беше чул. Накрая двамата отидоха и го повториха пред президента.

Както обикновено, между новия обитател на Белия дом и предшественика му нямаше място за излишни топли чувства. Предизборните им дебати бяха белязани от обичайната злоба и мръсни номера, които са се превърнали в традиция за американската политика. Дори след като беше спечелил толкова убедително и все още грееше от щастие, че е влязъл в Белия дом, новият президент нямаше никакво желание да се държи благородно. Нещо повече, идеята да унижи Артър Морган още веднъж го изпълваше с ентусиазъм. Вече си представяше как след сензационния съдебен процес и обявяването на присъдата самият той ще се намеси с едно помилване в последната възможна минута, за да запази реномето на президентската институция.

Колко ефектно!

В шест часа на следващата сутрин вицепрезидентът беше откаран в щаба на ЦРУ в Лангли с обичайния си въоръжен ескорт. Всъщност бяха повикали директора Мейнард в Белия дом, но тъй като той заподозря някаква задна мисъл, успя да се откачи с извинението, че страда от световъртеж и лекарите са му забранили да излиза от кабинета си. Мейнард често оставаше да спи в него и се хранеше там,

особено когато световъртежът му се обаждаше по-силно и от движението му прилошаваше. Световъртежът беше особено полезно оръжие в неговия богат арсенал от удобни заболявания.

Срещата беше кратка. Теди седеше в края на дългата заседателна маса в инвалидната си количка, увит плътно с одеяла, а до него седеше Хоби. Вицепрезидентът влезе в кабинета му, придружаван само от един помощник, и след няколко неловки забележки за новата администрация и други подобни той заяви:

— Мистър Мейнард, дойдох по молба на президента.

— Разбира се — отвърна Теди с много стегната усмивка.

Очакваше да бъде уволнен; най-сетне, след осемнайсет години на този пост и безброй заплахи за уволнение, то щеше да се случи. Най-сетне се беше появил президент с достатъчно кураж, за да уволни Теди Мейнард. Хоби беше подготвен за този момент. Докато чакаха вицепрезидентът да пристигне, Теди беше споделил опасенията си с него.

Хоби драскаше нещо в обичайния си бележник и чакаше да запише думите, от които толкова се страхуваше през всичките тези години: „Мистър Мейнард, президентът очаква да получи оставката ви.“

Вместо това обаче вицепрезидентът изрече нещо напълно неочаквано:

— Мистър Мейнард, президентът иска да разбере какво става с Джоуел Бакман.

Теди Мейнард не се издаде по никакъв начин.

— Какво за него? — попита той, без да се забави нито миг.

— Президентът иска да знае къде се намира и за колко време можем да го докараме обратно.

— Защо?

— Не мога да ви кажа.

— Тогава и аз не мога.

— Това е от особена важност за президента.

— Разбирам. Но в момента мистър Бакман е от особена важност и за нашата работа.

Вицепрезидентът примигна пръв. После хвърли поглед към помощника си, който изглеждаше подчертано задълбочен в собствения си бележник и очевидно не можеше да му окаже никаква помощ. Бяха

инструктирани при никакви обстоятелства да не казват на ЦРУ за тайните банкови операции и платените помилвания. Теди със сигурност щеше да измисли как да се възползва от тази информация за собствените си цели. Щеше да им открадне златното кюлче и да преживее още една администрация. Не, сър, не биваше да го допускат в никакъв случай — този път Теди щеше да играе по тяхната свирка или наистина да си изпроси уволнението.

Облегнат на масата, вицепрезидентът източи врат и заяви:

— Президентът не е готов на компромиси по този въпрос, мистър Мейнард. Той ще получи тази информация, при това съвсем скоро. В противен случай ще бъде принуден да поиска оставката ви.

— Няма да я получи.

— Има ли нужда да ви напомням, че сте на този пост единствено по негово благоволение?

— Не, няма нужда.

— Много добре. Значи условията са ясни. Или вие ще дойдете в Белия дом с досието на Бакман и ще го обсъдим подробно, или ЦРУ съвсем скоро ще има нов директор.

— При цялото ми уважение, сър, подобна прямота се среща рядко у вашата порода.

— Ще го приема като комплимент.

Срещата приключи.

От Хувър Билдинг, където се помещаваше щабквартирата на ФБР изтичаше информация като вода от стар, неподдържан язовир — с такава сила, че улиците на Вашингтон бяха буквално наводнени от слухове. А по тях, заедно с многобройните си колеги, като вечно гладна акула плуваше и Дан Сандбърг от всекидневника „Уошингтън Поуст“. Неговите информатори обаче бяха доста по-добри от тези на останалите разследващи журналисти, така че не му отне толкова много време да надуши следата на скандала с помилването. Той притисна една стара къртица в обновената администрация на Белия дом и получи частично потвърждение. Историята започна да добива някакви очертания, но Сандбърг знаеше, че ще бъде практически невъзможно да разбере точните подробности. Просто нямаше никакъв шанс да види банковите извлечения за тайните операции.

Но ако цялата история беше истина — все още действащият президент продава помилвания срещу големи суми пари в брой, с които да се пенсионира, — Сандбърг просто не можеше да си представи по-голяма новина. Срещу бившия президент можеха да бъдат повдигнати обвинения и той да бъде изправен пред съда, а може би дори и осъден и тикнат в затвора. Беше немислимо.

Сандбърг седеше зад бюрото си, затрупано с книжа като след природен катаклизъм, когато му се обадиха от Лондон. Беше негов стар приятел — репортер, агресивен почти колкото него самия, който пишеше за тамошния всекидневник „Гардиън“. Дватама си поговориха няколко минути за новата администрация, което беше задължителната тема за разговор във Вашингтон тези дни. В крайна сметка, намираха се в края на февруари, земята не се виждаше от снега, а Конгресът беше затънал до уши в скучни събрания по комисии и подкомисии. Животът течеше сравнително бавно и нямаше кой знае какви други теми за разговор.

— Чува ли се нещо за смъртта на Боб Криц? — попита неговият приятел.

— Не, само дето погребението беше вчера — отвърна Сандбърг. — Защо питаш?

— Защото възникнаха някои въпроси как точно е загинал горкият човечец, нали се сещаш. Освен това не можем да намерим доклада от аутопсията.

— Какви въпроси? Мислех, че случаят е ясен и разследването е прекратено.

— Може би, но май го прекратиха прекалено бързо. Нищо конкретно, просто проверявам дали всичко изглежда наред от твоята страна.

— Ще позвъня тук-там — каза Сандбърг, вече обзет от подозрения.

— Направи го. Ще се чуем пак след ден-два.

Сандбърг затвори и се загледа в празния монитор на компютъра си. Криц със сигурност беше присъствал лично, когато Морган беше дал последните си помилвания. Като се има предвид каква параноя ги тресеше и двамата, нищо чудно Криц да е бил единственият друг човек в Овалния кабинет, освен Морган, докато са вземали решенията и президентът е подписвал съответните документи.

Може би Криц беше научил твърде много.

Три часа по-късно Сандбърг излетя от международното летище „Дълес“ за Лондон.

Доста преди изгрев-слънце Марко за пореден път се събуди в непознато легло в непозната стая и дълго време се напругаше да събере мислите си — спомняше си откъде е минал, анализираше странното си положение, планираше новия ден и се опитваше да забрави миналото си, като в същото време се мъчеше да предвиди какво ще му се случи през следващите дванайсет часа. Спеше неспокойно, когато изобщо успяваше да заспи. Беше подремнал няколко часа; може би четири или пет, но не беше сигурен, защото в доста уютната му малка спалня беше абсолютно тъмно. Той свали слушалките — както обикновено беше заспал по някое време след полунощ, докато в ушите му бе звънял веселяшки диалог на италиански.

Беше благодарен за силното отопление в новия си апартамент. В „Ръдли“ се бяха опитали да го простудят до смърт, а и в последната му хотелска стая не беше по-топло. Новият апартамент обаче имаше дебели стени и прозорци и отоплителна система, която постоянно работеше на максимум. Когато Марко реши, че е готов с плана за деня, той бавно стъпи на топлия под от теракота и за пореден път мислено благодари на Луиджи за новата си квартира.

Не беше сигурно колко време може да остане тук — както и всичко останало, свързано е бъдещето му. Той светна лампата и погледна часовника: беше почти пет. В банята светна друга лампа и се огледа. Наболата брада по горната му устна, покрай устата и по брадичката растеше доста по-сива, отколкото се беше надявал. Всъщност, след като го беше отглеждал в продължение на цяла седмица, вече беше очевидно, че катинарчето му ще бъде поне деветдесет процента сиво, само с няколко самотни петънца тъмнокафяво. Е, какво пък, по дяволите. Все пак беше на петдесет и две. Брадичката беше част от маскировката му и изглеждаше съвсем представително. С отслабналото си лице, хлътналите бузи, късо подстриганата коса и малко ексцентричните квадратни рамки на дизайнерските си очила можеше с лекота да мине за Марко Лацери на

всяка улица в Болоня. Или Милано, Флоренция или който и да е от другите италиански градове, в които му се искаше да отиде.

Един час по-късно той излезе навън, под студените мълчаливи колони, построени от работници, легнали в земята още преди три века. Вятърът хапеше остро и той още веднъж си напомни да се оплаче на отговорника си, че не са му осигурили подходящи зимни дрехи. Марко не четеше вестници и не гледаше телевизия, така че нямаше представа каква е прогнозата за времето. Но със сигурност от ден на ден ставаше все по-студено.

Той забърза под ниските колони на Виа Фондаца на път за университета. Наоколо не се виждаше жива душа. Марко не искаше да поглежда в картата, която носеше в джоба си. Ако наистина се загубеше, щеше да признае временното си поражение и да я извади, но засега беше твърдо решен да опознае града само като се разхожда и наблюдава улиците. Половин час по-късно, когато слънцето най-сетне показва някакви признаци на живот, той излезе на Виа Ирнерио в северната част на университетския квартал. Две пресечки на изток оттам забеляза и бледозелената табела на бар „Фонтана“, Още през витрината се виждаше гнездо от стърчаща сива коса. Значи Рудолф вече беше пристигнал.

Марко по навик изчака малко. Погледна назад по Виа Ирнерио в посоката, от която беше дошъл, като търсеше с поглед непознат силует, който да го преследва в сенките като хрътка. Нямаше нищо подобно, така че той влезе в кафенето.

— Приятелю Марко — усмихна се Рудолф, когато се поздравиха.
— Сядай, моля те.

Кафенето беше пълно наполовина, със същите хора с вид на университетски преподаватели като предишния път, които се бяха задълбочили в сутрешните си вестници и малките си собствени светове. Марко си поръча капучино, а Рудолф отново напълни лулата си от морска пяна. Ъгълчето, в което бяха седнали, се обгърна в приятен аромат.

— Намерих бележката ти онзи ден — каза Рудолф и изстреля над масата облак тютюнев дим. — Жалко, че сме се разминали. Къде ходи?

Марко не беше ходил никъде, но тъй като се представяше за доволен от живота канадски турист с италиански корени, си беше съставил въображаем маршрут.

— Бях за няколко дни във Флоренция — отвърна.

— А, прекрасен град.

Двамата малко си поговориха за Флоренция, като Марко дърдореше за забележителностите, изкуството и историята на града дотолкова, доколкото ги познаваше от един евтин пътеводител, който беше взел назаем от Ермано. Естествено, книгата беше на италиански, така че той се беше мъчил с речник в продължение на цели часове, докато събере достатъчно материал за един неангажиращ разговор с Рудолф. Последният трябваше да остане с впечатление, че Марко е прекарал достатъчно време там.

Масите се напълниха и новодошлите започнаха да се тълпят на бара. Луиджи отдавна му беше обяснил, че когато европейец заеме някоя маса, тя си остава за него до края на работното време. Тук никога не гонеха хората навън, за да освободят място за следващите. Стига да разполагаш с чаша кафе, вестник и нещо за пушене, няма значение колко дълго ще седиш на масата, докато останалите хора в заведението идват и си отиват.

Двамата си поръчаха още веднъж от същото и Рудолф отново натъпка лулата си. Марко за пръв път забеляза следите от никотина по буйните кичури близо до устата му. На масата лежаха три сутрешни вестника, все италиански.

— В Болоня продава ли се някой добър вестник на английски? — попита Марко.

— Защо питаш?

— О, ами не знам. Понякога ми се иска да разбера какво става от другата страна на океана.

— От време на време си вземам „Хералд Трибюн“. Прочитам го и за пореден път благодаря на съдбата, че живея тук, далеч от престъпността, задръстванията, замърсяването, политиците и скандалите. Американското общество е толкова прогнило! А правителството пък е върхът на демагогията — най-свободната демокрация на света. Пфу! Та нали всеки богаташ може да си купи място в Конгреса!

Рудолф изглеждаше готов да се изплюе наистина, но изведнъж отново захапа лулата си и задъвка мундщука. Марко затаи дъх, готов за още една отровна атака срещу Съединените щати, но за момент настъпи тишина и двамата отпиха от кафетата си.

— Мразя американското правителство — изръмжа злобно Рудолф.

„Браво на момчето“, помисли си Марко.

— А канадското? — попита на глас.

— Давам ви по-висока оценка. Съвсем малко по-висока.

Марко въздъхва с престорено облекчение и реши да смени темата. Каза, че възнамерява следващото място, което да посети, да бъде Венеция. Естествено, Рудолф беше ходил там много пъти и разполагаше с цели купища полезни съвети. Марко дори си записваше, все едно от кафенето отиваше направо на гарата. После поговориха за Милано, макар че Рудолф не му беше голям почитател, защото там „гъмжало от крайнодесни фашисти“.

— Не знам дали си чувал, но там е бил центърът на властта на Мусолини — довери му той, като се наведе над масата и сниши глас, сякаш при самото споменаване на името на дребния диктатор останалите комунисти в бар „Фонтана“ щяха да се вдигнат на революция.

Когато стана ясно, че Рудолф няма нищо против да прекара цялата сутрин в кафенето на сладки приказки, Марко тръгна да си ходи. Разбраха се да се срещнат на същото място по същото време следващия понеделник.

Навън беше завалял лек снежец — достатъчно, за да се виждат следите на товарните микробуси, които зареждаха магазините по Виа Ирнерио. Марко излезе от топлото кафене и за пореден път се възхити на ясновидската инженерна мисъл на древните архитекти на Болоня, които бяха построили почти четирийсет километра покрити тротоари в центъра на града. Той продължи още няколко пресечки на изток и зави на юг по Виа дел'Индипенденца, широкия елегантен булевард, построен през 70-те години на XIX век, за да свързва железопътната гара на север от града с богатшите жилищни квартали в центъра. Докато пресичаше Виа Марсала, неволно стъпи в една купчина изринат сняг и скръцна със зъби, когато кишата влезе в дясната му обувка.

Отново прокле Луиджи за неадекватния си гардероб — щом щеше да вали, здравият разум би трябвало да подсказе на човек, че ще му трябват и ботуш. Оттам Марко премина към дълъг вътрешен монолог по адрес на недостатъчното финансиране на проклетата

операция по укриването му. Бяха го запратили в Болоня, в Северна Италия, и очевидно харчеха доста пари за уроци по езика, наем на служебни апартаменти, персонал и (доста) храна, за да живее спокойно. По негово мнение така пръскаха излишно време и пари. Много по-лесно щеше да бъде да го прехвърлят в Лондон или Сидни, където имаше много американци и всички говореха английски. Там щеше да се слее с тълпата без никакви усилия.

След малко до него закричи и самият му отговорник.

— Buon giorno — поздрави Луиджи.

Марко спря, усмихна се, стисна му ръката и отвърна:

— Ами, buon giorno, Луиджи. Пак ли ме следиш?

— Не. Бях излязъл да се поразходя и те видях от отсрещната страна на улицата. Много обичам снега, Марко. А ти?

Двамата отново закричиха по тротоара, без да бързат. На Марко му се искаше да повярва на новия си приятел, но се съмняваше, че срещата им наистина е случайна.

— Нямам нищо против снега — отвърна. — Пък и на Болоня много повече и отива сняг, отколкото на Вашингтон по време на задръстванията. А ти с какво точно се занимаваш по цял ден, Луиджи? Ако нямаш нищо против, че питам.

— Нямам нищо против. Питай колкото си искаш.

— И аз така си помислих. Освен това обаче имам и две оплаквания. Всъщност три.

— И това не ме изненадва. Пн ли вече кафе?

— Да, но мога да пия още.

Луиджи кимна към едно кафене на ъгъла точно пред тях. Двамата влязоха и откриха, че всички маси са заети, така че застанаха прави до пълния бар и си поръчаха еспreso.

— И какво е първото оплакване? — попита тихо Луиджи.

Марко се наведе към него, така че носовете им почти се допираха.

— Двете ми оплаквания са тясно свързани едно с друго. Първо, парите. Не искам много, но все пак ми трябва някаква издръжка. Никой не обича да живее без пукната пара, Луиджи. Ще се чувствам по-спокоен, ако знам, че имам някакви пари в джоба си и няма нужда да се стискам.

— Колко?

— О, ами не знам. Отдавна не съм водил финансови преговори. Какво ще кажеш за начало да определим по сто евро на седмица? Така ще мога да си купувам вестници, книги, списания, храна — най-основните неща. Чичо Сам ми плаща наема, за което съм му много благодарен. Всъщност като се замисля, живея на държавна издръжка вече от шест години.

— Можеш да се върнеш в затвора когато поискаш, Марко.

— О, благодаря ти за предложението, Луиджи. Никога нямаше да се сетя.

— Извинявай, беше грубо от моя страна да...

— Виж, Луиджи, аз наистина имам голям късмет, че съм тук, и не го забравям. Но в същото време вече съм напълно помилван гражданин на една свободна държава, макар че не знам точно на коя, така че имам право на малко уважително отношение. Не ми харесва да нямам пукнат цент и да моля за пари. Искам да ми обещаеш по сто евро на седмица.

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти.

— Второто оплакване?

— Искам още малко пари, за да си купя дрехи. Точно в момента краката ми са замръзнали, защото навън вали сняг, а аз нямам подходящи обувки. Освен това ще ми трябва и по-дебело палто и може би няколко пуловера.

— Ще ти донеса.

— Не, Луиджи, искам сам да си ги купя. Дай ми пари в брой и аз сам ще отида по магазините. Не искам чак толкова много.

— Ще се опитам.

Те се отдръпнаха на няколко сантиметра и всеки отпи от кафето си.

— Третото оплакване? — попита Луиджи.

— Става въпрос за Ермано. Прекалено бързо губи интерес. Учим заедно по шест часа всеки ден и на него цялата история започна да му писва.

Луиджи раздразнено завъртя очи.

— Не мога просто да щракна с пръсти и да ти намеря друг учител по езика, Марко.

— Тогава ти ми преподавай. Ти си ми симпатичен, Луиджи, и двамата си прекарваме добре заедно. И сам знаеш, че Ермано е скучен. Освен това е млад и самият той трябва да ходи на лекции. А от теб ще излезе страхотен учител.

— Аз не съм учител.

— Тогава намери ми някой друг, моля те. Ермано явно няма желание. Страхувам се, че вече не напредвам толкова.

Луиджи извърна поглед и се вторачи в двама възрастни господи, които влязоха в кафенето и бавно подминаха бара.

— Според мен той и без това напуска — заяви накрая той. — Както и ти сам каза, наистина иска да се върне в университета.

— Още колко време ще имам уроци?

Луиджи поклати глава, сякаш не знаеше нищо по въпроса.

— Други хора ще вземат това решение.

— Имам и четвърто оплакване.

— И пето, шесто и седмо. Дай да ги чуем наведнъж, после може би ще изкараш цяла седмица без оплаквания.

— Вече съм ти го казвал, Луиджи. То е нещо като процедурно възражение.

— Това някакъв адвокатски термин ли беше?

— Май гледаш прекалено много американска телевизия. Наистина ми се иска да ме прехвърлите в Лондон. Там живеят десет милиона души и всичките знаят английски. Няма да губя по десет часа на ден, за да уча чужд език. Не ме разбирай погрешно, Луиджи, италианският наистина много ми харесва. Колкото повече уча, толкова по-красив ми се струва. Но ако ще ме криете, поне ме оставете на някакво място, където ще мога да оцелея и сам.

— Вече предадох нагоре за това, Марко. Не аз вземам тези решения.

— Знам, знам. Просто продължи да ги натискаш, става ли?

— Хайде да тръгваме.

Когато излязоха от кафенето и отново тръгнаха по покрития тротоар, снегът се беше усилил. Подминаваха ги елегантно облечени бизнесмени, които бързаха за работа. Бяха излезли и първите клиенти на магазините — най-вече домакини на път за пазара. По самата улица също имаше повече движение — малките коли и мотопедите се

стрелкаха между автобусите на градския транспорт и се опитваха да не влизат във все по-дълбоката киша.

— Колко често вали сняг тук? — попита Марко.

— По няколко пъти всяка зима. Рядко се случва, а освен това си имаме и колонадите, под които да се крием.

— Добра идея.

— Някои са на по хиляда години. Знаеш ли, че имаме повече колони от всеки друг град в света?

— Не. Няма откъде да го знам, Луиджи, защото нямам нищо за четене. Ако имах пари, щях да си купувам книги, да ги чета и да знам такива неща.

— Ще ти донеса парите, когато се видим за обяд.

— А къде ще обядваме?

— В ресторант „Цезарина“ на Виа Сан Стефано в един часа. Става ли?

— Как да ти откажа?

Когато Марко влезе в ресторанта, с пет минути по-рано, той завари Луиджи на една маса до прозореца с някаква жена. Очевидно беше прекъснал важен разговор. Жената неохотно се изправи и вяло протегна ръка към Марко, без да се усмихне, докато Луиджи я представяше като синьора Франческа Феро. Беше привлекателна жена, някъде към четирийсет и пет, може би малко възрастна за Луиджи, който обикновено се заяпваше след студентките. Синьора Феро излъчваше интелигентно раздражение. Марко изпита желание да се оправдае за присъствието си с довода, че Луиджи е поканил и него.

Докато се настаняваха на местата си, Марко забеляза в пепелника фасовете от две цигари, изпушени докрай. Чашата за вода на Луиджи беше почти празна. Двамата сигурно седяха тук поне от двайсет минути. Луиджи се обърна към Марко на изразителен и подчертан италиански:

— Синьора Феро е учителка по италиански и екскурзоводка.

После млъкна и Марко вяло отвърна:

— Sì.

Той се обърна към синьората и се усмихна, а тя принудено му се усмихна в отговор. Явно ѝ беше омръзнал още преди да се запознаят.

Луиджи продължи на италиански:

— Тя ще бъде новата ти учителка. Ермано ще продължи да ти преподава сутрин, а синьора Феро ще поеме следобедните занимания.

Марко разбра всичко. Успя да се усмихне слабо на новата си учителка и смотолев:

— Va bene.

„Хубаво.“

— Ермано иска отново да започне да ходи на лекции от следващата седмица — поясни Луиджи.

— И аз така си помислих — отвърна Марко на английски.

Франческа запали нова цигара и стисна плътните си червени устни около нея. Пое от дима, издиша го на огромен облак и попита:

— Е, как сте с италианския?

Гласът ѝ беше богат, почти дрезгав, не на последно място и заради цигарите. Говореше на английски бавно и изискано, без акцент.

— Ужасно — отвърна Марко.

— Много е добре даже — обади се Луиджи.

Сервитьорът им донесе бутилка минерална вода и три менюта. Синьората разтвори едното и се скри зад него. Марко последва примера ѝ. Настъпи дълго мълчание, докато проучваха списъка с ястията и старателно не си обръщаха внимание един на друг.

Когато най-сетне се показаха иззад менютата, тя се обърна към Марко:

— Бих искала да чуя как ще поръчате на италиански.

— Няма проблеми — отвърна той.

Беше намерил няколко неща, които можеше да произнесе, без всички наоколо да избухнат в смях. Сервитьорът се появи, въоръжен с химикалката си, и Марко каза:

— Si, allora, vorrei un'insalata di pomodori, e una mezza porzione di lasagna.

„Да, добре, значи искам доматена салата и половин порция лазаня.“

За пореден път беше много благодарен за вкуснотиите с международни имена като спагети, лазаня, равиоли и пица.

— Non c'è male — каза Франческа.

„Не е зле.“

Двамата с Луиджи загасиха цигарите си, когато им донесоха салатата. Храната им осигури чудесен повод да не разговарят. Не бяха поръчали вино, макар че щеше да им дойде добре.

Миналото и настоящето на Марко, както и сенчестата професия на Луиджи бяха теми табу за разговор, така че тримата някак си успяха да изкарат целия обяд е неангажиращи приказки за времето, при това на английски.

Когато си изпиха кафето, Луиджи грабна сметката и те забързаха към изхода. Междувременно, докато Франческа гледаше в другата посока, той тайно пхна един плик в ръката на Марко и прошепна:

— Ето ти малко евро.

— Grazie.

Снегът се беше стопил и светеше ярко слънце. Луиджи ги остави на Пиаца Маджоре и изчезна за миг, както само той умееше. Известно време двамата вървяха мълчаливо един до друг, после тя попита:

— Che cosa vorrebbe vedere?

„Какво искате да разгледате?“

Марко все още не беше стъпвал в градската катедрала, базиликата „Сан Петронио“. Двамата доближиха огромното входно стълбище и спряха.

— Катедралата има колкото красива, толкова и тъжна история — каза Франческа на английски и Марко за пръв път долови следа от британски акцент. — Градският съвет я проектирал като дом за светски събития, а не катедрала, за да се противопостави на папата в Рим. Според първоначалните планове трябвало да бъде по-голяма дори от катедралата „Свети Петър“, но не успели да ги изпълнят. Рим се противопоставил на строежа и отклонил средствата към други строежи, включително и за основаване на университета.

— Кога е построена? — попита Марко.

— Кажете го на италиански — нареди тя.

— Не мога.

— Слушайте: „Quando è stata costruita?“ Повторете след мен.

Наложи се да го повтори четири пъти, докато стане както трябва.

— Аз не вярвам в учебниците, касетките и останалите помагала — поясни Франческа, докато и двамата продължаваха да гледат нагоре към фасадата на огромната катедрала. — Вярвам в разговорите, само в

разговорите. За да се научите да говорите езика, трябва да го говорите постоянно, както когато сте били дете.

— А вие къде сте учили английски? — попита Марко.

— Не мога да ви кажа. Инструктираха ме да не говоря за миналото си. Нито пък за вашето.

За част от секундата Марко беше съвсем близо до мисълта да се обърне и да си тръгне. Беше му писнало от хора, които са инструктирани да не разговарят с него и избягват да отговарят на въпросите му и въобще се държат така, сякаш всички на света са шпиони. Беше му писнало от игрички.

Вместо това си напомни за пореден път, че е свободен човек и има пълното право да си тръгне когато поиска и да взема свои собствени решения. Ако наистина му дойде до гуша от Луиджи и Ермано, а сега и от синьора Феро, можеше да им каже на всичките да си пхнат някое рапино на едно място, при това на чист италиански.

— Строежът на катедралата е започнат през 1390-а и през първия век вървял горе-долу гладко — започна тя.

Най-долната една трета от фасадата беше облицована с красив розов мрамор; нагоре обаче се виждаха само голи и грозни кафяви тухли.

— После строежът зациклил. Отвън очевидно така и не бил завършен.

— Не е много красива, наистина.

— Така е, но е интересна. Искате ли да я разгледате отвътре?

Че какво друго да прави през следващите три часа?

— Certamente — отвърна Марко.

Двамата се изкачиха по стълбището и спряха пред входа. Франческа посочи една табела и каза:

— Mi dica.

„Кажете ми.“

— В колко часа затварят катедралата?

Марко се намръщи съсредоточено, изрепетира репликата си наум и отвърна:

— La chiesa chiude alle sei.

„Църквата затваря в шест.“

— Ripeta.

Марко повтори отговора си три пъти, преди тя да остане доволна, после я последва вътре.

— Наречена е на името на свети Петронио, светеца покровител на Болоня — обясни тя тихо.

Централната част на катедралата беше достатъчно голяма, за да побере игрище за хокей с трибуни за публиката от двете страни.

— Направо е огромна — възкликна възхитено Марко.

— Да, а това е само около една четвърт от планираните размери. Пак заради папата, който се притеснил и упражнил натиск върху строежа. Сградата поглъщала огромни средства, така че накрая на хората им писнало да инвестират в нея.

— Пак е доста впечатляваща — отвърна Марко.

Забеляза, че си говорят на английски, но нямаше нищо против.

— Коя обиколка искате да направим, дългата или късата? — попита тя.

В катедралата беше също толкова студено, колкото и навън, но синьора Феро като че ли беше разтопила малко от леда около сърцето си.

— Вие сте учителката, вие кажете — отвърна той.

Двамата тръгнаха наляво и изчакаха групичка японски туристи да приключат с разглеждането на една голяма мраморна крипта. С изключение на тях, катедралата беше пуста. Беше петък следобед през февруари, тоест не точно в пика на туристическия сезон. По-късно Франческа обясни на Марко, че през зимата почти няма работа като екскурзовод. Това обаче беше единственото признание за личния и живот.

Тъй като бездруго беше свободна от ангажменти, тя никак не бързаше да разгледат базиликата „Сан Петронио“. Двамата минаха през всичките дваисет и два параклиса, като разгледаха повечето картини, скулптури, стъклописи и стенописи. Параклисите бяха добавени през вековете от богатите болонски семейства, които бяха платили скъпо и прескъпо, за да останат в историята. В тях беше закодирана историята на града и Франческа я знаеше наизуст. Показа му и добре запазения череп на самия свети Петронио, гордо изложен на един олтар, както и астрологическия часовник, построен през 1655 г. от двама учени директно по чертежите на Галилей, които се съхраняваха в университета.

Макар че беше малко отегчен от тънкостите на живописиста и скулптурата и объркан от стотиците имена и дати, Марко стоически издържа цялата обиколка на огромната сграда. Гласът на Франческа го омагьосваше с бавните си обмислени изречения и перфектно модулирания английски.

Много след като японците бяха напуснали катедралата, двамата най-сетне стигнаха обратно до входа и тя попита:

— Стига ли толкова?

— Да.

Двамата излязоха навън и Франческа веднага запали цигара.

— Искате ли кафе? — попита Марко.

— Знам едно чудесно място.

Той я последва по улицата към Виа Клаватуре; слязоха няколко стъпала и се шмугнаха в „Роза Розе“.

— Тук правят най-доброто капучино на площада — увери го тя, докато поръчваше две на бара.

Марко понечи да я попита за италианската забрана да се пие капучино след десет и половина сутринта, но се отказа. Докато чакаха, тя внимателно свали кожените си ръкавици, шала и палтото. Явно нямаше да бързат да си изпият кафето.

Седнаха на една маса до прозореца. Франческа си сложи две бучки захар и разбърка капучиното, докато стане точно такова, каквото го обичаше. През изминалите три часа не се беше усмихвала нито веднъж, така че Марко не очакваше да го направи и сега.

— Дадоха ми копие от учебниците, по които учите с другия ви учител — каза тя и се протегна за цигарите си.

— Ермано.

— Няма значение, не го познавам. Предлагам всеки следобед да водим разговори на базата на това, което сте учили сутринта.

Марко не беше в положение, в което да спори с предложенията ѝ.

— Става — каза и сви рамене.

Тя си запали цигара и отпи от кафето.

— Какво ви каза Луиджи за мен? — попита Марко.

— Почти нищо. Че сте канадец. Че сте в дълъг отпуск в Италия и искате да научите езика. Така ли е?

— Личен въпрос ли ми задавате?

— Не, само попитах дали е вярно.

— Вярно е.

— Не се интересувам от лични въпроси.

— Не съм ви карал.

Представи си я в съдебната зала — щеше да седи на мястото за свидетелите арогантно изправена и напълно убедена, че няма да се огъне или да се пречупи, независимо колко дълго я разпитват. Беше усвоила до съвършенство разсеяното нацупено изражение, така присъщо за европейките. Държеше цигарата близо до устата си, а очите ѝ постоянно се стрелкаха насам-натам по улицата, без да виждат нищо.

Неангажиращите разговори очевидно също не бяха по нейната част.

— Омъжена ли сте? — попита той, сякаш се канеше да проведе кръстосан разпит.

Тя изръмжа и се усмихна насила.

— Инструкциите ми са напълно ясни, мистър Лацери.

— Наричайте ме Марко, моля ви. Аз как да ви викам?

— Засега ме устройва „синьора Феро“.

— Но вие сте десет години по-млада от мен!

— Нещата тук са по-формално устроени, мистър Лацери.

— Очевидно.

Тя смачка цигарата си, отново отпи от капучиното и премина към същината:

— Днес беше свободен ден, мистър Лацери. За последен път говорим на английски. Ог следващия път ще говорим само на италиански.

— Добре, но искам да не забравяте едно нещо. Вие не ми правите услуга, ясно ли е? Плащат ви, за да говорите с мен. Това ви е работата. Аз съм канадски турист и не бързам заникъде, така че ако не си допаднем, просто ще си намеря някой друг учител.

— Обидих ли ви с нещо?

— Можете да се усмихвате по-често например.

Тя леко кимна и в очите ѝ веднага проблесна влага. После Франческа извърна поглед към прозореца и каза:

— Няма за какво толкова да се усмихвам.

В събота магазините по Виа Рицоли отваряха в десет сутринта и Марко чакаше пред входа, като разглеждаше стоките по витрината. Стиснал току-що получените петстотин евро в джоба си, той преглътна тежко и си каза, че няма друг избор, освен да влезе в магазина и да преживее някак първото си истинско пазаруване на италиански. Беше се мъчил да запомни всички възможни думи и изрази по темата, докато не заспа, но докато вратата на магазина се затваряше зад него, все пак се помоли на небесата за вежлива млада продавачка, която да говори перфектен английски.

Нищо подобно. Зад щанда стоеше възрастен господин с приятна усмивка. За петнайсет минути Марко успя да посочи всичко, което му трябваше, като в повечето случаи заекваше, но понякога успяваше да попита съвсем правилно за различните размери и цени. Тръгна си с нов чифт туристически обувки, които имаха малко младежки вид (беше виждал такива в университетския квартал, когато времето беше лошо), както и с черно водоустойчиво яке с качулка, която се прибираще в яката. Останаха му почти триста евро. Спестяването на пари в брой беше най-новият му приоритет.

Той бързо се върна в апартамента, преоблече се пак и излезе. До централната гара на Болоня се стигаше за трийсет минути пеш, но по обиколния и потаен маршрут, който избра, му отне почти цял час. Не поглеждаше през рамо — вместо това се шмугваше в някое кафене и оглеждаше пешеходците оттам или пък внезапно спираше пред някоя пекарна и се преструваше, че разглежда изложените деликатеси, докато всъщност гледаше отражението на улицата зад гърба си. Ако наистина го следяха, той не искаше да разберат за подозренията му. Освен това беше важно да се упражнява. Луиджи неведнъж го беше предупреждавал, че скоро ще го остави, и тогава Марко Лацери щеше да се окаже съвсем сам на света.

Въпросът беше доколко може да вярва и на самия Луиджи. Нито Марко Лацери, нито Джоуел Бакман можеха да си позволят да вярват

на когото и да е.

Преживя един напрегнат момент, когато влезе в чакалнята на гарата, видя колко много хора има, разгледа висящите от тавана табла с часовете на пристигащите и заминаващите влакове и отчаяно потърси с поглед гишето за билети. По навик потърси и някакъв надпис на английски. Но вече се учеше да потиска притеснението и да продължава въпреки всичко. Нареди се на една опашка и когато отвори прозорчето на гишето, бързо пристъпи напред, усмихна се на дребната жена от другата страна на стъклото, поздрави вежливо с „Buon giorno“ и каза:

— Vado a Milano.

Тя кимна с готовност.

— Alle tredici e venti — добави той.

„В тринайсет и двацет.“

— Sì, cinquanta euro — отвърна тя.

„Петдесет евро.“

Марко ѝ плати с банкнота от сто евро, защото искаше да я развали, после се отдалечи от гишето, като стискаше билета и мислено се потупваше по рамото. Имаше да убие цял час, затова излезе от гарата и се отдалечи на разстояние две пресечки по Виа Болдрини, докато намери едно кафене. Поръча си сандвич и бира и им се наслади, като гледаше минувачите по тротоара, без да очаква да види някой познат.

Експресът „Евростар“ пристигна точно по разписание и Марко се смеси с тълпата от заминаващи пътници. За пръв път се качваше на влак в Европа и не беше сигурен точно как се прави. Докато обядваше, беше разгледал билета, но не видя никъде написано място за сядане. Изглежда, местата бяха свободни и всеки сядаше където си иска, затова той се шмугна на първата седалка до прозореца, която видя. Когато влакът потегли точно в 1:20, вагонът беше полупразен.

Скоро излязоха от Болоня и полетяха през провинцията. Железопътната линия вървеше успоредно на М4 — основната автомагистрала от Милано към Парма, Болоня, Анкона и целия източен бряг на Италия. След половин час Марко откри, че е разочарован от гледката. Беше трудно да се насладиш на пейзажа, докато хвърчиш със сто и шейсет километра в час; всичко се размиваше и красивите гледки изчезнаха за миг. Освен това покрай

релсите, до транспортните артерии, бяха скупчени прекалено много фабрики и заводи.

Скоро Марко осъзна защо е единственият пътник в своя вагон, който се интересува поне малко от нещата навън. Всички останали над трийсетгодишна възраст бяха потънали във вестниците и списанията си и изглеждаха напълно отпуснати, дори отегчени. По-младите бяха дълбоко заспали. След няколко минути Марко също задряма.

Събуди го кондукторът, като му каза нещо напълно неразбираемо на италиански. На втория или третия опит Марко най-сетне хвана думата „biglietto“ и бързо подаде билета си за проверка. Кондукторът го изгледа намръщено, сякаш се канеше да го изхвърли от влака още на следващия мост, после рязко му продупчи билета и му го върна с широка зъбата усмивка.

Един час по-късно по съобщителната уредба във влака проехтяха някакви дрънканици на италиански, в които се говореше нещо за Милано, а пейзажът отвън започна да се променя драстично. Скоро огромният град ги погълна, влакът намали скорост и спря, а после потегли отново. Подминаваха квартали, натъпкани с жилищни блокове от времето след Втората световна война, разделени от широки булеварди. Според пътеводителя на Ермано населението на Милано беше четири милиона; беше важен град, неофициалната столица на Северна Италия, националният център на финансите, модата, издателския бизнес и промишлеността. Енергичен и преуспяващ индустриален град, разбира се, с красива централна част и катедрала, която си заслужаваше да се посети.

Докато доближаваха централната гара, релсите под влака се умножиха и разтвориха като ветрило. После най-сетне спряха под огромния купол на гарата и когато Марко излезе на перона, почти се стресна от мащабите на всичко наоколо. Докато вървеше по перона, преброи поне десетина коловоза в стройни редици, на повечето от които спрелите влакове търпеливо очакваха пътниците си. Той спря в края на коловозите, сред тълпа от хиляди забързани пътници, и разгледа таблото на заминаващите влакове: Щутгарт, Рим, Флоренция, Мадрид, Париж, Берлин, Женева.

За броени часове можеше да стигне до всяка точка на Европа.

Ориентира се по табелите, излезе от гарата и намери пиацата, където му се наложи да почака малко на опашка, преди да се метне на

задната седалка на едно малко бяло рено.

— Aeroporto Malpensa — каза на шофьора.

Колата запълзя през натовареното движение на Милано, докато достигнаха покрайнините. После се качиха на магистралата и двайсет минути по-късно бяха пред летището.

— Quale compagnia aerea? — попита шофьорът през рамо.

„Коя авиокомпания?“

— „Луфтханза“ — отвърна Марко.

Таксито го откара до Терминал 2, намери едно свободно място до бордюра и Марко слезе, след като му се наложи да се раздели с още четирийсет евро. През автоматичните врати на летището нахълта цяла тълпа и той мислено благодари, че няма наистина да се качва на някой самолет. Провери таблото на заминаващите полети и откри това, което му трябваше — директен полет до международното летище „Дълес“ във Вашингтон. После се повъртя из терминала, докато намери гишето за заминаващи пътници на „Луфтханза“. Имаше голяма опашка, но немските служители работеха с обичайната си ефективност и нещата вървяха бързо.

Първият му избор беше една привлекателна червенокоса жена на около двайсет и пет, която, изглежда, пътуваше сама и следователно беше по-подходяща. Ако двама пътуваха заедно, беше по-вероятно да си спомнят за непознатия мъж на летището и твърде страната му молба. Момичето чакаше второ на опашката на гишето за бизнес класа. Докато я наблюдаваше, Марко си набеляза и втори човек: студент с дълга рошава коса, небръснато лице, дънки, износена раница и яке с качулка с емблемата на университета в Толедо. Чудесно. Момчето чакаше доста по-назад на опашката и слушаше музика от яркожълти слушалки.

Когато червенокосата жена се отдалечи от гишето с бордната карта и ръчния си багаж, Марко я последва. До полета имаше още цели два часа, така че тя бавно пое през тълпата към безмитната зона, където спря и разгледа последните модели швейцарски ръчни часовници. Не си хареса нищо, затова отиде до вестникарската будка на ъгъла и си купи две модни списания. После пое към изхода на терминала и първия пропускателен пункт, така че Марко си глътна корема и пристъпи към нея.

— Госпожице? Извинете.

Тя се обърна към него, но не отвърна нищо.

— Случайно да летите за „Дълес“? — попита Марко с широка усмивка, като се преструваше на задъхан, все едно беше тичал да я настигне.

— Да — отвърна рязко тя, без да се усмихне.

Стопроцентова американка.

— Аз също трябваше да летя натам, но току-що ми откраднаха паспорта. Не знам кога ще мога да се прибера.

Марко извади плик от джоба си.

— Това е поздравителна картичка за рождения ден на баща ми. Ще можете ли да го пуснете в някоя пощенска кутия, когато кацнете във Вашингтон? Рожденият му ден е следващия вторник и се притеснявам дали ще я получи навреме. Моля ви.

Тя подозрително изглежда първо него, а после и плика. Все пак беше само поздравителна картичка, а не бомба или пистолет.

В това време Марко извади още нещо от джоба си.

— Извинявайте, но нямам пощенска марка. Ето ви едно евро. Моля ви, вземете го.

Подозрителното ѝ изражение най-сетне се пропука и тя почти се усмихна.

— Добре, става.

После взе и плика, и монетата и ги прибра в дамската си чанта.

— Страшно ви благодаря — каза Марко, готов да избухне в сълзи. — Ще бъде деветдесетият му рожден ден. Благодаря ви.

— Няма проблеми — отвърна тя.

С младока с жълтите слушалки се оказа по-сложно. Той също беше американец и също се хвана на историята със загубения паспорт. Но когато Марко се опита да му даде плика, момчето подозрително се огледа, сякаш нарушаваха някакъв закон.

— Не знам, човече — каза и отстъпи една крачка назад. — Май няма да стане.

Марко знаеше кога да спре. Той също отстъпи назад и с целия сарказъм, на който беше способен, му пожела приятен полет.

Един от последните пътници пред гишето за чекиране беше мисис Руби Осбъри от Йорк, щата Пенсилвания. Беше пенсионирана гимназиална учителка по история на света с четирийсет години стаж и сега си прекарваше страхотно, като харчеше парите от пенсионния си

фонд за екскурзии до места, които дотогава беше виждала само в учебниците. В момента точно завършваше едно триседмично приключение, през което беше прекосила по-голямата част от Турция. Беше слезла в Милано само за да се прекачи на друг самолет, защото нямаше директен полет от Истанбул до Вашингтон. Вежливият господин я доближи с отчаяна усмивка и обясни, че току-що са му откраднали паспорта. Щял да пропусне деветдесетия рожден ден на баща си. Тя с удоволствие взе картичката и я прибра в чантата си. Мина през охраната без проблеми, измина неколкостотин метра до изхода на терминала, намери си свободно място и се разположи, за да изчака полета.

Зад нея, на по-малко от пет метра, червенокосата млада жена достигна до друго решение. В крайна сметка нищо чудно все пак да беше бомба в писмо. Пликът не ѝ изглеждаше достатъчно дебел, за да съдържа експлозиви, но какво разбираше пък тя от такива неща? Забеляза едно кошче за отпадъци до прозореца — елегантен цилиндър с хромиран капак (все пак бяха в Милано, нали така), — небрежно го доближи и пусна плика вътре.

„Ами ако избухне там?“ — помисли си тя, докато седнаше обратно на мястото си. Е, вече беше твърде късно. Нямаше как да отиде и да започне да се рови в боклука. Пък и да го направеше, после какво? Да намери някой униформен служител и да му обясни на английски, че има вероятност това нещо в ръката ѝ да е бомба? „Абсурд“, каза си тя. Затова си взе чантата и се премести в другия край на чакалнята, възможно най-далеч от кошчето. Но все пак не можеше да откъсне очи от него.

Чувството, че са я въвлекли в заговор, се задълбочаваше. Когато отвориха самолета, тя се качи първа от всички пътници. Успя да се успокои едва след първата чаша шампанско. Когато се прибереше у дома в Болтимор, веднага щеше да си пусне Си Ен Ен. Беше убедена, че ще съобщят за кървав атентат на летище „Малпенса“ в Милано.

Таксито обратно до централната гара на Милано излезе четирийсет и пет евро, но Марко не отвори дума. Имаше ли смисъл да спори? Билетът за влака обратно до Болоня беше също толкова скъп — петдесет евро. Един ден пазаруване и пътуване, и вече му бяха останали само стотина евро. Малките му финансови запаси се стопяваха светкавично.

Когато влакът спря на гарата в Болоня, се смрачаваше. Марко слезе на перона — просто още един уморен пътник сред тълпата, но вътрешно се пръскаше от гордост от постиженията си този ден. Беше си купил дрехи и билети за влака, беше оцелял в лудницата на железопътната гара и летището в Милано, беше хванал две таксито и беше успял да предаде писмото си — доста натоварен ден, през който никой друг не беше разбрал къде отива и с какво се занимава.

И нито веднъж не му бяха поискали паспорт, нито друг документ за самоличност.

Луиджи беше хванал друг влак — експреса за Милано в 11:45. В Парма обаче слезе и потъна в тълпата. Хвана такси и отиде до мястото на срещата, едно любимо кафене наблизо. Там чака Уитакър почти цял час, защото той беше изпуснал един влак в Милано и се беше качил на следващия. Както обикновено, Уитакър беше в лошо настроение, допълнително помрачено от факта, че му се наложи да дойде в събота. Двата бързо си поръчаха и когато сервитьорът се отдалечи, Уитакър започна направо:

— Тази жена не ми харесва.

— Франческа ли?

— Да, екскурзоводката. Не сме я използвали по-рано, нали?

— Не. Но с нея няма никакви проблеми, спокойно. Тя не знае нищо.

— Как изглежда?

— Сравнително привлекателна.

— „Сравнително привлекателна“ не означава нищо, Луиджи. На колко години е?

— Никога не питам дамите за такива неща. Предполагам, на около четирийсет и пет.

— Омъжена ли е?

— Да, но няма деца. Съпругът ѝ е много възрастен и болен. Всеки момент ще умре.

Уитакър по навик си водеше бележки и обмисляше въпросите си в движение.

— Всеки момент ще умре ли? От какво?

— Според мен от рак. Не съм я разпитвал.

— Може би трябваше да я разпиташ.

— Може би не трябваше, все пак става въпрос за възрастта ѝ и умиращия ѝ съпруг.

— Откъде я намери?

— Не беше никак лесно. Частните учители по италиански не чакат на опашка като таксиметровите шофьори. Един приятел ми я препоръча. Поразпитах за нея. Има добра репутация в града. Освен това беше свободна. Почти невъзможно е да намериш учител, който има по три свободни часа всеки ден за един ученик.

— Всеки ден ли?

— През повечето дни от седмицата. Тя се съгласи да се занимава с него всеки следобед през следващия месец. През този сезон екскурзоводите нямат работа. Може да ѝ излезе нещо един-два пъти в седмицата, но иначе ще бъде свободна всеки ден. Спокойно, няма проблеми с нея.

— Колко взема?

— По двеста евро на седмица до пролетта, когато започва туристическият сезон.

Уитакър завъртя очи с такова изражение, сякаш щяха да ги удържат от неговата заплата.

— Марко ни излиза твърде скъпо — промърмори по-скоро на себе си.

— Марко има чудесна идея. Иска да замине за Австралия, Нова Зеландия или някоя друга държава, където няма да има проблеми с езика.

— Иска да го прехвърлим?

— Да, и според мен е страхотна идея. Нека да го натресем на някой друг.

— Но това не зависи от нас, нали така, Луиджи?

— Май не.

Сервитьорът им донесе салатите и за момент настъпи мълчание. После Уитакър каза:

— Тази жена продължава да не ми харесва. Опитай се да намериш някой друг.

— Няма друг. Какво те притеснява?

— Марко има богат опит с жените, не знаеш ли? Винаги има вероятност да започне някаква връзка. А това може да усложни

нещата.

— Аз съм я предупредил. А и тя има нужда от парите.

— Няма ли средства?

— Останах с впечатлението, че едва свързва двата края. Сега сме извън туристическия сезон, а мъжът ѝ не работи.

Уитакър едва не се усмихна, сякаш това беше добра новина. После натъпка голямо парче домат в устата си и го задъвка, докато се озърташе из ресторанта, за да провери дали някой не подслушва тихия им разговор на английски. Когато най-сетне преглътна, заговори отново:

— Нека обсъдим въпроса за електронната поща. Марко никога не е бил кой знае какъв хакер. Когато бил на върха, използвал предимно телефони — четири-пет в кабинета си, два в колата и един в джоба, като постоянно водел по три разговора едновременно. Фукал се, че взема по пет хиляди долара само за да вдигне телефона на непознат номер, ей такива работи. Никога не използвал компютър. От служителите му разбрах, че все пак от време на време четял имейли. Но почти никога не изпращал нищо по електронната поща, а в редките изключения от това правило винаги карал секретарката си да ги пуска. Офисът му бил оборудван със страхотна апаратура, но той плащал на други хора да я използват. Все пак трябвало да се прави на голям началник.

— Ами в затвора?

— Нямаме сведения да е използвал електронна поща. Имал лаптоп, но го използвал само за да пише писма и после да ги печата, без да влиза в интернет. Изглежда, че след делото всички са го зарязали. От време на време пращал писма на майка си и сина си, но винаги с обикновена поща.

— Значи е практически неграмотен.

— Да, но в Лангли се притесняват да не се опита да се свърже с някой външен човек, без да разберем. Очевидно не може да го направи по телефона, поне засега. Освен това няма обратен адрес, така че вероятно не би използвал и пощенските служби.

— Не е толкова глупав, че да изпрати писмо — съгласи се Луиджи. — Така ще издаде къде се намира.

— Именно. Същото важи и за телефона, факса и всичко, с изключение на електронната поща.

— Ние можем да проследим и нея.
— В повечето случаи, но си има и начини това да се заобиколи.
— Марко няма нито компютър, нито пари, за да си купи такъв.
— Знам, но теоретично погледнато, може да влезе в някой интернет клуб, да използва кодиран адрес, да изпрати съобщение, да заличи следите си, да си плати за престоя и да си излезе.
— Естествено. Но кой може да го научи как се прави това?
— Не е изключено да се намери някой. Може да се научи сам, като си купи справочник. Не е много вероятно, но не бива да забравяме за тази възможност.
— Проверявам апартамента му всеки ден — каза Луиджи. — Сантиметър по сантиметър. Ако си купи нова книга или донесе вкъщи касова бележка, веднага ще разбере.
— Провери и интернет клубовете в квартала. В Болоня вече има доста такива.
— Знам къде са.
— Къде се намира Марко в момента?
— Не знам. Днес му е свободен ден, събота. Вероятно се мотае из Болоня и се радва на живота.
— И все още се страхува да ходи по-далеч?
— До смърт.

* * *

Мисис Руби Осбъри глътна едно хапче леко сънотворно и проспа шест от осемте часа, които траеше полетът от Милано до международното летище „Дълес“ във Вашингтон. Блудкавото кафе, което сервираха малко преди да кацнат, не успя да разчисти паяжините в главата ѝ и тя отново задряма, докато боингът рулираше по пистата към терминала. Докато ги товареха в натъпканите автобуси на пистата и ги караха към летището, тя съвсем забрави за поздравителната картичка. Не се сети за нея и докато чакаше в тълпата да си прибере багажа и да мине през митнически контрол. Нито пък когато любимата ѝ внучка я посрещна на изхода за пристигащи пътници.

Спомни си за картичката едва когато вече се беше прибрала у дома в Йорк, щата Пенсилвания, и започна да рови в дамската си

чанта, за да намери един от подаръците за внучката си.

— О, боже! — възкликна мисис Осбъри, когато картичката тупна на кухненската маса. — Трябваше да я пусна на летището.

После разказа на внучката си за горкия човечец на летището в Милано, който си загубил паспорта и щял да пропусне деветдесетия рожден ден на баща си.

Внучката и разгледа плика и отбеляза:

— Не ми прилича на пощенска картичка.

После прочете адреса: „В Н. Бакман, адвокат, Мейн Стрийт 412, Кълпепър, шата Вирджиния, 22701“.

— Няма и адрес на подателя — каза тя.

— Ще я пусне още утре сутринта — обеща мисис Осбъри. — Дано да пристигне навреме за рождения ден.

В понеделник сутринта, в десет часа сингапурско време, мистериозните три милиона долара, които дотогава си седяха в сметката на Олд Стоун Груп Лимитед, тихо се измъкнаха от нея и поеха по електронните магистрали към другия край на света. Девет часа по-късно, когато на карибския остров Сейнт Кристофър банка „Галеон“ отвори врати за клиенти, те вече бяха пристигнали там и бяха депозирани в друга, анонимна банкова сметка. При обичайни обстоятелства тази финансова операция щеше да протече незабелязана от никого, заедно с няколко хиляди подобни на нея само в този понеделник сутринта, но „Олд Стоун“ отдавна се следеше неотлъчно от ФБР. Сингапурската банка им оказваше пълно съдействие. Банката в Сейнт Кристофър все още не се радваше на подобно сътрудничество, но съвсем скоро щеше да им се наложи.

И когато директорът на ФБР Антъни Прайс пристигна в кабинета си в Хувър Билдинг призори в понеделник сутрин, вече го чакаше спешно съобщение. Той отмени всичките си ангажименти до обяд. После събра екипа си, настани се по-удобно и зачака парите да пристигнат в Сейнт Кристофър.

Но преди това се обади на вицепрезидента.

Отне им цели четири часа остри недипломатически преговори, за да накарат банковите служители от Сейнт Кристофър да си кажат всичко. Отначало отказваха да сътрудничат, но какво можеше да направи една полуизмислена държавица като Сейнт Кристофър срещу цялата мощ и ярост на единствената световна сила, останала на планетата? След като вицепрезидентът се обади на министър-председателя на острова и го заплаши с икономически и банкови санкции, които щяха да сринат икономиката на миниатюрната му държава, той се предаде и си го изкара на сънародниците си от банката.

И така, анонимната банкова сметка беше проследена до Арти Морган — трийсет и една годишния син на бившия президент. А за

него се знаеше, че през последните часове от президентския мандат на татко си постоянно е влизал и излизал от Овалния кабинет, като се е наливал с „Хайнекен“ и от време на време е давал съвети на Криц и президента на САЩ.

Скандалът назряваше с всяка изминала минута.

Електронният трансфер от Каймановите острови към Сингапур, а сега оттам до Сейнт Кристофър ясно говореше за аматьорски опит за прикриване на следите. Един истински професионалист щеше да раздели парите на осем части и да ги метне в няколко различни банки в различни държави, с паузи от по няколко месеца между отделните банкови трансфери. Всъщност дори начинаещ измамник като Арти щеше да остане незабелязан. Офшорните банки, които си беше избрал, бяха достатъчно дискретни за това. Големият удар за федералните дойде от мошеника от финансовия фонд, който отчаяно се опитваше да избегне затвора.

И все пак още нямаха никакви доказателства за произхода на парите. През последните два дни от мандата си президентът Морган беше помилвал двайсет и двама души. От тях само двама привлякоха вниманието на обществото: Джоуел Бакман и Граф Монго. ФБР обаче не спираше да рови за някакви финансови мръсотии и при останалите двайсет. Кой от тях можеше да похарчи три милиона долара? Кой от тях можеше да си ги набави отнякъде? Агентите проверяваха до основи всичките им приятели, роднини и колеги.

Предварителният анализ потвърди това, което вече знаеха. Монго имаше милиарди и със сигурност беше толкова корумпиран, че нямаше да се поколебае да подкупи когото и да е. Бакман също можеше да се справи с нещо подобно. Третият вероятен кандидат беше един бивш нотариус от Ню Джързи, чието семейство беше направило малко състояние от държавни договори за строителство на пътища. Преди дванайсет години беше осъден на кратък период „обществено полезен труд“ и сега искаше да изчисти това петно от името си.

Настоящият президент беше в Европа, в разгара на турнето си за запознаване с останалите държавни глави — първата му почетна околосветска обиколка. Щеше да се върне след три дни и вицепрезидентът реши да го изчака. През това време щяха неотлъчно да наблюдават парите и да проверят фактите и подробностите още веднъж и дори още два пъти, за да могат да му представят безспорни

доказателства, когато се върне. Един скандал за помилване, продадено срещу пари в брой, щеше да наелектризира цялата страна. Щеше да унижи опозиционната партия и да отслаби позициите ѝ в Конгреса. Да осигури мястото на Антъни Прайс като директор на ФБР поне още няколко години. И, най-сетне, да изпрати Теди Мейнард в старчески дом. Планът им да насъскат цялата мощ на правителството срещу нищо неподозиращия бивш президент просто нямаше никакви недостатъци.

Учителката му го чакаше на една от пейките в дъното на Базилика ди Сан Франческо. Беше увита в зимни дрехи и носеше ръкавици, а ръцете ѝ бяха пъхнати в джобовете на тежкото ѝ палто. Навън отново валеше сняг, а температурата в огромната, студена, празна църква не беше много по-висока. Марко седна до нея и тихо я поздрави на италиански.

Франческа се усмихна точно толкова, колкото изискваше елементарната учтивост, и отвърна:

— Buon giorno.

Той също прибра ръце в джобовете си и известно време двамата поседяха просто така, като замръзнали пътници, намерили убежище в църквата от лошото време. Както обикновено, лицето ѝ беше тъжно, а мислите ѝ бяха някъде много далеч от този тромав канадски бизнесмен, който искаше да се научи да говори на нейния език. Беше разсеяна и високомерна в скръбта си, а на Марко вече му писваше от това отношение. Ермано също губеше интерес с всеки изминал ден. Франческа едва се търпеше. Луиджи все още не се предаваше, постоянно се криеше в сенките и го наблюдаваше, но и той вече не беше толкова ентусиазиран от играта на криеница, колкото изглеждаше в началото.

Марко започваше да си мисли, че раздялата им наближава. Скоро щяха да му прережат пъпната връв и да го оставят да диша свободно или да умре. Е, така да бъде. Беше на свобода вече почти цял месец. Беше научил достатъчно италиански, за да оцелее. И със сигурност щеше да продължи да учи сам.

— Тази на колко години е? — попита най-сетне той, след като стана очевидно, че Франческа няма да подхване разговора.

Тя се размърда на пейката, прокашля се и извади ръцете си от джобовите, сякаш я беше събудил от дълбок сън.

— Строежът е започнат през 1236 година от Францисканския орден. Основната сграда, в която се намираме в момента, е била завършена трийсет години по-късно.

— Направо са я претупали, а?

— Да, построена е доста бързо. Във вековете след това от двете ѝ страни са израснали допълнителни параклиси. После добавили ризницата и камбанарията. През 1798 година, по времето на Наполеон, французите я отнели от църквата и разположили в нея управлението на митниците. През 1886 година отново била осветена за църква, а през 1928-а възстановили и сградата. По време на Втората световна война Болоня била бомбардирана от съюзническите сили и фасадата била повредена доста тежко. Мъчителна история.

— Отвън наистина не е много красива.

— Така става, когато те бомбардират.

— Май сте избрали грешната страна на фронтовата линия.

— Болоня не е избирала нищо.

Нямаше смисъл отново да подхващат Втората световна война. И двамата замълчаха, когато усетиха, че гласовете им сякаш се издигат и отекват под купола на църквата. Когато Бакман беше малък, майка му всяка година го водеше по няколко пъти на църква, но това половинчатото усилие да му вдъхне някаква вяра беше набързо изоставено, когато влезе в гимназията, а през последните четирийсет години напълно беше забравил за него. И зад решетките не се обърна към религията, както ставаше с много други затворници. Но дори за човек без религиозни убеждения като него си оставаше загадка как може да се провежда смислена служба в такъв студен бездушен мавзолей.

— Изглежда толкова пуста. Някой идва ли да се моли в тази църква?

— Всеки ден има богослужение, както и неделна служба. Аз се омъжих в тази църква.

— Не трябва да говорите за себе си. Луиджи ще се ядоса.

— Край с английския, Марко. Говори на италиански.

Тя се обърна към него и го попита на италиански:

— Какво учихте тази сутрин с Ермано?

— La famiglia.

— La sua famiglia. Mi dica.

„Разкажете ми за вашето семейство.“

— Пълен хаос — отвърна той на английски.

— Sua moglie?

„Жена ви?“

— Коя? Аз си имам три.

— На италиански.

— Quale? Ne ho tre.

— L'ultima.

„Последната.“

Чак тогава се усети. Той не беше Джоуел Бакман с трите му бивши съпруги и прецаканото му семейство. Беше Марко Лацери от Торонто, който си беше женен, имаше четири деца и пет внуци.

— Майтапя се — каза на английски. — Имам само една жена.

— Mi dica, in Italiano, di sua moglie.

„Разкажете ми на италиански за жена си.“

Марко много бавно описа въображаемата си съпруга на италиански. Казвала се Лора. Била на петдесет и две. Живеела в Торонто. Работела в малка частна фирма. Не обичала да пътува. И прочие.

Франческа го накара да повтори всяко изречение по три пъти. Всеки път, когато не кажеше някоя дума както трябва, тя се мръщеше и бързо казваше: „Ripeta“. Марко разказваше ли, разказваше за някаква измислена Лора. А когато свърши с нея, подхвана най-големия си син, още един измислен герой на име Алекс. Бил на трийсет години, работел като адвокат във Ванкувър, бил разведен с две деца и прочие, и прочие.

За щастие Луиджи го беше снабдил с кратка биография на Марко Лацери с всички подробности, които в момента се опитваше да си припомни в студената църква. Франческа го насърчаваше и изискваше свършено произношение, като постоянно го предупреждаваше да не се опитва да говори прекалено бързо — обичайният проблем на всички начинаещи.

— Deve parlare lentamente — повтаряше.

„Трябва да говорите бавно.“

Беше строга и взискателна учителка, но пък даваше чудесен личен пример. Ако можеше да се научи да говори италиански наполовина толкова добре, колкото тя говореше английски, щеше да бъде доста напред с материала. Щом тя вярваше в постоянното повтаряне, значи и той щеше да повярва.

Докато обсъждаха майка му, един възрастен господин влезе в църквата и седна на пейката точно пред тях. Скоро потъна в мислите и молитвите си. Двамата реша да излязат, за да не му пречат. Навън продължаваше тихо да вали и те спряха още в първото кафене за еспreso и цигари.

— Adesso, possiamo parlare della sua famiglia? — попита той.

„А сега може ли да поговорим за вашето семейство?“

Тя се усмихна толкова широко, че зъбите ѝ проблеснаха, което се случваше много рядко, и отвърна:

— Benissimo, Marco.

„Много добре.“

— Ma, non possiamo. Mi dispiace.

„Но не, не можем. Съжалявам.“

— Perche non?

„Защо не?“

— Abbiamo delle regole.

„Трябва да спазваме правила.“

— Dov'è suo marito?

„Къде е съпругът ви?“

— Qui, a Bologna.

„Тук, в Болоня.“

— Dov'è lavora?

„Къде работи?“

— Non lavora.

След като изпуши две цигари, двамата отново се претрашиха да излязат под колонадите и започнаха подробен урок за снега. Франческа казваше кратки изречения на английски, а Марко трябваше да ги превежда. „Вали.“ „Във Флорида никога не Вали.“ „Утре може да завали.“ „Миналата седмица вали два пъти.“ „Снегът ми харесва.“ „Не обичам снега.“

Двамата обиколиха големия площад, като вървяха под колонадите. На Виа Рицоли минаха покрай магазина, откъдето Марко

си беше купил ботушите и якето, и той си помисли, че тя може би ще иска да научи за това. Знаеше повечето думи на италиански. Но после се отказа, защото Франческа, изглежда, беше потънала в темата за времето. На едно кръстовище спряха и разгледаха Ле Дие Тори, двете оцелели средновековни кули, с които болонците толкова се гордееха.

Едно време имало повече от двеста кули, обясни му тя. После го накара да повтори изречението. Той се опита и направо закла миналото време и цифрата, така че тя го накара да повтаря все същото проклето изречение, докато се получи както трябва.

И така, в средновековието по някаква причина, която съвременните италианци изобщо не можеха да обяснят, техните предшественици били обхванати от необичайната архитектурна мания да строят високи тънки кули, в които да живеят. Тъй като родовите войни и междуособици практически никога не спирали, основното предимство на кулите било, че осигурявали защита на собствениците си. От тях лесно могли да наблюдават противниците си и да посрещат евентуални атаки, но се оказали не чак толкова практични. За да опазят храната, кухните често били разположени на последния етаж, на триста и повече стъпала над нивото на улицата, така че трудно се намирили добри прислужници. Когато избухвали сблъсъци, воюващите благороднически семейства просто се обстрелвали със стрели и копия от високите етажи на кулите си, вместо да се бият по улиците като простия народ.

Освен това кулите се превърнали в сериозен символ на жизнен стандарт. Никой уважаващ себе си благородник не можел да си позволи съседът му (най-често негов враг) да има по-висока кула, така че през дванайсети и тринайсети век над покривите на Болоня била подхваната ожесточена игра между семействата, всяко от които се опитвало да се издигне над останалите. Градът получил прозвището „la turrata“, „градът с кулите“. Един английски пътешественик го описал като „леха с аспержи“.

Към четиринайсети век обаче в Болоня започнала да се установява някаква реална гражданска власт и хората с по-напредничаво мислене осъзнали, че воюващите благородници трябвало да бъдат усмирени. Когато разполагали с достатъчно стражи, за да си го позволят, градските власти съборили много от кулите.

Времето и гравитацията се погрижили за други — по-немарливите строежи се сринали от само себе си само след няколко века.

Към края на деветнайсети век била подхваната шумна кампания да сринат всичките и тя била одобрена в съвета. Останали само две — „Азинели“ и „Гаризенда“. Двете се намират близо една до друга, на Пиаца ди Порто Равеняна. И двете не са съвсем прави, като „Гаризенда“ е наклонена на север под такъв ъгъл, че почти може да се мери с по-известната си и красива съперничка в Пиза. През десетилетията оттогава насам двете оцелели кули предизвикали много майстори на словото. Един френски поет ги оприличил на пияни моряци, които се клатушкат към къщи, като се опитват да се подпират един на друг, за да не паднат. Пътеводителят на Ермано ги наричаше „Лоръл и Харди на средновековната архитектура“.

Ла Торе дели Азинели е построена в началото на дванайсети век и с височината си от 97.2 метра е почти два пъти по-голяма от другата. „Гаризенда“ започнала да се накланя още преди да я завършат напълно, през тринайсети век, и била скъсена наполовина, за да не падне. След това събитие фамилията Гаризенда изгубила интерес към строежа и позорно напуснала града.

Марко вече знаеше цялата история от пътеводителя на Ермано. Франческа обаче не подозираше за това и като добър екскурзовод посвети на двете прочути кули цели петнайсет минути непрекъснато упражнение. Първо казваше някое идеално построено изречение на италиански, после помагаше на Марко да се справи с него и накрая неохотно преминаваше към следващото.

— До върха на Азинели има четиристотин деветдесет и осем стъпала — обясни тя.

— Andiamo — каза бързо Марко.

„Да вървим.“

Те влязоха в постройката с дебели стени през тясна вратичка и се изкачиха по още по-тясна спираловидна стълба на петнайсетина метра по-нагоре, където в един ъгъл беше сместена будката за билети. Марко плати два билета по три евро и двамата започнаха изкачването. Кулата беше кухня и стълбището се виеше по външните стени.

Франческа каза, че не се е качвала горе поне от десет години, и малкото приключение, изглежда, и доставяше удоволствие. Тя енергично започна изкачването по тесните солидни дъбови стъпала, а

Марко остана назад. От време на време подминаваха малки отворени прозорчета, от които влизаха светлина и студен въздух.

— Не бързайте — подхвърли тя през рамо на английски, докато бавно се откъсваше напред.

В този заснежен февруарски следобед в кулата нямаше никакви други посетители.

Марко не бързаше и Франческа скоро се изгуби от поглед. На половината път нагоре той спря до един прозорец, за да остави вятъра да разхлади лицето му. Успокои дишането си, после отново пое нагоре, този път още по-бавно. След няколко минути отново спря — сърцето му биеше като тъпан, дробовете му работеха на извънредна мощност и той се зачуди дали изобщо ще успее да стигне до върха. След 498 стъпала най-сетне се измъкна от стаичката на върха на кулата, голяма колкото килер, и излезе отгоре. Франческа пушеше цигара и се наслаждаваше на красивия пейзаж, без да показва признаци на умора.

Гледан отгоре, градът приличаше на пощенска картичка. Червените керемиди на къщите бяха покрити с няколко сантиметра сняг. Под тях се виждаше бледозеленият купол на „Сан Бартоломео“, където снегът не можеше да се задържи.

— Когато времето е ясно, на изток се вижда Адриатическо море, а на север — Алпите — обясни Франческа, все така на английски. — Гледката е прекрасна дори когато има сняг.

— Прекрасна е — повтори той, като едва не беше изплезил език от умора.

Вятърът фучеше през металните решетки, монтирани между тухлените колони на върха на кулата, и над Болоня беше много по-студено, отколкото по улиците.

— Тази кула е петата по височина сграда от старото строителство на Италия — каза гордо Франческа.

Марко изобщо не се съмняваше, че може да му изброи и останалите четири.

— Защо са я оставили? — попита.

— Според мен по две причини. Проектирана е добре и е построена солидно. Фамилията Азинели била богата и влиятелна. През четиринайсети век за кратко са я използвали като затвор, след като повечето останали кули вече били съборени. Всъщност никой не знае точната причина да я оставят.

На деветдесет метра над града Франческа беше станала съвсем друг човек. Очите ѝ блестяха, а гласът ѝ беше пълен с живот.

— Това винаги ми напомня защо толкова много обичам града си — заяви тя с още една от редките си усмивки.

Не го каза на Марко, нито в отговор на неговите думи, а сякаш се обърна към покривите на Болоня. Двамата отидоха от другата страна на кулата и погледнаха в далечината на югозапад. На един хълм над града се различаваха очертанията на „Сантуарио ди Сан Лука“, ангела хранител на града.

— Ходили ли сте там? — попита го тя.

— Не.

— Ще отидем някой ден, когато времето е хубаво. Искате ли?

— Естествено.

— Има толкова неща, които трябва да ви покажа.

Значи може би все пак нямаше да я уволни. Беше толкова зажаднял за компания, особено от противоположния пол, че можеше да се примири с високомерието, депресията и резките промени в настроението ѝ. Щеше да учи още по-сериозно, за да спечели нейното одобрение.

Но ако изкачването до върха на кулата Азинели беше повишило настроението ѝ, по пътя надолу се случи точно обратното. Двамата изпиха набързо по едно еспreso недалеч от кулите и се разделиха. Когато Франческа се отдалечи, без да предложи формално да се прегърнат, да се целунат по бузите или дори да си стиснат ръцете, Марко реши да ѝ отпусне още само една седмица.

Щеше да я подложи на тайно изпитание. Франческа имаше седем дни, за да стане дружелюбна, иначе просто щеше да прекрати уроците. Животът беше твърде кратък, за да се занимава с нея.

Но пък беше доста красива.

Секретарката беше отворила плика заедно с останалата му поща от предните два дни. В него имаше втори плик, адресиран просто до „Нийл Бакман“. От двете му страни имаше предупредителен надпис с големи черни букви: *ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО. ДА СЕ ОТВОРИ САМО ОТ НИЙЛ БАКМАН.*

— Вижте най-горното писмо — каза секретарката, когато довлече в кабинета му обичайната купчина поща точно в девет сутринта. — Пуснато е преди два дни от Йорк, щата Пенсилвания.

Когато тя излезе и затвори вратата, Нийл разгледа плика. Беше светлокафяв и нямаше никакви отличителни белези, освен надписа, който изпращачът беше написал на ръка. Почеркът му се струваше смътно познат.

Той бавно разреза плика с нож за писма и извади един-единствен бял лист, сгънат на три. Беше от баща му. Това го шокира, но не чак толкова.

21.02.

Скъпи Нийл,

Засега съм в безопасност, но това надали ще продължи дълго. Имам нужда от помощта ти. Нямам пощенска кутия, телефон или факс и не съм сигурен, че бих ги използвал, дори да ги имах. Трябва ми достъп до електронна поща — нещо, което не може да се проследи. Нямам представа как да го направя, но съм сигурен, че ти ще измислиш нещо. Нямам нито компютър, нито пари. Има голяма вероятност да те следят, така че се опитай да не оставяш следи, каквото и да правиш. Покрий си гърба. Покрий и моя. Не вярвай на никого. Дръж си очите отворени на четири. Скрый това писмо, а после го унищож. Изпрати ми възможно най-много пари. Знаеш, че ще ти ги върна. Никога не използвай истинското си име, при никакви обстоятелства. Пиши ми на този адрес:

Синьор Рудолф Вискович

Университа дели Студи

Виа Замбони 22

Болоня, 44041

Италия

Използвай два плика — първия адресиран до Вискович, а втория — лично до мен. Напиши му бележка, че Марко Лацери ще дойде да си прибере пратката.

Побързай!

С обич, Марко

Нийл остави писмото на бюрото си и отиде да заключи вратата. После седна на едно малко кожено канапе и се опита да подреди мислите си. Вече се беше досетил, че баща му е някъде далеч извън страната, иначе щеше да се свърже с него много по-рано. Но защо точно в Италия? И защо писмото беше пуснато в Йорк, щата Пенсилвания?

Съпругата на Нийл не познаваше свекъра си. Той вече беше в затвора от две години, когато Нийл се запозна с нея и се ожениха. Бяха му изпратили снимка от сватбата, а после и снимка на детето си — втората внучка на Джоуел.

Нийл не обичаше да говори за Джоуел. Нито дори да мисли за него. Беше лош баща, който не си беше вкъщи през по-голямата част от детството му, а невероятното му падение беше отблъснало и най-близките му хора. Нийл неохотно му беше изпращал писма и картички, докато беше в затвора, но искрено можеше да си признае, поне пред себе си и съпругата си, че баща му изобщо не му липсва. Просто не беше свикнал да е близо до него.

Но сега се беше появил отново и искаше пари, с каквито Нийл не разполагаше, като без капчица колебание приемаше, че синът му ще направи точно каквото му казва и няма да има абсолютно нищо против да застраши живота на други хора.

Нийл отиде до бюрото си и прочете писмото втори и трети път. Почеркът на баща му все така приличаше на следите от пилешки крачка в пясък, както го помнеше от дете. Самият той продължаваше да действа по същия начин — със същото отношение, което проявяваше и вкъщи, и във фирмата си. Направи това, това и това и всичко ще бъде наред. Направи го точно така, както ти казвам, веднага. Побързай! Рисувай всичко в живота си, защото съм закъсал!

И какво щеше да стане, ако планът му проработеше и брокерът успееше да се върне от изгнанието си? Тогава със сигурност нямаше да му остане време нито за Нийл, нито за внучката му. Ако получеше втори шанс, Джоуел Бакман, макар и на петдесет и две, отново щеше да се издигне до върха на бляскавите политически кръгове на Вашингтон. Щеше да се запознае с когото трябва, да си намери престижни клиенти, да се ожени за представителна съпруга, да се

обгради с добри съдружници и до една година отново щеше да се настани в огромен кабинет, откъдето да взема чудовищни хонорари и да преследва конгресмените, за да правят каквото им каже.

Докато баща му беше в затвора, животът на Нийл беше доста полесен.

И какво да каже на съпругата си Лиза? „Мила, трябва да забравим за онези 2000 долара, които успяхме да спестим в банката. Освен това трябва да се бръкнем и за неколкостотин долара за криптирана електронна поща. А вие с детето не забравяйте да заключвате всички врати, защото животът на нашето семейство току-що стана много по-опасен.“

Денят му беше провален. Нийл позвъни по интеркома на секретарката си и я помоли да не го свързва с никого. После се излегна на канапето, свали обувките си, затвори очи и се зае да масажира слепоочията си.

В мръсната малка война между ЦРУ и ФБР и двете страни често използваха определени журналисти с тактическа цел. С манипулация на медиите можеха да се нанасят изпреварващи удари, да се притъпяват контраатаките, да се прикрива прибързано отстъпление и дори да се намаляват щетите. Дан Сандбърт беше култивирал източниците си и от двете страни почти от двайсет години и нямаше нищо против да го използват, когато получената информация беше достоверна и само за него. Освен това често се нагърбваше и с ролята на куриер, като внимателно маневрираше между позициите на двете враждуващи страни и пръскаше секретни слухове, за да провери колко знае противникът.

И така, за да се опита да потвърди слуха, че ФБР разследва скандал с помилване, платено с пари в брой, той се свърза с най-надеждния си източник в ЦРУ. Посрещнаха го с обичайните служебни обструкции, които в този случай го забавиха само с четирийсет и осем часа.

Връзката му в Лангли се казваше Ръсти Лоуел — един измъчен служител от Управлението, който всеки път се представяше с различна титла. Независимо от служебната му характеристика обаче истинската му работа беше неотлъчно да следи пресата и да съветва Теди Мейнард как да я използва по най-ефективния начин. Не разпространяваше слухове, нито пък недостоверна информация. След като с години беше разработвал връзката им, Сандбърг беше почти напълно уверен, че повечето от нещата, които му казваше Лоуел, идваха направо от устата на самия Теди.

Срещнаха се в търговския център „Тайсънс Корнър“ във Вирджиния, недалеч от околоръстното, в дъното на евтина пицария на втория етаж на хранителните стоки. И двамата си купиха парче пица с пеперони и сирене и безалкохолна напитка и седнаха в едно сепаре, където никой нямаше да ги вижда. Обичайните правила бяха в сила: 1. Всичко, казано на тази среща, беше неофициално и напълно

конфиденциално. 2. Преди Сандбърг да публикува каквото и да било, Лоуел трябваше да го одобри. 3. Ако някой друг извадеше информация, която противоречи на казаното от Лоуел, той, Лоуел, имаше правото както да ревизира собствената си информация, така и да произнесе окончателно мнение по спорния въпрос.

Сандбърг беше истински разследващ журналист и ненавиждаше правилата. Но пък Лоуел никога не лъжеше и никога не се обръщаше към някой друг. И ако Сандбърг искаше да продължава да копае тази дълбока златна мина, трябваше да ги спазва.

— Намерили са някакви пари — започна той. — И смятат, че са свързани с едно от помилванията.

Очите на Лоуел винаги го издаваха, защото никога не лъжеше. Те веднага се свиха — очевиден признак, че чува тази новина за пръв път.

— В ЦРУ знаят ли за това? — попита все пак Сандбърг.

— Не — отвърна направо Лоуел, който не се страхуваше да казва истината. — Наблюдаваме някои офшорни сметки, но засега не сме видели нищо интересно. За каква сума говорим?

— Голяма. Не знам точно колко. И не знам как са я намерили.

— Откъде са дошли парите?

— Не са сигурни, но много им се иска да ги свържат с Джоуел Бакман Водят преговори с Белия дом.

— Но не и с нас?

— Очевидно не. Цялата история вони на политика. Много им се иска да забъркат бившия президент Морган в някакъв скандал, а от Бакман ще излезе чудесен партньор в конспирацията.

— Граф Монго също е добра мишена.

— Да, но той на практика вече е умрял. Имаше дълга и впечатляваща кариера като данъчен измамник, но вече се е пенсионирал. А Бакман крие тайни. Искат да го довлечат обратно, да го пуснат през мелачката на Върховния съд и да взривят Вашингтон поне за няколко месеца. Това ще бъде голямо унижение за Морган.

— Икономиката отива по дяволите. От това ще излезе чудесно развлечение, което да отклони вниманието на народа.

— Всичко е политика, нали ти казах.

Лоуел най-сетне отхапа от пицата и бързо започна да дъвче, докато мислеше усилено.

— Не може да е Бакман. Изобщо не са на прав път.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Бакман нямаше никаква представа, че ще го помилват. Ние буквално го извлякохме от килията му посред нощ, изкарахме го да подпише някакви документи и го изстреляхме от страната още преди изгрев-слънце.

— И къде отиде?

— Нямам никаква представа, по дяволите. Пък и да знаех, нямаше да ти кажа. Важното е, че Бакман не е имал никакво време, за да уреди подкупа. Беше заровен толкова дълбоко в затвора, че дори не си е мечтал за помилване. Идеята беше на Теди, а не негова. Бакман определено не е техният човек.

— Но въпреки това смятат да го открият.

— Че защо? Той е свободен човек, помилван напълно, а не някакъв избягал затворник. Не могат и да го екстрадират, освен ако, разбира се, не успеят да подновят съдебното преследване.

— Което могат да направят като нищо.

Лоуел се намръщи и сведе поглед за миг-два, преди да отговори:

— Не виждам в какво могат да го обвинят. Няма доказателства. Само някакви подозрителни пари, които си седят в офшорна банка, но както и ти сам каза, не се знае откъде са дошли. Можеш да бъдеш сигурен, че не са на Бакман.

— Могат ли да го намерят?

— Ще притиснат Теди да го издаде и всъщност точно за това исках да поговорим. — Той бутна недоядената пица встрани и се наведе към Сандбърг. — Скоро ще има среща в Овалния кабинет. Теди ще присъства и президентът ще го накара да му даде информация за секретната операция с Бакман. Теди ще откаже. И така стигаме до големия сблъсък. Дали президентът ще има кураж да уволни стария Теди?

— Дали?

— Най-вероятно да. Теди е подготвен за тази вероятност. Работи вече при четвърти пореден президент, което, както сам знаеш, е национален рекорд, особено предвид факта, че и тримата му предшественици искаха да го уволнят. Но сега вече е стар човек и може да си ходи.

— Той е стар човек и може да си ходи откакто се помня.

— Вярно, но винаги е затягал дисциплината в Управлението. Този път обаче е различно.

— Защо просто не си подаде оставката?

— Защото е луд, непокорен, упорит гадняр, ето защо.

— В това няма никакво съмнение.

— Дори да го уволнят, той няма да си тръгне без бой. Ето защо иска балансирано отразяване.

„Балансирано отразяване“ беше термин, който сами си бяха измислиш отдавна. Означаваше нещо като „да представиш историята така, че ние да сме добрите“.

Сандбърг също бутна пицата си встрани и изпука кокалчетата на пръстите си.

— Ето как виждам аз нещата — започна той с другата фраза, която винаги използваша в подобни случаи. — След осемнайсет години безупречна служба начело на ЦРУ Теди Мейнард е уволнен от току-що избрания президент. Причината е, че Мейнард отказва да разкрие подробности от някои актуални тайни операции. Той не отстъпва от позициите си в интерес на националната сигурност въпреки натиска от страна на президента, който, с подкрепата на ФБР настоява да получи въпросните секретни подробности, за да може Бюрото да продължи едно разследване, свързано с помилванията на бившия президент Морган.

— Не бива да споменаваш Бакман.

— Няма да споменавам имена. Все пак нямам потвърждение.

— Уверявам те, че парите не са дошли от Бакман. А ако на този етап напишеш името му, има някаква вероятност той да го види и да направи нещо глупаво.

— Например?

— Ами да хукне да спасява живота си.

— А защо това да е глупаво?

— Защото ние не искаме той да спасява живота си.

— А да го убият ли искате?

— Естествено. Такъв е планът. Искаме да видим кой точно ще го убие.

Сандбърг се облегна на твърдата пластмасова пейка и извърна поглед встрани. Лоуел отново се зае с изстиналата си пица с вкус на

гума и настъпи дълго мълчание. Накрая Сандбърг пресуши диетичната си кока-кола и каза:

— Значи Теди някак си е убедил Морган да помилва Бакман, за да можете да го поставите някъде като примамка за убийство.

Лоуел гледаше встрани, но кимаше.

— И убийството му ще отговори на някои въпроси, които си задавате в Лангли?

— Вероятно. Това с идеята.

— А Бакман знае ли защо са го помилвали?

— Ние не сме му казали, естествено, но той е доста умен.

— Кой иска да го убие?

— Някои много опасни хора, дето му имат зъб.

— Знаете ли точно кои?

Лоуел кимна и сви рамене едновременно.

— Има няколко най-вероятни възможности. Ще гледаме отблизо и ще си направим съответните изводи. Вероятно.

— А защо му имат зъб?

Лоуел се засмя, когато чу този абсурден въпрос.

— Добър опит, Дан. Питаш ме едно и също от шест години насам. Виж, трябва да тръгвам. Поработи по балансираното отразяване и дай да го видя, когато си готов.

— Кога е срещата с президента?

— Не съм сигурен. Веднага щом се прибере.

— А ако уволнят Теди?

— Ще се обадя първо на теб.

В качеството си на дребен адвокат в Кълпепър, щата Вирджиния, Нийл Бакман печелеше значително по-малко, отколкото си беше мечтал в юридическия факултет. Тогава фирмата на баща му беше толкова могъща във Вашингтон, че той ясно си представяше как само след няколко години практика ще започне да взема големите кинти. Дори най-зелените сътрудници в „Бакман, Прат и Болинг“ започваха със 100000 годишно, а един перспективен младши партньор на трийсетгодишна възраст щеше да заработва три пъти по толкова. Когато Нийл беше във втори курс, едно местно списание сложи брокера на корицата и публикува статия за скъпите му играчки.

Приходите му се оценяваха на 10 милиона долара годишно. Това предизвика доста голямо вълнение във факултета и Нийл нямаше нищо против. Ясно си спомняше как си мечтаеше за прекрасното бъдеще, в което и той щеше да печели така добре.

А ето че по-малко от една година след като подписа договор за младши сътрудник, баща му се призна за виновен и от фирмата уволниха Нийл на секундата и буквално го изхвърлиха от офиса.

Нийл скоро спря да си мечтае за големите пари и лъскавия начин на живот. Беше напълно доволен да практикува право в малката си кантора на главната улица в малкия град и да се надява на 50000 годишно. Когато се реди дъщеря им, Лиза спря да ходи на работа. Сега тя се занимаваше със сметките на семейството.

На сутринта след една почти безсънна нощ Нийл вече имаше груба представа какво ще предприеме оттук нататък. Най-болезненият въпрос беше дали да каже на жена си, или не. След като реши да не ѝ казва, в главата му започна да се оформя план за действие. Както обикновено отиде на работа в осем, седна зад бюрото си и игра голф на компютъра час и половина, докато отворят банката. После излезе и докато вървеше по главната улица, му се струваше напълно невероятно наоколо да се крият непознати хора, които да следят всяко негово движение. Въпреки това не искаше да поема никакви рискове.

Директорът на местния клон на Нашънъл Пиемонт Банк се казваше Ричард Коули. Двамата ходеха заедно на църква, на лов за патици и играеха в отбора по софтбоул на ротарианския клуб. Кантората на Нийл използваше банковите услуги на „Пиемонт“ още от основаването си. Толкова рано сутринта приемната беше пуста, а Ричард вече беше заседнал зад бюрото си с голяма чаша кафе и новия брой на „Уолстрийт Джърнъл“ и очевидно нямаше никаква работа. Когато Нийл влезе, той приятно се изненада и двамата си говориха само за колежански баскетбол цели двацет минути. Когато най-сетне стигнаха до деловата част на разговора, Ричард попита:

— Е, какво мога да направя за теб?

— Питам само от любопитство — каза Нийл, като се придържаше към репликите, които беше репетирал цяла сутрин. — Колко голям заем мога да взема само срещу подпис?

— Нещо си закъсал, а?

Ричард вече беше хванал мишката на компютъра и гледаше в монитора, където можеше да намери всички отговори на света.

— Не, нищо подобно. Лихвените проценти са толкова ниски, че реших да си купя едни добри акции.

— Това всъщност не е лоша идея, макар че като банков служител не бива да я рекламирам. След като борсовият индекс Дау Джоунс отново стигна десет хиляди, направо се чудя как всички не са започнали да вземат заеми и да купуват акции. Това със сигурност ще ни се отрази добре.

Той неловко се засмя на собствения си професионален хумор. После си придаде сериозно изражение и затрака по клавишите.

— Приходи?

— Различно — отвърна Нийл. — Между шейсет и осемдесет.

Този път Ричард направо се намръщи, но Нийл не разбра дали това се дължи на откритието, че приятелят му печели толкова малко, или на противоположното откритие, че самият той печели толкова помалко от приятеля си. Нямаше как да разбере. Банките в малките градове не се славят с ненужно високи заплати на служителите си.

— Дългове извън ипотеката за къщата? — продължи да го разпитва, като попълваше полетата на формуляра.

— Хм, чакай да видя.

Нийл затвори очи и отново сметна всичко наум. Ипотеката му беше почти 200000 долара, които дължеше на „Пиемонт“. От друга страна, Лиза беше толкова силно против дълговете, че семейните финанси бяха почти напълно на чисто.

— Около двайсет хиляди заем за колата — отвърна той. — И около хиляда от кредитни карти. Не е много.

Ричард кимна одобрително, без да откъсва очи от монитора. После дръпна ръце от клавиатурата, сви рамене и влезе в следващата си роля, на щедрия банкер.

— Можем да ти дадем до три хиляди долара срещу подпис. С шест процента лихва, за дванайсет месеца.

Нийл никога не беше вземал заем без поръчител и не знаеше какво да очаква. Нямаше никаква представа колко пари може да получи само срещу подписа си, но 3000 му звучеше приемливо.

— А четири хиляди? — попита.

— Ричард отново се намръщи и се вторачи в монитора, преди да отговори:

— Естествено, защо не? Все пак знам къде живееш, нали така?

— Добре. Ще ти кажа какво е станало с акциите.

— Да не си напипал някаква вътрешна информация, която още не е оповестена?

— Дай ми един месец. Ако цената се покачи, пак ще дойда да ти се изфукам.

— Става.

Ричард отвори едно чекмедже, за да потърси необходимите формуляри.

— Виж, Ричард — обади се Нийл. — Нека това да си остане само между нас, става ли? Нали се сещаш? Лиза няма да подписва нищо.

— Никакъв проблем — отвърна банкерът като самото възмущение на дискретността. — И моята жена не знае половината от онова, което правя с парите ни. Жените просто не разбират от тези неща.

— Точно така. И в този смисъл дали е възможно да получа заема в брой?

Ричард спря за момент с объркана физиономия, но после се сети, че в Пиемонт Нашънъл Банк няма невъзможни неща.

— Естествено — отвърна — Дай ми един-два часа.

— И без това сега трябва да се върна в офиса и да заведа дело срещу един тип. Ще дойда около обяд, ще подпиша каквото трябва и ще взема парите, става ли?

Нийл забърза към кантората си на две пресечки оттам, а стомахът му нервно се свиваше. Лиза щеше да го убие, ако разбере, а в малкия град тайните се пазят трудно. През четирите години на щастливия си брак бяха вземали всички решения заедно. Щеше да бъде болезнено да ѝ обяснява за заема, макар че вероятно тя щеше да застане на негова страна, ако и кажеше истината.

Връщането на заема обаче щеше да представлява проблем. Баща му открай време беше доста щедър на обещания. Понякога ги изпълняваше, а понякога не, като и в двата случая не полагаше кой знае какви усилия. Но това все пак беше старият Джоуел Бакман.

Новият беше отчаян човек без приятели, който не можеше да се довери на никого.

Е, какво пък. Ставаше дума за някакви си 4000 долара. Ричард щеше да си мълчи. А за връщането на заема щеше да се притеснява по-късно. Все пак беше адвокат, нали така? Щеше да изстиска допълнителни хонорари оттук-оттам и да се понапъне малко извън работно време.

В момента най-голямата му грижа беше пратката, която трябваше да адресира до Рудолф Вискович.

Парите издуваха джоба на Нийл, когато използва обедната почивка, за да излезе от Кълпепър и да отиде до Александрия, на деветдесет минути с кола. Намери магазин „Чатър“ в един малък търговски център на Ръсел Роуд, на километър от брега на река Потомак. Беше избрал магазина по реклама в интернет, в която се твърдеше, че предлага най-новото в областта на мобилните комуникации и е едно от малкото места в САЩ, където човек може да си купи некодирани мобилни телефони, които ще работят и в Европа. Нийл поразгледа рафтовете и се смая от разнообразието от телефони, пейджъри, компютри и сателитни телефони — всичко, което може да потръбва на човек, за да общува със себеподобните си. Но не можеше да си позволи да разглежда дълго — в четири часа следобед трябваше да вземе показания под клетва в кантората си. Както обикновено, Лиза също щеше да наmine през офиса, за да види какво ново става там, ако изобщо можеше да се твърди, че става нещо ново.

Затова Нийл помоли един от продавачите да му покаже смартфон „Анкио 850“, най-голямото технологично чудо на пазара през последния месец и половина. Продавачът го свали от витрината и с очевиден ентусиазъм премина на професионален жаргон, като на един дъх го описа с фразата: „Пълна QWERTY клавиатура, трибандов телефон за работа на петте континента, осемдесет мегабайта вградена памет, високоскоростен пренос на данни през EGPRS, безжичен достъп до LAN-мрежи, «Bluetooth»-свързване, поддържа едновременно IPv4 и IPv6, инфрачервен, интерфейс «Pop-Port», операционна система «Symbian» версия 7.0S, платформа серия 80.“

— Автоматично ли превключва между честотите?

— Да.

— И работи с европейски мобилни оператори?

— Разбира се.

Смарт телефонът беше малко по-голям от обикновените телефони в бизнес класата, но все пак беше удобен за работа. Предният панел беше от гладък метал, а отзад имаше грапаво пластмасово покритие, за да не се изплъзва от ръката.

— Наистина е малко по-голям — призна продавачът. — Но за сметка на това е натъпкан с всякакви чудесни — електронна поща, MMS, камера, видеоплейър, текстообработваща програма, интернет браузър и пълен безжичен достъп почти в целия свят. Къде ще ходите с него?

— В Италия.

— Има всичко необходимо. Само трябва да си вземете номер от местния мобилен оператор.

Нов номер означаваше да се попълват документи. А попълнените документи оставяха следа, каквато Нийл беше твърдо решен да избегне.

— Нямате ли предплатени SIM-карти? — попита.

— Имаме. В Италия се продават от TIM — „Телеком Италия Мобайл“. Това е най-големият италиански мобилен оператор, покрива деветдесет и пет процента от територията на страната.

— Добре.

Нийл плъзна долната част на лицевия панел и отдолу се показва пълна клавиатура.

— Най-лесно е да го държите с две ръце и да пишете с палците — обясни продавачът, взе телефона от Нийл и му показва. — Десетте пръста не се събират на клавиатурата.

— Ясно — отвърна Нийл. — Ще го взема.

Телефонът струваше 925 долара без ДДС, плюс още 89 долара за TIM-картата. Нийл плати в брой и отказа удължената гаранция, регистрацията за намаление при покупка на следващото поколение мобилен телефон, програмата за лоялни клиенти и всички останали промоции, за които щеше да се наложи да подпише документи и да остави следи. Продавачът го попита за името и адреса, но той отказа да му ги съобщи. В един момент толкова се ядоса, че го прекъсна:

— Не мога ли просто да го платя и да си тръгна?

— Ами може, предполагам — отвърна неуверено продавачът.

— Дайте да го направим тогава. Много бързам.

Нийл се върна в колата си и отиде до един голям магазин за офис оборудване на половин километър по-надолу по улицата. Там се ориентира по-бързо и избра лаптоп „Хюлет-Пакард“ с вградено безжично свързване. Наложил се да инвестира още 440 долара в мерките за безопасност на баща си, макар че преносимият компютър си оставаше за него — щеше да го скрие някъде в кабинета си. После с помощта на картата на града, която предварително беше свалил от интернет, намери офиса на куриерската служба Пакидж Поуст в друг универсален магазин наблизо. Влезе и набързо написа на гишето две страници с инструкции за баща си, после ги сгъна и ги сложи в плика с писмото и останалите нареждания, които беше написал по-рано сутринта. После се озърна и крадешком натика двамайсет банкноти по 100 долара в малката черна кутия, в която се продаваше технологичното чудо. Накрая прибра писмото, инструкциите, смарт телефона и кутийката в едно кашонче, което му дадоха от гишето. Запечата го плътно и написа с черен маркер „Моля, предайте на Марко Лацери“. След това сложи кашончето в друго, по-голямо кашонче, което адресира до Рудолф Вискович на Виа Замбони 22, Болоня. Обратният адрес беше на куриерската служба: „Пакидж Поуст, Брайън Роуд 8851, Александрия, щата Вирджиния, 22302.“ Тъй като нямаше друг избор, остави собственото си име, адрес и телефонен номер на гишето, ако пратката не достигне до получателя. Служителят на гишето претегли пакета и го попита дали иска застраховка. Нийл отказа, за да избегне подписването на още документи. Служителят облепи колета с пощенски марки и най-сетне каза:

— Общо осемнайсет долара и двамайсет цента.

Нийл му плати и за втори път попита кога колетът ще замине за Италия. Още същия следобед, гласеше отговорът.

Сам в полумрака на малкия си апартамент, Марко се погрижи за сутрешния си тоалет с обичайната си енергичност. С изключение на периода си в затвора, когато нямаше какво да прави по цял ден и нямаше никаква мотивация да започва на скорост, той не беше от хората, които с мъка се отлепят от възглавницата. Имаше толкова много неща, които да се видят и да се направят. Често пристигаше в кабинета си още преди шест сутринта, като бълваше огън и жупел и се оглеждаше за първата си жертва, понякога след някакви си три-четири часа сън.

Сега старите му навици се връщаха. Вярно, не подходдаше към всеки ден като към битка, която трябва да бъде спечелена, но вече имаше други предизвикателства.

Взе си душ за по-малко от три минути — още един стар навик, който новият му апартамент на Виа Фондаца силно насърчаваше със строго ограничение върху топлата вода. Избръсна се, докато седеше на тоалетната чиния, като внимателно заобиколи вече доста представителната си брадичка. Мустаците бяха почти оформени, а брадичката му беше плътно покрита. Изобщо не приличаше на Джоуел Бакман, нито пък звучеше като него. Опитваше се да говори по-бавно и по-тихо. Освен това, разбира се, говореше и на друг език.

Бързият му сутрешен тоалет включваше и малко разузнавателна дейност. До леглото му имаше шкаф с чекмеджета, където държеше нещата си. Бяха четири, с еднаква големина, като последното беше на около петнайсет сантиметра над нивото на пода. Той взе един много тънък бял конец, който беше измъкнал от чаршафа; използваше един и същ конец всеки ден. После внимателно облиза двата му края, за да го навлажни максимално, и пхна единия край под дъното на последното чекмедже. Другия край залепи на страничната скоба на шкафа, така че ако някой отвори чекмеджето, невидимият конец да се премести.

Някой — най-вероятно Луиджи — влизаше в стаята му всеки ден, докато беше на занимания с Ермано или Франческа, и

проверяваше чекмеджетата в стаята му.

Бюрото му беше в малката дневна, пред единствения прозорец в стаята. Държеше на него различни вестници, тетрадки и книги: пътеводителя за Болоня на Ермано, няколко екземпляра от „Хералд Трибюн“, жалък асортимент от безплатните листовки с намаления за магазините, които циганите раздаваха на минувачите по улицата, италианско-английския му речник, вече поизносен от употреба, и постоянно нарастващия куп от учебни помагала, с които го снабдяваше Ермано. На бюрото цареше относителен ред и това го вбесяваше. Старото му бюро в кантората, което изобщо нямаше да се събере в тази стая, беше прочуто с изрядната си подреденост. Една секретарка се грижеше специално за това всеки ден, малко преди края на работното време.

Но сред хаоса имаше невидима схема. Бюрото беше от някаква твърда дървесина, която беше издраскана от десетилетия употреба. Един от дефектите беше малко петно, според Марко от мастило. Беше голямо колкото копче от риза и се намираше почти в геометричния център на бюрото. Всяка сутрин, преди да излезе, Марко поставяше ъгълчето на един лист хартия за бележки точно в средата на мастиленото петно. Дори най-добросъвестният шпионин нямаше как да забележи това.

И те наистина не го бяха забелязали. Човекът, който всеки ден проверяваше стаята му, нито веднъж, нито един-единствен път не беше проявил достатъчно внимание, за да върне листата и книгите точно там, откъдето ги е взел.

Всеки ден, седем дни в седмицата, дори през уикенда, когато Марко нямаше уроци, Луиджи и неговата банда разбойници влизаха в апартамента му и вършеха мръсната си работа. Марко обмисляше дали някоя неделна сутрин да не се събуди с тежко главоболие, да се обади на Луиджи (все още единственият човек, с когото разговаряше по мобилния телефон) и да го помоли да му донесе малко аспирин или каквото там използваша в Италия за тази цел. След това щеше да се престори, че трябва да пази леглото и да стои на тъмно чак до късния следобед, когато пак щеше да се обади на Луиджи, да му съобщи, че се чувства много по-добре, и да го покани да хапнат нещо. Щяха да отидат до някоя закусвалня зад ъгъла, а после Марко изведнъж щеше

да поиска да се върне в апартамента си. Което означаваше да отсъства по-малко от час.

Дали някой друг щеше да поеме всекидневната проверка?

Планът му започваше да придобива по-конкретни очертания. Марко искаше да разбере кой го наблюдава. Докъде се простираше шпионската мрежа? Ако просто искаха да го опазят жив, защо се занимаваха да проверяват апартамента му всеки ден? От какво се страхуваха?

Страхуваха се да не изчезне, ето от какво. Но защо това ги плашеше толкова? Нали беше свободен човек и можеше да ходи където си поиска? Нямаше никаква опасност да го познаят в този вид. Познанията му по езика бяха ограничени, но все пак вече можеше да се справя сам, при това продължаваше да напредва с всеки изминал ден. Какво ги беше грижа, дори да си тръгне без предупреждение? Защо да не се качи на влака и да не обиколи страната? И никога да не се върне? Нямаше ли с това да им улесни живота?

А и защо го държаха на толкова къса каишка, без паспорт и почти без пари?

Защото се страхуваха да не изчезне.

Той загаси лампите и отвори вратата. Навън, под колонадите на Виа Фондаца, все още беше тъмно. Той затвори вратата зад гърба си и бързо се отдалечи по улицата, като търсеше друго кафене, отворено толкова рано.

Луиджи се събуди от другата страна на дебелата стена от алармата, която забръмча отнякъде; същата аларма, от която се будеше през повечето сутрини, все в този ужасно ранен час.

— Какво е това? — попита го жената.

— Нищо — отвърна той, метна завивките върху нея и излезе от стаята, без да се облича.

После бързо прекоси дневната до вратата на кухнята, отключи вратата, влезе вътре, затвори, заключи вратата и едва тогава погледна мониторите на съгваемата конзола. Марко излизаше от предния вход, както обикновено. В шест и десет, както обикновено. Изключително неприятен навик. Проклети американци.

Луиджи натисна един бутон и екранът угасна. Процедурата изискваше веднага да се облече, да излезе, да открие Марко и да го

наблюдава, докато Ермано не го поеме. Но на Луиджи започваше да му писва от процедурните изисквания. Пък и сега го чакаше Симона.

Току-що беше навършила двайсет години, студентка от Неапол, абсолютна кукличка, с която се беше запознал преди седмица в един наскоро отворен клуб. Миналата вечер за пръв път бяха заедно, но нямаше да е за последен. Симона отново беше заспала, когато Луиджи се върна в леглото и се зарови под завивките.

Навън беше студено. В леглото го очакваше Симона, Уитакър беше чак в Милано, вероятно още спеше до някоя италианка. През целия ден нито един човек нямаше да следи какво точно прави той, Луиджи. А Марко не правеше нищо друго, освен да пие кафе.

Затова той прегърна Симона и отново заспа.

Беше ясен слънчев ден в началото на март. Марко приключи двучасовия си урок при Ермано. Както винаги когато времето беше хубаво, двамата се разхождаха по улиците в центъра на Болоня и разговаряха само на италиански. Глаголът на деня беше „fare“, „правя“, и доколкото Марко можеше да прецени, беше един от най-разнообразните и най-често употребяваните глаголи в италианския език. Да пазаруваш например се превеждаше „fare la spesa“, буквално „да правиш разходи“. Да зададеш въпрос беше „fare la domanda“, „правя питане“. Да закусваш беше „fare la colazione“, „да направя една закуска“.

Този път Ермано го остави малко по-рано, като твърдеше, че си има собствени уроци, на които трябва да отиде. Най-често, когато пешеходните им занимания приключваха по този начин, отнякъде се появяваше Луиджи и поемаше Марко, а Ермано изчезваше със забележителна скорост. Марко подозираше, че тази схема е разработена специално за него, за да поддържа усещането му, че постоянно го наблюдават.

Двамата с Ермано си стиснаха ръцете и се разделиха пред „Фелтринели“, една от многобройните книжарници в университетския квартал. Почти в същия миг Луиджи се появи иззад ъгъла и поздрави с обичайното си енергично:

— Buon giorno. Pranziamo?

„Ще обядваме ли?“

— Certamente.

Обядваха заедно все по-рядко, така че Марко да има повече възможности да се храни сам и да се справя с менюто и сервитьорите.

— Ho trovato un nuovo ristorante.

„Открих един нов ресторант.“

— Andiamo.

„Да вървим.“

Марко не знаеше с какво точно се занимава Луиджи през деня, но нямаше никакво съмнение, че посвещава цели часове на това да претърсва града за различни кафенета, закусвални и ресторанти. Никога не бяха ходили два пъти на едно и също място.

Двамата минаха по някаква тесни улички и излязоха на Виа дел'Индипенденца. През повечето време говореше Луиджи, както обикновено на много бавен, ясен и точен италиански. Когато говореше с Марко, просто забравяше за английския.

— Днес Франческа няма да може да дойде — съобщи му той.

— Защо?

— Има група. Вчера ѝ се обадили някакви австралийски туристи. А по това време няма почти никаква работа, така че не може да им откаже. Харесваш ли я?

— Трябва ли да я харесвам?

— Би било добре.

— Тя някак не предразполага към топли чувства.

— Добра ли е като учителка?

— Отлична. Английският ѝ е толкова перфектен, че ме вдъхновява да уча още повече.

— Казва, че учиш много сериозно и си добър човек.

— Значи ме харесва?

— Да, като ученик. Смяташ ли, че е красива?

— Смятам, че повечето италианки са красиви, включително и Франческа.

Те завиха по една пресечка на име Виа Джото и Луиджи посочи напред, към вратата на ресторант „Франко Роси“:

— Ето тук. Никога не съм идвал, но съм чувал, че кухнята е много добра.

Самият Франко лично ги посрещна на вратата с широка усмивка и отворени обятия. Беше облечен в елегантен тъмен костюм, който

приятно подчертаваше гъстата му сива коса. Той им взе палтата и се заговори с Луиджи толкова сърдечно, все едно бяха стари приятели. Луиджи спомена някои от клиентите му, които бяха препоръчали ресторанта, и Франко ги одобри. Избраха им маса близо до прозореца.

— Най-добрата ни маса — провъзгласи Франко, като се пръскаше по шевовите от гордост.

Марко се огледа, но не забеляза нито една маса, която да изглежда по-лоша от тяхната.

— Предястията са великолепни — каза скромно Франко, сякаш никак не му се искаше да се хвали със собствената си кухня. — И все пак моят личен фаворит от днешното меню е гъбената салата. Лино ѝ слага малко трюфели, малко пармезан и нарязани ябълки и просто...

Последните му думи потънаха в небитието, защото Франко целуна върховете на пръстите си.

— Прекрасна — успя да измърмори, замечтано и със затворени очи.

Луиджи и Марко приеха салатата и Франко се понесе към входа, за да посрещне следващите клиенти.

— Кой е Лино? — попита Марко.

— Брат му, който е главният готвач тук.

Луиджи отчупи парче питка по тоскански и я натопи в купичката със зехтин. Сервитьорът дойде и ги попита дали желаят вино.

— Естествено — отвърна Луиджи. — Червено, от региона.

Несъмнено. Сервитьорът забодя писалката си в листа с вината.

— Ето това тук, „Пиано“ от Имола. Фантастично е.

После сякаш отпи от въображаема чаша, за да подчертае думите си. Луиджи нямаше друг избор, освен да се съгласи:

— Ще го опитаме.

— Говорехме за Франческа — напомни му Марко. — Винаги ми се струва малко разсеяна. Някакъв проблем ли има?

Луиджи отново натопи парче хляб в зехтина и задъвка, докато се чудеше колко да каже на Марко.

— Мъжът ѝ не е добре — отвърна накрая.

— Има ли деца?

— Мисля, че не.

— Какво му има на мъжа ѝ?

— Много е болен. Май е доста по-възрастен от нея. Не съм го виждал.

Синьор Роси се върна, за да ги улесни в избора от менюто, макар че нямаше нужда. Първо им обясни, че тортелините му по една случайност били най-добрите в Болоня, а днес били особено сполучливи. Лино с удоволствие щял да дойде от кухнята, за да го потвърди лично. След тортелините най-добрият избор било телешкото филе с трюфели.

Двамата продължиха да следват съветите на Франко в продължение на повече от два часа и когато най-сетне излязоха от ресторанта, с мъка понесоха стомасите си обратно по Виа дел'Индипенденца и единственото, за което бяха в състояние да говорят, беше как ще си подремнат следобед.

Марко я видя случайно на Пиаца Маджоре. Пиеше еспreso на една от масичките отвън, смело седнал на студа с подкрепата на слънчевите лъчи и енергичната половинчасова разходка, която си беше направил преди това, когато забеляза една групичка светлокоси възрастни хора, излизачи от Палацо Комунале — сградата на градския съвет на Болоня. Предвождаше ги позната фигура — слаба елегантна жена, която вървеше с изправени рамене, а тъмната ѝ коса се спускаше на вълни под тъмночервената ѝ барета. Марко остави на масата едно евро и ги доближи. Когато спряха до фонтана на Нептун, той незабелязано се присъедини към групата — бяха само десет души — и се заслуша как говори Франческа, когато е на работа. Тя тъкмо обясняваше, че гигантската бронзова статуя на римския бог на морето е изработена от френски скулптор в продължение на три години, от 1563 до 1566. Била поръчана от местния епископ по мащабната му програма за градско преустройство, основната цел на която била да се подмаже на папата. Според легендата, преди да започне да работи по самата статуя, французинът се притеснил от откровената голота на проектираната мъжка фигура — на Нептун му се виждало всичко, — затова изпратил скиците в Рим за одобрение. Папата му написал следната кратка бележка: „За Болоня става.“

Когато беше с истински туристи, Франческа се държеше малко по-оживено, отколкото с Марко. В гласа ѝ имаше повече жизненост и

се усмихваше по-често. Носеше изключително елегантни очила, с които изглеждаше с десет години по-млада. Скрит зад австралийците, Марко дълго време я гледаше и слушаше, без да го забележат.

Франческа обясни, че фонтанът на Нептун се е превърнал в един от най-ярките символи на града и вероятно най-популярния фон за туристически снимки. Туристите наизвадиха фотоапарати от джобовете си и се изредиха да се снимат пред Нептун. По едно време Марко успя да се приближи достатъчно, за да улови погледа на Франческа. Тя го забеляза, инстинктивно се усмихна и тихо каза:

— Buon giorno.

— Buon giorno — отвърна той и продължи на английски. — Имаш ли нещо против да походя с теб?

— Не, заповядай. Извинявай, че се наложи да отменя урока.

— Няма проблеми. Искаш ли да вечеряме заедно?

Франческа се огледа виновно.

— С учебна цел, разбира се — уточни Марко. — Нищо повече.

— Не, съжалявам — отвърна тя.

После погледна над рамото му през площада, към базиликата „Сан Петронио“.

— Виждаш ли онова малко кафене на ъгъла до църквата? Чакай ме там в пет часа и ще учим един час.

— Va bene.

Туристическата обиколка продължи още няколко метра, до западната стена на Палацо Комунале, където Франческа спря групата пред трите големи пана с черно-бели фотографии. Урокът по история обясняваше, че по време на Втората световна война сърцето на италианската съпротива било точно в Болоня и околностите. Жителите на Болоня мразели Мусолини и неговите фашисти, както и германските окупатори и усърдно работели да подкопаят властта им. Затова нацистите отвърнали на удара, като отправили прочутата си заплаха, че ще екзекутират по десет италианци за всеки немски войник, убит от съпротивата. Последвала поредица от петдесет и пет масови екзекуции в града и околностите, по време на които били избити хиляди млади италиански партизани. Имената и лицата им бяха поставени на стената на градския съвет, за да не ги забравят никога.

Беше тъжна история и възрастните австралийци пристъпиха по-близо, за да разгледат героите. Марко също се приближи. Беше поразен

от младостта на тези момчета и момичета и от надеждата, която се четеше в очите им. Уви, тя беше завинаги разбита, когато ги бяха избили заради смелостта им.

Франческа продължи нататък с групата, но той изостана, вторачен в лицата, които покриваха по-голямата част от дългата западна стена. Имаше стотици, може би хиляди. Тук-там се виждаха красиви женски лица. Братя. Бащи и синове. Цели семейства.

Обикновени селяни, които са били готови да загинат за родината и убежденията си. Верни патриоти, които са нямали какво друго да дадат за каузата, освен живота си. Не като Марко. Не, сър, в никакъв случай. Когато трябваше да избира между верността и парите, Марко беше избрал това, което винаги избираше. Парите. И беше обърнал гръб на родината си.

За прослава на златния телец.

Франческа го чакаше на вратата на кафенето. Не си беше поръчала нищо за пиене, но както обикновено пушеше цигара. Междувременно Марко беше решил, че готовността ѝ да проведе урок с него толкова късно е още едно доказателство колко голяма нужда има от тази работа.

— Искаш ли да се поразходим? — попита го тя още преди да поздрави.

— Разбира се.

Вече беше изминал няколко километра пеш с Ермано преди обяд, а после се беше разхождал още няколко часа следобед, докато чакаше да дойде време за срещата му с Франческа. Беше навъртял предостатъчно за един ден, но какво друго да прави и без това? След цял месец, през който всеки ден изминаваше по няколко километра, вече беше в добра форма.

— Къде отиваме? — попита.

— Доста далеч — отвърна тя.

Поеха по тесните улички на югозапад, като бавно говореха на италиански за урока с Ермано преди обяд. Франческа му разказваше за австралийците — приятни и дружелюбни туристи. Когато наближиха края на стария град и стигнаха до Порта Сарагоца, Марко осъзна къде се намират и къде отиват.

— Качваме се до „Сан Лука“ — отбеляза той.

— Да. Времето е много ясно и ще бъде прекрасна вечер. Имаш ли нещо против?

Краката вече адски го боляха, но дори не му минаваше през ум да откаже.

— Andiamo — отвърна.

„Хайде.“

Разположена почти на триста метра над нивото на града, на Коле дела Гуардия, един от първите хълмове в подножието на Апенините, църквата „Сантуарио ди Сан Лука“ вече цели осем века бдеше над Болоня като ангел хранител. За да могат да се изкачват до нея, без да се намокрят от дъжда или да изгорят от слънцето, жителите на Болоня бяха решили да направят това, което умееха най-добре — да построят покрит тротоар. Строежът на колонадата бил започнат през 1674 г. и продължил без прекъсване шейсет и пет години; в крайна сметка били построени 666 арки с обща дължина 3.6 километра — най-дългата колонада в света.

Марко беше чел историята, но подробностите му се струваха много по-интересни, когато ги разказваше Франческа. Изкачването беше под постоянен наклон и двамата вървяха с такава скорост, че да не се задъхат. След стотната арка мускулите на краката му вече молеха за милост. Франческа, от друга страна, продължаваше да се носи нагоре без видимо усилие, сякаш можеше да изкачи и планина. Марко напразно чакаше всичките изпушени цигари да я забавят.

За да финансират такъв грандиозен и екстравагантен проект, жителите на Болоня впрегнали прочутите си богатства. Враждуващите фамилии постигнали рядко срещано и впечатляващо примирие, за да подпомогнат строежа на колонадата. Всяка арка била заплатена от различна група търговци, занаятчии, студенти, църковни дейатели или благородници. За да увековечат имената си и да си осигурят безсмъртие, спомоществователите получили право да монтират паметни плочи. С времето повечето от тях бяха изчезнали.

На сто и седемдесетата арка Франческа обяви кратка почивка, за да разгледат една от малкото запазени паметни плочи. Тази арка беше известна като „la Madonna grassa“, „дебелата Мадона“. По пътя нагоре имаше петнайсет параклиса. Следващата им почивка беше между осмия и деветия параклис, където беше построен мост, под който

минаваше път. Когато отново поеха нагоре по най-стръмната отсечка от изкачването, между колоните на арките вече се спускаха дълги вечерни сенки.

— Колонадата е добре осветена и през нощта — увери го Франческа. — Ще се върнем без проблеми.

Марко не мислеше за обратния път. Цялото му внимание беше насочено нагоре, към църквата, която ту му се струваше по-близо, ту сякаш се отдалечаваше, за да го дразни. Вече го боляха целите крака, а крачките му бяха станали по-бавни и тежки.

Когато стигнаха до билото и излязоха изпод 666-та арка, пред очите им се ширна великолепната базилика. Беше окъпана в светлина над мрака, който обгръщаше хълмовете на Болоня, а куполът ѝ светеше като чисто злато.

— Затворена е — съобщи Франческа. — Ще дойдем да я разгледаме отвътре друг път.

Докато се изкачваха, Марко беше мярнал един автобус, който бавно се спускаше по хълма. Ако някой път наистина му хрумнеше да се изкачи до „Сан Лука“ само за да разгледа поредната катедрала, със сигурност нямаше да го направи пеш.

— Насам — каза меко Франческа и махна с ръка. — Знам една тайна пътека.

Марко я последва по покрита с чакъл пътека зад църквата до площадка, където спряха и загледаха града в краката си.

— Това е любимото ми място — каза тя и дълбоко си пое дъх, сякаш искаше да поеме в дробовете си красотата на Болоня.

— Често ли идваш?

— Няколко пъти в годината, обикновено с групи. Но те винаги се качват на автобуса. Понякога се разхождам догоре в неделя следобед.

— Сама?

— Да, сама.

— Има ли къде да седнем?

— Да, там има малка скрита пейка. Никой не знае за нея.

Марко я последва надолу по няколко стъпала и една камениста пътечка, която водеше до друга скална площадка. Гледката оттук също беше впечатляваща.

— Заболяха ли те краката? — попита тя.

— Разбира се, че не — излъга той.

Франческа си запали цигара с удоволствие, на каквото надали бяха способни много други хора в света. Настъпи дълга тишина — и двамата си отдъхваха, размишляваха и вторачено гледаха примигващите светлини на Болоня.

Най-сетне Марко заговори пръв:

— Луиджи ми каза, че съпругът ти е тежко болен. Съжалявам.

Тя го погледна изненадано и извърна очи, преди да отговори:

— На мен ми каза, че личният ни живот не подлежи на обсъждане.

— Променил е правилата. Какво ти е разказвал за мен?

— Не съм го разпитвала. Каза ми, че си от Канада, пътуваш и се опитваш да научиш италиански.

— Вярваш ли му?

— Не особено.

— Защо не?

— Защото твърдиш, че имаш жена и деца, но си ги зарязал и пътуваш из Италия. Пък и ако си обикновен бизнесмен в дълъг отпуск, каква е ролята на Луиджи? А Ермано? Защо са ти тези хора?

— Добри въпроси. Всъщност нямам жена.

— Значи всичко е лъжа?

— Да.

— А каква е истината?

— Не мога да ти кажа.

— Добре. Защото не искам и да знам.

— Ти си имаш достатъчно проблеми, нали, Франческа?

— Това си е моя работа.

Тя запали нова цигара.

— Ще ми дадеш ли една? — попита Марко.

— Пушиш ли?

— Преди много време пуших.

Той извади цигара от пакета и запали. Светлините на града ставаха все по-ярки, докато мракът се сгъстяваше.

— Казваш ли на Луиджи за всичко, което правим? — попита той.

— Почти нищо не му казвам.

— Хубаво.

Последната визита на Теди в Белия дом беше определена за десет часа сутринта. Той възнамеряваше да закъснее. От седем вече беше провел последователни срещи с всичките си неофициални приемници — четиримата заместник-директори и началниците на отделите. Срещите протекоха тихо и той поотделно обясни на онези, на които вярваше най-много от години насам, че е пътник, че това е неизбежно и се е готвело отдавна, но че оставя управлението в добра форма и животът ще продължи.

Онези от тях, които го познаваха най-добре, доловиха облекчение в гласа му. В крайна сметка той беше почти на осемдесет години и легендарното му влошено здраве наистина беше навлязло в критична фаза.

Точно в 8:45 сутринта, по време на срещата си с Уилям Лука, заместник-директора на ЦРУ по оперативните въпроси, Теди повика Хулия Хавиер, за да разговарят за Бакман. Случаят с Бакман наистина беше важен, но в общата класация на световното разузнаване беше по-скоро от средно значение.

Беше странно, че за падението на Теди ще носи отговорност една маловажна операция с бивш лобист, изпаднал в немилост.

Хулия Хавиер седна до вечно будния Хоби, който продължаваше да си води бележките, които никой никога нямаше да види, и започна с равен глас:

— Той все още се намира на позиция, в Болоня, така че можем да се задействаме веднага, ако решим.

— Мислех, че планът беше да го преместим в някое село в провинцията, където ще можем да го наблюдаваме по-отблизо — отбеляза Теди.

— Това предстои да се случи след няколко месеца.

— Нямаме няколко месеца — каза Теди и се обърна към Лука. — Какво ще стане, ако натиснем копчето още сега?

— Ще се получи. Ще го пипнат някъде в Болоня. Това е приятен град, в който почти няма престъпност. Убийствата са нечувани, така че смъртта му ще привлече внимание, ако открият трупа там. И италианците бързо ще разберат, че той не е... как точно се казваше, Хулия?

— Марко — отвърна Теди вместо нея, без да проверява в бележките си. — Марко Лацери.

— Да, значи те ще започнат да се почесват и да се чудят кой е този човек, по дяволите.

— Няма никакви доказателства за истинската му самоличност — намеси се Хулия. — Ще остане само един труп и един фалшив паспорт — нито семейство, нито приятели, адрес, месторабота, нищо. Ще го погребат както погребват скитниците и разследването ще продължи цяла година. После ще обявят случая за приключен.

— Това не е наш проблем — каза Теди. — Нали няма да го убием ние.

— Точно така — съгласи се Лука. — В града ще бъде малко помръсна работа, но нашето момче обича да се разхожда по улиците. Ще го пипнат. Може би ще го блъсне кола. Италианците карат като луди, нали знаете.

— Значи няма да е толкова трудно, така ли?

— Мисля, че не.

— А какви са шансовете да разберем какво точно е станало, когато се случи? — попита Теди.

Лука се почеса по брадичката и хвърли поглед към Хулия от другата страна на масата. Хулия си гризеше ноктите и гледаше към Хоби, а Хоби старателно разбъркваше чаша зелен чай с пластмасова бъркалка. Най-сетне Лука неохотно отговори:

— Бих казал, около петдесет на петдесет, ако ги хванем на местопрестъплението. Наблюдаваме го двайсет и четири часа в денонощието, но все пак хората, които ще го очистят, ще бъдат от най-добрите. Може да няма никакви свидетели.

— Най-добрата ни възможност ще дойде по-късно — намеси се Хулия. — След няколко седмици, когато отдавна са заровили анонимния бездомник. Имаме добри агенти на място. Няма да пропуснем нищо. Според мен рано или късно ще се разбере.

— Но както обикновено, когато не извършваме убийството лично, има и вероятност никога да не разберем със сигурност — заключи Лука.

— Не ви ли е ясно, че не можем да си позволим да провалим тази операция? Нямам нищо против да очистят Бакман — Бог ми е свидетел, че си го заслужава, — но целта на цялото упражнение беше да видим кой точно ще го направи!

С белите си набръчкани ръце Теди бавно поднесе към устните си картонената чашка със зелен чай и сръбна от течността шумно и невъздържано.

Може би наистина беше време да го приберат в старчески дом.

— Смятам, че имаме доста разумни шансове — каза Лука.

Хоби си го записа.

— Ако пуснем слуха веднага, колко време ще мине, преди да го очистят? — попита Теди.

Лука сви рамене и извърна поглед, докато обмисляше отговора. Хулия отново беше започнала да си гризе ноктите.

— Зависи — предпазливо отвърна накрая тя. — Ако израелците се задействат първи, може да стане за една седмица. На китайците обикновено им трябва повече време. Арабите вероятно ще използват наемен убиец, а може да мине и цял месец, докато го докарат на място.

— Руснаците също могат да се справят за една седмица — добави Лука.

— Да. Но все пак внимавайте как точно ще изтече информацията. Всички ловци трябва да получат равен старт.

Двамата се сбогуваха с Теди и излязоха от кабинета му. В девет и половина Хоби избути инвалидната му количка в коридора и го откара до асансьора. Слязоха осем етажа надолу, в подземния гараж, където го чакаха бронираните бели ванове, за да го откарат за последен път в Белия дом.

Срещата в Белия дом беше кратка. Когато започна, няколко минути след десет, Дан Сандбърг седеше на бюрото си в редакцията на „Уошингтън Поуст“. Все още не беше мърдал оттам, когато му се обади Ръсти Лоуел.

— Свърши — каза той.

— Какво стана? — попита Сандбърг и протегна ръце към клавиатурата на компютъра си.

— Всичко мина по план. Президентът искаше да разбере какво става с Бакман. Теди не се огъна. Президентът му съобщи, че има право да знае всичко. Теди се съгласи, но обясни, че според него тази информация ще бъде използвана неправомерно за политически цели и по този начин ще застраши националната сигурност. Последва кратък спор. Накрая Теди си изпроси уволнението. Точно както ти казах.

— Еха.

— От Белия дом ще го обявят официално след пет минути. Сигурно ще искаш да го видиш на живо.

Както обикновено, историята започна да се променя още с първото разказване. Говорителят на президента с тържествена физиономия обяви, че държавният глава е решил „да поеме нов курс в управлението на външното разузнаване“. После отправи възхвала към директор Мейнард за легендарната му служба и изрази искрено съжаление, че ще се наложи да му търсят заместник. Още първият въпрос, изстрелян от най-близкостоящия репортер, беше дали Мейнард е напуснал сам, или е бил уволнен.

— Президентът и директор Мейнард постигнаха взаимно съгласие.

— Какво означава това?

— Точно това, което казах.

И така още половин час.

На следващата сутрин Сандбърг публикува статия на първа страница на вестника, в която пусна две бомби. Статията започваше с безспорното твърдение, че Мейнард все пак е бил уволнен, след като отказал да разкрие разузнавателна информация, която според него щяла да бъде използвана за чисто политически цели. Не ставало въпрос нито за подаване на оставка, нито за някакво си „взаимно съгласие“. Бил си най-обикновен шут в задника. Второто бомбастично твърдение гласеше, че настоятелното искане на информация от страна на новия президент било пряко свързано с разследване на ФБР по възможна сделка с помилвания. Докато Сандбърг не отвори вратата за слуховете, скандалът с плащането на помилвания беше като гръмотевица, която тътне някъде далече на хоризонта. Когато излезе статията обаче, гръмотевицата се стовари право върху Вашингтон с

такава сила, че буквално спря движението по моста „Арлингтън Мемориъл“.

Сандбърг щастливо се моташе из редакцията на вестника и се наслаждаваше на удара си, когато мобилният му телефон звънна. Беше Ръсти Лоуел, който рязко каза:

— Веднага ми се обади на стационарния.

Сандбърг се пъкна в един кабинет, за да не го чува никой, и набра номера на Лоуел в Лангли.

— Току-що уволниха и Лука — каза Лоуел. — В осем часа тази сутрин имал среща с президента в Овалния кабинет. Помолили го да приеме поста на временно изпълняващ директор на ЦРУ. Той приел. С президента разговаряли цял час. Президентът го притиснал да му съобщи подробности за Бакман. Лука отказал. И си изпросил уволнението точно като Теди.

— По дяволите, той работи там от сто години!

— Трийсет и осем, ако трябва да сме точни. Беше един от най-добрите агенти. Много способен администратор.

— И кой е следващият?

— Отличен въпрос. Всички треперим на чия врата ще почукат сега.

— Все някой трябва да бъде директор.

— Познаваш ли Сюзан Пен?

— Не. Знам коя е, но не я познавам лично.

— Заместник-директор на научния отдел. Много вярна на Теди, както и всички останали тук, по дяволите, но освен това е вярна и на кариерата си. Точно в момента седи в Овалния кабинет. Ако ѝ предложат поста временно изпълняващ директор, ще приеме. И ще изпее за Бакман, ако се наложи.

— Той все пак е президентът на САЩ, Ръсти. Има право да знае всичко, което се случва в държавата.

— Разбира се. Освен това въпросът е принципен. Напълно го разбирам. Току-що е станал държавен глава и иска да покаже малко мускули. Май няма да спре да ни уволнява един по един, докато не получи това, което иска. Казах на Сюзан Пен да приеме предложението му, за да спрем кръвоизлива.

— Значи във ФБР съвсем скоро ще разберат за Бакман?

— Още днес, предполагам. Но не съм сигурен какво ще направят, когато разберат къде се намира. Няма да могат да повдигнат обвинение поне още няколко седмици. Най-вероятно само ще ни объркат операцията.

— А той къде е?

— Не знам.

— Хайде де, Ръсти, нещата се промениха.

— Отговорът ми е „не“. Точка. Ще ти се обадя да ти кажа кои са следващите уволнени.

Един час по-късно говорителят на Белия дом се срещна с репортерите и официално обяви назначението на Сюзан Пен като временно изпълняващ длъжността директор на ЦРУ. Основният акцент в съобщението беше върху факта, че тя е първата жена на този пост и следователно поредното ярко доказателство, че новият президент е твърдо решен неуморно да работи за каузата на еманципацията в държавната администрация.

* * *

Луиджи седеше на ръба на леглото, сам и напълно облечен, и чакаше сигнала от съседния апартамент. Алармата звънна точно четиринайсет минути след шест — навиците на Марко очевидно пускаха корени все по-дълбоко. Луиджи отиде в контролната зала и натисна един бутон, за да спре звуковия сигнал, който показваше, че приятелят му е излязъл през главния вход. Компютърът отчете точното време и след броени секунди някой в Лангли щеше да получи съобщение, че Марко Лацери току-що е напуснал служебния апартамент на ЦРУ на Виа Фондаца в Болоня, точно в 6:14.

От няколко дни Луиджи не го беше следил лично. Симона все оставаше да спи при него. Той изчака няколко секунди, измъкна се от задния вход на апартамента си, пресече тясната алея зад къщата и се загледа в сенките под колонадите на Виа Фондаца. Марко беше тръгнал наляво, на юг, и вървеше с обичайните си енергични крачки, които ставаха все по-бързи, откакто се бяха преместили в Болоня. Беше поне двацет години по-възрастен от Луиджи, но с всеки ден, заради навика си да изминава километри, беше във все по-добра

форма. Освен това не пушеше, пиеше умерено, изглежда, не се интересуваше от жени и нощен живот и беше прекарал последните шест години в клетка. Нищо чудно, че беше в състояние да се разхожда безцелно часове наред.

И всеки ден обуваше новите си туристически обувки. Луиджи така и не можа да се докопа до тях. Оставаха си все така немаркирани с проследяващо устройство и не им показваха къде ходи. Уитакър в Милано се притесняваше за това, но той пък се притесняваше за какво ли не. Луиджи беше твърдо убеден, че Марко може да навърти сто километра в рамките на града, но няма да излезе от Болоня. От време на време изчезваше, за да разгледа някоя забележителност, но стига да поискаха, винаги можеха да го намерят.

Марко зави по Виа Санто Стефано, основния булевард, който водеше от югоизточния край на старата част на Болоня към идеалния център около Пиаца Маджоре. Луиджи пресече улицата и продължи да го следи от отсрещния тротоар. Налагаше му се да подтичва, за да не изостава, и той бързо се свърза по радиостанцията със Зелман, нов колега в града, който Уитакър му беше изпратил, за да затегнат мрежата. Зелман чакаше на Страда Маджоре — друг оживен булевард между служебния апартамент и университета.

Пристигането на Зелман беше знак, че изпълнението на плана напредва. Луиджи вече знаеше повечето подробности от него и беше малко натъжен от факта, че дните на Марко са преброени. Не беше сигурен кой точно ще го очисти, а остана с впечатлението, че и Уитакър не знае.

Само се молеше да не накарат самия него да свърши мръсната работа. Вече беше убил двама души и предпочиташе да избягва такива занимания. Освен това харесваше Марко.

Преди Зелман да успее да поеме следенето, Марко изведнъж изчезна. Луиджи спря и се заслуша. После се шмугна в един тъмен вход, за да го изчака да се появи.

Марко го беше чул отдавна — Луиджи вървеше малко трмаво и дишаше малко тежко. Бърз завой наляво по Виа Кастелата, петдесетметров спринт, още един ляв завой по Виа де Киари и пълна промяна на посоката, от север право на запад, а после с ускорена

крачка чак до открития малък площад — Пиаца Кавур. Вече познаваше стария град идеално: булевардите, пресечките, улиците без изход, кръстовищата, и безкрайния лабиринт от криви улички, названията на всички площи и на повечето ресторанти. Знаеше кои магазинчета за цигари отварят в шест и кои чак в седем. Можеше да намери пет различни кафенета, които бяха пълни още призори, макар че повечето не отваряха преди изгрев-слънце. Знаеше как да седне до прозореца, да разтвори вестника и да наблюдава тротоара, за да изчака Луиджи да мине.

Можеше да се отърве от него когато поиска, макар че през повечето дни участваше в неговата игра и оставяше ясна и широка следа. Но самият факт, че го наблюдаваха толкова неотлъчно, говореше много.

„Не искат да ме изгубят от поглед — повтаряше си той. — И защо? Защото съм тук по някаква определена причина.“

Той направи широк завой към западната част на града, далеч от мястото, където очакваха да се намира. Почти цял час вървя на зигзаг и се връща по десетки къси улички и алеи, докато накрая излезе на Виа Ирнерио и огледа пешеходците. Точно отсреща на улицата беше бар „Фонтана“. Никой не го наблюдаваше.

Рудолф се беше разположил в дъното на кафенето, заровил глава в сутрешния вестник, а над него мързеливо се виеше синкавият дим от лулата му. Не се бяха виждали от десет дни и след като размениха обичайните топли поздрави, зададе първия си въпрос:

— Е, ходи ли във Венеция?

Да, направил си чудесна екскурзия. Марко спомена имената на всички места, които беше запомнил от пътеводителя. После надълго и нашироко разказа за красивите канали, невероятното разнообразие от мостове, гигантските тълпи от туристи. Страхотно място. Няма да търпение да го посети отново. Рудолф също разказа това-онова от собствените си спомени за Венеция. Марко се включи с толкова подробно описание на катедралата „Сан Марко“, все едно цяла седмица не беше излизал от нея.

После Рудолф го попита коя е следващата му цел. Вероятно на юг, към по-топлото време. Може би Сицилия и Амалфи. Рудолф, естествено, обожаваше Сицилия и му описа с подробности какво е

правил там. Най-сетне, след половин час туристически приказки, Марко пристъпи към същината на въпроса.

— Пътувам толкова много, че на практика нямам постоянен адрес. Един приятел от Щатите ми е изпратил колет. Дадох му твоя адрес в университета. Надявам се, че нямаш нищо против.

Рудолф беше зает отново да пали лулата си, така че думите му излязоха обгърнати в облак гъст дим:

— Вече пристигна. Още вчера.

От вълнение сърцето на Марко прескочи един удар.

— Имаше ли обратен адрес?

— Да, някакво градче в щата Вирджиния.

— Добре.

Устата му беше пресъхнала за секунди. Марко отпи глътка вода и се опита да скрие вълнението си.

— Надявам се, че не е било проблем.

— Никакъв.

— По-късно ще мина да го взема.

— Имам приеман час от единайсет до дванайсет и половина.

— Хубаво, благодаря — каза Марко и отново отпи глътка вода.

— Само от любопитство, колко е голям колетът?

Рудолф задъвка мундщука на лулата си, преди да отговори:

— Ами горе-долу колкото кутия за пури.

Преди обяд започна да вали студен дъжд. Марко и Ермано се разхождаха в университетския квартал и се скриха на сухо в един полупразен малък бар. Приключиха с урока по-рано най-вече защото Марко настояваше по-бързо да напредват с материала. Ермано, така или иначе, никога нямаше нищо против да свършат по-рано.

Тъй като Луиджи не беше казал къде ще обядват, Марко беше свободен да ходи където си иска, по презумпция — без да го следят. Но въпреки това той внимаваше. Както обикновено изпълни всичките си завои и маневри за заличаване на следите и както обикновено се почувства доста глупаво. Но глупави или не, те вече бяха стандартна процедура. Когато отново излезе на Виа Замбони, той се залепи за групичка студенти, които безцелно се разхождаха по улицата. На входа на юридическия факултет се отдели от тях, бързо се шмугна вътре,

изтича нагоре по стълбите и след броени секунди вече чукаше на полуотворената врата на новия си приятел.

Рудолф седеше пред древната си пишеща машина и чукаше по клавишите нещо, което приличаше на лично писмо.

— Ей там — каза той и посочи към куп боклуци върху една маса, която явно не беше разчиствана от десетилетия насам. — Онова кафявото най-отгоре.

Марко взе колета, като се преструваше, че почти не го интересува.

— Благодаря още веднъж, Рудолф — каза той, но домакинът му отново се беше заел да чука на машината и очевидно не беше в настроение за гости. Марко явно беше прекъснал важно занимание.

— Няма проблеми — отвърна той през рамо, като пусна още един облак тютюнев дим.

— Има ли тоалетна наблизо? — попита Марко.

— Надолу по коридора, отляво.

— Благодаря. До скоро.

В тоалетната имаше един писоар от юрския период и три кабинки с дървени стени. Марко влезе в най-далечната, заключи вратата, свали капака на седалката и седна на тоалетната чиния. После внимателно разопакова колета и разгъна листата. Първият беше бял и обикновен и нямаше никакво заглавие. Когато видя думите „Скъпи Марко“, едва не се разплака.

Скъпи Марко,

Няма нужда да ти обяснявам колко се радвам, че ми писа. Благодарих на Бога, когато те освободиха, и продължавам да се моля да си жив и здрав. Естествено, ще направя за теб всичко, което мога.

Изпращам ти смартфон, последна дума на техниката и т.н. В Европа са много пред нас по отношение на мобилните телефони и безжичния интернет, така че устройството би трябвало да работи при теб без проблеми. На отделен лист съм ти написал инструкции за експлоатация. Знам, че ще ти се сторят сложни като старогръцки спрежения, но всъщност е много лесно.

Не се опитвай да звъниш — много лесно могат да те проследят. Освен това ще трябва да си отвориш номер, за който ще ти искат името. Най-добре е да ми пишеш по електронната поща. Ако използваш програмата „KwyteMail“ с шифриране на съобщенията, никой няма да може да ги проследи. Предлагам ти да пишеш само на мен. Аз ще препращам съобщенията на когото трябва.

За тази цел си купих нов лаптоп, който винаги държа подръка.

Ще стане, Марко. Повярвай ми. Веднага щом влезеш в мрежата, ми прати съобщение и ще си поговорим.

Успех, Дядо Коледа

(5 март)

„Дядо Коледа?“ Сигурно беше някакъв прякор. Никъде не беше използвал истинските им имена.

Марко разгледа елегантното устройство, без да разбира абсолютно нищо от него, но твърдо решен да го използва. Провери и кутийката му, намери парите и бавно ги преброи, сякаш бяха от чисто злато. Вратата отвън се отвори и затвори отново; някой застана до писоара. Марко едва дишаше. Наложил си да се успокои.

Вратата на тоалетната отново се отвори и затвори и той остана сам. Инструкциите бяха написани на ръка и Нийл очевидно беше бързал. Пишеше следното:

„Ankyo 850 PC Pocket Smatphone — напълно заредена батерия — 6 часа време за разговори, изпращам и зарядно устройство.

1. Намери интернет кафене с безжичен достъп — прилагам списък.

2. Влез в кафенето или застани на 60 метра от него.

3. Включи телефона — копчето е в горния десен ъгъл.

4. Гледай екрана; ще се появи надпис «Търсене на мрежа», а после въпрос: «Влизане в мрежа?» Натисни бутона с надпис «Yes» под екрана и изчакай.

5. Натисни бутона за отваряне на клавиатурата, долу вдясно, и я отвори.
6. Натисни на екрана бутона «Wi-Fi» достъп.
7. Натисни «Start» за интернет браузър.
8. Напиши «www.kwytemail.com» в полето, където мига курсорът.
9. Напиши име на потребителя «ДядоКоледа456».
10. Напиши парола «post hoc ergo propter hoc».
11. Натисни «Ново съобщение», за да отвориш празна бланка за писмо.
12. Избери моя електронен адрес: «123ДядоКоледа@kwytemail.com».
13. Напиши ми съобщение.
14. Натисни «Шифрирай съобщението».
15. Натисни «Изпращане».
16. Готово — аз ще получа съобщението.“

Бележките продължаваха и от другата страна на листа, но Марко имаше нужда от почивка. Телефонът сякаш натежаваше в ръката му с всяка изминала минута и пораждаше много повече въпроси, отколкото отговори. Като човек, който никога през живота си не беше влизал в интернет клуб, той дори не можеше да си представи как ще го използва от отсрещната страна на улицата. По-точно, от разстояние до шейсет метра.

С електронната му поща винаги се оправяха секретарките. Той беше прекалено зает, за да седи пред някакъв монитор.

Към телефона имаше и книжка с инструкции и Марко я отвори на произволна страница. Прочете няколко реда, без да разбере нито една дума. „Най-добре да се оставя на Нийл“, каза си и я затвори.

„Нямаш избор, Марко. Просто се налага да овладееш това проклето нещо.“

Нийл му беше разпечатал списък на интернет клубовете в Болоня от някакъв сайт с име www.AxEss.com — бяха в три кафенета, два хотела, една библиотека и една книжарница.

Марко сгъна банкнотите, пъхна ги в джоба си и бавно прибра всичко останало в колета. После се изправи, по навик пусна водата и

излезе от тоалетната. Телефонът, листата, кутийката и малкото зарядно устройство без проблеми се събраха в дълбоките джобове на якето му.

Когато излезе от юридическия факултет, дъждът беше обърнал на сняг, но покритите тротоари пазеха както него, така и тълпите от студенти, които бързаха за обяд. Докато се отдалечаваше от университетския квартал, той се замисли как да скрие скъпоценностите, които му беше изпратил Нийл. Никога нямаше да се разделя с телефона. Нито с парите. Но къде можеше да прибере хартиите — писмото, инструкциите за експлоатация и книжката? В апартамента му нищо не беше в безопасност. Докато вървеше по улицата, той забеляза на една витрина интересна чанта за носене през рамо. Влезе и разпита. Оказа се чанта за лаптоп „Силвио“ в тъмносиньо, водоустойчива и произведена от някаква синтетична материя, която продавачката не можа да му опише на английски. Струваше шейсет евро и Марко неохотно ги преброи на плота. Продавачката му подаде чантата и той внимателно прибра телефона и останалите неща в нея. Когато излезе, сложи чантата на дясното си рамо и я притисна с лакът към тялото си.

В тази чанта беше свободата на Марко Лацери. И той щеше да я защитава дори с цената на живота си.

Намери въпросната книжарница на Виа Уго Баси. Списанията бяха на втория етаж. Той застана до един щанд и пет минути разлиства някакъв футболен седмичник, като същевременно наблюдаваше входа на магазина за някакви съмнителни лица. Беше глупаво, но вече му се беше превърнало в навик. Връзката с интернет беше на третия етаж, в малка кафетерия. Той си купи сладкиш и кока-кола и намери едно тясно сепаре, откъдето се виждаше цялото помещение.

Тук никой нямаше да го открие.

Марко извади смарт телефона с цялата самоувереност, която успя да събере, и прегледа книжката с инструкции. После прочете листа с онези, които му беше написал Нийл. Притеснено изпълни стъпките една по една, като натискаше клавишите с палците на двете ръце, както беше нарисувано в книжката. След всяка поредна стъпка вдигаше глава, за да види кой влиза и излиза от кафенето.

Получи се идеално. Съвсем скоро влезе в интернет, което напълно го изуми, и когато шифрирането се задейства, пред него се отвори екран, на който спокойно можеше да напише съобщението си.

Той бавно започна да натиска клавишите с палци и състави първото си писмо по безжичната електронна поща:

Дядо Коледа, получих колета. Не мога да ти опиша колко важно е това за мен. Благодаря ти за помощта. Сигурен ли си, че никой не може да проследи съобщенията? Ако е така, ще ти разкажа повече за положението си. Опасявам се, че не съм в безопасност. При теб би трябвало да е към 8:30 сутринта. Ще пусна това съобщение веднага и ще проверя за отговор след няколко часа. С обич: Марко.

Той изпрати съобщението, изключи телефона и остана в кафенето още един час, за да прочете инструкциите за експлоатация. Преди да излезе за срещата си с Франческа, отново включи телефона и последва същите стъпки, за да влезе в интернет. Написа на екрана „Търсене с Google“ и попълни полето за търсене с името на всекидневника „Уошингтън Поуст“. Статията на Сандбърг привлече вниманието му и той я прегледа.

Не познаваше лично Теди Мейнард, но няколко пъти бяха говорили по телефона. Разговорите им винаги бяха много напрегнати. Все пак директорът на практика беше умрял още преди десет години, а продължаваше да стои на поста си. В предишния си живот Джоуел на няколко пъти се беше сблъсквал с ЦРУ, обикновено покрай някакви мошеничества, които се опитваха да извъртят клиентите му от отбранителния сектор.

Марко излезе от книжарницата, огледа улицата, не видя нищо интересно и започна поредната си дълга разходка.

Помилвания, заплатени в брой? Наистина беше сензация, но някак си не му се вярваше, че действащ президент на САЩ може да взема подкупи по толкова очевиден начин. След впечатляващото си изпадане в немилост Джоуел беше прочел много неща за себе си и само половината бяха верни. Така по най-трудния начин се беше научил да не вярва на пресата.

Сградата, която не беше означена нито с име, нито с номер, нито биеше на очи по някакъв друг начин, се намираше на улица „Пинскер“ в центъра на Тел Авив. Един агент на име Ефраим пресече тротоара, влезе и подмина асансьора, за да отиде до края на коридор без изход, който завършваше с една-единствена заключена врата. Нямаше нито брава, нито дръжка. Той извади от джоба си устройство, което приличаше на малко дистанционно за телевизор, и го насочи към вратата. Някъде вътре се преместиха тежки резета, чу се остро изщракване и вратата се отвори, за да го пропусне в един от многобройните служебни апартаменти, поддържани от Мосад — тайната полиция на Израел. В апартамента имаше четири стаи — в две от тях бяха походните легла, на които спяха Ефраим и тримата му колеги, третата беше кухня, където си готвеха, а четвъртата беше претъпкана с техника работна стая, където прекарваха по няколко часа всеки ден, за да планират една операция. Операцията беше замряла в продължение на цели шест години, но сега изведнъж се беше превърнала в един от най-високите приоритети на Мосад.

Четиримата служители бяха членове на кидон — малка, стегната група от солидно подготвени оперативни агенти, чиято основна функция беше да извършват политически убийства. Бързи, ефикасни убийства, които не оставяха следи. Жертвите им обикновено бяха врагове на Израел, които не можеха да бъдат изправени пред съда, защото израелското правосъдие нямаше юрисдикция в съответните държави.

Повечето им цели бяха в арабските и ислямските страни, но кидоните често влизаха в употреба и в държавите от бившия Съветски съюз, Европа, Азия, дори Северна Корея и САЩ. Не признаваха нито граници, нито закони — нищо не можеше да ги спре да елиминират хората, които искаха да унищожат Израел. Мъжете и жените от кидона имаха разрешително за всякакви убийства в името на своята родина. След като получеха писмено одобрение на жертвата от действащия

премиер, те съставяха операция, организираха бойна група и оттам нататък въпросният враг на Израел спокойно можеше да се смята за мъртъв. А одобрението на премиера съвсем не се получаваше толкова трудно.

Ефраим подхвърли пакет сладкиши на сгъваемата маса, където Рафи и Шоул съсредоточено преглеждаха някакви документи. Амос седеше в ъгъла на компютъра и изучаваше карти на град Болоня в Италия.

Повечето от документите им бяха безнадеждно остарели — безполезна информация за Джоуел Бакман, събрана още преди години. Знаеха всичко за хаотичния му личен живот — трите бивши съпруги, трите деца, бившите му бизнес партньори, приятелките, клиентите и старите, отдавна изгубени приятели от висшите кръгове във Вашингтон. Когато убийството му беше одобрено преди шест години, един друг кидон трескаво беше събрал цялата възможна информация за Бакман. Беше задействан и план той да бъде убит в нагласена автомобилна катастрофа във Вашингтон, но Бакман изведнъж се беше признал за виновен и се беше скрил в затвора. А в строго охраняваното крило на федералния затвор „Ръдли“ не можеше да го стигне дори и кидон.

Информацията за Бакман отново беше станала актуална, но този път заради сина му. Откакто Джоуел Бакман беше изненадващо помилван преди седем седмици и изчезна безследно, Мосад прикрепил двама агенти към Нийл. Сменяха се на всеки три-четири дни, така че никой в Кълпепър, щата Вирджиния, да не започне да си задава въпроси; малките градчета в провинцията, пълни с любопитни съседи и ченгета без работа, винаги представляваха огромно предизвикателство за работата им. Една от агентките, красива жена с немски акцент, дори беше заговорила Нийл Бакман на главната улица. Беше се представила за туристка и го бе помолила да я упъти към близкия град Монпелие, родния град на президента Джеймс Мадисън. Беше флиртувала с него и ясно беше показала готовността си да отиде по-далеч, но той не беше захапал стръвта. Бяха монтирали подслушвателни устройства в дома и кантората му и следяха разговорите по мобилния му телефон. От една компютърна лаборатория в Тел Авив четяха всичките му служебни и домашни съобщения по електронната поща. Следяха банковата му сметка и

кредитната му карта. Знаеха и че преди шест дни беше отскочил до Александрия, но нямаха представа защо.

Освен това наблюдаваха и майката на Бакман в Оукланд, но горката жена бързо си отиваше. От години обмисляха идеята тайно да и дадат някое отровно хапче от впечатляващия си арсенал. Така можеха да устроят засада на сина ѝ на погребението. Но ръководството за работа на кидон забраняваше убийството на роднини на жертвите, освен ако те също не представляваха заплаха за сигурността на Израел.

Въпреки този факт обаче идеята продължаваше да се обсъжда, като най-големият ѝ поддръжник беше Амос.

Искаха да убият Бакман, но освен това искаха и да остане жив поне няколко часа, преди да го довършат. Искаха да си поговорят с него и да го попитат за някои неща, а ако не искаше да им отговаря, те си имаха начини да го мотивират. Когато Мосад наистина искаха отговори, те винаги ги получаваха.

— Намерихме шестима агенти, които знаят италиански — съобщи Ефраим. — Двама от тях ще дойдат тук в три часа следобед, за да се срещнем.

Никой от тях не говореше италиански, но всичките перфектно знаеха английски и арабски. Освен това всеки знаеше и други езици, така че общо в групата им се събираха осем.

И четиримата бяха участвали в бойни операции и бяха сериозно обучени в боравенето с компютри, преминаването на граници (със и без документи за самоличност), разпитите, маскировката и фалшифицирането. И четиримата можеха да убиват хладнокръвно, без никакви угризения на съвестта. Средната им възраст беше трийсет и четири години и всеки от тях беше участвал в поне пет успешни убийства.

В пълния си боен състав групите кидон наброяваха по дванайсет души. Четирима от тях извършваха самите убийства, а останалите осем осигуряваха прикритие, наблюдение и тактическа поддръжка, а освен това почистваха след изпълнението на удара.

— Имаме ли адрес? — попита Амос от компютъра.

— Не, още не — отвърна Ефраим. — Пък и не съм сигурен, че ще го получим. Тази информация идва от контраразузнаването.

— В Болоня живеят половин милион души — измърмори Амос по-скоро на себе си.

— Четиристотин хиляди — уточни Шаул. — И сто хиляди от тях са студенти.

— Трябва да получим негова снимка — каза Ефраим и останалите трима спряха заниманията си и вдигнаха очи към него. — Все някъде трябва да има снимка на Бакман, която е направена след затвора. Не е невъзможно да се снабдим с копие от нея.

— Това със сигурност ще ни помогне — каза Рафи.

Имаха стотина стари снимки на Джоуел Бакман. Бяха разгледали най-подробно всеки квадратен сантиметър от лицето му, всяка бръчка, всяка веничка в очите му, всеки кичур коса на главата му. Бяха преброили зъбите му и разполагаха с копия от зъболекарския му картон. Колегите им от специализираните лаборатории в центъра на града, в щаба на Централния израелски институт за разузнаване и специални операции, по-популярен като Мосад, бяха подготвили отлични компютърни разработки на лицето на Бакман сега, шест години след последния ден, в който го бяха виждали на живо. Имаше серия от дигитални проекции на лицето такова, каквото би било, ако тежеше солидните 110 кг — колкото беше, когато се призна за виновен. Имаше и друга серия с Бакман, ако тежи 90 кг — колкото се твърдеше, че е сега. Бяха направили различни неща и с косата му — на някои снимки я бяха оставили в естествен цвят, с внесени корекции за побеляване на петдесет и две годишен мъж, а на други я бяха боядисали черна, червена или кафява. Бяха я подстригали и оставили по-дълга. Бяха сложили десетки различни очила на лицето му, а после му бяха добавили брада — една тъмна и една посивяла.

Но очите си оставаха най-важни от всичко. Ако познаваш очите, познаваш човека.

Макар че Ефраим ръководеше тази група, отговорникът за мисията беше Амос. Той беше зачислен към Бакман още през 1998 г., когато в Мосад за пръв път чува слухове за софтуера „Джем“, предлаган наляво и надясно от някакъв влиятелен лобист от Вашингтон. Израелците използваха посланика си в американската столица и се опитаха да купят „Джем“, договориха сделката и си мислеха, че работата е свършена, но останаха с празни ръце в деня, в който Бакман и Джейси Хъбард решиха да предложат стоката си и на други потенциални купувачи.

Новата продажна цена така и не се разбра. Сделката не беше осъществена. Известна сума премина от едни ръце в други, но по някаква причина Бакман така и не достави продукта на купувачите.

Къде се намираше „Джем“ сега? И дали изобщо някога беше съществувал?

Само Бакман знаеше отговора на този въпрос.

Шестгодишното прекъсване в преследването на Джоуел Бакман беше предостатъчно време за Амос, за да запълни някои пропуски в информацията, с която разполагаше. Както началниците му, така и той самият беше убеден, че тъй наречената сателитна система „Нептун“ всъщност е построена от комунистически Китай; че китайците са профукали значителна част от държавната си хазна, за да я вдигнат в космоса; че са откраднали скъпоценни технологии от САЩ, за да са в състояние изобщо да постигнат подобно нещо; че блестящо бяха успели да прикрият изстрелването и да заблудят както американските, така и руските и израелските разузнавателни спътници; и най-вече, че не бяха в състояние да програмират системата наново, след като „Джем“ я беше натъпкал с чужд шпионски софтуер. Без него „Нептун“ не ставаше за нищо и китайците сигурно бяха готови да се разделят с прочутата си Велика стена, за да се докопат до „Джем“ и Бакман.

Освен това Амос и Мосад бяха убедени и във факта, че Фарук Хан, последният оцелял от тримата и основният автор на програмите, е бил проследен и убит от китайците още преди осем месеца. Мосад вече го следеше, когато се случи това.

Вярваха и друго — че американците все още не са сигурни кой е построил „Нептун“ и че този пропуск в разузнаването им е източник на постоянно, мъчително чувство на срам. От четирийсет години американските спътници бяха господарите на космоса и бяха толкова ефективни, че можеха да виждат през облачната покривка, да открият лека картеница, скрита под палатка, да прехванат банков превод по телеграфа, извършен от някой търговец на наркотици, да подслушат разговор в сграда и да открият къде в пустинята има нефт, като използват инфрачервено сканиране. Във всяко едно отношение бяха успели да надминат руснаците. И самата мисъл, че някой друг е успял да проектира, построи, изстреля и използва система с подобни или дори по-добри възможности без знанието на ЦРУ и Пентагона, беше просто недопустима.

Израелските спътници също бяха добри, но не колкото американските. А сега цялата разузнавателна общност разбра, че „Нептун“ е по-развит от всички спътникови системи, използвани от САЩ.

Разбира се, всичко това бяха предположения. Нямаше никакви доказателства. Единственото копие от „Джем“ беше скрито. Авторите на програмата бяха мъртви.

Амос работеше от сутрин до вечер по този случай почти от седем години и не можеше да си намери място от възмущение, че е сформиран нов отряд кидон и трескаво се подготвят планове за използването му. Нямаше никакво време за губене. Китайците не биха се поколебали да взривят половината Италия, ако съществуваше шанс Бакман да бъде затрупан сред отломките. Американците може би също щяха да се опитат да го пипнат. На тяхна територия животът на Бакман беше под закрилата на собствената им конституция, с всичките ѝ защиты за гражданите. Законите им постановяваха, че хора като него трябва да получат право на справедлив процес и да бъдат прибрани в затвора, където да ги охраняват денонощно. Но ако се намираше от другата страна на земното кълбо, може би се превръщаше в обикновена плячка.

Кидон също бяха използвани няколко пъти, за да елиминират граждани на Израел, предали страната си, но никога на израелска земя. Американците щяха да постъпят по същия начин.

Нийл Бакман държеше новия си, изключително тънък лаптоп в старото си очукано куфарче, с което продължаваше да се връща вкъщи всяка вечер. Лиза не знаеше за него, защото той никога не го вадеше. Куфарчето винаги стоеше близо до него — на крачка-две.

Беше променил малко сутрешните си навици. Купи си членска карта от „Джерис Джава“ — една прохождаща верига за кафе и понички, която се опитваше да примами нови клиенти чрез кафе с различни аромати, безплатни вестници и списания и безжичен достъп до интернет. От веригата бяха купили стар мексикански ресторант в покрайнините на града, бяха го модернизирани с основен ремонт и само след два месеца вече не можеха да се оплачат от липса на клиенти.

Когато пристигна, на опашката до гишето за поръчки пред него вече имаше три други коли. Нийл беше сложил лаптопа на коленете си, точно под волана. Когато му дойде редът, той си поръча двойно кафе мока без бита сметана и зачака колите пред него да потеглят. Междувременно бързо тракаше с две ръце по клавиатурата. Влезе в интернет и бързо се свърза със сайта на „KwyteMail“. Там написа потребителското си име („ДядоКоледа123“) и паролата си („post hoc ergo propter hoc“). Няколко секунди по-късно пред очите му се появи първото съобщение от баща му.

Нийл затаи дъх, докато го прочете, после въздъхна от облекчение и придвижи колата си малко напред на опашката. Готово! Старият се беше справил!

Той бързо написа отговора си:

Марко, съобщенията не могат да бъдат проследени. Можеш да ми пишеш каквото искаш. Естествено, винаги е най-добре да казваш възможно най-малко. Радвам се, че си там и вече не си затворен в „Ръдли“. Всеки ден ще проверявам пощата си в този час — точно в 7:50 сутринта, източно време. Трябва да бягам. Дядо Коледа

После остави лаптопа си на седалката до шофьора, отвори прозореца и плати почти четири долара за една чаша кафе. Докато се отдалечаваше, току поглеждаше към компютъра си, за да види докъде стига обхватът на безжичния интернет. Зави по улицата и след по-малко от шейсет метра сигналът изчезна.

Миналия ноември, след като Артър Морган така впечатляващо загуби изборите, Теди Мейнард веднага започна да изгражда плана си за помилването на Бакман. С обичайното си маниакално внимание към детайла той беше предвидил дори кога точно ще изтече информацията за неговото местоположение. За да даде предимство на китайците, но без да предизвика подозрение, той започна да търси най-подходящия предател.

Намери го в лицето на Хелън Уонг — пето поколение американска китайка, която беше работила осем години в Лангли като анализатор по азиатските въпроси. Беше много умна, много привлекателна и говореше приличен мандарински китайски. Теди и осигури временно назначение в Държавния департамент и щом се озова там, тя веднага започна да си изгражда контакти с дипломати от комунистически Китай, някои от които също бяха професионални разузнавачи, а всички до един не спираха да търсят нови агенти.

Китайците бяха прочути с агресивния си подход при набирането на нови кадри за разузнаването. Всяка година около 25000 китайски студенти се записваха в различни американски университети и тайната полиция на Китай ги следеше до един. Когато се върнеха вкъщи след командировка, от китайските бизнесмени се очакваше да сътрудничат на разузнаването. Хилядите американски компании, които действаха в Китай, бяха под постоянно наблюдение. Директорите им бяха обект на проучване и следене. По-подходящите кандидати понякога получаваха предложения за допълнителна работа.

Хелън Уонг „неволно“ се изпусна, че е работила няколко години за ЦРУ и скоро се надява отново да се върне на работа там, и веднага привлече вниманието на началниците на разузнаването в Пекин. Уонг прие поканата на един нов приятел първо за обяд в шикозен ресторант във Вашингтон, а после и за вечеря. Изигра ролята си перфектно — винаги се дърпаше в началото, но накрая неохотно казваше „да“. Подробните и бележки за срещите пристигаха при Теди още същата вечер.

Когато Бакман изведнъж беше освободен от затвора и стана ясно, че са го скрили на сигурно място и той няма да се покаже от само себе си, китайците упражниха огромен натиск върху Хелън Уонг. Предложиха ѝ 100000 долара, ако им разкрие местонахождението му. Тя се престори на изплашена от тази оферта и за няколко дни прекъсна контактите си с тях. Теди избра точния момент, прекрати назначението ѝ в Държавния департамент и я отзова обратно в Лангли. В продължение на цели две седмици тя нямаше никаква връзка със старите си приятели шпиони, които се спотайваха в китайското посолство.

После обаче им се обади и скоро предложението нарасна до 500000 долара. Хелън реши да играе твърдо и настоя да получи цял

милион, заявявайки, че рискува кариерата и свободата си, а те със сигурност струват много повече. Китайците помислиха и се съгласиха.

В деня след уволнението на Теди тя се обади на отговорника си и поиска да си уговорят тайна среща. На нея му предаде лист хартия с инструкции как да ѝ изпрати парите в банкова сметка в Панама (която всъщност беше тайна собственост на ЦРУ). Когато получи парите, обясни тя, ще се срещнат отново и Хелън ще им каже къде се намира Джоуел Бакман. Освен това щеше да ги снабди и с актуална негова снимка.

Втората среща беше осъществена по технологията „забърсване“ — физически контакт между агента и неговия отговорник, при която двамата си предават нещо, без околните да забележат това. След работа Хелън Уонг се отби в един магазин на „Крогер“ в Бетесда. Щом влезе, тя отиде до края на дванайсета пътека, където бяха списанията и книгите с меки корици. Отговорникът ѝ вече беше там и се размотаваше с един брой на „Лакрос“. Хелън взе друг брой от същото списание и бързо пхна един плик в него. После го разлисти с убедително изражение на досада и го върна на щанда. Отговорникът ѝ разглеждаше спортните седмичници. Хелън си тръгна — но едва след като се увери, че той взема нейния брой от „Лакрос“.

Специално този път обаче нямаше никаква нужда от шпионските трикове. Приятелите на Хелън от ЦРУ не следяха как се развива срещата, защото всъщност те бяха определили часа и мястото. Работеха с отговорника ѝ от много години.

В плика имаше един-единствен лист — цветна фотография на Джоуел Бакман с размери 20x25 см, на която той очевидно си вървеше по улицата и не знаеше, че го снимат. Беше доста по-слаб отпреди, започваше да си пуска посивяла брадичка, носеше очила с европейски дизайн и беше облечен като местните. В долния край на листа на ръка беше написано следното: „Джоуел Бакман, Виа Фондаца, Болоня, Италия“. Отговорникът на Хелън подробно разгледа снимката в колата си, после бързо подкара към посолството на Китайската народна република в северозападната част на Уисконсин Авеню във Вашингтон.

Отначало руснаците като че ли не проявиха голямо любопитство към адреса на Джоуел Бакман. Реакцията им беше изтълкувана по различни начини в Лангли. Беше рано да се правят изводи, така че изводи нямаше. Руснаците от години тайно твърдяха, че така наречената система „Нептун“ е тяхна, и с това бяха объркали допълнително и бездруго озадаченото ЦРУ.

За голяма изненада на разузнавателната общност Русия успяваше да поддържа в космоса около 160 шпионски спътници годишно, приблизително толкова, колкото и по времето на Съветския съюз. Сериозното присъствие на руснаците в космическото пространство изобщо не беше намаляло, както твърдяха Пентагонът и ЦРУ в първоначалните си предвиждания.

През 1999 г. обаче един дезертьор от ГРУ разузнавателното управление на руските въоръжени сили, което беше един от наследниците на КГБ, беше съобщил на ЦРУ, че „Нептун“ изобщо не е руска собственост. Те били също толкова неприятно изненадани от съществуването му, колкото и американците. Основните им подозрения били насочени към китайците, които дотогава се смятали за доста изостанали в спътниците.

Дали пък не се лъжеха?

Руснаците също искаха да научат нещо повече за „Нептун“, но не бяха готови да се бръкнат, за да узнаят местоположението на Бакман. И след като встъпителното предложение на Лангли остана без отговор, същата онази цветна снимка, купена от китайците, анонимно и напълно безплатно беше изпратена на четирима от шефовете на руското разузнаване, които работеха под дипломатическо прикритие в различни европейски държави.

Изтичането на информация към арабите беше поето от шефа на една американска петролна компания със седалище в Риад. Казваше се Тагърт и живееше в Саудитска Арабия повече от двамадесет години. Владееше перфектно арабски и се движеше в обществото с цялата лекота, на каквато изобщо е способен чужденец в арабския свят. Беше особено близък с един бюрократ от средно равнище, който работеше във външното министерство на Саудитска Арабия, и веднъж на чаша следобеден чай му довери, че компанията му едно време използвала

юридическите услуги на Джоуел Бакман. И нещо много по-интересно — Тагърт твърдеше, че знае къде точно се крие Бакман.

Пет часа по-късно Тагърт се събуди от звън на външната врата. Трима млади господа в костюми нахълтаха в апартамента му и настояха да ги приеме за няколко минути. Те се извиниха за късния час, обясниха, че работят за един от клоновете на саудитската полиция, и заявиха, че наистина се налага да поговорят. После го притиснаха и Тагърт неохотно им съобщи информацията, която му бяха предали за тази цел.

Джоуел Бакман се криел под чуждо име в Болоня, Италия. Не знаел нищо повече.

А ще успее ли да научи нещо повече, попитаха те.

Може би.

Тогава те го помолиха още на следващата сутрин да напусне страната, да се върне в централния офис на своята компания в Ню Йорк и да изрови още информация за Бакман. Това било от особена важност за саудитското правителство и кралското семейство.

Тагърт, естествено, се съгласи да изпълни молбата. За краля беше готов на всичко.

Всяка година през март, точно преди Възнесение, гражданите на Болоня се изкачват по Коле дела Гуардия от Порта Сарагоца, под най-дългата непрекъсната колонада в света с всичките ѝ 666 арки, покрай всичките петнайсет параклиса, и стигат до върха, където се намира църквата „Сан Лука“. Там те изваждат статуята на Дева Мария от храма и потеглят по обратния път към града, където пренасят статуята по главите улици, пълни с народ, и най-сетне я оставят в катедралата „Сан Пиетро“. Там Дева Мария остава осем дни, а после друго шествие я отнася обратно вкъщи. Този фестивал, уникален за Болоня, се провежда всяка година от 1476 насам.

Докато седяха в „Сантуарио ди Сан Лука“, Франческа разказваше на Марко за този ритуал и значението, което му придават жителите на Болоня. Според самия Марко традицията наистина беше красива, но лишена от съдържание — както огромните катедрали.

Този път бяха хванали автобуса, за да избегнат 666-те арки и 3.6-километровото изкачване по хълма. Прасците на Марко все още го боляха от предишното посещение на „Сан Лука“ преди три дни.

Франческа, изглежда, беше толкова съсредоточена във важните теми, за които говореше, че неволно преминаваше на английски сякаш без да го забелязва. Марко не се оплакваше. Когато свърши с разказа за фестивала, тя започна да му посочва различните интересни елементи от катедралата — архитектурата и устройството на купола, стенописите и тъй нататък. Марко отчаяно се опитваше да не се разсейва. Болоня вече му се струваше пренаселена от куполи, избелели стенописи, мраморни крипти и умрели светци и той често се улавяше, че си мечтае за пролетта. Тогава можеха да стоят навън и да си говорят. Щяха да отидат във всички красиви паркове на Болоня и ако Франческа дори споменеше някоя катедрала, той щеше да се разбунтува.

Но тя не мислеше за пролетта. Мислите ѝ блуждаеха някъде още по-далеч.

— За този вече ми разказа — прекъсна я Марко, когато тя посочи към един стенопис.

— Извинявай. Скучно ли ти е?

Той понечи да каже истината, но се спря навреме и отвърна:

— Не, но за днес ми стига толкова.

Двамата излязоха от църквата и се промъкнаха зад нея по тайната пътечка на Франческа, в края на която се разкриваше най-живописният изглед към града. Последният сняг за тази зима бързо се топеше по червените керемидени покриви. Беше осемнайсети март.

Франческа запали цигара и, изглежда, нямаше нищо против да помълчи и да се порадва на Болоня.

— Харесва ли ти моят град? — попита най-сетне.

— Да, много.

— И какво точно ти харесва в него?

След шест години в затвора всеки град щеше да му хареса. Въпреки това Марко се замисли за момент и отговори:

— Градът е истински и хората живеят на същото място, където работят. Освен това е безопасен и чист, сякаш е извън времето. Нещата не са се променили чак толкова много за последните няколко века. Хората се гордеят с историята и постиженията си.

Франческа леко кимна в знак на одобрение от този анализ.

— Не мога да разбера американците — каза тя. — Когато ги развеждам из Болоня, винаги бързат и никога нямат търпение да видят едно нещо, за да го задраскат от списъка, и да минат на следващото. Винаги питат какво ще правим утре и вдругиден. Защо е така?

— Не трябва да питаш мен.

— Защо?

— Защото аз съм канадец, не помниш ли?

— Не си.

— Така е, не съм. Всъщност съм от Вашингтон.

— Била съм там. Никога не съм виждала толкова много хора, които тичат напред-назад, а всъщност не отиват никъде. Не разбирам как някой може да иска да живее толкова напрегнато. Всичко трябва да става бързо — работата, храната, сексът.

— Не знам, не съм правил секс от шест години.

Тя го изгледа с изражение, в което сякаш напираха много въпроси.

— Не ми се говори за това — каза накрая тя.

— Ти започна.

Франческа дръпна от цигарата си.

— Добре де, защо не си правил секс от шест години?

— Защото бях в единична килия в затвора.

Тя леко подскочи и се стегна.

— Убил ли си някого?

— Не, нищо подобно. Всъщност съм съвсем безобиден.

Франческа отново помълча и дръпна от цигарата си.

— Защо си тук?

— Нямам представа.

— Колко време ще останеш?

— Вероятно Луиджи може да отговори на този въпрос.

— Луиджи — каза тя с такъв тон, все едно искаше да се изплюе.

После се обърна и тръгна по пътеката. Марко тръгна след нея, защото нямаше друг избор.

— От какво се криеш? — попита тя.

— Историята е много, много дълга и наистина е по-добре да не я знаеш.

— В опасност ли си?

— Най-вероятно. Не съм сигурен доколко е сериозно, но е достатъчно да се каже, че не смея да използвам истинското си име или да се върна вкъщи.

— Звучи ми доста сериозно. А каква е ролята на Луиджи във всичко това?

— Смятам, че ме пази.

— Докога?

— Нямам представа.

— Защо просто не изчезнеш?

— Точно това правя в момента. Захванал съм се сериозно да изчезвам. Но къде мога да отида оттук нататък? Нямам нито пари, нито международен паспорт, нито документи за самоличност. Официално дори не съществувам.

— Това е много объркващо.

— Да. Не искаш ли да сменим темата?

Беше извърнал поглед от нея за секунда, така че не видя кога падна. Франческа носеше черни кожени ботуши с нисък ток и левият

жестоко се изкриви на един камък на тясната пътека. Тя ахна от болка и се просна на земята, като в последния момент успя да се предпази с две ръце. Чантата ѝ изхвърча встрани. Тя изкрещя нещо на италиански. Марко бързо клекна, за да я хване.

— Глезенът ми — намръщи се тя.

Очите ѝ вече се пълнеха със сълзи, а красивото ѝ лице беше изкривено от болка.

Марко внимателно я вдигна от мократа пътека и я отнесе до една близка пейка, а после отиде да ѝ вземе чантата.

— Спънах се — повтаряше тя. — Много съжалявам.

Франческа се опитваше да не се разплаче, но скоро се отказа.

— Няма нищо, няма нищо — каза Марко и приклекна пред нея. — Може ли да го пипна?

Тя се опита бавно да вдигне левия си крак, но болката беше прекалено силна.

— По-добре да не сваляме ботуша — каза той, като внимателно опипваше глезена ѝ.

— Май е счупен — каза тя.

Франческа извади кърпичка от чантата си, за да си избърше очите. Дишаше тежко и стискаше зъби от болка.

— Много съжалявам — повтори.

— Няма нищо.

Марко се огледа, но наоколо сякаш нямаше никакви други хора. Автобусът до „Сан Лука“ беше абсолютно празен, а през последните десет минути не бяха срещнали никого.

— Аз... ще вляза да потърся помощ — предложи той.

— Да, моля те.

— Не мърдай. Веднага се връщам.

Марко я погали по коляното и тя успя да се усмихне. После той забърза към църквата и едва не падна на свой ред. На бегом стигна до задния вход, но не видя никого. „И къде точно се намират служебните помещения в катедралите? — запита се той. — Къде работят членовете на настоятелството, уредниците, свещениците? Кой отговаря за църквата?“

Обиколи „Сан Лука“ цели два пъти, преди да види един пазач, който се показва от някаква врата, скрита зад храстите.

— Mi può aiutare? — подвикна.

„Можете ли да ми помогнете?“

Пазачът го зяпна, без да отговори. Марко беше сигурен, че е произнесъл въпроса както трябва. Приблужи се и каза:

— La mia amica se è fatta male.

„Приятелката ми се нарани.“

— Dov'è? — изръмжа мъжът.

„Къде е?“

Марко посочи с ръка:

— Lì, dietro alla chiesa.

„Ето там, зад църквата.“

— Aspetti.

„Чакайте.“

Пазачът се върна до вратата и я отвори.

— Si sbrighi, per favore.

„Побързайте, моля ви.“

Изминаха минута-две. Марко нетърпеливо чакаше пред вратата, като се бореше с желанието си да изтича обратно и да провери какво става с Франческа. Ако наистина си беше счупила нещо, можеше бързо да изпадне в шок. В стената на баптистерията се отвори друга, по-голяма врата и оттам бързо излезе един господин в костюм, следван от пазача.

— La mia amica è caduta — каза Марко.

„Приятелката ми падна.“

— Къде е тя? — попита господинът на безупречен английски.

Тримата бързо закрачиха през един застлан с тухли вътрешен двор, като заобикаляха неразтопения сняг.

— От задната страна, до пътеката. Май си е счупила глезена. Може би трябва да повикаме линейка.

Господинът подвикна нещо през рамо към пазача и той изчезна.

Когато стигнаха при нея, Франческа седеше на ръба на пейката с цялото достойнство, което беше успяла да събере. Беше притиснала кърпичката към устата си и беше спряла да плаче. Господинът не знаеше как се казва, но очевидно я беше виждал в „Сан Лука“. Двамата бързо заговориха на италиански и Марко не разбра почти нищо.

Тя все още не беше свалила левия си ботуш и всички се съгласиха, че не бива да се опитва да го направи, за да не позволи на глезена да се подуе. Господинът от църквата, синьор Колета, изглежда,

разбираше от първа помощ. Той прегледа коленете и ръцете и — бяха ожулени и натъртени, но не кървяха.

— Може би просто съм го навехнала доста сериозно — предположи Франческа. — Не мисля, че наистина е счупен.

— Има да чакаме, докато дойде линейка — каза господинът. — Нека ви откарам до болницата.

Някъде отблизо се чу автомобилен клаксон. Пазачът беше докарал една кола възможно най-близо до пътеката.

— Може би ще мога да вървя — каза смело Франческа и се опита да се отправи.

— Не, нека ти помогнем — каза Марко.

Двамата я хванаха за лактите и бавно я вдигнаха на крака. Франческа изкриви лице от болка, когато се опита да стъпи на ударения си крак, но каза:

— Не, наистина не е счупен. Само е навехнат.

Тя настоя да върви. Двамата мъже ѝ помогнаха да стигне до колата.

Синьор Колета пое инициативата в свои ръце и ги нагласи на задната седалка, така че краката на Франческа да почиват вдигнати в скута на Марко, за да се избегне подуването, а гърбът ѝ да е облегнат на лявата задна врата. Когато настани пътниците си както трябва, той скочи зад волана и хвана скоростния лост. Колата изпъзля на заден ход от алеята между храстите и излезе на тесен павиран път. Скоро поеа надолу по хълма към Болоня.

Франческа си сложи тъмните очила, за да не и се виждат очите. Марко забеляза, че по лявото ѝ коляно има кръв. Той взе кърпичката от ръката ѝ и се зае да я попие.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Съжалявам, че ти провалих деня.

— Престани, моля ти се — усмихна се Марко.

Това всъщност беше най-хубавият му ден с Франческа досега. Падането някак си я беше направило по-достъпна и човечна. Заради него беше проявила искрени чувства, макар и против волята си. Освен това им позволяваше искрен физически контакт — едно човешко същество, което безвъзмездно се опитва да помогне на друго. Марко навлизаше в живота ѝ. Независимо какво щеше да стане оттук нататък, в болницата или у тях, Марко щеше да остане с нея още малко. Щеше

да има нужда от него в „Бърза помощ“, макар че със сигурност нямаше да го иска там.

Докато държеше краката ѝ и зяпаше през прозореца, Марко осъзна, че отчаяно е зажаднял за човешко отношение — каквото и да е, с когото и да е.

Имаше нужда от приятел, независимо какъв.

Когато стигнаха до подножието на хълма, Франческа се обърна към синьор Колета:

— Бих искала да се прибера в апартамента си.

Той я погледна в огледалото за обратно виждане и каза:

— Според мен трябва да ви прегледа лекар.

— Може би по-късно. Сега ще си почина малко и ще видя как ще се почувствам.

Вече беше взела решение, което не подлежеше на обсъждане.

Марко също имаше какво да я посъветва, но си замълча. Предпочиташе да разбере къде живее тя.

— Добре тогава — каза синьор Колета.

— Живея на Виа Минцони, близо до гарата.

Марко се усмихна на себе си, доста горд от факта, че знаеше тази улица. Можеше да си я представи на картата, в северния край на старата част — приятен квартал, но не от най-скъпите. Поне веднъж беше минавал оттам. Всъщност дори беше намерил едно кафене, което отваряше рано, точно на мястото, където Виа Минцони излизаше на Пиаца деи Мартири. Докато обикаляха покрай стария град по улиците, които все още не бяха задръстени от вечерния час пик, Марко четеше всички табели, запомняше всички кръстовища и през цялото време знаеше точно къде се намират.

Никой не каза нито дума повече. Марко държеше краката на Франческа, а нейните изискани, но поизносени ботуши цапаха вълнения му панталон. Точно в този момент изобщо не му пукаше за това. Когато завиха по Виа Минцони, тя се обади:

— Около две пресечки в тази посока, от дясната страна... Точно тук отпред. Можете да паркирате зад онова зелено беемве.

Двамата мъже внимателно я извадиха от колата и я сложиха да стъпи на тротоара, където тя за момент се освободи от ръцете им и се опита да върви сама. Глезенът ѝ веднага поддаде и те отново я подхванаха.

— На втория етаж — каза тя със стиснати зъби.

Имаше осем апартамента. Марко не пропусна да отбележи кой звънец натиска тя. На табелката пишеше „Джовани Феро“. Отговори женски глас.

— Франческа — каза тя и вратата на входа изщрака.

Влязоха в тъмно запуснато фойе. Отдясно ги чакаше асансьор с отворена врата. Тримата някак си се събраха в него.

— Наистина вече нищо ми няма — каза Франческа, като очевидно се опитваше да се отърве и от Марко, и от синьор Колета.

— Трябва да ти сложим лед — отвърна Марко.

Асансьорът много бавно пое нагоре. Стигнаха на втория етаж, той шумно спря, вратите се отвориха и двамата мъже измъкнаха Франческа навън, като продължаваха да я подкрепят за лактите. Апартаментът ѝ беше само на няколко крачки от асансьора и когато стигнаха до вратата, за синьор Колета наистина дойде крайт на пътешествието.

— Много съжалявам за всичко — каза той. — Ако имате някакви медицински разходи, нали ще ми се обадите?

— Не, няма нужда. Бяхте много мил, благодаря ви.

— И аз ви благодаря — каза Марко, без да се откъсва от Франческа.

Той натисна звънеца и изчака синьор Колета да се мушне в асансьора и да ги остави. Франческа се изправи и каза:

— Благодаря ти, Марко. Оттук и сама ще се оправя. Днес майка ми пази апартамента.

Той се надяваше да го покани вътре, но не беше в позиция за преговори. Участието му в този епизод от живота на Франческа беше приключило, но той и без това вече беше научил повече, отколкото се беше надявал. Марко се усмихна, пусна ръката ѝ и се канеше да се сбогува, когато отвътре силно изщрака ключалка. Франческа се обърна към вратата, но при това движение отново стъпи на ранения си крак. Глезенът ѝ пак поддаде, тя ахна и протегна ръце към Марко, за да не падне.

Вратата се отвори и в същия миг Франческа припадна.

* * *

Майка ѝ се казваше синьора Алтонели, беше на около седемдесет години, не говореше нито дума английски и през първите няколко напрегнати минути май остана с впечатлението, че Марко по някакъв начин е виновен за състоянието на дъщеря ѝ. Тромавият му италиански не свърши работа, особено в този объркан момент. Затова той занесе Франческа на канапето, вдигна краката ѝ и успя да се сети поне за една подходяща дума.

— Ghiaccio, ghiaccio.

„Лед.“ Жената неохотно отстъпи назад и изчезна в кухнята.

Когато майката се върна с влажна кърпа и малка найлонова торбичка с лед, Франческа вече се беше размърдала.

— Припадна — обясни ѝ Марко, застанал над нея.

Тя сграбчи ръката му и стреснато се огледа.

— Cho è? — попита подозрително майка ѝ.

„Кой е този?“

— Un amico.

„Приятел.“

Марко се зае да попива лицето ѝ с кърпата, а тя взе думата и разказа на майка си какво се е случило на най-бързия италиански, който Марко беше чувал през живота си. Двете сякаш водеха престрелка с картечници помежду си и Марко се замая, докато се опитваше да следи думите им и да хване нещо познато, затова просто се отказа. Синьора Алтонели изведнъж се усмихна и го потупа по рамото с голямо одобрение. Добро момче.

Когато изчезна, Франческа обясни:

— Отиде да направи кафе.

— Чудесно.

Марко беше придърпал една табуретка до канапето и седеше близо до Франческа.

— Трябва да му сложим лед — каза той.

— Да, трябва.

И двамата погледнаха към ботушите ѝ.

— Ще ги свалиш ли? — попита тя.

— Естествено.

Той разкопча десния ѝ ботуш и го свали толкова внимателно, сякаш и този крак беше навехнат. После се зае да свали левия, още по-

бавно. И от най-малкото движение я болеше, затова в един момент той спря и попита:

— Искаш ли сама?

— Не, моля те, продължавай.

Ципът стигаше почти точно до глезена. Заради подутината беше трудно да свали ботуша. След няколко дълги минути деликатно подръпване, през които пациентката му мълчаливо страдаше със стиснати зъби, Марко най-сетне успя.

Франческа беше обута с черни чорапи. Марко ги разгледа и обяви:

— Трябва да ги свалим.

— Да, трябва.

В този момент майка ѝ се върна и изстреля нещо на италиански. Франческа се обърна към Марко:

— Искаш ли да изчакаш в кухнята?

Кухнята беше малка, но безупречно подредена с модерни уреди от хром и стъкло, без да се губи нито един свободен сантиметър. На плота бълбукаше високотехнологична кафеварка. На стената над малката масичка за закуска висяха ярки абстрактни картини. Марко седна и се заслуша как двете бърборят едновременно.

Франческа и майка ѝ успяха да свалят чорапите без допълнителни контузии. Когато Марко се върна в дневната, синьора Алтонели нареждаше леда около левия глезен на дъщеря си.

— Тя казва, че не е счупен — съобщи му Франческа. — Дълги години е работила в болница.

— В Болоня ли живее?

— В Имола, на няколко километра.

Марко знаеше точно къде се намира Имола, поне от картата.

— Май вече трябва да си тръгвам — каза нерешително.

Не му се искаше да си ходи, но вече се чувстваше така, сякаш е навлязъл в забранена територия.

— Според мен имаш нужда от кафе — каза Франческа.

Майка ѝ изчезна обратно в кухнята.

— Неудобно ми е — каза Марко.

— Моля ти се, няма за какво. Това е най-малкото, което мога да направя, след като цял ден се занимаваш с мен.

Майката се върна с чаша вода и две хапчета. Франческа ги изпи и облегна глава на възглавниците. Двете размениха няколко кратки изречения, после тя се обърна към Марко:

— Направила е шоколадова торта. Искаш ли едно парче?

— Да, благодаря.

Майка ѝ отново изчезна — вече се беше успокоила и дори си тананикаше доволно, защото имаше за кого да се грижи и кого да нахрани. Марко отново седна на табуретката.

— Боли ли? — попита.

— Да, боли — отвърна Франческа и се усмихна. — Ако трябва да бъда честна, наистина боли.

Марко не можа да измисли какво да каже, затова се върна на по-безопасни теми.

— Стана толкова бързо — отбеляза той.

През следващите няколко минути двамата пак си преразказаха падането. После замълчаха. Франческа затвори очи и май задряма. Марко скръсти ръце на гърдите си и се загледа в една огромна, много странна картина, която заемаше почти цялата стена.

Жилищната сграда беше старинна, но Франческа и нейният съпруг се бяха опитали да я превземат отвътре, като се бяха борили с жара на истински модернисти. Дори мебелите бяха минималистични — ниски, източени форми от черна кожа и блестящи стоманени рамки. По стените висяха озадачаващи произведения на съвременното изкуство.

— Не бива да казваме на Луиджи за инцидента — прошепна Франческа.

— Защо не?

Тя се поколеба и реши да му каже истината:

— Защото ми плаща по двеста евро на седмица, за да ти преподавам, и от самото начало се оплаква от цената. Спорихме. Той заплаши, че ще намери друг учител. А, честно казано, аз имам нужда от тези пари. Все още имам само по една-две групи на седмица, защото сезонът не е започнал. Нещата ще се оживят след месец, когато ще започнат да идват туристите, но точно в момента не печеля много.

Твърдата като камък фасада отдавна се беше пропукала. Марко не можеше да повярва, че Франческа си позволява да изразява такава

уязвимост. Беше изплашена, а той на свой ред беше готов да рискува живота си, за да и помогне.

— Сигурна съм, че ако пропуснем няколко дни, Луиджи ще се откаже от мен — продължи Франческа.

— Ами няма как да не пропуснем няколко дни — каза Марко и хвърли поглед на леда към глезена ѝ.

— Не можем ли да си замълчим за цялата работа? След няколко дни отново ще мога да ходя, не мислиш ли?

— Можем да се опитаме, но Луиджи си има начини да разбира всичко. Следи ме много изкъсо. Утре ще му се обадя, че съм болен, а за вдругиден ще измислим нещо. Може би ще можем да учим тук.

— Не. Съпругът ми е тук.

Марко не можа да се сдържи да не погледне през рамо.

— Тук ли?

— Лежи в спалнята, защото е много болен.

— От какво...

— Рак. В последна фаза. Докато съм на работа, майка ми го гледа. Всеки следобед идва една сестра доброволка, за да му дава лекарствата.

— Съжалявам.

— И аз.

— Не се притеснявай за Луиджи. Ще му кажа, че съм толкова очарован от твоя начин на преподаване, че за нищо на света няма да приема друг учител.

— Но това ще бъде лъжа, нали?

— Е, донякъде.

Синьора Алтонели се върна в дневната с поднос, на който имаше торта и еспreso. Тя го остави на яркочервената масичка в средата на дневната и се зае да реже тортата. Франческа взе кафето, но не искаше да яде. Марко се зае с тортата си възможно най-бавно, като отпиваше от малката чашка с кафе на такива глътки, сякаш щеше да бъде последната в живота му. Когато синьора Алтонели настоя да му отреже още едно парче и да му налее още една чаша кафе, той неохотно прие.

Остана около един час. Едва в асансьора осъзна, че през цялото време Джовани Ферио не беше издал нито звук.

Най-голямата разузнавателна агенция на комунистически Китай, Министерството на държавната сигурност, използваше малки, отлично обучени групи, за да извършва политически убийства по целия свят — по същия начин като руснаците, израелците, англичаните и американците.

Една от разликите обаче се състоеше в това, че с годините китайците бяха започнали да разчитат на една от тези групи в много по-голяма степен, отколкото на останалите. Вместо да разпределят мръсната работа между много хора, както правеха в другите страни, от министерството винаги се обръщаха първо към един и същ млад човек, когото ЦРУ и Мосад също наблюдаваха с голямо възхищение от няколко години. Младежът се казваше Сами Тин и беше единственото дете на двама комунистически китайски дипломати, за които се говореше, че са се оженили и са произвели поколение по служебна поръчка на министерството. Ако беше възможно да се клонира съвършеният шпионин, той щеше да прилича на Сами Тин. Беше роден в Ню Йорк и отгледан в покрайнините на Вашингтон и беше обучаван от частни учители, които го бяха бомбардирани с чужди езици още от деня, в който беше спрял да носи пелени. Беше влязъл в държавния университет на щата Мериленд на шестнайсет години, беше завършил две различни специалности на двацет и една и беше продължил инженерното си образование в Хамбург. По някое време си беше избрал за хоби произвеждането на експлозиви. Бомбите се превърнаха в неговата страст — особено контролираните експлозии в необичайни опаковки като пощенски пликосе, картонени чашки, писалки и шарени кутии. Беше и отличен стрелец, разбира се, но огнестрелните оръжия му се струваха прекалено прости и го отегчаваха. Сами Тин просто си обичаше бомбите.

След Америка той се записа под фалшиво име да изучава химия в Токио, където овладя изкуството и науката да се убива с отрови. Още преди да навърши двацет и четири години, имаше десетина различни

имена, владееше също толкова на брой езици и постоянно прекосяваше граници с огромен брой различни паспорти и маскировки. Можеше да заблуди абсолютно всеки митничар навсякъде по света, че е японец, кореец или тайванец.

За да завърши образованието си, той изкара и една мъчителна година в съвместни тренировки с елитна китайска военна част. Там се научи да живее на лагер, да готви на открит огън, да прекосява буйни реки, да оцелява в океана и да живее в пустошта в продължение на цели седмици. Когато навърши двайсет и шест години, от министерството решиха, че е научил достатъчно. Време беше да започне да убива.

По информация на Лангли Тин беше започнал невероятно дългия си списък от успешни удари с убийството на трима китайски учени, които се бяха сблизили твърде много с руснаците. Тин ги елиминира по време на една вечеря в Москва. Докато телохранителите им ги чакаха отвън, единият умря с прерязано гърло до писоара в тоалетната. По-късно търсиха тялото му почти цял час и накрая го намериха натъпкано в доста малка кофа за боклук. Вторият допусна съдбоносната грешка да се притесни за първия. Той отиде до тоалетната, за да провери какво става, и се натъкна на Сами Тин, който го чакаше в засада, преоблечен като чистач. Намериха го с глава, натъпкана в тоалетната чиния, която се беше запушила. Третият умря едва няколко секунди по-късно, на масата за вечеря, където седеше сам и започваше сериозно да се притеснява за двамата си изчезнали колеги. Покрай него бързо беше минал някакъв мъж, облечен като сервитьор, и без да забавя крачка, беше забил отровна стреличка в тила му.

В сравнение със световния стандарт при поръчковите убийства това беше доста недоизпитано. Имаше прекалено много кръв и прекалено много свидетели. Бягството също беше трудна работа, но Сами Тин извади късмет и успя да се измъкне между готвачите през кухнята, без никой да му обърне внимание. Докато повикат телохранителите, той вече беше вън от ресторанта и спринтираше по улицката зад него. Потъна в тъмния град, хвана такси и след двайсет минути вече беше на територията на китайското посолство. На следващия ден пък отлетя за Пекин и мълчаливо се наслади на първия си професионален успех.

Световната разузнавателна общност беше разтърсена от дързостта на тази атака. Всички по-големи агенции се изправиха на нокти и се опитаха да разберат кой е този младеж. Стилът на убийството напълно противоречеше на подхода, който китайците обикновено използваха, за да елиминират враговете си. Бяха прочути с търпението си и дисциплината, с умението да изчакат колкото е необходимо, за да нанесат удара в най-подходящия момент. Понякога продължаваха преследването толкова дълго, че жертвите им се уморяваха и се отказваха да бягат. Друг път захвърляха всичките си внимателно разработени планове и измисляха нови, за да изчакат по-добра възможност да нанесат удара.

А когато няколко месеца по-късно същата история се повтори и в Берлин, сред шпионите се роди легендата за Сами Тин. Някакъв френски бизнесмен беше продал на конкуренцията фалшиви високотехнологични тайни, свързани с мобилен радар. Хвърлиха го от четиринайсетия етаж на хотела, в който беше отседнал, при това падна край басейна, където трупът му доста притесни останалите гости. Убийството отново беше прекалено очевидно.

В Лондон Сами Тин отнесе главата на някакъв човек посредством мобилния му телефон. В китайския квартал на Ню Йорк някакъв предател се лиши от лицето си, защото му гръмна цигарата. Съвсем скоро всички по-драматични убийства в подземния свят на шпионите вече се приписваха на Сами Тин. Легендата бързо набираше скорост. В неговата част имаше още четири-пет души, но той най-често работеше сам. В Сингапур беше изгубил един колега, когато жертвата им неочаквано се появи с приятели, въоръжени до зъби. Този рядък провал го научи, че е по-добре да работи чисто, да удря бързо и да не държи много хора на заплата.

Сами Тин постепенно узряваше в работата си и ударите му ставаха все по-малко драматични, по-тихи и по-незабележими. Вече беше на трийсет и три години и без съмнение беше най-страховитият оперативен агент в целия свят.

Затова ЦРУ не се поколеба да похарчи цяло състояние, за да узнае къде точно се намира в момента. Разбраха, че е в Пекин и си почива в луксозния си апартамент. Когато тръгна оттам, успяха да го проследят до Хонконг. Предупредиха и Интерпол в момента, в който

той се качи на директен полет до Лондон, където си смени паспорта и в последния момент хвана самолет на „Алиталия“ за Милано.

Интерпол не можеше да направи друго, освен да го наблюдава неотлъчно. Сами Тин често пътуваше с дипломатически имунитет. Той не беше престъпник; беше оперативен агент, дипломат, бизнесмен, преподавател — винаги такъв, какъвто трябваше да бъде.

На летище „Малпенса“ в Милано го чакаше кола, с която потъна в града. По сведения на ЦРУ бяха минали четири години и половина, откакто Сами Тин беше стъпвал за последен път в Италия.

Господин Илая наистина приличаше на заможен арабски бизнесмен, макар че костюмът му от дебела черна вълна беше почти черен, прекалено тъмен за Болоня, а райето на плата беше твърде дебело, за да го е правил италиански дизайнер. Освен това ризата му беше розова, с блестяща бяла яка, което не беше чак толкова лоша комбинация, но все пак си беше, как да се каже, розова. На всичко отгоре яката на ризата му беше затворена с тънка златна игла (но все пак по-дебела, отколкото позволяваше добрият вкус), която притискаше възела на вратовръзката му толкова високо, сякаш искаше да го удуши, а в двата края на иглата имаше и по един диамант. Изобщо господин Илая си падаше по диамантите — на всяка ръка носеше по един голям пръстен с диамант, златният му часовник „Ролекс“ също беше инкрустиран с многобройни по-малки диаманти, а на златните ръкавели на ризата му имаше и още няколко. Според Стефано обувките му бяха италиански, чисто нови и прекалено светли за този костюм.

Като цяло външният му вид просто не се връзваше. Но той полагаше максимални усилия, честно. Стефано разполагаше с предостатъчно време да анализира външния вид на своя клиент, докато двамата пътуваха в практически пълна тишина от летището, където господин Илая и неговият асистент бяха пристигнали с частен самолет, до центъра на Болоня. Бяха на задната седалка на един черен мерцедес, за който господин Илая беше настоял изрично, а шофьорът на колата седеше отпред с помощника на господин Илая, който очевидно не говореше нито един друг език, освен арабски. Английският на господин Илая беше сносен и излизаше на редки, но дълги изречения,

най-често следвани от допълнителни инструкции на арабски към помощника му, който, изглежда, смяташе за необходимо да си записва всяка дума, която каже неговият началник.

След като прекара в тяхната компания само десет минути, Стефано вече започна да се надява, че ще свършат доста преди обяд.

Първият апартамент, който им показва, беше близо до университета, където скоро щеше да дойде синът на господин Илая, за да следва медицина. Беше четиристаен, на втория етаж, без асансьор, тухлен, приятно мебелиран и доста луксозен за студент — по 1800 евро на месец без режийните, предплата за цяла година. Единствената реакция на господин Илая беше да се намръщи, сякаш разглезеният му син заслужаваше нещо далеч по-добро. Помощникът му също се намръщи. Двамата продължиха да се мръщят по целия път надолу по стълбите и към колата и не казаха нищо, докато шофьорът припряно ги караше към следващия апартамент за оглед.

Този беше на Виа Реморсела, на една пресечка западно от Виа Фондаца. Апартаментът беше малко по-голям от предишния, но кухнята му беше с размерите на килер, мебелите бяха скапани, гледката не струваше, беше на цели двайсет минути от университета, искаха му 2600 евро на месец и дори намирисваше. Двамата обаче спряха да се мръщят и очевидно го харесаха.

— Този става — каза господин Илая и Стефано въздъхна с облекчение.

Ако имаше късмет, нямаше да му се наложи да ги води на обяд. Освен това току-що беше спечелил съвсем прилична комисиона.

Тримата бързо се върнаха в офиса на фирмата за недвижими имоти, в която работеше Стефано, и подписаха документите с рекордна бързина. Господин Илая беше зает човек, който бързаше за делова среща в Рим, и ако не можеха да подпишат договора за наем веднага, на място, просто можеха да забравят за сделката!

След това черният мерцедес светкавично ги откара обратно на летището, където Стефано, изтощен и измъчен от цялата история, възможно най-бързо им благодари, сбогува се с тях и се отдалечи. Господин Илая и неговият асистент прекосиха пистата до частния реактивен самолет и изчезнаха вътре. Вратата се затвори.

Самолетът обаче не излетя. Щом влязоха, господин Илая и неговият помощник съблякоха костюмите си на бизнесмени и облякоха

удобни спортни дрехи. Там имаше още трима души, които също бяха от техния отряд. Те поседяха около един час и едва тогава излязоха от самолета, завлякоха солидното си количество багаж до ВИП терминала и се качиха в микробусите, които ги очакваха на паркинга.

Тъмносинята чанта „Силвио“ започваше да притеснява Луиджи. Марко никога не я оставяше в апартамента си. Никога не я изпускаше от поглед. Носеше я навсякъде, окачена на рамото му и плътно притисната под ръка, сякаш в нея имаше злато.

Какво толкова ценно можеше да притежава, че да го пази с такова внимание? Не носеше учебниците си никъде. Ако се налагаше да учат на закрито, двамата с Ермано оставаха в апартамента на Марко. Ако излизаха навън, заниманията им протичаха под формата на разговор, така че не му трябваша учебници.

В офиса в Милано Уитакър също беше започнал да се притеснява, особено след като бяха забелязал Марко в някакъв интернет клуб недалеч от университета. Той изпрати в Болоня агент на име Крейтър, който трябваше да помогне на Зелман и Луиджи да държат под око Марко и неприятната му чанта. След като бяха затегнали примката и фойерверките трябваше да започнат всеки момент, Уитакър поиска от Лангли допълнителни оперативни агенти.

Но в Лангли цареше хаос. Напускането на Теди, макар че със сигурност не беше неочаквано, все пак беше обърнало цялото управление с главата надолу. Сътресението от уволняването на Лука също продължаваше да клати стените. Президентът заплашваше ЦРУ с пълна кадрова проверка и заместник-директорите и началниците на по-високо ниво прекарваха много повече време да си пазят задниците, отколкото да следят как текат поверените им операции.

Именно Крейтър получи по радиото съобщение от Луиджи, че Марко се разхожда към Пиаца Маджоре и сигурно търси къде да изпие следобедното си кафе. Крейтър го забеляза, докато с широки крачки прекосяваше площада, стиснал тъмносинята си чанта под мишница, почти неразличим от местните. След като беше научил наизуст доста дебелото досие на Джоуел Бакман, беше приятно най-сетне да го види на живо. Горкият човек, ако знаеше какво му се готви...

Но Марко все още не беше жаден — поне засега. Той подмина кафенетата и магазините, после изведнъж се огледа крадешком и хлътна в „Алберго Нетуно“ — малък бутиков хотел с петдесет стаи, който се намираше почти на самия площад. Крейтър се свърза по радиото със Зелман и Луиджи; Луиджи подчертано се изненада от това съобщение, защото Марко нямаше абсолютно никакъв повод да влиза в хотел. Крейтър изчака пет минути и се вмъкна в малкото фойе, като попиваше всичко наоколо. Вдясно се виждаше чакалнята, където имаше няколко фотьойла и дълга масичка за кафе, по която бяха пръснати туристически списания. Вляво имаше неголямо помещение с телефон, вратата на което беше отворена и през нея се виждаше още една стая. В нея пък седеше Марко — сам, надвесен над една масичка под телефонния апарат, монтиран на стената. Синята му чанта беше отворена. Беше твърде зает, за да забележи Крейтър.

— Мога ли да ви помогна, господине? — попита служителят на рецепцията.

— Да, благодаря, исках да ви попитам дали имате свободни стаи — отвърна Крейтър на италиански.

— За кога?

— За довечера.

— Съжалявам, нямаме свободни места.

Крейтър взе една рекламна брошура от рецепцията.

— Тук винаги е пълно — усмихна се той. — Това място май е доста популярно.

— Да, така е. Може би друг път?

— Случайно да имате достъп до интернет?

— Разбира се.

— Безжичен?

— Да. Ние сме първият хотел в града, който предлага тази услуга.

Крейтър отстъпи крачка назад.

— Благодаря ви. Ще опитам друг път.

— Заповядайте.

Крейтър отново мина покрай телефонната зала, докато излизаше. Марко все така не беше вдигнал поглед.

Марко набираше съобщението с палците на двете си ръце, като се надяваше човекът от рецепцията да не го изгони, преди да е свършил. „Нетуно“ наистина рекламираше безжичния си интернет, но само за гости на хотела. В кафенетата, библиотеките и в една от книжарниците тази услуга беше безплатна, но не и в хотелите.

Съобщението му гласеше следното:

Дядо Коледа, преди работех с един банкер в Цюрих. Казва се Микел Ван Тийсен и работи в Райнланд Банк на Банхофщрасе, в центъра на града. Виж дали можеш да разбереш още ли работи там. Ако не, кой работи на негово място? Не оставяй следи! Марко

После натисна „Изпращане“ и за пореден път се помоли да не е объркал нещо. Изключи смарт телефона и го прибра в чантата си. На излизане кимна на човека на рецепцията, но той говореше по телефона.

Марко излезе от хотела две минути след Крейтър. В този момент вече го наблюдаваха от три различни места и го проследиха, когато с лекота се смеси със следобедната тълпа от хора, излизащи от работа. Зелман се върна обратно, влезе в хотел „Нетуно“, отиде до втората телефонна зала отляво и седна на мястото, където беше седял Марко преди по-малко от двацет минути. Човекът на рецепцията, който вече започваше да се чуди какво става, се престори на зает.

Час по-късно агентите се срещнаха в един бар и отново преговориха действията на Марко. Заключението беше очевидно, макар и трудно за преглъщане — след като Марко не беше използвал телефона, оставаше единствено възможността да е влязъл гратис в безжичния интернет на хотела. Нямаше никаква друга причина да влезе във фоайето, да седне в телефонната зала за по-малко от десет минути и изведнъж да си тръгне. Но как го беше направил? Нямаше нито лаптоп, нито друг телефон, освен онзи, който му беше дал Луиджи — стар модел, който работеше само в очертанията на града и по никакъв начин не можеше да бъде свързан с интернет. Откъде се беше сдобил с такава високотехнологична играчка? Нали нямаше пари?

Може би кражба?

Те обсъдиха различните възможни обяснения. Зелман си тръгна, за да пусне имейл на Уитакър и да му съобщи тревожната новина. Крейтър беше изпратен да потърси по витрините на магазините синя чанта „Силвио“ като тази, която носеше Марко.

Луиджи остана, за да обмисли вечерята.

Мислите му бяха прекъснати от телефонно обаждане — от самия Марко. Бил в апартамента си и не се чувствал съвсем добре — цял следобед се мъчел с нервен стомах. Беше отменил урока си с Франческа, а сега го помоли да отменят и вечерята.

Когато телефонът на Дан Сандбърг звънеше преди шест сутринта, новините никога не бяха добри. Той беше нощна птица, работеше по тъмно и често спеше до толкова късно, че закусваше и обядваше наведнъж. Всички хора, които го познаваха, знаеха много добре, че няма никакъв смисъл да му звънят рано сутринта.

Беше един колега от вестника.

— Изпревариха те, приятел — съобщи мрачно той.

— Какво? — каза рязко Сандбърг.

— „Таймс“. Току-що ти натриха носа.

— С какво?

— С Бакман.

— Как така?

— Виж сам.

Сандбърг изтича в дневната на разхвърляния си апартамент и нападна домашния си компютър. Намери статията в сайта на „Ню Йорк Таймс“, подписана от Хийт Фрик — един от най-омразните му конкуренти. Беше на първа страница и заглавието гласеше „ФБР издирва Джоуел Бакман за скандала с платените помилвания“.

Цитирайки цяла армия от източници, пожелали да останат анонимни, Фрик съобщаваше, че разследването на ФБР по скандала с платените помилвания се е ожесточило и вече включва съвсем определени лица, помилвани от бившия президент Артър Морган. Граф Монго беше описан като „свързан с разследването“ — често използван евфемизъм, когато властите искат да натопят някого, но не могат да му отправят официално обвинение. Монго обаче беше приет в болница и се говореше, че дните му са преброени.

Затова разследването се съсредоточаваше върху Джоуел Бакман, чието помилване в последния момент беше „шокирало и разгневило“ доста хора, както се твърдеше в самоцелния анализ на Фрик. Мистериозното изчезване на Бакман наляло допълнително масло в огъня на слуховете, че си е купил помилването и се е покрил, за да не

му се наложи да отговаря на очевидни въпроси. Фрик услужливо напомняше на читателите, че някои стари слухове продължават да са в обръщение и различни неназовани, но предполагаемо надеждни източници намекваха, че теорията за Бакман и неговото скрито богатство не е официално отречена.

— Боклук! — изръмжа Сандбърг, докато се взираше в екрана.

Той знаеше фактите по-добре от всички. Тези глупости не можеха да бъдат потвърдени. Бакман не беше плащал за никакво помилване.

Но никой, който беше дори бегло свързан с бившия президент, не беше коментирал случая. Засега разследването на ФБР не беше официално, въпреки че тежката федерална артилерия беше винаги готова за употреба. Един амбициозен прокурор вече надигаше глас, нетърпелив да започне официално разследване. Все още не разполагаше със съдебни заседатели, но целият му екип очакваше зелена светлина от Министерството на правосъдието, за да започне да рови.

Статията на Фрик завършваше с два абзаца за самия Бакман — съкратена версия на биографията му, която вече беше излизала във вестника.

— Празни приказки, нищо повече! — избухна Сандбърг и изключи компютъра.

Президентът също прочете статията, но реагира по съвсем друг начин. Той просто си записа някои неща и ги запази за седем и половина сутринта, когато временно изпълняващата длъжността директор на ЦРУ Сюзан Пен пристигна за обичайния си сутрешен доклад. По традиция още от създаването на Управлението СДП — сутрешният доклад за президента — се представяше лично от директора на ЦРУ винаги в Овалния кабинет и обикновено като първата делова задача за деня. Но това правило беше променено от Теди Мейнард и неговото окаяно здравословно състояние, така че през последните десет години винаги беше докладвал някой друг. Сега добрите стари традиции се възраждаха.

Точно в седем сутринта на бюрото на президента пристигаше предварително обобщение на основните събития от разузнаването в

размер на осем до десет страници. След първите два месеца от мандата си президентът беше развил навика да го чете от първата до последната дума. Беше завладяващо четиво. Предшественникът му веднъж се беше похвалил, че не чете почти нищо — нито книги, нито вестници, нито списания. И със сигурност никакви юридически документи, договори или доклади. Често се случваше да не успее да прочете дори собствените си речи. Но нещата се бяха променили.

Всяка сутрин Сюзан Пен пристигаше в Белия дом точно в 7:15 с бронирана кола, която я вземаше от дома ѝ в Джорджтаун. По пътя тя също четеше дневния доклад, подготвян от ЦРУ. Тази сутрин на четвърта страница имаше съобщение за Джоуел Бакман. Беше привлякъл вниманието на някои много опасни хора, един от които може би беше Сами Тин.

Президентът я посрещна топло; на масичката до канапето вече беше сервирано кафе. Както обикновено бяха сами и веднага се заеха за работа.

— Чете ли „Ню Йорк Таймс“ тази сутрин? — попита я той.

— Да.

— Каква е вероятността Бакман наистина да си е купил помилването?

— Много малка. Както и по-рано ви обясних, той нямаше никаква представа, че го очаква помилване. Нямаше никакво време, за да уреди каквото и да било. Освен това сме почти сигурни, че не разполага с толкова пари.

— Тогава защо са го помилвали?

Верността, която Сюзан Пен изпитваше към Теди Мейнард, бързо оставаше в историята. Теди вече го нямаше и сигурно скоро щеше да умре, но самата нея, на четирийсет и четири години, я очакваше кариера. Може би дълга кариера. Двамата с президента работеха добре заедно. Той, изглежда, не бързаше да назначи новия директор на ЦРУ.

— Честно казано, Теди искаше да го убият — отвърна Сюзан.

— Защо? Какво си спомняш за мотивите на Мейнард да желае смъртта на Бакман?

— Това е прекалено дълга...

— Не, не е.

— Не знаем всички факти.

— Знаете достатъчно. Кажете ми какво знаете.

Тя подхвърли своя екземпляр от сутрешния доклад на канапето и дълбоко си пое дъх, преди да започне.

— Бакман и Джейси Хъбард бяха навлезли в прекалено дълбоки води. Разполагаха с една компютърна програма, „Джем“, която клиентите им доста глупаво бяха донесли в Щатите, в тяхната фирма, и се опитваха да я продадат срещу цяло състояние.

— Клиентите им са онези млади пакистанци, нали така?

— Да, и вече са мъртви до един.

— Знаете ли кой ги е убил?

— Не.

— Знаете ли кой е убил Джейси Хъбард?

— Не.

Президентът взе кафето си, изправи се и отиде до бюрото. Седна на ръба му и я изгледа мрачно.

— Не мога да повярвам, че не знаем такива неща.

— Честно казано, и аз не мога да повярвам. И не че не сме опитвали. Това е още една причина Теди да вложи толкова усилия за помилването на Бакман. Естествено, че искаше смъртта му в най-общ смисъл — двамата отдавна не се обичат и Теди винаги е смятал, че Бакман е предател. Но освен това той имаше силното подозрение, че смъртта му ще ни подсказва нещо.

— Какво?

— Зависи кой ще го убие. Ако са руснаците, значи наистина можем да повярваме, че сателитната система е тяхна. Същото важи и за китайците. Ако го убият израелците, има голяма вероятност Бакман и Хъбард да са се опитали да продадат програмата на Саудитска Арабия. Ако го очистят арабите, тогава Бакман най-вероятно ги е прецакал. А ние сме почти сигурни, че арабите са сключили сделка.

— И Бакман ги е излъгал?

— Може би не. Според нас смъртта на Хъбард е променила цялата ситуация. Бакман си е стегнал багажа и се е скрил в затвора. Всички сделки са отишли на кино.

Президентът се върна до масата и си наля нова чаша кафе. После седна срещу Сюзан Пен и поклати глава.

— Наистина ли очакваш да повярвам, че трима млади пакистански хакери са успели да проникнат в сателитна система, която

е толкова усъвършенствана, че ние дори не знаем за нея?

— Да. Те са били блестящи програмисти, но освен това са извадили голям късмет. На всичко отгоре не просто са проникнали в системата, а са написали изумителен софтуер, за да я контролират.

— Програмата, която наричате „Джем“?

— Те сами са я нарекли така.

— Някой някога виждал ли е тази програма?

— Само арабите. Ала от това заключаваме, че програмата не само съществува, но вероятно дори работи точно така, както я рекламират.

— А къде се намира в момента?

— Никой не знае... освен може би самият Бакман.

Настъпи дълга пауза, през която президентът отпиваше от изстиналото си кафе. След това той се наведе напред, облегна лакти на коленете си и попита:

— Какво трябва да направим, Сюзан? В интерес на САЩ?

— Трябва да продължим с плана на Теди — отвърна тя, без да се колебае. — Бакман ще бъде елиминиран. Никой не е виждал програмата от шест години, така че вероятно тя също е изчезнала. Сателитната система ще си остане горе, но хората, които са я качили в космоса, вече не могат да я използват.

Президентът отново замълча и отпи от кафето си. После поклати глава и каза:

— Така да бъде.

Нийл Бакман не четеше „Ню Йорк Таймс“, но всяка сутрин пускаше по едно бързо търсене в интернет за новини, свързани с името на баща му. Когато намери статията на Фрик, той я прикани към едно съобщение и я пусна със сутрешната електронна поща от „Джерис Джава“.

На бюрото си в кантората отново прочете статията и се замисли за старите слухове за богатството, което брокерът заровил някъде, докато компанията му се сричала. Не беше задавал този въпрос на баща си от упор, защото знаеше, че никога няма да получи искрен и директен отговор. През годините обаче беше приел всеобщото

убеждение, че Джоуел Бакман е също толкова беден, колкото и повечето осъдени престъпници.

Тогава защо го измъчваше подозрението, че схемата с платеното помилване може да се окаже истинска? Защото ако някой, заровен толкова дълбоко във федерален затвор, изобщо беше в състояние да организира подобно чудо, това щеше да е именно баща му. Но как беше стигнал до Болоня в Италия? И защо? И кой го преследваше?

Въпросите се трупаха, а отговорите им бяха по-неясни отвсякога.

Докато отпиваше от двойната си мока и зяпаше заключената врата на кабинета си, Нийл за пореден път си зададе и най-важния въпрос от всички: как да откриеш един определен швейцарски банкер, без да използваш нито телефони, нито факс, нито обикновена или електронна поща?

Щеше да го измисли. Трябваше му само малко време.

Ефраим прочете статията в „Ню Йорк Таймс“, докато пътуваше с влака от Флоренция към Болоня. Бяха му се обадили от Тел Авив, за да му кажат за нея, и той я намери в интернет. На четири седалки зад него седеше Амос и четеше същата статия на лаптопа си.

Рафи и Шаул щяха да пристигнат рано на следващата сутрин — Рафи с полет от Милано, а Шаул с влака от Рим. Четиримата членове на кидон, които говореха италиански, вече бяха пристигнали в Болоня и бързо устройваха двата служебни апартамента, които щяха да им бъдат нужни за изпълнението на плана.

Според предварителния план трябваше да хванат Бакман под тъмните колони на Виа Фондаца или някоя друга подходяща пресечка, за предпочитане много рано сутринта или вечер, след като се стъмни. Щяха да го упоят, да го качат във вана, да го откарат в някой от апартаментите и да изчакаят действието на наркотиците да отmine. След това щяха да го разпитат, да го отровят и да откарат трупа му на два часа път на север, до езерото Гарда, където щяха да нахранят рибите с него.

Планът беше твърде груб и пълен с недостатъци, но въпреки това им бяха дали зелена светлина за изпълнение. Нямаше връщане назад. Сега, когато Бакман беше привлякъл толкова много внимание, трябваше да ударят бързо.

Задачата им ставаше още по-спешна и от сериозните подозрения на Мосад, че Сами Тин или вече е пристигнал в Болоня, или пътува натам.

* * *

Най-близкият ресторант до апартамента ѝ беше една чудесна стара тратория на име „При Нино“. Тя отдавна ходеше там и от много години познаваше двамата синове на стария Нино. Обясни им за състоянието си и когато пристигна, и двамата вече я очакваха и на практика я пренесоха вътре. След това ѝ взеха бастуна, чантата и палтото и бавно я отведоха до любимата им маса, която бяха приближили до камината. Там ѝ наляха кафе и вода и предложиха да ѝ донесат всичко друго, което поиска. Беше следобед и навалицата от обяд вече се беше изнесла. Франческа и нейният ученик щяха да бъдат сами в целия ресторант.

Марко пристигна няколко минути след нея и двамата братя го поздравиха толкова топло, все едно и той беше част от семейството.

— *La professoressa la sta aspettando* — обяви единият от тях.

„Преподавателката чака.“

Падането на чакълената пътека зад „Сан Лука“ и навехнатият глезен я бяха преобразили. Леденото безразличие беше изчезнало. Както и тъгата, поне засега. Когато го видя, Франческа се усмихна и дори се протегна, стисна ръката му и го дръпна към себе си, за да си разменят въздушни целувки по двете бузи — местен обичай, който Марко наблюдаваше от два месеца, но в който все още не беше участвал лично. В крайна сметка тя беше първата жена, с която се беше запознал в Италия. Братята се завъртяха около него, взеха му палтото и му предложиха кафе, любопитни да видят как изглежда един урок по италиански.

— Как ти е кракът? — попита Марко на английски, без да се замисли.

Франческа сложи показалец на устните си, поклати глава и каза:

— *Non inglese, Marco. Solamente Italiano.*

Той се намръщи.

— Точно от това се опасявах.

Кракът много я болял. Държала го в лед, докато четяла или гледала телевизия, и отокът спаднал. Много бавно отишла до ресторанта, но било важно да не се обездвижва. По настояване на майка си използвала бастун. Намирала го в еднаква степен полезен и унизителен.

Донесоха им още кафе и вода и едва когато братята се увериха лично, че всичко с любимата им Франческа и нейния канадски ученик е абсолютно идеално, неохотно се оттеглиха към предната част на ресторанта.

— Как е майка ти? — попита Марко на италиански.

Много добре, но много уморена. Вече гледала Джовани от цял месец и това започнало да ѝ се отразява.

„Така значи — помисли си Марко. — Вече можем да говорим и за Джовани.“

— И как е той?

— Рак на мозъка, който не подлежи на операция — отвърна Франческа.

Трябваше да го повтори няколко пъти, докато Марко разбере какво точно има предвид. Страдал от това състояние вече почти цяла година и си отивал. Бил в безсъзнание. Много жалко.

А какво е работил преди това?

От много години преподавал история на средновековието в университета. Там се запознали — тя му била студентка. По това време той бил женен за една жена, която изобщо не обичал. Имали двама синове. Франческа и нейният преподавател се влюбили един в друг и започнали тайна връзка, която продължила почти десет години, докато той най-сетне се развел с жена си и се оженил за нея.

Деца?

— Не — отвърна тъжно тя. Джовани вече имал две и не искал повече. Тя съжалявала за много, много неща.

Беше ясно, че бракът им не е бил особено щастлив. „Чакай да стигнем до моите“, помисли си Марко.

Това стана по-скоро, отколкото очакваше.

— Разкажи ми всичко за себе си — каза Франческа. — Говори бавно. Искам да спазваш произношението възможно най-точно.

— Аз съм просто един канадски бизнесмен — започна Марко на италиански.

— Не, честно. Как е истинското ти име?

— Не.

— Кажи ми!

— Сега е Марко. Историята е дълга, Франческа, и не мога да говоря за нея.

— Добре тогава, имаш ли деца?

Добре тогава. Той дълго време и разказва за трите си деца — как се казват, на колко години са, какво работят, къде живеят, за кого са женени, имат ли деца. За да върви разказът по-лесно, доизмисли някои подробности и дори постигна едно малко чудо, като изкара семейството си почти нормално. Франческа го слушаше напрегнато, готова веднага да се хвърли в атака срещу всяка неправилно произнесена дума или погрешно спретнат глагол. Едно от момчетата на Нино им донесе шоколадови бонбони и се забави достатъчно, за да обяви с широка усмивка:

— *Parla molto bene, signore.*

„Говорите много добре, господине.“

След около час Франческа започна да се върти на мястото си и Марко разбра, че не се чувства добре. Най-сетне я убеди да си тръгне и с голямо удоволствие я изпрати по Виа Минцони, докато тя здраво стискаше левия му лакът с дясната си ръка и използваше бастуна си с лявата. Вървяха възможно най-бавно. Тя се страхуваше да се върне в апартамента си, да заеме поста си край смъртния одър, да продължи бдението. Той искаше да вървят още цели километри, за да не се откъсва от докосването ѝ, от ръката на друго човешко същество, което имаше нужда от него.

Когато стигнаха до нейния апартамент, двамата отново си размениха въздушни целувки и се разбраха да се срещнат при Нино по същото време утре, на същата маса.

Джейси Хъбард беше живял във Вашингтон почти двайсет и пет години; четвърт век сериозно лудееене с невероятно дълга поредица от жени за еднократна употреба. Последната се казваше Мей Сун и беше красавица, висока почти метър и деветдесет, със свършени черти, убийствено черни очи и нисък дрезгав глас, с който без никакъв проблем изкара Джейси от един бар и го вкара в една кола. След един

час груб секс тя го предаде на Сами Тин, а той на свой ред го довърши и го остави на гроба на брат му.

Когато едно убийство трябваше да се подготви със секс, Сами предпочиташе да използва услугите на Мей Сун. Самата тя също беше отличен агент на министерството, но краката и лицето ѝ добавяха още едно измерение към смъртната опасност, която се криеше в тялото ѝ и се беше проявила поне в три отделни случая. Сами я привика в Болоня — не за да изкуши някого, а за да се държи за ръчичка с друг агент и двамата да се преструват на щастливо женени туристи. Изкушението обаче винаги си оставаше възможен вариант. Особено с Бакман. Горкият човек беше изкарал последните шест години в затвора далеч от всякакви жени.

Мей забеляза Марко, докато вървеше сред тълпата по Страда Маджоре към Виа Фондаца. С изумителна гъвкавост тя едновременно ускори крачка, извади мобилния си телефон и го настигна, без да променя изражението си на отегчена туристка, която разглежда витрините.

Но след това той изчезна. Изведнъж зави наляво по една тясна уличка на име Виа Бегато, после пое на север, в обратна посока на Виа Фондаца. Когато Мей стигна до завоя, Марко вече не се виждаше никакъв.

Пролетта най-сетне идваше в Болоня. Бяха паднали и последните снежинки. Предишния ден температурата беше достигнала 10 градуса по Целзий и когато Марко излезе призори, дори си помисли да смени зимното яке с някое от саката. Той направи няколко крачки под тъмната колонада, за да може тялото му да усети температурата, и реши, че все пак е достатъчно хладно, за да си остане с якето. Щеше да се върне след няколко часа и да се преоблече, ако имаше нужда. Марко пъкна ръцете си дълбоко в джобовете и пое на сутрешната си разходка.

Не можеше да спре да мисли за статията в „Таймс“. Видът на името му на първа страница предизвика болезнени спомени и този факт сам по себе си беше тревожен. Но обвинението в подкупване на президента беше юридическа покана за дуел и в предишния си живот той щеше да започне днешния работен ден, като собственооръчно разпрати съдебни искове до всички замесени. Когато приключеше с делата срещу вестника, „Таймс“ вече щеше да бъде негова собственост.

Но това, заради което не можа да заспи, бяха въпросите. Какво щеше да се промени в сегашния му живот заради неочакваното внимание? Дали Луиджи нямаше да го грабне и отново да побягнат нанякъде?

И още по-важният въпрос: дали днес не се намираше в по-голяма опасност от вчера?

Засега много добре се справяше с оцеляването, скрит в един чудесен град, където никой не знаеше истинското му име. Никой не го познаваше по лице. Никой не се интересуваеше от него. Гражданите на Болоня си гледаха работата и не пречеха на останалите да правят същото.

Дори той самият не можеше да се познае. Всяка сутрин, когато приключваше с бръсненето и си слагаше очилата и шофьорския си каскет от кафяво кадифе, той заставаеше пред огледалото и си казваше „Здравей, Марко“. Тежката челюст, торбичките под очите и по-гъстата и въздълга коса бяха изчезнали отдавна. С тях си беше отишла и

самодоволната арогантна усмивка. Сега приличаше на обикновен минувач.

Живееше ден за ден и дните постепенно се трупаха зад гърба му. Никой, който беше чел статията в „Таймс“, не можеше да знае нито къде е Марко, нито с какво се занимава.

И ето че се размина с един мъж в черен костюм и в същия миг осъзна, че е в опасност. Костюмът не се връзваше с обстановката. Беше чуждестранен, купен направо от закачалката в евтин магазин за конфекция, и той беше виждал такива костюми всеки ден в предишния си живот. Бялата риза също беше от най-скучните служебни ризи, каквито беше гледал трийсет години във Вашингтон. Веднъж дори беше обмислял варианта да пусне служебно нареждане, че забранява в кантората му да се носят сини ризи с бели яки, но Карл Прат го беше разубедил.

Все още беше толкова тъмно, че не можеше да види в какъв цвят е яката на тази риза.

Такъв костюм просто нямаше място под колонадите на Виа Фондаца призори или пък когато и да било. Марко направи още няколко крачки, надзърна през рамо и откри, че мъжът го следи. Беше бял, на трийсет години, здрав и атлетичен и очевидно щеше да победи както в надбягване, така и в ръкопашна схватка. Ето защо Марко избра друга тактика. Той изведнъж спря, обърна се и попита:

— Какво искате от мен?

— Ела тук, Бакман — обади се някой друг отстрани.

Той замръзна на място, когато чу името си. За секунда коленете му омекнаха, а раменете му увиснаха и си каза, че не, не сънува. За миг пред очите му пробягаха всички ужасни неща, които можеше да му донесе фамилията Бакман. Стана му тъжно, че толкова го е страх от собственото му име.

Оказаха се двама. Човекът, който беше проговорил, ги доближи от другата страна на Виа Фондаца. Общо взето, костюмът му беше същият, но ризата му беше малко по-дръзка — чисто бяла, без копчета на яката. Беше и по-възрастен, по-нисък и доста по-слаб. Крачун и Малчо. Дебелия и Тънкия.

— Какво искате от мен? — повтори Марко.

Те бавно протегнаха ръце към джобовете си.

— Ние сме от ФБР — съобщи по-якият.

Говореше с американски акцент, вероятно от Средния запад.

— Да бе, естествено — каза Марко.

Двамата изпълниха ритуала с показването на служебните си значки, но под колоните беше толкова тъмно, че Марко не успя да прочете нищо. Мътната светлина, която се процеждаше над вратата на един апартамент наблизко, също не му помогна особено.

— Нищо не видях — каза той.

— Нека се поразходим — предложи по-слабият.

Беше ирландец, от Бостън. „Поразходим“ прозвуча като „пораз’одим“.

— Да не сте се изгубили? — попита Марко.

Никъде не му се ходеше с тях, а и в момента не беше сигурен дали изобщо ще може да помръдне.

— Не, знаем точно къде се намираме.

— Съмнявам се. Имате ли съдебна заповед за задържане?

— Не ни трябва.

По-якият направи грешката да докосне левия лакът на Марко, сякаш искаше да му помогне да тръгне натам, накъдето искаха. Марко рязко се дръпна.

— Не ме пипай! Изчезвайте, момчета! Не можете да ме арестувате тук! Можем само да си говорим!

— Добре, да отидем някъде и да си поговорим — съгласи се по-слабият.

— Не съм длъжен да говоря с вас.

— Тук наблизко има кафене — обади се по-якият.

— Супер, идете да пиете по едно кафе. Вземете си и тортичка. Но ме оставете на мира.

Дебелия и Тънкия се спогледаха, а после се озърнаха, сякаш не бяха сигурни какво да правят оттук нататък и какъв точно беше резервният план.

Марко не помръдна; не че се чувстваше чак в такава безопасност там, където беше застанал, но ясно можеше да си представи тъмната служебна кола, която ги чака зад ъгъла.

„И къде е Луиджи точно в този момент, по дяволите? — запита се той. — Дали и това не е част от неговата конспирация?“

Бяха го открили, бяха свалили маската му и го бяха нарекли с истинското му име на Виа Фондаца. Това със сигурност означаваше

ново преместване и нов служебен апартамент.

По-слабият агент реши да поеме контрол върху срещата.

— Добре тогава, ще поговорим на място. У дома има доста хора, които искат да те видят.

— Може би точно затова съм тук.

— Разследваме помилването, което си си купил.

— Значи си губите времето, както и парите на данъкоплатците, което всъщност не би трябвало да изненадва никого.

— Имаме някои въпроси относно банковия превод.

— Ама че тъпо разследване — прекъсна го Марко, като сякаш плюеше думите една след друга към по-слабия агент.

За пръв път от трийсет години насам отново се чувстваше като могъщия брокер, който поставяше на мястото му някакъв високомерен бюрократ или слабоумен конгресмен. Продължи със същия тон:

— ФБР прахосва парите на хората, за да изпрати двама клоуни като вас чак в Болоня, където да ме спрат на тротоара, за да ми задават толкова тъпи въпроси, че и най-големият глупак не би тръгнал да им отговаря. Вие сте адски тъпи, знаете ли? Вървете си вкъщи и предайте на началника си, че и той е голям тъпак. Можете да му кажете и че си губи както времето, така и парите на хората, щом си мисли, че съм си платил помилването.

— Значи отричаш...

— Нищо не отричам. Нищо не признавам. Нищо не казвам, освен че в този случай ФБР направо надмина себе си. Скочили сте в най-дълбокото, а не можете да плувате.

Вкъщи щяха да го поступат, да го блъснат в стената, да го напсуват и да отнесат няколко псувни на свой ред. Но на чужда територия просто не знаеха как да се държат. Заповедите им гласяха да го открият и да проверят дали наистина живее там, където твърдяха от ЦРУ. И ако наистина беше така, трябваше да го поразтърсят, да го стреснат и да го сварят неподготвен с няколко въпроса за банкови преводи и офшорни компании.

Бяха планирали и репетирали всичко. Но синьор Лацери, който се чувстваше в свои води под колонадите на Виа Фондаца, разбиваше планове им на пух и прах.

— Няма да си тръгнем от Болоня, докато не си поговорим — обади се по-якият.

— Моите поздравления. Очаква ви дълга ваканция.
— Имаме заповеди, мистър Бакман.
— Аз също.
— Само няколко въпроса, моля — каза по-слабият.
— Говорете с адвоката ми — заяви Марко и тръгна обратно към апартамента си.
— Кой е той?
— Карл Прат.

Двамата не помръднаха, не тръгнаха след него и Марко ускори крачка. Прекоси улицата и хвърли поглед към вратата на апартамента си, но не спря. Ако бяха възнамерявали да го проследят, закъсняха. Когато изскочи на Виа дел Пиомбо, вече можеха да бъдат сигурни, че никога няма да го открият. Сега това бяха неговите улици, неговите пресечки, неговите тъмни входове на магазини, които нямаше да отворят още поне три часа.

Бяха го открили на Виа Фондаца само защото знаеха точния му адрес.

В югозападния край на старата част на Болоня, недалеч от Порто Сан Стефано, Марко хвана един автобус и се вози в него половин час, докато автобусът не спря в северния край на квартала, до гарата. Там хвана друг и се върна до центъра на града. Автобусите започнаха да се пълнят, защото по-ранобудните хора вече отиваха на работа. Марко отново прекоси града с трети този път до Порта Сарагоца, откъдето започна 3.6-километровото изкачване до „Сан Лука“. На арка номер четиристотин спря да си поеме дъх и надникна между колоните, за да провери дали някой не го следи. Както и очакваше, нямаше никой.

Марко забави крачка и се изкачи до църквата за петдесет и пет минути. Заобиколи „Сантуарио ди Сан Лука“, излезе на тясната пътека отзад, до мястото, където беше паднала Франческа, и най-сетне седна на пейката, където тя го беше чакала онзи ден. Оттук изгледът към Болоня в ранното утро беше великолепен. Марко съблече якето си, за да се разхлади. Слънцето беше изгряло, въздухът беше свеж и ясен както никога в живота му и известно време той просто поседя там, съвсем сам, като гледаше как градът се събужда за живот.

Наслаждаваше се на самотата си и усещането за сигурност. Защо да не се изкачва дотук всяка сутрин и да седи високо над Болоня, без да прави нищо друго, освен да гледа града и може би да чете сутрешния вестник? Или пък да се обади по телефона на някой приятел, за да си побъбрят?

За целта първо трябваше да си намери приятели.

Мечтата му изглеждаше неосъществима.

Марко използва твърде ограничения телефон, който му беше дал Луиджи, за да се обади на Ермано и да отмени сутрешното им занимание. После се обади и на самия Луиджи и му обясни, че не му се учи.

— Някакъв проблем ли има?

— Не. Просто имам нужда от почивка.

— Разбирам те, Марко, но ние все пак плащаме на Ермано, за да ти преподава, нали така? Трябва да учиш всеки ден.

— Откажи се, Луиджи. Днес няма да уча.

— Това не ми харесва.

— Не ме интересува. Пиши ми отсъствие. Ако искаш, направо ме изключи от училище.

— Разтревожен ли си от нещо?

— Не, Луиджи, чувствам се отлично. Денят е прекрасен, пролетта идва в Болоня и аз отивам на дълга разходка.

— Къде ще ходиш?

— Не, Луиджи, благодаря ти. Не искам никой да идва с мен.

— А какво ще кажеш за обяд?

Празният стомах на Марко се сви. Обедите с Луиджи винаги бяха вкусни и той винаги плащаше сметката.

— Естествено — съгласи се Марко.

— Дай ми малко време да помисля. Ще ти звънна.

— Добре, Луиджи. Ciao.

Срещнаха се в дванайсет и половина в „Кафе Атене“ — древен ресторант на няколко стъпала под нивото на улицата в една миниатюрна алея. Вътре беше толкова тясно, че малките квадратни масички на практика се допираха една в друга. Сервитьорите едва се провираха, понесли подносите с храна високо над главите си. Готвачите се провикнаха откъм кухнята. В претъпканата зала беше задимено, шумно и пълно с клиенти, които обичаха да говорят на

висок глас, докато се хранят. Луиджи обясни, че този ресторант съществува от векове насам, невъзможно е да си запазиш маса предварително и храната, естествено, е невероятна. Предложи му да започнат с порция калмари.

След като цяла сутрин бе спорил сам със себе си на хълма Сан Лука, Марко бе решил да не казва на Луиджи за срещата си с ФБР. Поне не тази сутрин. Можеше да му каже на следващия ден или на последващия, но засега имаше нужда от малко време, за да помисли. Основният му мотив беше нежеланието пак да си събере багажа и да изчезне, не и при условията, които му поставяше Луиджи.

Ако наистина трябваше да бяга, искаше да го направи сам.

Дори не можеше да си представи какво прави ФБР в Болоня, очевидно без знанието на Луиджи и хората, за които работеше той. Марко предположи, че Луиджи не знае за ФБР. Изглеждаше много позаинтригуван от менюто и листа с вината. Животът беше прекрасен. Всичко вървеше както обикновено.

После светлините угаснаха. В „Кафе Атене“ изведнъж настъпи абсолютен мрак и в следващия миг един сервитьор, който носеше нечий обяд, се спъна в тяхната маса и се стовари върху нея, като крещеше, ругаеше и сипеше храна по Луиджи и Марко. Краката на старинната маса поддадоха и ръбът ѝ тежко се стовари в скута на Марко. В същия миг нечий крак или нещо друго силно го удари по лявото рамо. Всички крещяха едновременно. Чувахе се трясък на строшено стъкло. Хората се блъскаха, после някой откъм кухнята изкрещя:

— Пожар!

Всички успяха да се измъкнат на улицата, без да понесат сериозни наранявания. Марко излезе последен, защото се беше снишил, за да избегне навалицата, и търсеше тъмносинята си чанта „Силвио“. Както обикновено беше провесил чантата на облегалката на стола си, толкова близо до тялото си, че да я докосва. Но в мелето чантата беше изчезнала.

Италианците стояха на улицата и невярващо гледаха ресторанта. Обядът им беше останал вътре, недоизяден и напълно съсипан. След малко се появи тънка струйка дим, която излезе от вратата и се стопи във въздуха. Видяха как един сервитьор тича покрай масите с пожарогасител в ръка. Имаше и още малко дим, но нищо особено.

— Изгубих си чантата — каза Марко на Луиджи, докато стояха и гледаха.

— Синята?

„Колко чанти нося със себе си, Луиджи?“

— Да, синята — въздъхна той.

Вече започваше да подозира, че някой я е откъкнал.

Една малка пожарникарска кола с огромна сирена пристигна на местопроизшествието, спря в снега и продължи да вие, докато пожарникарите влизаха вътре. Минаха няколко минути и италианците започнаха да се разотиват. По-решителните се отправиха към други ресторанти, за да си продължат обяда, докато все още имаше време. Останалите не можеха да откъснат поглед от тази ужасна несправедливост.

Най-сетне някой накара сирената да млъкне. Очевидно огънят също беше потушен, при това без да се налага целият ресторант да се залива с вода. След един час ожесточени спорове, в който самото гасене на огъня не отне повече от няколко минути, отново беше установен контрол върху ситуацията.

— Било нещо в тоалетната! — подвикна един от сервитьорите към останалите редовни клиенти пред входа, премалели от глад.

Лампите в ресторанта отново светнаха.

Пуснаха ги вътре, за да си вземат палтата. Някои от клиентите, които се бяха преместили да обядват на друго място, все пак се върнаха за нещата си. Луиджи с голямо желание се включи в търсенето на чантата на Марко. Той набързо обясни на управителя каква е работата и не след дълго целият персонал започна да претърсва ресторанта. Сервитьорите развълнувано си бърбореха помежду си, докато оглеждаха навсякъде, и Марко чу думата „димка“.

Чантата не се намери, както и очакваше.

Двамата все пак обядваха със сандвич и бира в едно кафене на тротоара, където можеха да гледат минаващите красиви момичета. Марко беше много притеснен от кражбата, но се опитваше да не се издава.

— Съжалявам за чантата ти — каза по някое време Луиджи.

— Няма значение.

— Ще ти намеря друг телефон.

— Благодаря.

— Имаше ли нещо друго в нея?

— Нищо особено. Карти на града, аспирин, няколко евро.

В същото време в една хотелска стая на няколко пресечки оттам Зелман и Крейтър бяха подредили съдържанието на чантата на леглото. Освен новия „Анкио“ вътре намериха две карти на Болоня, измачкани от употреба и означени с бележки, които не им говореха нищо, четири банкноти по 100 долара, стария мобилен телефон, който Луиджи беше дал на Марко, една кутийка аспирин и книжката с инструкции за експлоатация за смарт телефона.

Зелман, по-грамотният в техническо отношение от двамата, включи смарт телефона в един жак за връзка с интернет в стаята и скоро вече си играеше с менюто.

— Хубава играчка — отбеляза той, впечатлен от техниката на Марко. — Най-най-новото поколение на пазара.

Както и очакваше, телефонът беше защитен с парола, която не му позволи да продължи. В Лангли щяха да я декодират. Той използва лаптопа си, за да пусне по електронната поща до Хулия Хавиер съобщение със серийния номер на телефона и някои други данни.

По-малко от два часа след кражбата един агент на ЦРУ вече седеше в колата си на паркинга на магазин „Чатър“ в покрайнините на Александрия и чакаше да отворят.

Гледаше я отдалеч, докато тя смело и упорито вървеше по Виа Минцони, като се подпираше на бастуна си. Той тръгна след нея и скоро се доближи на двайсетина метра. Този път беше обути с кафяви велурени ботуши, за да пази глезена си. Бяха с ниски токове. Щеше да ѝ бъде най-удобно с равна подметка, разбира се, но тя все пак беше италианка и за нея модните съображения си оставаха на първо място. Светлокафявата ѝ пола стигаше до коленете. Беше с яркочервен тесен вълнен пуловер и той осъзна, че за пръв път я вижда без палто, което да я предпазва от студеното време. Липсата на палто разкриваше много приятна фигура.

Тя вървеше предпазливо и леко накуцваше, но решителността ѝ стопляше сърцето му. Кафе в „При Нино“ и един-два часа италиански. Само за него!

И за парите, разбира се.

Той за момент се замисли за положението ѝ. Независимо от отчаяното състояние на болния ѝ съпруг и сезонната ѝ работа като екскурзовод, Франческа успяваше да се облича стилно и да живее в прекрасно обзаведен апартамент. Джовани беше работил като преподавател в университета. Може би през цялото време беше спестявал, но сега болестта му се отразяваше на семейния им бюджет.

Както и да е. Марко си имаше свои собствени проблеми, за които да се тревожи. Току-що беше загубил 400 долара в брой и единствената си връзка с външния свят. Някакви хора, за които се предполагаше, че не знаят дори в коя държава се намира, знаеха точния му адрес. Едва преди девет часа беше чул някой да произнася истинското му име на Виа Фондаца.

Той забави крачка и пусна Франческа да влезе сама в ресторанта, където момчетата на Нино отново я посрещнаха като любим член на семейството. Марко дори направи една обиколка по околните пресечки, за да имат време да я настанят, да я погледят, да ѝ донесат кафе, да си побъбрят и да разменят клюки от квартала. Едва десет

минути след нея той също влезе в ресторанта и най-малкият син на Нино го посрещна с мечешка прегръдка. Приятелите на Франческа бяха и негови приятели, завинаги.

Настроението на Франческа се променяше толкова често, че Марко не знаеше какво да очаква. Все още се вълнуваше заради топлотата, която беше проявила вчера, но си знаеше, че още днес тя отново може да стане безразлична към него. Но когато тя се усмихна, стисна ръката му и започна ритуала с въздушните целувки, той веднага разбра, че урокът по италиански ще бъде най-хубавото преживяване в целия му скапан ден.

Когато най-сетне останаха сами, я попита как е съпругът ѝ. Положението било същото.

— Остават му броени дни — каза тя безизразно, сякаш вече се беше примирила с новината за смъртта и се готвеше за траура, който щеше да я последва.

Тогава Марко попита как е майка ѝ, синьора Алтонели, и получи далеч по-подробен доклад. Точно в момента правела торта с круши, един от любимите сладкиши на Джовани, и се надявала той все пак да успее да долови уханието от кухнята.

— Как е при теб? — попита Франческа след това.

Беше почти невъзможно да си представи поредица от по-неприятни събития. От шокиращия момент, в който чу някой да извиква истинското му име в мрака, до старателно инсценираната кражба, на която беше станал жертва, Марко не можеше да измисли нещо по-лошо, което да го сполети.

— Имах малко приключение на обяд — отвърна.

— Разкажи ми.

Той и описа как се е разходил нагоре до „Сан Лука“, до мястото, където тя беше паднала, разказа ѝ за пейката и гледката, отменения урок с Ермано и обяда с Луиджи, каза ѝ за пожара, но премълча за загубата на чантата си. Докато не ѝ разказа историята, тя не беше забелязала, че я няма.

— В Болоня има толкова малко престъпност — отвърна тя, като едва ли не се извиняваше. — Пък и аз познавам „Кафе Атене“. Там не се събират крадци.

На Марко му се искаше да отвърне, че крадците най-вероятно не са били италианци, но вместо това успя да кимне сериозно, сякаш

казваше: „Да, да, накъде отива този свят?“

Когато привършиха с неангажиращите теми, Франческа превключи на режим „строга учителка“ и заяви, че е в настроение за спрежения. Марко на свой ред сподели, че изобщо не е в настроение за спрежения, но тя не се съобрази с това. Първо му обясни за бъдещето време на „abitare“ (живея) и „vedere“ (виждам). После го накара да използва и двата глагола във всички времена в стотици различни, случайно избрани изречения. Граматиката не я разсейваше ни най-малко и тя продължаваше да го атакува за всяко по-фриволно произношение. Ако пък допуснеше граматическа грешка, така го хокаше, сякаш беше нанесъл обида на италианската нация.

Франческа беше прекарала целия ден затворена в апартамента си като в клетка, с умирация си съпруг и заетата си майка. Урокът по италиански беше единствената ѝ възможност да изразходва малко енергия. Марко, от друга страна, беше направо изтощен. Стресът, натрупван през целия ден, започваше да му се отразява, но високооктановите изисквания на Франческа за момент го накараха да забрави за умората и объркването си. Първият час мина много бързо. Те се заредиха с още кафе и Франческа се впусна в мътния и труден свят на условното наклонение — в сегашно, минало несвършено и минало свършено време. Най-сетне Марко започна да се препъва на всяка крачка. Тя се опита да го окуражи с твърдението, че условното наклонение измъчва почти всички хора, които учат италиански. Но Марко беше толкова уморен, че вече беше готов да се предаде без бой.

Направи го след два часа, напълно изтощен и с огромна нужда да си направи още една дълга разходка. Отне му още петнайсет минути само да се сбогува с момчетата на Нино. После с радост придружи Франческа до нейния апартамент. Там се прегърнаха, размениха си въздушни целувки и си обещаха утре да учат повече.

Ако си тръгнеше по най-краткия път, апартаментът му беше на двайсет и пет минути оттам. Но Марко не беше минавал по най-краткия път докдето и да е от цял месец насам.

Затова тръгна да се разхожда.

В четири следобед осем от членовете на кидон вече бяха на различни места по Виа Фондаца — един пиеше кафе в кафене на

тротоара, трима се разхождаха безцелно на разстояние една пресечка един от друг, един обикаляше напред-назад по улицата на мотопед, а един гледаше от прозореца на третия етаж.

На километър оттам, извън очертанията на стария град, на втория етаж над цветарски магазин, собственост на възрастен евреин, в нетърпеливо очакване седяха четиримата други членове на кидон и играеха на карти. Единият от тях, Ари, беше сред най-добрите водещи на разпити на английски език в редиците на Мосад.

Играеха почти без да говорят. Очакваше ги дълга и неприятна нощ.

През целия ден Марко се бори с дилемата дали изобщо да се връща на Виа Фондаца. Момчетата от ФБР може би щяха да го чакат там, готови за нов неприятен сблъсък. Беше сигурен, че няма толкова лесно да се оставят да ги разкара. Нямаше просто да се откажат и да си хванат следващия самолет. Все пак у дома ги чакаха началниците им, които щяха да настояват за резултати.

Макар че далеч не беше сигурен в това, Марко имаше силно подозрение, че зад кражбата на синята му чанта „Силвио“ стои самият Луиджи. Пожарът не беше истински; беше по-скоро диверсия, за да угасят лампите и да осигурят прикритие на човека, който беше откраднал чантата му.

Марко не вярваше на Луиджи, защото не вярваше на никого.

Значи бяха взели малкото му хубаво смарт телефонче. Някъде в него бяха и кодовете на Нийл. Дали можеха да ги разбият? Дали тази следа можеше да ги отведе до сина му? Марко нямаше никаква представа как работят подобни устройства, какво е възможно и какво не е възможно да се направи с тях.

Изпитваше непреодолимо желание веднага да се махне от Болоня. Все още не беше решил къде може да отиде и как да стигне дотам. Продължаваше да се разхожда безцелно, но се чувстваше уязвим, почти беззащитен. Струваше му се, че всеки човек, който го поглежда, знае истинското му име. Когато мина покрай една автобусна спирка, пълна с хора, той се нареди най-отпред и се качи на автобуса, без да знае къде отива. Вътре беше пълно с уморени пътници, които се возеха рамо до рамо и се побутваха от движението. Марко гледаше

навън, през прозорците, към пешеходците под великолепните колони в центъра на града.

В последния момент, преди да потеглят, той скочи на тротоара и измина пеш три пресечки по Виа Сан Витале, докато не видя друг автобус. Вози се в кръг почти цял час, преди най-сетне да слезе недалеч от гарата. Там отново се понесе с тълпата, после на бегом прекоси Виа дел'Индипенденца към автогарата. Влезе във фоайето, намери таблото със заминаващите автобуси и видя един, който след десет минути потегляше за Пиаченца, докдето се пътуваше час и половина с пет междинни спирки. Марко плати трийсет евро за билета и се скри в тоалетната на автогарата, където стоя до последния възможен момент. Автобусът беше почти пълен. Седалките бяха широки, с високи облегалки за главата, и докато бавно се провираха през натовареното движение, Марко почти задряма. Наложил си да се разсъни. Не можеше да си позволи да заспи.

Това беше значи — бягството, което замисляше още от първия си ден в Болоня. Беше се убедил, че за да оцелее, ще бъде принуден да изчезне, да изостави Луиджи и да продължи сам. Често се беше питал точно кога и по какъв начин ще започне бягството му. Какво щеше да го предизвика? Някое подозрително лице? Нечия заплаха? Дали щеше да използва автобус, влак, кола или самолет? Къде щеше да отиде? Къде щеше да се скрие? Дали базовите му познания по италиански щяха да бъдат достатъчни? Колко пари щеше да е успял да събере дотогава?

И ето го. Случваше се в момента. Вече нямаше обратен път.

Първата спирка на автобуса беше в едно селце на име Бацано, на петнайсет километра западно от Болоня. Марко слезе от автобуса и не се качи отново. Пак се скри в тоалетната, докато автобусът не потегли, после прекоси улицата, влезе в един бар, поръча си бира и попита бармана за най-близкия хотел.

На втората си бира попита и къде се намира гарата, но разбра, че в Бацано просто няма такава.

— Само автобуси — обясни барманът.

„Алберго Кантино“ беше близо до центъра на селото, на пет-шест пресечки от бара. Когато Марко застана на рецепцията, навън вече беше тъмно, а той нямаше багаж, което направи впечатление на администраторката.

— Искам една стая — каза той на италиански.

— За колко вечери?

— Само за една.

— Цената е петдесет и пет евро.

— Става.

— Дайте си паспорта, моля.

— Съжалявам, но го загубих.

Синьората вдигна оскубаните си боядисани вежди, за да изрази максимална подозрителност, и започна да клати глава.

— И аз съжалявам.

Марко остави на рецепцията пред нея две банкноти по сто евро. Предложението беше повече от ясно — просто вземи парите, без да попълваш никакви документи, и ми дай ключа от стаята.

Тя продължи да клати глава и да се мръщи.

— Без паспорт не може — заяви.

После скръсти ръце на гърдите си и вирна брадичка, готова да посрещне всяка конфронтация. Нямаше начин да я убеди.

Марко излезе и безцелно тръгна по улиците на непознатото селище. Накрая намери един бар, седна и си поръча кафе. Не искаше да пие повече алкохол, за да запази ума си бистър.

— Къде мога да намеря такси? — обърна се той към бармана.

— На автогарата.

Към девет вечерта Луиджи вече неспокойно кръстосваше апартамента си и чакаше Марко да се върне в съседното жилище. Обади се на Франческа и тя му докладва, че този следобед са учили както обикновено; урокът даже бил особено приятен. „Чудесно“, помисли си кисело Луиджи.

Изчезването на Марко също беше част от плана, но според Уитакър и Лангли това щеше да стане едва след няколко дни. Дали вече не го бяха загубили? Толкова бързо? При положение, че наоколо вече се навъртаха цели петима агенти — Луиджи, Зелман, Крейтър и още двама, изпратени за подкрепление от Милано.

Луиджи винаги беше хранил съмнения по отношение на плана. В град с размерите на Болоня беше невъзможно да се провежда физическо наблюдение на човек двайсет и четири часа в денонощието.

Луиджи едва не беше вдигнал скандал, докато обясняваше на началниците си, че единственият начин този план да проработи, е да приберат Бакман в някое малко селце, където движението му да бъде ограничено, възможностите му — по-малко, а посетителите много повече да бият на очи. Впрочем точно това беше и първоначалната идея, но подробностите претърпяха неочаквана промяна във Вашингтон.

В 9:12 вечерта в кухнята тихо звънна аларма. Луиджи забърза към мониторите. Марко се прибираще. Входната врата на апартамента му точно в момента се отваряше. Луиджи се вторачи в дигиталния образ от камерата, скрита в тавана на дневната.

Не беше Марко. Бяха двама непознати. И двамата бяха между трийсет и четирийсетгодишни и бяха облечени съвсем обикновено. Затвори вратата бързо, тихо и професионално и започнаха оглед на апартамента. Единият носеше малка черна чанта.

Бяха добри, много добри. Трябваше да бъдат много добри, за да успеят да отворят ключалката на служебния апартамент.

Луиджи нетърпеливо се усмихна. Ако имаше късмет, камерите му всеки момент щяха да запечатат убийството на Марко. Може би щяха да го очистят направо в дневната, пред камерата. Може би планът все пак щеше да проработи.

Той включи звука и го увеличи. Най-важен беше езикът. Откъде бяха тези хора? На какъв език говореха? Всъщност обаче не се чу никакъв звук, защото те се движеха мълчаливо. Прошепнаха си нещо само веднъж-дваж, но Луиджи не можа да чуе какво.

Таксито рязко спря на Виа Грамши, близо до автогарата и жп гарата. Марко подаде достатъчно пари на шофьора, измъкна се от задната седалка на таксито между две паркирани коли и бързо потъна в мрака. Бягството му от Болоня наистина беше много кратко, но все още не беше свършило съвсем. Той започна да се движи на зигзаг, по навик, като се връщаше по стъпките си и проверяваше дали някой не го следи.

Когато стигна до Виа Минцони, бързо прекоси улицата под колонадите и спря пред нейния жилищен блок. Не можеше да си позволи лукса да се съмнява, да се колебае или да предполага. Позвъни два пъти, като отчаяно се надяваше, че ще отговори Франческа, а не синьора Алтонели.

— Кой е? — попита добре познатият прекрасен глас.

— Франческа, аз съм, Марко. Имам нужда от помощ.

Настъпи много кратка пауза, после тя отвърна:

— Да, разбира се.

Франческа го посрещна на вратата на апартамента си на втория етаж и го покани да влезе. За негово голямо изумление синьора Алтонели също беше още там, застанала на вратата на кухнята с някаква кърпа в ръка, и много внимателно го наблюдаваше.

— Добре ли си? — попита го Франческа на италиански.

— Нека да говорим на английски, моля те — отвърна Марко и се усмихна на майка й.

— Добре, разбира се.

— Нямам къде да спя тази вечер. Не ми дават стая, защото нямам паспорт. Дори в един малък хотел не можах да ги подкупя.

— Такива са законите в Европа, нали разбираш.

— Да, вече разбирам.

Тя махна към канапето, обърна се към майка си и я помоли да направи кафе. Двамата седнаха. Марко забеляза, че Франческа е боса и се движи без помощта на бастуна, макар че все още имаше нужда от

него. Беше облечена с тесни джинси и възголям пуловер и изглеждаше сладка като колежанка.

— Защо не ми обясниш какво точно става? — попита тя.

— Историята е дълга, а освен това не бива да ти разказвам повечето от нея. Нека да речем, че точно в този момент никак не съм в безопасност и трябва да се махна от Болоня възможно най-бързо.

— Къде отиваш?

— Не съм сигурен. Някъде извън Италия, може би дори извън Европа, където пак ще се скрия.

— Колко време ще се криеш?

— Много. Не съм сигурен.

Тя го изглежда студено, без да мига. Марко отвърна на погледа ѝ, защото очите ѝ бяха красиви дори когато бяха студени.

— Кой си ти? — попита тя.

— Със сигурност не съм Марко Лацери.

— От какво бягаш?

— От миналото си, но то бързо ме настига. Не съм престъпник, Франческа. Едно време бях адвокат. Забърках се в едни каши. Бях в затвора. Но ме помилваха напълно. Не съм от лошите.

— Защо те преследват?

— Преди шест години посредничих при една сделка. Някои много неприятни хора не са доволни от начина, по който приключи тя. Обвиняват мен за това. И искат да ме намерят.

— За да те убият?

— Да. Точно това искат да направят.

— Всичко е много объркващо. Защо си дошъл тук? Защо ти помага Луиджи? Защо плаща на мен и Ермано? Нищо не разбирам.

— Аз също не мога да отговоря на тези въпроси. Преди два месеца все още бях в затвора и смятах, че ще остана там още четиринайсет години. После изведнъж ме освободиха. Дадох ми нова самоличност, докараха ме тук и първо ме скриха в Тревизо, а после в Болоня. Според мен искат да ме убият тук.

— Тук? В Болоня?!

Марко кимна и извърна поглед към кухнята, откъдето се появи синьора Антонели с поднос кафе и торта с круши, която още не беше разрязана. Докато внимателно слагаше парчето за Марко в малка чинийка, той осъзна, че не е ял нищо от обяд.

Обядът с Луиджи. Обядът с нагласения пожар и откраднатия му смартфон. Той пак се сети за Нийл и се притесни дали е в безопасност.

— Много е вкусна — обърна се той към майката на италиански.

Франческа не ядеше. Седеше и наблюдаваше всяко негово движение, всяка хапка от тортата, всяка глътка кафе. Когато майка ѝ се върна в кухнята, тя попита:

— За кого работи Луиджи?

— Не съм сигурен. Най-вероятно за ЦРУ. Нали знаеш за ЦРУ?

— Да. И аз чета шпионски романи. Значи от ЦРУ са те скрили тук?

— Мисля, че именно ЦРУ ме изкараха от затвора и от страната и ме докараха тук, в Болоня, където ме скриха в техни служебен апартамент и сега се чудят какво да правят с мен.

— Ще те убият ли?

— Може би.

— Луиджи ли?

— Възможно е.

Тя остави чашата си на масата и започна да си играе с косата си.

— Искаш ли малко вода? — попита и се изправи.

— Не, благодаря.

— Трябва да се раздвижа малко — обясни тя и внимателно стъпи на левия си крак.

После бавно отиде до кухнята, където за момент беше тихо, а после избухна спор. Майката и дъщерята очевидно имаха сериозни разногласия, но бяха принудени да спорят шепнешком.

Спорът продължи няколко минути, затихна и отново избухна, защото и двете страни не отстъпваха. Най-сетне Франческа се върна с една малка бутилка „Сан Пелегрино“ и седна на канапето.

— Какво става? — попита Марко.

— Казах ѝ, че искаш да останеш да спиш тук тази вечер. Тя ме разбра погрешно.

— Мога да спя и в килера, ако трябва. Все едно ми е.

— Тя е много старомодна.

— Ще остане ли през нощта?

— След като ти дойде, да.

— Дай ми само една възглавница. Ще спя на масата в кухнята.

Когато се върна да вземе подноса с кафето, синьора Алтонели сякаш беше друг човек. Така изгледа Марко, като че ли вече е изнасилил дъщеря ѝ. После изгледа и Франческа, все едно искаше да ѝ удари шамар. Повъртя се в кухнята още няколко минути, после най-сетне се прибра някъде по-навътре в апартамента.

— Спи ли ти се? — попита Франческа.

— Не. А на теб?

— Не. Нека да си поговорим.

— Добре.

— Разкажи ми всичко от самото начало.

Марко поспа няколко часа на канапето и се събуди от потупване по рамото.

— Имам идея — прошепна Франческа. — Ела с мен.

Двамата отидоха в кухнята, където един часовник показваше 4:15 сутринта. На рафта до умивалника имаше самообръсначка, пяна за бръснене, чифт очила и флакон с някакъв препарат за коса — Марко не знаеше какво означава думата на етикета. Франческа му подаде един малък тъмночервен несесер и каза:

— Ето ти паспорт. Той е на Джовани.

Марко едва не го изпусна.

— Не, не мога...

— Естествено, че можеш. На него няма да му трябва. Настоявам.

Марко бавно отвори паспорта и погледна изисканото лице на човека, когото никога не беше виждал на живо. Валидността на паспорта изтичаше само след седем месеца, така че снимката беше почти на пет години. Той намери датата на раждане и видя, че Джовани вече е на шейсет и осем години, с двацет години по-възрастен от жена си.

Докато пътуваше в таксито от Бацано, Марко не можеше да мисли за нищо друго, освен откъде да си намери паспорт. Минавало му бе през ума да открадне документите на някой заблуден турист. Или да си купи фалшив паспорт от черния пазар, но нямаше представа къде да отиде. Беше се сетил и за паспорта на Джовани, който съвсем скоро, за съжаление, нямаше да му трябва. Щеше да бъде анулиран.

Но беше отхвърлил тази мисъл, защото не искаше да излага Франческа на опасност. Ами ако го хванат? Ами ако служителят от имиграционните власти на някое летище излезе по-подозрителен и повика началника си? И най-страшният вариант, разбира се — ако го хванат именно тези хора, които го преследваха? Паспортът щеше да ги отведе при нея, а Марко в никакъв случай не искаше да го допусне.

— Сигурна ли си? — попита той.

Сега, когато паспортът вече беше в ръцете му, не му се разделяше с него.

— Моля те, Марко, искам да ти помогна. Джовани би настоял да го вземеш.

— Не знам какво да кажа.

— Имаме още работа. След два часа има автобус за Парма. Така ще можеш да се измъкнеш от града.

— Искам да стигна до Милано — каза той.

— Добра идея.

Тя взе паспорта и го отвори. Двамата разгледаха снимката на съпруга ѝ.

— Да започнем с това нещо около устата ти — предложи тя.

След десет минути мустаците и брадичката му бяха изчезнали, а лицето му беше гладко избръснато. Франческа му държеше огледалото, докато той се въртеше около умивалника. На шейсет и три години Джовани беше имал по-малко бели коси от Марко, който беше на петдесет и две, но Джовани все пак не беше лежал шест години в затвора.

Марко предположи, че боята за коса е на Франческа, но се въздържа да я попита, разбира се. На опаковката пишеше, че ще бъде готов след един час. Той седна на един стол срещу масата с хавлиена кърпа на раменете, докато тя леко нанасяше боята в косата му. Не си казваха почти нищо. Майка ѝ спеше. Съпругът ѝ не помръдваше и не издаваше и звук, упоен с лекарства.

Не чак толкова отдавна Джовани все още беше носил кръгли очила със светлокафяви рогови рамки, каквито обичат да носят университетските преподаватели, и когато Марко ги сложи и се погледна в огледалото, беше стреснат от промяната. Косата му беше много по-тъмна, а очите му — съвсем различни. Едва успя да се познае.

— Не е зле — каза Франческа, като сама оцени постижението си.
— Засега ще свърши работа.

После му донесе спортно сако от тъмносиньо кадифе, с износени кожени подложки на лактите.

— Джовани е с пет-шест сантиметра по-нисък от теб — каза тя.

Ръкавите наистина му бяха малко къси, а сакото щеше да му е тясно на гръдния кош, ако Марко не беше толкова отслабнал в последно време, че можеше да се побере във всичко.

— Как е истинското ти име? — попита Франческа, докато подръпваше ръкавите му и оправяше яката.

— Джоуел.

— Според мен трябва да пътуваш с куфар. Така няма да биеш на очи.

Излишно бе да спори. Щедростта ѝ беше невероятна, но той наистина имаше страшна нужда от нея. Франческа излезе и се върна с красив стар куфар от светлокафява кожа със сребърна катарам.

— Не знам какво да кажа — измърмори Марко.

— Това е любимият куфар на Джовани. Подарих му го преди двайсет години. Италианска кожа.

— Естествено.

— Ако се случи така, че те хванат с паспорта, какво ще кажеш?
— попита тя.

— Откраднал съм го. Ти си ми учителка. Идвам съм у вас да ми преподаваш. Успял съм да се добера до шкафчето, където държите документите, и съм откраднал паспорта на мъжа ти.

— Бива те да лъжеш.

— По едно време бях един от най-добрите лъжци в света. Ако случайно ме хванат, няма да те издам, Франческа. Обещавам. Такива лъжи ще им наговоря, че ще се побъркат.

— Няма да те хванат. Но все пак използвай паспорта колкото се може по-рядко.

— Не се тревожи. Ще го унищожа възможно най-скоро.

— Трябват ли ти пари?

— Не.

— Сигурен ли си? Тук имам хиляда евро.

— Не, Франческа, но все пак ти благодаря много.

— По-добре да побързаш.

Марко я последва до външната врата, където спряха и се погледнаха.

— Влизаш ли в интернет? — попита той.

— За малко всеки ден.

— Провери Джоуел Бакман. Можеш да започнеш от страницата на „Уошингтън Поуст“. Там има много неща, но ти не вярвай на всичко, което ще прочетеш. Не съм чак толкова чудовище, за каквото ме представят.

— Ти изобщо не си чудовище, Джоуел.

— Не знам как да ти благодаря.

Тя хваната дясната му ръка и я стисна с двете си ръце.

— Ще се върнеш ли в Болоня?

Беше по-скоро покана, отколкото въпрос.

— Не знам. Наистина нямам представа какво ще стане оттук нататък. Но най-вероятно да. Може ли да ти се обадя, ако се върна?

— Направи го, моля те. И внимавай.

Той постоя в сенките на Виа Минцони още няколко минути, защото не му се искаше да я оставя и да започва дългото си пътуване.

После откъм тъмните колони надолу по улицата се чу прокашляне и Джовани Фери побягна.

Часовете течаха един след друг, макар и мъчително бавно, и състоянието на Луиджи постепенно се трансформира от притеснение в паника. Беше станало едното от двете: или ударът вече беше осъществен, или Марко беше заподозрял нещо и се опитваше да избяга. Луиджи се тревожеше за кражбата на чантата. Дали този ход не беше твърде силен? Дали не бяха изплашили Марко прекалено много, така че той да беше решил да изчезне?

Откриването на скъпия смартфон беше разтърсило цялата им организация. Значи момчето всъщност беше правило доста повече от това да учи италиански, да се разхожда по улиците и да пробва всички кафенета и барове в града. Беше запланувал и осъществил комуникация с външния свят.

В момента смартфонът се намираше в подземията на американското посолство в Милано, където според последните сведения на Уитакър (а той му се обаждаше на всеки петнайсет минути) техниците все още не бяха успели да разбият кодовете му.

Няколко минути след полунощ на двамата непознати от съседния апартамент очевидно им омръзна да чакат. Докато излизаха, те най-сетне казаха по няколко думи достатъчно силно, за да се запишат. Говореха на английски, с едва забележим акцент. Луиджи веднага се обади на Уитакър и докладва, че най-вероятно са израелци.

И беше прав. Двата агенти бяха инструктирани от Ефраим да напуснат апартамента и да заемат друга позиция.

Когато си тръгнаха, Луиджи реши да изпрати Крейтър на автогарата, а Зелман — на железопътната гара. Тъй като нямаше паспорт, Марко не можеше да си купи самолетен билет. Луиджи реши да се откаже от летището. Но впрочем, както каза на Уитакър, щом тяхното момче някак си беше в състояние да си купи последен модел хибрид между мобилен телефон и джобен компютър, който струваше около хиляда долара, може би можеше да си купи и паспорт.

Към три часа сутринта Уитакър вече здраво беше увеличил децибелите в Милано, а Луиджи, който не можеше да си позволи да повишава тон от съображения за сигурност, ругаеше шепнешком на английски и италиански едновременно, като не отстъпваше от позициите си на нито един от двата езика.

— Изгубил си го, дяволите да те вземат! — изкрещя Уитакър.

— Все още не съм!

— Вече е мъртъв!

Луиджи отново затвори телефона — за трети път тази сутрин.

В три и половина сутринта отрядът кидон също се изтегли. Всички щяха да починат няколко часа, а после да се заемат с планирането на следващия ден.

Седеше на една пейка в някакъв малък парк, недалеч от автогарата по Виа дел'Индипенденца, в компанията на един пияница. Пияницата отпиваше по малко от някакъв буркан с розова течност почти през цялото време, като на всеки пет-шест минути успяваше да вдигне глава и да измърмори нещо на Марко, който беше на метър и половина от него. Марко му измърморваше нещо в отговор и каквото и да казваше, то, изглежда, удовлетворяваше пияницата. Двама от колегите му вече бяха изпаднали в кома и се бяха свили наблизо, като мъртви войници в окоп. Марко не се чувстваше в пълна безопасност, но и без това си имаше по-сериозни проблеми.

Пред автогарата почти не се виждаха хора. Около пет и половина нещата малко се пораздвижиха, защото оттам излезе цяла тълпа пътници, които приличаха на цигани и всички едновременно говореха на висок глас, очевидно с голямо облекчение, че най-сетне са слезли от автобуса след дълго пътуване. Започнаха да идват и още пътници, които щяха да заминават някъде, и Марко реши, че вече е назрял моментът да се раздели с пияницата. Той влезе в автогарата зад една млада двойка с дете и ги последва до гишетото, където чу как си купиха билети за Парма. Той направи същото, после забърза към тоалетната и хлътна в една кабинка.

Крейтър седеше в денонощния бюфет на гарата, криеше се зад един вестник и пиеше кофти кафе, докато наблюдаваше пристигащите и заминаващите пътници. Видя и Марко, когато мина покрай него.

Забеляза колко е висок, колко тежи и на колко години е. Походката му се стори позната, макар и да вървеше доста по-бавно. Онзи Марко Лацери, когото следеше от няколко седмици, можеше да върви със същата скорост, с която повечето хора тичаха за здраве. Този тук вървеше много по-бавно, но може би сега просто не бързаше за никъде. Защо да бърза? На улицата винаги се опитваше да се измъкне от тях, като понякога дори успяваше.

Но лицето му беше съвсем различно. Косата му беше по-тъмна. Кафявия каскет от кадифе също го нямаше, но пък от друга страна, това беше просто аксесоар, от който можеше да се отърве по всяко време. Крейтър се загледа в очилата му с рогови рамки. Очилата по принцип бяха чудесно средство за маскировка, но много често по-неопитните хора прекаляваха с тях. Елегантните рамки „Армани“ на Марко му отиваха перфектно, като леко променяха изражението му, без да привличат внимание към лицето. А кръглите очила на този тип привличаха погледа като магнит.

Брадата му беше изчезнала; проста работа, всеки можеше да се справи за пет минути. Крейтър никога не беше виждал и ризата му, макар че всеки път влизаше с Луиджи в апартамента на Марко за редовните проверки и познаваше всичките му дрехи. Избелелите джинси бяха прекалено обикновени, а освен това Марко си беше купил подобни. Но останалото — синьото спортно сако с износени подложки на лактите и красивото куфарче — беше достатъчно за Крейтър, за да не става от мястото си. Сакото беше много износено, което Марко просто нямаше как да постигне. Ръкавите му бяха малко къси, но това често се случваше. Колкото до куфарчето, то беше от скъпа кожа. Марко очевидно можеше да намери отнякъде достатъчно пари в брой, за да си купи смартфон, но защо да ги пръска за скъпо куфарче? Последната му чанта, синьото „Силвио“, която носеше допреди шестнайсет часа, когато Крейтър я грабна в мелето в „Кафе Атене“, струваше само шейсет евро.

Крейтър го проследи с поглед, докато не потъна зад ъгъла. Беше възможност, нищо повече. Той отпи от кафето си и в продължение на няколко минути продължи да разсъждава за господина, когото току-що беше видял.

Марко седеше в кабинката с джинси, смъкнати до глезените, като се чувстваше малко глупаво, но пък беше напълно убеден, че на този

етап добрата маскировка е най-важна. Вратата се отвори. Покрай стената отляво имаше четири писоара. Отсреща имаше шест умивалника и четири кабинки. Останалите три бяха празни. В тоалетната в момента нямаше почти никакво движение. Марко внимателно се заслуша, за да чуе познатите звуци от човешко същество, което се облекчава — ципа на панталоните, подрънкването на токата на колана, дълбоката въздишка, която мъжете често издават в такива случаи, шуртенето на урината.

Нищо подобно. От умивалниците също не се чуваше нито звук, значи не си миеше и ръцете. Вратите на останалите три кабинки не се отвориха. Може би пък беше някой чистач, който прави дежурната си обиколка — като се движи тихо като котка?

Крейтър застана пред умивалниците, наведе се и видя джинсите около глезените на човека в последната кабинка. До джинсите на пода беше поставено куфарчето от скъпа кожа. Господинът си вършеше работата и заникъде не бързаше.

Следващият заминаващ автобус беше в 6:00 за Парма; след него в 6:20 тръгваше друг, за Флоренция. Крейтър забърза към гишетото и си купи билети и за двата. Продавачката го погледна странно, но на Крейтър изобщо не му пукаше. После пак се върна в тоалетната. Господинът от последната кабинка все още беше там.

Крейтър излезе и се обади на Луиджи. Описа мъжа и обясни, че никак не бърза да излиза от мъжката тоалетна.

— Най-доброто скривалище — каза Луиджи.

— И аз съм го правил много пъти.

— Мислиш ли, че е Марко?

— Не знам. Ако е той, много добре се е маскирал.

След като се беше сблъскал със смарт телефона, четиристотин американски долара в брой и внезапното изчезване на Марко, Луиджи вече не искаше да поема никакви рискове.

— Проследи го — каза.

В 5:55 Марко вдигна джинсите си, пусна водата, взе куфарчето и тръгна към автобуса. На перона чакаше Крейтър, небрежно ядеше ябълка с едната ръка и държеше вестник в другата. Когато Марко се качи на автобуса за Парма, той направи същото.

Една трета от местата бяха празни. Марко седна от лявата страна, по средата на автобуса, до прозореца. Крейтър погледна на

другата страна, докато го подминаваше по пътеката между седалките, а след това си намери място четири реда зад него.

Първата спирка беше в Модена, трийсет минути след потеглянето. Докато влизаха в града, Марко реши да разгледа хората зад гърба си. Стана от мястото си и тръгна назад към тоалетната, като по пътя хвърли по един небрежен поглед на всички мъже.

После се заключи в тоалетната, стисна очи и си каза: „Да, този определено съм го виждал някъде.“

Ето къде: преди по-малко от двайсет и четири часа, в „Кафе Атене“, едва няколко минути преди лампите да изгаснат. Беше видял това лице в едно дълго огледало на стената до античната закачалка, над масите. Лицето тогава седеше някъде наблизо зад него, с някакъв друг мъж.

И му беше много познато. Може би го беше виждал и преди това, някъде в Болоня.

Марко се върна на мястото си, автобусът намали скоростта и се приближи до автогарата. „Мисли бързо, но спокойно, човече — повтаряше си той. — Не се паникьосвай. Успяха да те проследят на излизане от Болоня, но не бива да им позволяваш да те проследят на излизане от страната.“

Автобусът спря и шофьорът обяви, че са пристигнали в Модена. Имаше кратък престой; щяха да потеглят отново след петнайсет минути. Четирима от пътниците се заклатушкаха по пътеката между седалките и слязоха. Другите останаха по местата; и без това половината дремеха. Марко затвори очи и отпусна главата си наляво, към прозореца, като се преструваше на дълбоко заспал. Мина една минута и в автобуса се качиха двама селяни, като се оглеждаха слисано и стискаха тежки торби от зебло.

Когато шофьорът се върна и започна да се настанява на мястото си зад волана, Марко изведнъж се измъкна от седалката си, бързо се спусна по пътеката и скочи от автобуса в момента, в който вратата се затваряше. После се шумугна в автогарата, обърна се и погледна към автобуса, който излизаше на заден ход от перона. Преследвачът му беше останал вътре.

Първата мисъл на Крейтър беше на бегом да слезе от автобуса, като може би щеше да се наложи да се сблъска с шофьора, но пък никой автобусен шофьор не би вдигнал чак такъв сериозен скандал, за да не пусне някой да слезе. После обаче се спря, защото Марко очевидно знаеше, че го следят. Измъкването му в последната секунда просто потвърждаваше подозренията на Крейтър. Наистина беше Марко и бягаше, бягаше отчаяно като ранено животно.

Проблемът беше, че в момента Марко бе на свобода в Модена, а Крейтър — не. Автобусът зави по някаква друга улица и спря на светофара. Крейтър се спусна към шофьора, като се държеше за стомаха и умоляваше да му отворят вратата, преди да е оповръщал всичко наоколо. Вратата се отвори, Крейтър скочи на тротоара и хукна към автогарата.

Марко не изгуби нито секунда. Когато автобусът изчезна от поглед, той бързо излезе пред автогарата, където чакаха три таксита. Марко скочи на задната седалка на първото и каза:

— Ще ме откарате ли до Милано?

Италианският му вече беше много добър.

— Milano?

— Si, Milano.

— E molto caro!

„Много е скъпо.“

— Quanto?

— Duecento euro.

„Двеста евро.“

— Andiamo.

В продължение на един час Крейтър претърси основно автогарата в Модена и двете съседни улици, а после се обади на Луиджи, за да му съобщи новините. Не бяха нито добри, нито съвсем лоши. Наистина беше изгубил своя човек, но лудешкият начин, по който беше избягал, потвърждаваше, че наистина е Марко.

Реакцията на Луиджи също беше смесена. Беше ядосан на Крейтър, задето се е оставил един аматьор да го надхитри. Беше впечатлен от Марко, задето е успял да промени външността си и да се изплъзне на цяла малка армия от наемни убийци. И беше разгневен на

Уитакър и глупаците във Вашингтон, които толкова често променяха плана за действие, че в крайна сметка бяха довели цялата операция до катастрофа — за която несъмнено щяха да държат отговорен самия Луиджи.

Той се обади на Уитакър, за да му покрещи още малко, после тръгна към железопътната гара със Зелман и още двама агенти. Щяха да се срещнат с Крейтър в Милано, където Уитакър му беше обещал пълно съдействие с целия личен състав, който успее да събере.

Докато пътуваше от Болоня с директния „Евростар“, на Луиджи му хрумна чудесна идея, която обаче нямаше как да сподели с никого. Защо просто да не се обади на израелците и китайците и да им каже, че Бакман за последен път е бил забелязан в Модена, на път към Парма и вероятно още по на запад, към Милано? Те бяха много помотивирани да го открият от Лангли. И със сигурност щяха да се справят по-добре.

Но заповедите си бяха заповеди дори когато се променяха постоянно.

И всички пътища водеха към Милано.

Таксито спря на една пресечка от централната жп гара в Милано. Марко плати на шофьора, още веднъж му благодари, пожела му лек път обратно до Модена, слезе от колата и мина покрай още десетина таксита, които чакаха пътници. Когато влезе в огромното фойе, той се смеси с тълпата, качи се по ескалатора и се озова в организиран хаос на пероните, където влаковете пристигаха на гарата по десетина различни коловоза. Там Марко откри таблото със заминаващите влакове и проучи възможностите си. Четири пъти дневно от Милано потегляше влак за Щутгарт, седмата спирка на който беше Цюрих. Марко си взе безплатно разписание, купи си евтин пътеводител с карта и намери свободна маса в едно кафене, свряно между няколко магазина. Нямаше време за губене, но все пак трябваше да провери къде се намира. Изпи две кафета и изяде една паста, като не откъсваше очи от тълпата. Тълпата му харесваше — всички тези хора, които идваха и си отиваха. Бяха толкова много, че сред тях се чувстваше в безопасност.

Първият му план беше да се разходи пеш до центъра на града, който се намирал на трийсетина минути от гарата. По пътя щеше да намери евтин магазин за конфекция, за да смени всичките си дрехи — самото, ризата, панталоните и обувките. В Болоня го бяха разпознали. Не биваше да рискува да му се случи отново.

Освен това някъде в центъра на града, до Пиаца дел Дуомо, със сигурност имаше интернет клуб, където можеше да седне на някой компютър за петнайсет минути. Макар че силно се съмняваше в способностите си да седне пред непознатата машина, да включи проклетото нещо и не само да оцелее в джунглата на интернет, но и да успее да пусне съобщение до Нийл. В Милано беше 10:15 сутринта, значи в Кълпепър, щата Вирджиния, беше 4:15 сутринта. Нийл щеше да влезе в интернет в 7:50, както всяка сутрин.

Трябваше да се справи с електронната поща. Просто нямаше друг избор.

Вторият план, който му се струваше все по-разумен, докато наблюдаваше как хиляди хора небрежно се качваха на влаковете, които щяха да ги пръснат из цяла Европа за броени часове, беше да побегне веднага. Да си купи билет и да изчезне от Милано и от Италия възможно най-скоро. Новият цвят на косата му, очилата на Джовани и старото сако на университетски преподавател не бяха успели да ги заблудят в Болоня. Щом наистина бяха толкова добри, със сигурност можеха да го открият и тук.

Накрая Марко взе междинно решение — първо да се поразходи. Чистият въздух винаги помагаше на мисленето, а след като повървя известно време, кръвта му отново се раздвижи. Както и в Болоня, улиците в Милано се простираха в най-различни посоки, като нишките на паяжина. Движението беше натоварено и на много места имаше задръствания. Задръстванията също му харесваха — а особено много му харесваха претъпканите тротоари, където потъваше между хората.

Магазинът се казваше „При Роберто“ и беше притиснат между една бижутерия и една пекарна. На витрината се виждаха дрехи с такова качество, че сигурно щяха да издържат около една седмица, преди да се разпаднат — което идеално съвпаднаше с плановете на Марко. Продавачът беше от Близкия изток и говореше италиански по-зле и от него, но беше много добър в посочването и нечленоразделните звуци, а освен това беше твърдо решен да промени изцяло външния вид на своя клиент. Синьото сако беше сменено с тъмнокафяво. Новата риза беше всъщност бяло поло с къси ръкави. Панталоните бяха от нискокачествена вълна, тъмносини. Не му бяха по мярка, но поправките щяха да отнемат цяла седмица, така че Марко помоли продавача за ножица. После се пхна в пробната, където миришеше на мухъл, премери дрехите, колкото можа, и собственооръчно подряза крачолите на панталоните. Когато излезе с новия си екип, продавачът погледна неравните ръбове, където преди беше маншетът на панталона, и едва не се разплака с глас.

Марко пробва и няколко чифта обувки, но всичките му бяха толкова неудобни, че щяха да го осакатят още преди да е успял да се върне до гарата, така че засега остана с туристическите си боти. Най-добрата му покупка се оказа една светлокафява сламена шапка, която Марко взе импулсивно, защото беше забелязал подобна на нея на главата на някакъв човек на улицата, точно преди да влезе в магазина.

На този етап вече нямаше защо да се притеснява от някакви модни съображения, нали така?

Всичко това му излезе почти четиристотин евро — пари, които никак не му се даваха, но нямаше друг избор. Вместо да плати, Марко се опита да размени новите си дрехи срещу куфара на Джовани, който със сигурност струваше много повече от тях, но продавачът все още беше твърде кисел заради съдбата на панталоните. Той едва събра сили да поиска парите в брой, да му благодари и да се сбогува. Марко си тръгна с червена пазарска чанта, в която беше прибрал синьото сако, избелелите джинси и старата си риза; отново искаше да има нещо различно, което да носи със себе си.

Повървя още няколко минути и видя магазин за обувки. Там си купи две неща, които приличаха на леко модифицирани обувки за боулинг и без съмнение бяха най-грозната стока в магазина, който иначе се оказа съвсем приличен. Бяха черни, с някакви ленти в бургундско червено, и Марко се надяваше поне да са удобни, след като изглеждаха толкова ужасно. Плати за тях 150 евро, защото бяха върнати от някакъв друг клиент. После вървя цели две пресечки, преди да събере кураж да ги погледне.

Докато напускаше Болоня, Луиджи се сдоби с опашка. Хлапето на скутера го забеляза, докато излизаше от съседния апартамент до този на Бакман, и вниманието му беше привлечено от начина, по който се движеше непознатият млад мъж — той подтичваше, все по-бързо с всяка следваща крачка. Никой никога не тича под колонадите на Виа Фондаца. Скутерът остана на разстояние, докато Луиджи не спря и не се пхна бързо в един червен фиат. Колата измина няколко пресечки и намали скоростта за малко, колкото някакъв друг мъж да скочи в нея. После отново потеглиха с безразсъдна скорост, но тъй като движението беше натоварено, скутерът с лекота се залепи за тях. Когато спряха пред железопътната гара и паркираха на едно забранено място, хлапето на скутера видя всичко и отново докладва по радиостанцията на Ефраим.

След петнайсет минути двама агенти на Мосад, преоблечени като пътни полицаи, нахлуха в апартамента на Луиджи, като включиха многобройни аларми — някои тихи като шепот, а други съвсем

безшумни. Трима агенти останаха на улицата, за да ги прикриват, а други трима разбиха вратата на кухнята и откриха забележителен асортимент от електронно шпионско оборудване.

Когато Луиджи, Зелман и още един агент се качиха на влака „Евростар“ за Милано, момчето от скутера вече също беше успяло да се сдобие с билет. То се казваше Пол, беше най-младият член на отряда кидон и говореше италиански най-добре от всички. Зад хлапашкия му бретон и бебешкото лице обаче се криеше двайсет и шест годишен ветеран с половин дузина успешни убийства зад гърба му. Когато съобщи по радиостанцията си, че влакът вече е потеглил и той е в него, в апартамента на Луиджи влязоха още двама агенти, за да разглобят оборудването. За нещастие, дори те не успяха да обезвредят една от алармите. Тя продължи да звъни тихо, но постоянно, а това беше предостатъчно, за да привлече вниманието на съседите от околните апартаменти.

След десет минути Ефраим прекрати акцията в апартамента. Агентите се пръснаха във всички посоки и отново се събраха в един от служебните апартаменти. Не бяха успели да разберат кой е Луиджи или за кого работи, но беше очевидно, че и той върви по петите на Бакман, където и да отиде.

И докато часовете продължаваха да текат, а от Бакман все така нямаше следа, те започнаха да мислят, че е успял да избяга. Дали Луиджи нямаше да ги отведе при него?

Застанал в центъра на Милано, на Пиаца дел Дуомо, Марко със зяпнала уста разглеждаше гигантската готическа катедрала, която беше завършена само за триста години. Разходи се по Галерия Виторио Емануеле, великолепната търговска улица, покрита със стъкло, с която Милано толкова се гордееше. От двете ѝ страни се нижеха кафенета и книжарници, а галерията беше центърът на градския живот и най-популярното място за срещи. Температурата беше почти 16 градуса по Целзий, така че Марко обядва навън, със сандвич и кола, а в краката му се тълпяха многобройни гълъби и преследваха всяка паднала троха. Гледаше по-възрастните жители на Милано, които се разхождаха по галерията — жените бяха хванати под ръка, а мъжете спираха да си

бъбрят толкова спокойно, сякаш времето нямаше никакво значение. „Да можех и аз да имам този късмет“, помисли си той.

Дали трябваше да потегли веднага, или беше по-добре да изчака ден-два? Това беше новият въпрос, който го измъчваше. В пренаселен град като Милано, с неговите четири милиона жители, можеше да изчезне за толкова дълго, колкото си поиска. Щеше да си намери подробна карта, да изучи разположението на улиците и да се крие с часове в стаята си, а през останалото време да се разхожда.

Но така хрътките, които го преследваха, щяха да имат време да се прегрупират.

Дали не трябваше да потегли веднага, докато все още бяха изостанали, почесваха се по главите и се чудеха къде е отишъл?

Точно така, реши той. Плати на сервитьора и отново сведе поглед към обувките си за боулинг. Наистина бяха удобни, но нямаше търпение да ги изгори. Един градски автобус мина наблизо и Марко забеляза на него реклама за някакъв интернет клуб на Виа Вери. Десет минути по-късно вече беше там. На вратата имаше табела с цените — десет евро на час, минимален престой трийсет минути. Марко си поръча портокалов сок и половин час на компютъра. Продавачът кимна към една маса, където бяха струпани няколко монитора. Пред три от осемте седяха хора, които очевидно знаеха какво правят. Марко изпадна в паника, но успя да се престори, че всичко е наред. Зае едно място, грабна клавиатурата и се вторачи в монитора. Искеше му се да падне на колене и да се помоли за съдействие, но все пак продължи напред, сякаш беше хакер от години. Оказа се изненадващо лесно: той влезе в сайта на „KwyteMail“, написа потребителското си име „ДядоКоледа456“ и паролата си „post hoc ergo propter hoc“, изчака десет секунди и на екрана се появи ново съобщение от Нийл.

Марко: Микел Ван Тийсен все още работи в банка „Райнланд“ и вече е заместник-директор на отдел „Клиенти“. Нещо друго? Дядо Коледа

Точно в 7:50 сутринта източно американско време Марко написа следния отговор:

Дядо Коледа: Тук е Марко, от плът и кръв. Там ли си?

После отпи от сока и се вторачи в екрана. „Хайде, бейби, нека да стане.“ Отново отпи от сока. От другата страна на масата седеше някаква жена, която говореше с глас на компютъра си. Накрая се появи следното съобщение:

Тук съм, на линия. Какво става?

Марко написа:

Откраднаха ми онова „Анкио 850“. Има голяма вероятност да е при лошите хора и те да го разглобят на парчета. Има ли начин да те открият?

Нийл:

Само ако разполагат с потребителското име и паролата. Знаят ли ги?

Марко:

Не, аз ги унищожих. Значи не могат да пробият паролата?

Нийл:

Не и с „KwyteMail“. Системата е напълно сигурна и шифрована. Ако разполагат само с компютъра, няма да

стигнат доникъде.

Марко:

Значи сме в пълна безопасност?

Нийл:

Да, абсолютно. Но какво използваш в момента?

Марко:

Седя в един интернет клуб, пред компютър под наем, като истински хакер.

Нийл:

Искаш ли нов смартфон?

Марко:

Не, засега не, може би по-късно. Добре, ето какъв е планът. Отиди при Карл Прат. Знам, че не го обичаш, но той ми трябва. Прат беше много близък с един бивш сенатор, Айра Клейбърн от Северна Каролина. Клейбърн дълги години беше председател на сенатската комисия по въпросите на разузнаването. Трябва да се свържа с Клейбърн. Връзката ще мине през Прат.

Нийл:

Къде се намира Клейбърн в момента?

Марко:

Не знам — да се надяваме, че поне е жив. Родният му град е някъде на брега на океана, доста забутано място. Пенсионира се на следващата година, след като ме прибраха във федералния затвор. Прат ще го открие.

Нийл:

Няма проблеми, ще се свържа с него веднага щом успея да се измъкна.

Марко:

Внимавай, моля те. Пази си гърба.

Нийл:

Ти добре ли си?

Марко:

Бягам. Тази сутрин напуснах Болоня. Ще се опитам да ти се обадя по същото време утре. Става ли?

Нийл:

Да, скрий се сега. Ще те чакам утре.

Марко затвори пощата със самодоволна физиономия. Готово. Нищо работа. Добре дошли в епохата на високотехнологичните вълшебства. Той провери още веднъж дали е излязъл напълно от „KwyteMail“, допи си сока и напусна интернет клуба. Тръгна към гарата и по пътя спря първо в един магазин за кожени изделия, където успя да размени чудесния куфар на Джовани за черно куфарче с очевидно по-лошо качество; а после и в един евтин бижутерски магазин, където плати осемнайсет евро за огромен часовник с кръгъл циферблат и яркочервена пластмасова каишка — още нещо, което щеше да заблуди всички, които търсеха Марко Лацери, бившият жител на Болоня; спря за трети път в една антикварна книжарница, където плати две евро за охлузено томче с твърди корици — стихосбирка на Чеслав Милош, естествено, на полски, — беше готов на всичко, за да заблуди хрътките; и накрая в един магазин за аксесоари втора ръка, където си купи слънчеви очила и бастун, с който незабавно започна да си служи, докато вървеше по тротоара.

Бастунът му напомняше за Франческа. Освен това го забавяше и променяше походката му. Марко се домъкна до централната жп гара на Милано, без да бърза, и си купи билет за Щутгарт.

Уитакър своевременно получи спешно съобщение от Лангли, че някой е проникнал в служебния апартамент на Луиджи, но не можеше да направи абсолютно нищо по този въпрос. Всичките му агенти от Болоня вече се намираха в Милано и търсеха Марко под дърво и камък. Двама бяха на жп гарата и издирваха прословутата игла в купа сено. Други двама бяха на летище „Малпенса“, на четирийсет километра от центъра на града. Още двама бяха на летище „Линате“, което беше много по-близо и обслужваше предимно европейски полети. Самият Луиджи беше на централната автогара и продължаваше да спори с Уитакър по мобилния си телефон, че Марко може би дори не е в Милано. Това, че се беше качил на автобуса от

Болоня за Модена, в северозападна посока, не означаваше непременно, че наистина ще стигне чак до Милано. Но тъй като авторитетът на Луиджи в момента беше под въпрос, поне според определящото мнение на Уитакър, го бяха заточили именно на автогарата, за да държи под око десетина хиляди пристигащи и заминаващи пътници.

От всички агенти отново Крейтър се оказа най-близо до иглата, която търсеха.

Марко си купи билет за първа класа за шейсет евро, като се надяваше, че по този начин ще избегне евентуалното внимание на останалите пътници в туристическа класа. Първокласният вагон беше последен в композицията, когато влакът пътуваше на север, и Марко се качи в пет и половина — четирийсет и пет минути преди влакът да потегли. Настаня се на мястото си, скри се максимално зад слънчевите очила и сламената шапка, разтвори пред лицето си томчето с полска поезия и се загледа в пътниците, които вървяха по перона покрай неговия влак. Някои от тях минаваха едва на метър и половина от него и всички бързаха.

Всички, освен един. Отново онзи човек от автобуса; познатото лице от „Кафе Атене“; вероятно същият разбойник с лепкави пръсти, който му беше откраднал синята чанта „Силвио“; и същата хрътка от автобуса в Модена, която го беше изпуснала на косъм преди около единайсет часа. Вървеше по перона, но не отиваше никъде. Беше присвил очи, а челото му беше набръчкано от усилието да се съсредоточи. „Като за професионалист доста бие на очи“, помисли си Джовани Феро, който за свое съжаление вече знаеше повече, отколкото му се искаше, за умението да се придвижваш незабелязано и да прикриваш следите си.

Крейтър беше инструктиран, че Марко най-вероятно ще тръгне или на юг, към Рим, където щеше да има повече възможности за бягство, или на север, към Швейцария, Германия или Франция — практически целия европейски континент. От пет часа насам Крейтър не спираше да кръстосва между дванайсетте перона, като следеше пристигащите и заминаващите влакове и тълпите от пътници, почти без да поглежда хората, които слизаха, но с огромно внимание към всички, които се качваха. Очите му се спираха на всяко синьо сако, независимо от нюанса на синьото или кройката, но все още не беше видял онова с износените кожени подложки на лактите.

Въпросното сако в момента се намираше в евтиното черно куфарче между краката на Марко, на място номер седемдесет в първокласния вагон на влака за Щутгарт. Марко седеше на мястото си и не откъсваше поглед от Крейтър, който, изглежда, обръщаше особено внимание на влака с крайна спирка Щутгарт. Държеше нещо, което приличаше на билет, а когато изчезна от поглед надолу по перона, Марко почти можеше да се закълне, че се качи в неговия влак.

Той се пребори с желанието веднага да слезе. После вратата на неговото купе се отвори и в него влезе Мадам.

След като получиха потвърждение, че Бакман наистина е изчезнал безследно, а не е бил убит от преследвачите си, изминаха цели пет часа, изпълнени с истерия, преди Хулия Хавиер да успее да се добере до определена информация, която трябваше да ѝ бъде подръка. Намериха я в една папка, заключена в кабинета на директора, която някога беше пазена лично от Теди Мейнард. Хулия не си спомняше да е чела въпросната информация. А сега, в настъпилия хаос, нямаше никакво намерение да се признава за виновна в недоглеждане.

Информацията им беше предадена с голяма неохота от ФБР преди години, докато все още разследваха Бакман. Тогава финансовото му състояние се гледаше под микроскоп, защото навсякъде вилнееха слухове, че е успял да издои един от клиентите си и да укрие цяло състояние. Къде бяха парите? Докато ги търсеха, във ФБР сглобиха маршрута на всичките му пътувания до момента, в който изведнъж реши да се признае за виновен и го откараха в затвора. Самопризнанията не приключиха случая „Бакман“, но със сигурност уталожиха напрежението около него. След време проучването на пътуванията му най-сетне беше завършено и копие от него беше получено и в Лангли.

В месеца, преди Бакман да бъде обвинен, арестуван и освободен при много строги условия за движение под гаранция, той беше направил две много кратки пътувания до Европа. При първото беше летял с първа класа на „Ер Франс“ до Париж, придружаван от любимата си секретарка, където двамата бяха полудували няколко дни, докато разгледат всички забележителности. По-късно момичето беше разказало на следователите, че Бакман е отсъствал за един цял ден, през който е отскочил до Берлин, за да свърши някаква спешна работа, но се беше върнал навреме за вечеря в „Ален Дюкас“. Секретарката не беше отишла с него.

През цялата въпросна седмица обаче нямаше никакви данни Бакман да е пътувал с гражданска авиокомпания — нито до Берлин,

нито до който и да е друг град в Европа. За това щеше да му трябва паспорт, а от ФБР бяха сигурни, че в този период неговият паспорт не е бил използван. Паспортът обаче нямаше да му трябва, ако беше пътувал с влак. А до Женева, Берн, Лозана и Цюрих имаше по-малко от четири часа път с влак от Париж.

Второто пътуване беше седемдесет и два часов спринт от летище „Дълес“ във Вашингтон до Франкфурт, с първа класа на „Луфтханза“, отново по работа, макар че не успяха да намерят никакви сътрудници или колеги на Бакман в този град. Бакман беше платил две нощувки в един луксозен хотел във Франкфурт и нямаше никакви данни да е спал на друго място. Подобно на Париж, и Франкфурт беше на няколко часа път с влак от големите банки в Швейцария.

Когато Хулия Хавиер най-сетне откри въпросната папка и прочете доклада на ФБР в нея, тя веднага се обади на Уитакър и му каза:

— Отива в Швейцария.

Мадам носеше достатъчно багаж за заможно петчленно семейство. Един измъчен носач ѝ помогна да качи тежките куфари във влака и да ги домъкне в първокласното купе, което тя веднага изпълни със собствената си особа, вещите и парфюма си. В купето имаше шест места, но тя зае поне четири от тях само за себе си. Седна точно срещу Марко и понамести обширните си задни части сякаш за да заеме още повече място. После му хвърли един поглед, докато Марко се криеше до прозореца, и сладно го поздрави:

— Bonsoir.

„Французойка“, помисли си Марко и тъй като не му се струваше подходящо да отговаря на италиански, заложи на добрата стара реплика от Новия свят:

— Hello.

— О, американец!

Затънал дълбоко в лабиринт от различни езици, самоличности, имена, културни идентичности, измислени биографии, лъжи, лъжи и още лъжи, той отвърна крайно неубедително:

— Не, канадец.

— А, добре — каза тя, като продължаваше да подрежда чантите си и да се настанява.

Очевидно щеше да се зарадва повече на американец, отколкото на канадец. Мадам беше здрава, румена жена на шейсет години с тясна червена рокля, дебели прасци и черни обувки на средно висок ток, с които сякаш беше извървяла един милион километра. Очите ѝ бяха потънали в тежък грим и сериозно подпухнали, като причината за последното стана ясна съвсем скоро. Много преди влакът да потегли, Мадам извади отнякъде голямо плоско шише, отвинти капачката му, която служеше за чашка, и удари една доза от нещо силно. После преглътна шумно, усмихна се на Марко и каза:

— Искате ли едно питие?

— Не, благодаря.

— Много добро бренди — изтъкна тя.

— Не, благодаря.

— Ваша работа.

Тя си наля още една чашка, пресуши я и прибра шишето.

Дългото пътуване с влак, което му предстоеше, изведнъж започна да му се струва още по-дълго.

— Закъде пътувате? — попита тя на много добър английски.

— За Щутгарт. А вие?

— За Щутгарт, но после продължавам към Страсбург. Не мога да стоя прекалено дълго в Щутгарт, нали разбирате.

Тя сбърчи нос, все едно беше ясно, че целият град направо плува в отходни води.

— Аз обожавам Щутгарт — каза Марко, колкото да я види как ще промени физиономията си.

— Е, всеки с вкуса си.

Тя изведнъж се сети за обувките си и ги изрита, без да се интересува особено къде ще попаднат. Марко се стегна в очакване на миризмата на крака, но после се сети, че тя надали ще успее да се пребори с евтиния парфюм.

В опит за самозащита той се престори, че задрямва. Тя не му обърна внимание в продължение на няколко минути, после високо попита:

— Знаете ли полски?

Марко отвори очи и видя, че се е загледала в неговото томче с поезия. Тръсна глава, сякаш го е събудила.

— Ъ, не, не точно. Но се опитвам да го науча. Семейството ми е от полски произход.

После затаи дъх, защото почти очакваше тя да го залее с поток от перфектен полски, в който да се удави.

— Ясно — каза тя неодобрително.

Точно в 6:15 невидим кондуктор наду свирката си и влакът тръгна. За щастие, в купето на Мадам нямаше други пътници, освен тях двамата. Няколко души бяха минали по пътеката, бяха надникнали вътре и бяха продължили към по-свободно купе, когато бяха видели багажа ѝ.

Марко не откъсваше поглед от перона, докато потегляха. Мъжът от автобуса не се виждаше никъде.

Мадам се зае сериозно с брендите, докато не захърка. Събуди я кондукторът, който им продупчи билетите. После дойде продавачът с количката, който им предложи питие. Марко си взе бира и предложи една и на спътничката си. Предложението му беше посрещнато с толкова чудовищно бърчене на нос, че тя все едно предпочиташе да пие урина.

Първата спирка на влака беше в Комо/Сан Джовани — спиране за две минути, по време на което не се качиха никакви пътници. След пет минути спряха в Киазо. Вече се смрачаваше и Марко започна да обмисля някакво бързо бягство. Разгледа маршрута на влака; преди Цюрих имаше още четири спирки, една в Италия и три в Швейцария. Коя страна беше по-подходяща?

Вече не можеше да си позволи риска да го проследят. Ако преследвачите му наистина бяха във влака, значи бяха успели да го проследят още от Болоня, през Модена и Милано, без да се заблудят от различните му маскировки. Това означаваше, че са професионалисти и той не може да се мери с тях. Марко отпи от бирата си и се почувства като нещастен аматьор.

Мадам вторачено разглеждаше неравните краища на крачолите му. После я хвана, че гледа ефектните му обувки за боулинг, за което, виж, не можеше да я вини. Накрая вниманието ѝ беше привлечено от яркочервената каишка на часовника му. Физиономията ѝ ясно

изразяваше какво мисли за неговото чувство за стил — независимо дали беше американец или канадец.

Марко забеляза в далечината светлинките, които се отразяваха от езерото Лугано. Релсите се виеха между езерата и влакът постепенно се изкачваше в планината. Значи Швейцария не беше далеч.

По тъмния коридор на влака от време на време минаваха хора. Те надничаха през стъклената врата на купето, после продължаваха към края на вагона, където беше тоалетната. Мадам беше плъоснала големите си крака на срещуположната седалка, недалеч от Марко. От началото на пътуването беше изминал само час, а тя вече беше успяла да пръсне чантите, списанията и дрехите си из цялото купе. Марко не смееше да стане от мястото си.

Най-сетне умората го надви и той заспа. Събуди го врявата на гара Белицона, първата спирка на влака в Швейцария. Някакъв пътник влезе в първокласния вагон, но не можа да намери мястото си. Той отвори вратата на купето на Мадам, разгледа го, не го хареса и отиде да се развика на кондуктора. Намериха му друго място. Мадам почти не вдигна поглед от модните списания, които четеше.

Следващата отсечка от пътя беше час и четирийсет минути и когато Мадам отново отвори шишето си, Марко се обади:

— Ще взема да го опитам.

Тя се усмихна за пръв път от цели часове насам. Макар че със сигурност нямаше нищо против да пие сама, с компания все пак беше по-приятно. Само след две чашки обаче Марко отново задряма.

Влакът подскочи, докато намаляваше скоростта, за да спре в Арт-Голдау. Главата на Марко също подскочи и шапката му падна. Мадам не откъсваше поглед от него. Когато окончателно отвори очи, тя му съобщи:

— Някакъв непознат ви зяпаше.

— Къде?

— Къде ли? Ами тук, естествено, във влака. Мина покрай купето поне три пъти. Спира на вратата, оглежда ви внимателно и се отдалечава крадешком.

„Може би е заради обувките — помисли си Марко. — Или панталоните. Или часовника?“

Той разтърка очи и се опита да се престори, че това му се случва постоянно.

— Как изглежда? — попита.

— Руса коса, на около трийсет и пет, хубавец, с кафяво яке. Познавате ли го?

— Не, нямам представа кой е.

Човекът от автобуса в Модена не беше нито с руса коса, нито с кафяво яке, но това бяха подробности. Марко беше достатъчно изплашен от новото развитие на нещата, за да промени плана си.

След дваайсет и пет минути щяха да пристигнат в Цуг — последната спирка преди Цюрих. Марко не можеше да си позволи риска да ги отведе до Цюрих. Десет минути преди гарата той обяви, че трябва да отиде до тоалетната. Между неговото място и вратата на купето имаше истинско трасе с препятствия, наредено от Мадам. Докато се провираше през него, Марко остави куфарчето и бастуна на мястото си.

Подмина четири купета, във всяко от които седяха поне по трима пътници, но никой от тях не му се стори подозрителен. Влезе в тоалетната, заключи вратата и изчака, докато влакът намали скоростта. После влакът спря съвсем. В Цуг имаше само две минути престой, а поне досега влакът се придържаше към разписанието с такава точност, че просто не беше за вярване. Марко почака една минута, после бързо се върна в купето, отвори вратата и без да каже дума на Мадам, грабна куфарчето и бастуна си (който беше напълно подготвен да използва като оръжие), затича се към края на вагона и скочи на перона.

Гарата беше малка, издигната на надлез над нивото на улицата. Марко се втурна по стъпалата надолу към тротоара, където имаше едно-единствено такси с шофьор, заспал зад волана.

— Хотел, моля — каза той и стресна шофьора, който инстинктивно посегна към ключа на стартера.

Човекът го попита нещо на немски и Марко реши да опита с италиански:

— Трябва ми малък хотел. Нямам резервация.

— Няма проблем — каза шофьорът.

Докато се отдалечаваха от гарата, Марко погледна назад и видя, че влакът е потеглил. Изглежда, никой не го преследваше.

Пътуването продължи само четири пресечки, после спряха пред една сграда в алпийски стил на някаква тиха уличка и шофьорът се обърна към него на италиански:

— Този хотел е много добър.

— И на мен така ми изглежда. Благодаря. За колко време се отива оттук до Цюрих с кола?

— Два часа, плюс-минус. Зависи от движението.

— Утре сутринта трябва да стигна в центъра на Цюрих в девет часа. Можете ли да ме закарате?

Шофьорът се поколеба за миг, докато умът му хладно преценяваше възможностите.

— Може би — каза.

— Колко ще струва?

Шофьорът потърка брадичката си, сви рамене и отговори:

— Двеста евро.

— Добре. Нека да тръгнем оттук в шест.

— В шест, добре, ще дойда да ви взема.

Марко отново му благодари и проследи колата с поглед, докато се отдалечаваше. Когато влезе в хотела, над вратата проехтя звънче. На миниатюрната рецепция нямаше никой, но някъде наблизо се чуваше телевизор. Най-сетне се появи един сънлив тийнейджър и му се усмихна.

— Guten abend.

— Parla inglese? — попита Марко.

Момчето поклати глава.

— Italiano?

— Малко.

— Аз също не знам много — каза Марко на италиански. — Трябва ми стая за една нощ.

Служителят му подаде формуляр за регистрация и Марко попълни наизуст името и номера от паспорта си. Надраска някакъв измислен адрес в Болоня и фалшив телефонен номер. Паспортът му беше в джоба на самото, до сърцето, и той беше готов неохотно да се раздели с него.

Но вече беше късно, а момчето изпускаше любимото си предаване по телевизията. С нетипична за швейцарците небрежност той обяви, също на италиански:

— Четирийсет и две евро.

Паспортът не беше споменат.

Джовани сложи парите на масата и служителят му подаде ключа за стая 26. После пътникът на изненадващо добър италиански поръча да го събудят в пет сутринта. Накрая се сети дори да каже следното:

— Изгубих си четката за зъби. Дали ви се намира някоя?

Служителят бръкна в едно чекмедже и извади кутия, пълна с дребни козметични принадлежности — четки за зъби, паста за зъби, самобръсначки за еднократна употреба, пена за бръснене, аспирин, тампони, крем за ръце, гребени и дори презервативи. Джовани си взе някои неща и плати десет евро.

Дори луксозният президентски апартамент в хотел „Риц“ нямаше да му се стори по-уютен от стая 26. Беше малка, чиста, с твърдо легло и врата, която се заключваше два пъти, за да го предпази от подозрителните лица, които го следяха още от ранното утро. Марко стоя дълго под горещия душ, а после се избърсна и цяла вечност си ми зъбите.

За свое огромно облекчение откри и минибар в едно шкафче под телевизора. Изяде една опаковка бисквити, поля ги с две бутилчици уиски и когато най-сетне пропълзя под завивките, беше изтощен физически и умствено. Беше подпрял бастуна на леглото, да му е подръка. Глупава идея, но просто не можа да се сдържи.

Докато гниеше в дълбините на затвора, често си беше мечтал за Цюрих — с неговите сини реки, чисти сенчести улици, модерни магазини и красиви хора, които се гордееха с швейцарската си националност и си вършеха работата с приятни и сериозни лица. В предишния си живот той се беше возил на тихите електрически трамваи заедно с тях, докато отиваха на работа в банкерския квартал. Тогава беше прекалено зает, за да пътува много, беше прекалено важен фактор, за да напуска за дълго крехките силови структури във Вашингтон, но Цюрих беше един от малкото градове, които беше посещавал. Харесваше му: в него нямаше туристи и задръствания и жителите му нямаха никакво желание да губят времето си, като зяпат катедралите и боготворят последните две хиляди години. Не, изобщо. Цюрих се движеше от парите — от изисканите финансови манипулации, съвсем различни от грубото им придобиване с пълни шепи, което пък беше предишната специалност на Бакман.

Сега отново се взеше в трамвай — беше го хванал недалеч от гарата и бавно се движеше по Банхофштрассе, основния булевард в Цюрих, ако там изобщо имаше такова нещо. Беше почти 9:00 сутринта. Той пътуваше заедно с последната вълна от изрядно облечени млади банкери, които отиваха на работа в Ю Би Ес, „Креди Суис“ и още хиляди по-малко известни, но не по-малко богати финансови институции. Бяха с тъмни костюми, ризи в различни цветове, които рядко бяха бели, скъпи вратовръзки с голям възел и незабележими орнаменти и тъмнокафяви обувки с връзки, без пискюлчета. През последните шест години модата малко се беше изменила. Все още се обличаха консервативно, но вече влагаха и малко дързост. Не бяха толкова елегантни, колкото младите градски професионалисти в неговата родна Болоня, но все пак хващаха окото.

Всички четяха нещо, докато пътуваха. Разминаваха се с други трамваи, които се движеха в срещуположната посока. Марко се

преструваше, че се е задълбочил в новия брой на „Нюзуик“, но всъщност наблюдаваше останалите пътници.

Никой не го гледаше. Никой не обръщаше внимание на обувките му за боулинг. Всъщност беше видял подобни на тях на краката на един небрежно облечен младеж недалеч от гарата. Сламената му шапка също не привличаше внимание. Ръбовете на панталона му вече не бяха толкова зле, защото си беше купил един евтин шивашки комплект от рецепцията на хотела, а после беше изгубил половин час, докато се опитваше да ги подгъне, без да се надупчи до кръв. Дрехите му струваха в пъти по-малко от костюмите наоколо, но какво му пукаше? Беше успял да стигне до Цюрих, без да довлече Луиджи и останалите, и с още малко късмет щеше да стигне докрай.

Парадеплац беше последната спирка на трамваите, които влизаха в центъра от изток и запад и спираха. После бързо се изпразваха, а младите банкери се пръсваха на тълпи и потъваха в сградите наоколо. Марко се смеси с тълпата. Беше оставил сламената си шапка под седалката в трамвая.

През последните седем години нищо не се беше променило. Парадеплац си беше същият — открит площад, покрай който бяха наредени малки магазини и кафенета. Банките наоколо си стояха там от стотици години; някои разгласяваха имената си с неонов табели, а други бяха толкова добре скрити, че човек не можеше да ги намери без специални указания. Марко попиваше всичко наоколо иззад тъмните си очила, като не се откъсваше от трима младежи със спортни сакове, праметнати през рамо. Изглежда, отиваха към Райнланд Банк, от източната страна на площада. После те влязоха във фойето, Марко ги последва и започна най-веселата част.

Гишетото за информация беше на същото място както преди седем години; всъщност дори добре облечената дама зад него му се стори смътно позната.

— Бих искал да говоря с господин Микел Ван Тийсен — каза Марко възможно най-тихо.

— А вие сте?

— Марко Лацери.

Щеше да използва името Джоуел Бакман по-късно, на горния етаж, но тук се притесняваше да го направи. Можеше само да се надява, че Нийл е известил Ван Тийсен за новия му псевдоним по

електронната поща. Освен това трябваше да е предал на банкера молбата му да не пътува извън града през следващата седмица, ако му е възможно.

Секретарката заговори по телефона, като в същото време набираше нещо на клавиатурата пред себе си.

— Един момент, синьор Лацери — каза накрая. — Нещо против да почакате малко?

— Не, нищо — отвърна той.

Нещо против да почака малко? Та той чакаше този миг от години! Настани се на един стол и кръстоса крака, но после отново забеляза обувките си и завря стъпала под стола. Беше сигурен, че точно в този момент го наблюдават с десетина камери едновременно, но нямаше нищо против. Може би щяха да разпознаят Бакман във фоайето на банката си, а може би не. Почти си ги представяше как седят в някоя тъмна стаичка, пулят се в мониторите си, чешат се по главата и си казват:

— Не знам, този ми се струва много по-слаб, дори изпит.

— Виж му и косата. Очевидно е боядисана набързо.

За да им помогне, Джоуел свали очилата с рогови рамки на Джовани.

След пет минути отнякъде се появи един тип от охраната със сурово лице и евтин костюм и се обърна към него:

— Бихте ли ме последвал, синьор Лацери?

Двамата взеха частен асансьор до третия етаж, където Марко беше въведен в малка стаичка с дебели стени. В сградата на Райнланд Банк всички стени изглеждаха дебели. Вътре чакаха още двама агенти от охраната. Единият взе, че се усмихна, другият не. Накараха го да сложи и двете си ръце на биометричен скенер за пръстови отпечатыци. Той щеше да сравни отпечатыците му с онези, които беше оставил на същото място преди почти седем години, и когато съвпаднаха, щяха да се усмихнат по-широко, а после да го поканят в по-приятна стая, където да почака още малко, и да му предложат кафе или сок. Каквото поискате, мистър Бакман.

Той си поръча портокалов сок, защото не беше закусвал. Агентите от охраната потънаха обратно в пещерата, където ги държаха. На разположение на мистър Бакман вече беше Елке, една от грациозните секретарки на Ван Тийсен.

— Ще излезе след минута — обясни тя. — Не ви очакваше още тази сутрин.

Някак си беше трудно да си уговори среща предварително, докато се криеше в тоалетните кабинки по гарите. Джоуел й се усмихна. Старият Марко вече беше останал в историята. Най-сетне можеше да го зареже, след два месеца бягство. Марко му беше служил вярно, беше запазил живота му, беше го научил на елементарен италиански, беше го развел из Тревизо и Болоня и го беше запознал с Франческа — жена, която нямаше да забрави скоро.

Но освен това заради Марко щяха да го убият, така че Джоуел го заряза на място, на третия етаж на Райнланд Банк, докато разглеждаше черните обувки с високи токчета на Елке и чакаше да се появи нейният шеф. Марко си отиваше и никога нямаше да се върне.

Кабинетът на Микел Ван Тийсен беше проектиран по такъв начин, че да зашлеви посетителя с мощен шамар по дясната буза. Дебелият персийски килим излъчваше власт. Канаето и фотьойлите с кожена тапицерия излъчваха власт. Както и древното писалище от махагон, което беше толкова голямо, че нямаше да се събере в цялата му килия в „Ръдли“. Както и широкият набор от електронни играчки, наредени по бюрото. Банкерът посрещна Джоуел на вратата от дъбово дърво, от която впрочем също се излъчваше власт, и двамата си стиснаха ръцете сърдечно, но не чак приятелски. Бяха се срещали лично само веднъж.

Ако Джоуел беше свалил около трийсет килограма от последното си посещение насам, то Ван Тийсен, изглежда, беше качил толкова. Освен това беше доста побелял и изобщо не приличаше на изрядните, стегнати млади банкери, които Джоуел беше видял в трамвая. Ван Тийсен покани клиента си да седне на един от столовете с кожена тапицерия, докато Елке и още една секретарка се разтичаха да донесат кафе и сладки.

Когато останаха сами и вратата се затвори, Ван Тийсен каза:

— В последно време доста чета за вас.

— Наистина ли? И какво пише?

— Да подкупите президента на САЩ, за да ви помилва? Наистина ли при вас е толкова лесно да се правят такива неща, мистър Бакман?

Джоуел не беше сигурен дали събеседникът му се шегува. Самият той беше в приповдигнато настроение, но все пак не чак толкова, че да си разменя шегички с банкера си.

— Ако наистина ви интересува, не съм подкупвал никого.

— Ами да, но вестниците са пълни с обвинения в този смисъл.

Тонът на Ван Тийсен прозвуча по-скоро обвинително, отколкото шеговито, и Бакман реши да не губи повече време.

— Наистина ли вярвате на всичко, което пишат във вестниците?

— Естествено, че не, мистър Бакман.

— Дойдох при вас по три причини. Искам достъп до сейфа си. Искам да проверя състоянието на сметката си. И да изтегля десет хиляди долара в брой. След това може би ще ви помоля за още една-две услуги.

Ван Тийсен пхна една бисквита в устата си и бързо задъвка.

— Да, разбира се. Според мен няма да има никакъв проблем.

— Какъв проблем да има?

— Никакъв проблем, сър. Дайте ми само няколко минути.

— За какво?

— Трябва да се консултирам за нещо с колегата си.

— Ще побързате ли?

Ван Тийсен излезе от стаята почти на бегом и затръшна вратата зад гърба си. Стомахът на Джоуел се сви болезнено, но не от глад. Ако нещо се объркаше точно в този момент, нямаше никакъв резервен план. Щеше да излезе от банката без пукната пара, да прекоси Парадеплац, и то ако имаше късмет, да се качи на някой трамвай и да открие, че няма къде да отиде. Бягството му щеше да свърши. Марко щеше да се върне в живота му и в крайна сметка да го убие.

Времето сякаш спря и мислите му се завъртяха около помилването. След като го бяха помилвали, можеше да започне на чисто. Американското правителство не беше в позиция да притиска швейцарците да замразят сметката му. Швейцарците, така или иначе, никога не замразяваха сметки! Имаха имунитет срещу това! Кое то беше причината именно техните банки да са пълни със заграбени съкровища от пет свят, нали така?

Бяха швейцарци в края на краищата!

Елке дойде да го вземе и го помоли да я последва на долния етаж. В предишния си живот би я последвал навсякъде, но сега

отиваха само до трезора.

Джоуел беше влизал в трезора при предишното си посещение в банката. Трезорът се намираше в подземната част на сградата, на няколко нива под нивото на улицата, макар че клиентите така и не разбираха точната дълбочина, на която потъваха в швейцарската земя. Всички врати бяха дебели по половин метър, всички стени, изглежда, бяха от олово, на всички тавани бяха монтирани камери за наблюдение. Когато слязоха, Елке отново го предаде в ръцете на Ван Тийсен.

Сканираха и двата му палеца за отпечатъци. Един оптичен скенер му направи снимка.

— Номер седем — посочи Ван Тийсен. — Ще ви изчакам там.

После излезе през една врата.

Джоуел тръгна по късия коридор и подмина шест стоманени врати без прозорци, докато не стигна до седмата. Там натисна един бутон, вътре защракаха всякакви резета и машинарии и вратата най-сетне се отвори. Той влезе в стаята, където вече го очакваше Ван Тийсен.

Помещението беше квадратно, с дължина четири метра, а по три от стените бяха наредени персонални сейфове, повечето от които не бяха по-големи от кутия за обувки.

— Кой номер е вашият сейф? — попита банкерът.

— L2270.

— Правилно.

Ван Тийсен пристъпи надясно и леко се наведе към сейф номер L2270. Набра някакви цифри на малката клавиатура, после се изправи и отстъпи встрани:

— Ако обичате.

Ван Тийсен зорко го наблюдаваше, когато Джоуел пристъпи към своя сейф, за да набере кода за достъп. Той протегна ръка към клавиатурата и тихо си прошепна цифрите, които навеки беше запечатал в паметта си:

— Осемдесет и едно, петдесет и пет, деветдесет и четири, деветдесет и три, двайсет и три.

На клавиатурата започна да мига една зелена лампичка. Ван Тийсен се усмихна и каза:

— Ще ви чакам отпред. Позвънете, когато сте готов.

Щом остана сам, Джоуел извади стоманената кутия от сейфа и я отвори. Вътре имаше пощенски плик за чупливи пратки. В плика имаше четири оптични диска „Jaz“, по два гигабайта всеки, които навремето струваха един милион долара.

Джоуел си позволи малка почивка, не повече от шейсет секунди. В края на краищата точно в момента беше в пълна безопасност и ако имаше нужда да помисли малко, защо да не го направи?

Той си спомни за Сафи Мирза, Фейзал Шариф и Фарук Хан, блестящите момчета, които бяха открили „Нептун“ в небето, а после бяха написали цял куп софтуер, за да манипулират системата. Сега и тримата бяха мъртви, паднали в жертва на собствената си наивна алчност и адвоката, когото си бяха избрали. Спомни си и за Джейси Хъбард — шумния, груб, весел, безкрайно чаровен мошеник, който успешно беше мамил избирателите през цялата си кариера, но накрая също беше загинал заради собствената си ненаситност. Спомни си за Карл Прат, Ким Болинг и десетките други партньори, които беше събрал в преуспяващата си фирма, и за техните кариери и личен живот, съсипани от онова, което в момента държеше в ръката си. Спомни си за Нийл и унижението, което беше причинил на сина си, когато скандалът обхвана цял Вашингтон и затворът се превърна не просто в неизбежност, а в необходимост.

Помисли и за самия себе си — но не с егоизъм, нито с разкаяние, нито в опит да прехвърли вината на някой друг. Колко жалък беше животът му само — поне досега. Но колкото и да му се искаше да се върне и да го изживее по друг начин, нямаше време за губене, което да пропилява за такива мисли. Остават ти само няколко години, Джоуел, Марко, Джовани или както там по дяволите се казваш. Не искаш ли за пръв път през живота си да направиш това, което трябва, а не онова, от което ще спечелиш най-много?

Той прибра дисковете в плика, а плика в куфарчето си, после затвори стоманената кутия обратно в сейфа. Накрая позвъни на Ван Тийсен.

Когато се върнаха в тузарския му кабинет, Ван Тийсен му подаде една папка, в която имаше един-единствен лист.

— Това е извлечението за вашата сметка — съобщи му той. — Кратко и ясно. Както знаете, по нея не са извършвани никакви операции.

— Плащате само един процент лихва — отбеляза жлъчно Джоуел.

— Вие бяхте наясно с нашите лихвени проценти, когато си отворихте сметка при нас, мистър Бакман.

— Да, така е.

— Ние имаме други начини да пазим парите ви.

— Разбира се. — Джоуел затвори папката и му я върна. — Не искам да нося това. Пригответе ли парите в брой?

— Да, в момента ги носят.

— Добре. Имам нужда от още няколко неща.

Ван Тийсен придърпа бележника си и застана в готовност с писалка в ръка.

— Да — каза.

— Искам да прехвърля сто хиляди по банков път в банка във Вашингтон. Можете ли да ми препоръчате някоя?

— Разбира се. Работим в тясно сътрудничество с „Мериланд Тръст“.

— Добре, изпратете парите там, като отворите с тях обикновен разплащателен влог. Няма да пиша чекове, само ще тегля в брой.

— На чие име да бъде сметката?

— Джоуел Бакман и Нийл Бакман.

Вече започваше да свиква с името си и да не се снишава, когато го произнася. Не залягаше от ужас, че някой ще го застреля отнякъде. Усещането му харесваше.

— Много добре — каза Ван Тийсен.

Всичко беше възможно.

— Освен това ми трябва съдействие, за да се прибера в Щатите. Вашето момиче може ли да провери полетите на „Луфтханза“ за Филаделфия и Ню Йорк?

— Разбира се. Кога и откъде?

— Днес, възможно най-скоро. Но не бих искал да използвам летището в този град. За колко време се стига с кола до Мюнхен?

— За три-четири часа.

— Можете ли да ми уредите кола?

— Сигурен съм, че ще можем.

— Предпочитам да тръгна направо оттук, от подземния гараж, и шофьорът на колата да не бъде облечен като шофьор. Нека колата също да не е черна, за да не привлича внимание.

Ван Тийсен спря да пише и го погледна объркано.

— В опасност ли се намирате, мистър Бакман?

— Може би. Не съм сигурен, но не искам да поемам излишен риск.

Ван Тийсен помисли няколко секунди, после попита:

— Желаете ли ние да резервираме и самолетния билет?

— Да.

— Тогава трябва да видя паспорта ви.

Джоуел извади паспорта на Джовани, който използваше временно. Ван Тийсен спря поглед върху него и този път стоическото му лице на банкер го издаде. Беше объркан и притеснен. Най-сетне каза:

— Мистър Бакман, правилно ли да разбирам, че ще пътувате с чужд паспорт?

— Точно така.

— И този паспорт е валиден?

— Да.

— Използвате го, защото не разполагате със собствен паспорт, така ли?

— Взеха ми го доста отдавна.

— Тази банка не може да бъде съучастник в престъпление. Ако този паспорт е откраднат...

— Уверявам ви, че не е откраднат.

— Тогава как...

— Нека да кажем, че съм го взел назаем, става ли?

— Да, но да използвате чужд паспорт е нарушение на закона.

— Нека не се занимаваме с имиграционната политика на САЩ, господин Ван Тийсен. Просто проверете какви полети има. Аз ще си избира с кой да замина. Вашето момиче ще направи резервациите на името на банката. Извадете парите за билета от моята сметка. После ми намерете кола и шофьор. Платете и за тях от моята сметка, ако искате. Всъщност всичко е много просто.

Ставаше дума само за един паспорт. По дяволите, някои от другите им клиенти имаха по три-четири. Ван Тийсен го върна на Джоуел и каза:

— Много добре. Има ли нещо друго?

— Да, трябва за малко да вляза в интернет. Предполагам, че компютрите ви са сигурни?

— Абсолютно.

Джоуел изпрати следното съобщение до Нийл по електронната поща:

Дядо Коледа, ако имам късмет, още довечера ще пристигна в САЩ. Купи си нов мобилен телефон. Не го оставяй без надзор. Утре сутринта се обади в „Хилтън“, „Мариот“ и „Шератон“ в центъра на Вашингтон. Поискай да те свържат с Джовани Феро. Това съм аз. И още днес сутринта се обади на Карл Прат от новия телефон. Притисни го да се свърже със сенатор Клейбърн във Вашингтон. Ще му покрия разходите. Кажи му че е спешно. Услуга, която дължи на един стар приятел. Не му позволявай да ти откаже. Повече няма да ти пускам имейли, докато не се прибера. Марко

Джоуел Бакман набързо закуси със сандвич и кола в кабинета на Ван Тийсен и напусна сградата на банката, седнал на мястото до шофьора в едно лъскаво зелено беемве с четири врати. За по-сигурно държеше някакъв швейцарски вестник разтворен пред лицето си, докато не излязоха на магистралата. Шофьорът се казваше Франц. Франц се смяташе за нещо като бъдещ състезател от „Формула 1“ и когато Джоуел му намекна, че малко бързат, Франц мина в най-лявото платно и подкара със 150 км/ч.

В 1:55 следобед Джоуел Бакман вече седеше на луксозната широка седалка в първа класа на един „Боинг 747“ на „Луфтханза“, а самолетът бавно се отделяше от изхода на терминала. Едва когато машината пое по пистата за рулиране, Джоуел най-сетне посмя да протегне ръка към чашата с шампанско, която гледаше вторачено от десет минути насам. Когато самолетът спря в края на пистата за последна проверка преди излитане, чашата вече бе празна. Когато колесникът се отдели от земята и бяха във въздуха, Джоуел затвори очи и си позволи да се отдаде на заслужена почивка от няколко часа.

Собственият му син, от друга страна, при който в същия този момент беше 7:55 източно американско време, беше толкова напрегнат, че беше готов да започне да хвърля разни неща из офиса. Как, по дяволите, се предполагаше веднага да тръгне да купува нов мобилен телефон, а после пак да звъни на Карл Прат и да му търси сметка за услуги, които не съществуваха в действителност, и някак си да убеди един пенсиониран, дебел стар сенатор от Окраоук, щата Северна Каролина, веднага да зареже това, с което се е захванал, и начаса да се върне в града, който очевидно ненавиждаше? И дори не ставаше дума за очевидното: самият той, Нийл Бакман, също имаше някакви служебни задължения през този ден.

Естествено, нищо не беше толкова спешно, колкото блудният му баща, но все пак графикът му беше запълнен със срещи с клиенти и други важни неща.

Той излезе от „Джерис Джава“, но вместо да отиде на работа, се прибра вкъщи. Лиза тъкмо къпеше дъщеря им и се изненада, когато го видя.

— Какво е станало? — попита тя.

— Трябва да поговорим. Веднага.

Той започна разказа си с тайнственото писмо от Йорк, щата Пенсилвания, мина през заема от 4000 долара, колкото и болезнена да беше тази тема, и стигна до смарт телефона и шифрираните електронни съобщения, като не пропусна почти нищо. За негово голямо облекчение съпругата му прие цялата история доста спокойно.

— Трябваше да ми кажеш — повтори му тя неведнъж.

— Знам и съжалявам.

Нямаше и помен от скандал. Верността ѝ към него беше една от най-силните ѝ черти и когато каза „Трябва да му помогнем“, Нийл я прегърна.

— Ще ни върне парите — увери я той.

— После ще се тревожим за това. Сега в опасност ли се намира?

— Според мен да.

— Добре тогава, откъде да започнем?

— Обади се в офиса и им кажи, че съм на легло с грип.

Целият им разговор беше записан на живо, с най-високо качество, от един миниатюрен микрофон, монтиран от Мосад в плафона на лампата над главите им. Микрофонът беше безжично свързан с предавател, скрит на тавана на къщата им, който предаваше разговорите на високочестотно приемно устройство на половин километър оттам — в една рядко използвана сграда с офиси под наем, която беше отдадена за шест месеца на някакъв господин от Вашингтон. Там един техник прослуша разговора два пъти, а после бързо написа имейл до своя оперативен началник в израелското посолство във Вашингтон.

Откакто Бакман беше изчезнал в Болоня преди повече от двайсет и четири часа, тайните микрофони в жилището на сина му се следяха още по-внимателно отпреди.

Електронното съобщение до Вашингтон завършваше със следните думи:

„Дж. Б. се прибира.“

За щастие Нийл не беше споменавал името „Джовани Феро“, докато разговаряше с жена си. За нещастие беше споменал два от трите хотела — „Мариот“ и „Шератон“.

Завръщането на Бакман веднага се превърна в най-висок приоритет. На Източния бряг на САЩ работеха единайсет агенти на Мосад и те до един бяха привикани във Вашингтон незабавно.

Лиза остави дъщеря им при майка си, после двамата с Нийл бързо подкараха на юг към Шарлътсвил, на трийсет минути от Кълпепър. Намериха представителство на веригата за мобилни телефони „Ю Ес Селюлар“ в един супермаркет северно от града, взеха си номер, купиха телефон и за по-малко от трийсет минути отново се върнаха в колата. Лиза караше, докато Нийл се опитваше да се свърже с Карл Прат.

Подпомогнат от щедри дози шампанско и вино, Джоуел успя да поспи няколко часа, докато летяха над Атлантическия океан. Когато самолетът кацна на летище „Кенеди“ в 4:30 следобед, цялото му спокойствие вече го беше напуснало и на негово място се бяха възцарили несигурност и постоянно желание да се озърта назад.

На гишето на митницата по навик застана на много по-късата опашка от американци, които се прибираха у дома. Тълпата, която се беше събрала на отсрещните гишета за граждани от други държави, го караше да се чувства неудобно. После осъзна грешката си, озърна се, започна да ругае под нос и бързо се премести при чужденците.

Колко глупав може да бъде човек, а?

Едно яко хлапе от Бронкс, стегнато в полицейска униформа, крещеше на хората да застанат на тази опашка, а не на онази и да се поразмърдат малко. Добре дошли в Америка. Някои неща изобщо не му бяха липсвали.

Служителят на гишето за паспортна проверка се намръщи на паспорта на Джовани, но той по принцип се мръщеше на всички паспорти. Джоуел отдавна го наблюдаваше внимателно иззад чифт евтини тъмни очила.

— Бихте ли си свалили очилата, моля? — каза служителят.

— Certamente — каза Джоуел на висок глас, нетърпелив да докаже италианския си произход.

Свали очилата си, присви очи, сякаш светлината го беше заслепила, и се зае да ги разтърква с пръсти, докато човекът се опитваше да разгледа лицето му. Накрая митничарят неохотно удари печат в паспорта му и му го върна, без да каже и дума. Тъй като нямаше нищо за деклариране, останалите митничари дори не го погледнаха. Джоуел бързо прекоси терминала и намери опашката за таксита.

— Пен Стейшън — каза на шофьора, когато му дойде редът.

Шофьорът му заприлича на Фарук Хан, най-младия от тримата, който все още беше почти момче, и Джоуел внимателно го разгледа в огледалото за обратно виждане, притиснал куфарчето към гърдите си на задната седалка.

Тъй като се движеше в срещуположна посока на задръстванията, стигна до Пен Стейшън само за четирийсет и пет минути. Там си купи билет за експреса „Амтрак“ от Ню Йорк до Вашингтон и влакът му потегли точно в 7:00 вечерта.

Таксито го спря на Брендиуайн Стрийт в северозападната част на Вашингтон. Наближаваше единайсет часа вечерта и фасадите на повечето хубави къщи в този квартал бяха тъмни. Бакман инструктира шофьора, който също вече клюмаше и се готвеше за почивка.

Мисис Прат беше в леглото и се мъчеше да заспи, когато чу звънеца на входната врата. Бързо се наметна с един халат и слезе по стълбите. През повечето вечери мъжът ѝ спеше в сутерена най-вече защото хъркаше, но и защото пиеше прекалено много и страдаше от безсъние. Тя предположи, че е там и тази вечер.

— Кой е? — попита по интеркома.

— Джоуел Бакман.

Мисис Прат си помисли, че това е някаква глупава шега.

— Кой?!

— Дона, аз съм, Джоуел. Заклевам се. Отвори.

Тя надникна през шпионката и не можа да познае мъжа пред вратата.

— Една минутка — каза и изтича долу, където Карл седеше пред телевизора и гледаше новините.

След минута той вече беше застанал до входната врата, облечен с анцуг на „Дюк“ и стиснал пистолет в ръка.

— Кой е там? — попита грубо по интеркома.

— Карл, аз съм, Джоуел. Остави този пистолет и ми отвори.

Не можеше да сбърка този глас. Той отвори вратата и Джоуел Бакман отново влезе в живота му — като оживял кошмар, който се завръщаше, за да продължи да го измъчва. Не се прегърнаха, не си стиснаха ръцете, почти не се усмихнаха. Съпрузите Прат мълчаливо го огледаха, защото беше толкова променен — много по-слаб, с по-къса и тъмна коса и странни дрехи. Най-сетне Дона го попита:

— Какво правиш тук?

— Добър въпрос — отвърна Джоуел, без да се обижда.

Все пак предимството на изненадата беше на негова страна. Беше ги сварил напълно неподготвени.

— Ще оставиш ли този пистолет?

Прат сложи пистолета на една масичка в антрето.

— Говори ли с Нийл? — попита Бакман.

— Цял ден това правя.

— Какво става, Карл? — попита Дона.

— И аз не знам.

— Може ли да поговорим? Затова съм дошъл. Вече нямам вяра на телефоните.

— За какво ще говорите? — настоя да разбере тя.

— Ще ни направиш ли малко кафе, Дона? — попита вежливо Джоуел.

— Естествено, че не, по дяволите.

— Забрави за кафето.

Карл потърка брадичката си, докато обмисли нещата. После се обърна към съпругата си.

— Дона, с него трябва да поговорим насаме. Стари неща, за фирмата. По-късно ще ти разкажа.

Тя изгледа и двамата с изражение, по което ясно се четеше „Вървете по дяволите“, и изтрополи по стълбите към спалнята на горния етаж. Те влязоха в дневната.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Карл.

— Да, нещо силно.

Карл отиде до минибара в ъгъла и наля чисто шотландско уиски — в двойни дози. Подаде чашата на Джоуел и без дори да направи усилие да се усмихне, каза:

— Наздраве.

— Наздраве. Радвам се да те видя, Карл.

— Няма начин. Все пак не трябваше да виждаш когото и да е още четиринайсет години.

— И ти си ги броил, а?

— Все още почистваме мръсотията след теб, Джоуел. Цял куп добри момчета пострадаха от този скандал. Съжалявам, но двамата с Дона не подскачаме от радост, че те виждаме отново. Честно казано, не се сещам за много хора в този град, които ще те прегърнат за „Добре дошъл“.

— Повечето по-скоро биха ме застреляли.

Очите на Карл за момент отскочиха към пистолета на масичката.

— Нямам време да се тревожа за това — продължи Бакман. — Естествено, че ми се иска да се върна назад във времето и да направя някои неща по друг начин, но не разполагам с тази възможност. Сега бягам, за да спася живота си, Карл, и имам нужда от помощ.

— Може да не искам да се замесвам.

— Няма да ти се разсърдя. Но искам от теб една услуга, голяма услуга. Ако ми помогнеш сега, обещавам никога повече да не идвам у вас.

— Следващия път ще стрелям.

— Къде е сенатор Клейбърн? Моля те, кажи ми, че е жив.

— Жив е и още как. Освен това ти извади късмет.

— Защо?

— Защото в момента е тук, във Вашингтон.

— Защо?

— Холис Мейпълс се пенсионира, след като изкара около сто години в Сената. Довечера правят банкет по този случай. Събрали са се всички от старата банда.

— Мейпълс? Чак сега? Лигите му капеха в супата още преди десет години!

— Ами сега вече дори не вижда чинията. Но едно време двамата с Клейбърн бяха като дупе и гащи.

— Ти говори ли с Клейбърн?

— Да.

— И?

— Трудна работа, Джоуел. Не беше особено щастлив, когато споменах твоето име. Каза нещо като „разстрел за държавна измяна“.

— Няма значение. Кажи му, че има възможност да посредничи при една сделка, която ще му даде възможност да се прояви като истински патриот.

— Каква сделка?

— Софтуерът е у мен, Карл. Пълният комплект. Тази сутрин го прибрах от сейфа в една банка в Цюрих, където се пази повече от шест години. Ако дойдеш с Клейбърн в стаята ми утре сутринта, ще ви го покажа.

— Всъщност изобщо не искам да го виждам.

— Естествено, че искаш.

Прат изпи наведнъж петдесет грама уиски. После се върна до бара, отново напълни чашата си, изля още една токсична доза в гърлото си и каза:

— Кога и къде?

— Хотел „Мариот“, на Двайсет и втора улица. Стая 520. В девет сутринта.

— Защо, Джоуел? Защо да се замесвам?

— За да направиш услуга на един стар приятел.

— Не ти дължа никакви услуги. А стария приятел отдавна го няма.

— Моля те, Карл. Доведи ми Клейбърн и още утре по обяд вече няма да имаш нищо общо с цялата история. Обещавам ти, че повече никога няма да ме видиш.

— Това наистина е голямо изкушение.

Джоуел помоли шофьора да не бърза. Колата бавно премина през Джорджтаун, по Кей Стрийт с нейните ресторанти, отворени до късно, нощни барове и студентски свърталища, претъпкани до последното свободно място с хора, които се радваха на живота. Беше 22 март и пролетта се усещаше във въздуха. Температурата беше около 18

градуса по Целзий и студентите не искаха да се прибират, дори в полунощ.

Таксито забави на пресечката на Ай Стрийт и Четиринайсета улица и Джоуел видя в далечината Ню Йорк Авеню и сградата, където беше старият му офис. Някъде там, на последния етаж, в предишния си живот той беше властвал в собственото си малко кралство, а зад него подтичваха подчинените му, готови да се хвърлят в действие при всяка команда. Споменът не беше носталгичен. Обзе го по-скоро съжаление, че е пропилял живота си в преследване на пари и купуване на приятели, жени и всички играчки, които се полагаха на един голям шеф. Таксито продължи покрай безбройните сгради с офиси: от едната страна бяха държавните институции, а от другата — частните кантори на лобистите.

Джоуел помоли шофьора да мине по някоя друга улица, където се виждат по-приятни неща. Завиха по Конститушън Авеню и минаха покрай паметника на Вашингтон. Най-малкото му дете, Ана Лий, години наред го беше молила да я заведе на разходка там през пролетта, защото всички останали деца в нейния клас бяха ходили. Искаше да види „мистър Линкълн“ и да разгледа музея „Смитсониън“. Той беше обещавал, обещавал и накрая тя беше пораснала и си беше заминала. Сега Ана Лий беше в Денвър и гледаше детето си, което той никога не беше виждал.

Когато доближиха купола на Капитолия, Джоуел изведнъж реши, че му стига толкова. Малката екскурзия по алеята на спомените се оказа твърде потискаща. Просто спомените му бяха неприятни.

— Карайте към хотела — помоли той.

Нийл направи първата кана кафе за деня, излезе на хладната тухлена веранда и се наслади на красотата на ранното пролетно утро.

Ако баща му наистина се беше върнал във Вашингтон, надали щеше да спи в шест и половина сутринта. Предишната вечер Нийл беше записал номерата на големите хотели във Вашингтон в новия си телефон и сега, с изгрева на слънцето, започна с „Шератон“. Там нямаше Джовани Феро. Значи „Мариот“.

— Един момент, моля — каза операторът и го превключи на телефона в стаята, който започна да звъни.

— Ало — каза познат глас.

— Може ли да говоря с Марко? — попита Нийл.

— Марко е на телефона. Дядо Коледа ли се обажда?

— Да.

— Къде се намираш?

— На верандата у дома, гледам изгрева.

— От какъв телефон се обаждаш?

— Чисто нова „Моторола“, която не съм изваждал от джоба си от вчера, когато си я купих.

— Сигурен ли си, че не може да се подслуша?

— Да.

Настъпи кратко мълчание. Чуваше се как Джоуел диша дълбоко от другата страна на линията.

— Радвам се отново да те чуя, синко.

— И аз. Как беше пътуването?

— Изпълнено с приключения. Можеш ли да дойдеш до Вашингтон?

— Кога?

— Днес, още тази сутрин.

— Няма проблеми, и без това излъгах всички, че съм болен от грип. От офиса няма да ме търсят. Кога и къде?

— Ела в хотел „Мариот“ на Двайсет и втора улица. Влез във фойето точно в осем и четирийсет и пет, качи се с асансьора на шестия етаж и слез по стълбите до петия. Стая номер петстотин и дваайсет.

— Необходимо ли е всичко това?

— Да, повярвай ми. Можеш ли да вземеш друга кола?

— Не знам. Не знам от кого...

— От майката на Лиза. Вземи нейната и внимавай някой да не те проследи. Когато стигнеш в града, паркирай колата в гаража на Шестнайсета улица, а после ела пеш до „Мариот“. През цялото време внимавай какво става зад гърба ти. Ако видиш нещо подозрително, звънни ми веднага и ще отменим срещата.

Нийл неволно се озърна в собствения си двор, като едва ли не очакваше да види многобройни агенти, облечени в черно, които щурмуват къщата му. Откога баща му беше станал такъв шпионин? Може би заради шестгодишния престой в затвора? Сигурно беше прочел хиляда трилъра вътре.

— Запомни ли? — попита остро Джоуел.

— Да, добре. Тръгвам веднага.

Айра Клейбърн приличаше на човек, който е прекарал целия си живот на риболовна гемия, а не на сенатор с трийсет и пет годишен стаж. Прадедите му бяха рибари от океанския бряг на Северна Каролина и в продължение на сто години бяха хвърляли мрежите край дома си в Окраоук. Айра сигурно щеше да се захване със същата професия, ако един учител по математика в шести клас не беше открил, че момчето притежава забележителен коефициент на интелигентност. Успя да спечели стипендия от Университета на Северна Каролина в Чапъл Хил. С друга стипендия взе магистърска степен в Йейл. С трета отиде в Станфорд, където добави титлата „доктор на науките“ пред името си. После доволно се зае с преподавателска дейност в „Дейвидсън“, но скоро му се наложи да направи компромис с ръководството на университета и да влезе за малко в Сената, колкото да попълни нечий недовършен мандат. После неохотно изкара още един цял мандат, а през следващите трийсет години правеше всичко възможно, за да се махне от Вашингтон. Оттам

обаче го освободиха едва когато навърши седемдесет и една. Когато напусна Сената, той отнесе със себе си най-добрата експертиза по американско външно разузнаване, постигана от професионален политик.

Клейбърн се съгласи да отиде до хотел „Мариот“ с Карл Прат, с когото отдавна играеше тенис, единствено от любопитство. Доколкото знаеше, мистерията с „Нептун“ така и не беше разрешена. Но все пак той нямаше достъп до актуална секретна информация вече повече от пет години, през които почти всеки ден се занимаваше с риболов и с огромно удоволствие изкарваше лодката си от Хатърас чак до Кейп Лукаут.

По време на залеза на кариерата си в американския Сенат той беше проследил възхода на Джоуел Бакман като най-новия представител на една дълготрайна порода нафукани лобисти, развили до съвършенство умението да извиват ръцете на политиците срещу огромни хонорари. Клейбърн вече напускаше Вашингтон, когато откриха мъртъв Джейси Хъбард — още една политическа кобра, която най-сетне си получи заслуженото.

И смяташе цялата им пасмина за напълно безполезна.

Когато вратата на стая 520 се отвори, Клейбърн последва Карл Прат в стаята и се озова лице в лице със самия дявол.

Но дяволът се оказа много вежлив, забележително тих и изобщо съвсем различен човек. Какво ли не прави затворът с хората.

Джоуел представи себе си и сина си Нийл на сенатор Клейбърн. Всички възпитано си стиснаха ръцете и се поздравиха. На масата в малкия апартамент бяха сервирани сладкиши, кафе и сок. Имаше и четири стола, наредени приблизително в кръг, който четиримата заеха.

— Няма да ви отнема много време — започна Джоуел. — Господин сенатор, имам нужда от помощта ви. Не знам доколко сте в течение с доста неприятната история, заради която ме прибраха за няколко години...

— Знам основните факти, но някои въпроси останаха без отговор.

— Сигурен съм, че аз знам отговорите.

— Чия е тази сателитна система?

Джоуел сякаш не го свърташе на едно място. Той отиде до прозореца, загледа се навън, без да вижда нищо, и дълбоко си пое дъх.

— Построена е от комунистически Китай на астрономическа цена. Както знаете, китайците много изостават от нас по отношение на конвенционалните оръжия, затова харчат огромни средства за високи технологии. След като откраднали ноу-хау от нас, те успели да вдигнат в космоса системата, която ние наричаме „Нептун“, без ЦРУ да разбере.

— Как е възможно?

— С хитро използване на „ниски“ технологии. Горски пожари. Една нощ запалили осемдесет хиляди декара гора в една от северните си провинции. Получил се огромен облак, в който успели да изстрелят три ракети, всяка с по три спътника на борда.

— Руснаците веднъж направиха нещо подобно — каза Клейбърн.

— Но този път и те се хванаха на собствения си номер. И те не са видели „Нептун“. Никой не го е видял. Никой на света не знаеше, че системата съществува, преди моите клиенти случайно да се натъкнат на нея.

— Пакистанските студенти?

— Да, а сега и тримата са мъртви.

— Кой ги е убил?

— Подозирам, че китайското разузнаване.

— А кой е убил Джейси Хъбард?

— Пак те.

— И сега тези хора са близо до вас?

— Много по-близо, отколкото би ми се искало.

Клейбърн се протегна да си вземе поничка, а Прат пресуши чаша портокалов сок.

— Софтуерът е у мен — продължи Джоуел. — „Джем“, както го нарекоха самите те. Имаше само едно копие от него.

— Същото, което вие се опитахте да продадете? — попита Клейбърн.

— Да. А сега наистина искам да се отърва от него. Оказа се, че това съкровище е прокълнато, така че нямам търпение да го дам на някой друг. Просто не знам кой трябва да го получи.

— ЦРУ? — предложи Прат, който досега не се беше обаждал.

Клейбърн отрицателно поклати глава още преди Джоуел да отговори.

— Не им вярвам — каза Джоуел. — Теди Мейнард ми издейства помилване само за да ме пуснат на свобода и да видят кой ще ме убие. А сега има някаква дама временно изпълняваща длъжността директор.

— Има и нов президент — допълни Клейбърн. — Точно в момента в ЦРУ е пълен хаос. Дори не бих се опитвал да се свържа с тях.

С тези думи сенатор Клейбърн прекрачи една невидима граница и от любопитен наблюдател се превърна в съветник.

— Тогава с кого да говоря? — попита Джоуел. — На кого мога да се доверя?

— На военното разузнаване — отвърна Клейбърн без никакво колебание. — Техният началник е майор Уес Роланд, с когото отдавна сме приятели.

— От колко време работи там?

Клейбърн се замисли само за секунда, преди да отговори:

— Десет, може би дванайсет години. Има огромен опит и е хитър като лисица. Освен това е мъж на място.

— И вие можете да му се обадите?

— Да. Поддържаме връзка.

— Той не трябва ли да докладва на директора на ЦРУ? — попита Прат.

— Трябва. Всички докладват на ЦРУ. В този момент съществуват поне петнайсет различни разузнавателни агенции — нещо, срещу което се борих цели двайсет години — и всички те по закон са длъжни да докладват на ЦРУ.

— Значи Уес Роланд ще вземе това, което му дам, и ще го занесе на ЦРУ? — попита Джоуел.

— Няма друг избор. Но има най-различни начини да го направи. Роланд е разумен човек и знае как да се възползва от политическата конюнктура. Иначе нямаше да оцелее толкова дълго на поста си.

— Можете ли да ни уредите среща?

— Да, но трябва да ми кажете какво ще се случи на тази среща.

— Ще му кажа „Дръж“, ще му подхвърля „Джем“ и ще изляза от сградата на бегом.

— А какво очаквате в замяна?

— Най-обикновена сделка, господин сенатор. Не искам пари. Само малко помощ.

— За какво?

— Предпочитам да обсъдя този въпрос с него. Вие също ще присъствате, разбира се.

За момент настъпи мълчание, докато Клейбърн гледаше в краката си и претегляше различните възможности. Нийл отиде до масата и си взе кроасан. Джоуел наля още кафе. Прат, очевидно махмурлия, жадно пиеше втора висока чаша портокалов сок.

Най-сетне Клейбърн се облегна назад и каза:

— Предполагам, че работата е спешна.

— Много повече от спешна. Ако майор Роланд е свободен, бих искал да се срещнем веднага. Където каже.

— Сигурен съм, че незабавно ще се отзове.

— Телефонът е там.

Клейбърн се изправи и пристъпи към бюрото. Прат се прокашля и се обади:

— Вижте, господа, в този момент от играта аз смятам да изляза. Не желая да чувам нищо повече. Не искам да бъда свидетел, адвокат или поредната жертва. Така че извинете ме, но се връщам в офиса си.

Не изчака да му отговорят. Изчезна моментално, а вратата хлопна зад гърба му. За миг тримата останаха вторачени в нея, малко стреснати от неочакваното му напускане на сцената.

— Горкият Карл — въздъхна Клейбърн. — Винаги се страхува и от собствената си сянка.

После вдигна телефона и се хвана за работа.

По средата на четвъртото поредно обаждане и второто директно до Пентагона Клейбърн закри слушалката с ръка и каза на Джоуел:

— Предпочитат срещата да бъде в Пентагона.

Джоуел поклати глава.

— Не. Няма да вляза там със софтуера, докато не сключим сделка. Ще го оставя и ще им го дам по-късно, но няма да отида в Пентагона с него.

Клейбърн предаде това на събеседника си, после дълго време мълча и слуша отговора. И отново закри слушалката с ръка и попита:

— На какво е записана програмата?

— На четири диска — отвърна Джоуел.

— Те трябва да проверят дали наистина е тя, нали разбираш?

— Добре, значи ще взема два от дисковете със себе си в Пентагона. Около половината от програмата. Ще им дам да хвърлят едно око.

Клейбърн се наведе над слушалката и повтори условията на Джоуел. Мълчаливо изслуша поредния дълъг отговор, после се обърна към Джоуел:

— Ще ми покажеш ли дисковете?

— Да.

Сенаторът натисна бутона за изчакване, докато Джоуел си вземе куфарчето. Бакман извади плика, отвори го и нареди четирите диска на леглото, за да ги разгледат Нийл и Клейбърн. После сенаторът се върна до телефона и каза:

— Видях четирите диска. Мистър Бакман ме уверява, че на тях е записано каквото трябва.

Той послуша още няколко минути и отново натисна бутона за изчакване.

— Искат веднага да отидем в Пентагона.

— Да тръгваме.

Клейбърн затвори и се обърна към тях:

— Там направо заподскачаха. Според мен много се зарадваха. Ще тръгваме ли?

— Да се срещнем във фойето на хотела след петнайсет минути — предложи Джоуел.

Когато Клейбърн излезе от стаята и вратата се затвори, той бързо събра дисковете и пхна два в джоба на самото си. Другите два — номер 3 и номер 4 — се озоваха отново в куфарчето, което подаде на Нийл.

— След като тръгнем, иди на рецепцията и си вземи друга стая. Настоявай да се нанесеш веднага. Обади се и ми остави съобщение в кой номер си. Не мърдай оттам, докато не ти се обадя.

— Добре, татко. Надявам се, знаеш какво правиш.

— Уговарям сделка, сине. Точно като едно време.

Таксито ги остави на южния паркинг на Пентагона недалеч от спирката на метрото. Двама униформени сътрудници на майор Роланд вече ги очакваха с документи за самоличност и точни инструкции. Те

ги преведоха през охраната, където им направиха снимки за временните пропуски. През цялото време Клейбърн мърмореше как едно време в сградата се влизало много по-лесно.

Независимо от това обаче сенаторът бързо се беше преобразил от скептичен наблюдател в основен играч и даваше всичко от себе си за изпълнението на плана на Бакман. Докато крачеха по широките коридори на втория етаж, той си спомняше на глас колко по-просто са живели едно време, когато на света имало две суперсили. Тогава винаги можело да се разчита на СССР да влезе в ролята на врага и така лошите се разпознавали много по-лесно.

Качиха се по стълбите на третия етаж, крило „С“, където сътрудниците на Роланд ги преведоха през няколко врати и накрая влязоха в работен кабинет, пълен с офицери, които очевидно ги очакваха. Там беше и самият майор Роланд. Беше на около шейсет години, но още изглеждаше строен и енергичен в кафявата си униформа. Запознаха ги и той ги покани да влязат в конферентната зала. В единия край на голямата заседателна маса по средата на залата имаше трима техници, които се суетяха около голям компютър, очевидно току-що докаран.

Майор Роланд помоли Джоуел за разрешение да присъстват двама технически сътрудници. Разбира се, Джоуел нямаше възражения.

— Имате ли нещо против да направим видеозапис на тази среща? — попита след това Роланд.

— С каква цел? — попита Джоуел.

— Просто да я имаме записана, ако някой по-нагоре пожелае да види какво е станало.

— Кой например?

— Може би президентът.

Джоуел се обърна към Клейбърн, единствения му приятел в тази стая, на когото също не беше сигурен дали може да разчита.

— А ЦРУ? — попита.

— Може би.

— Тогава нека да забравим за видеото, поне на този етап. Може би в някакъв момент от срещата ще се разберем да включим камерата.

— И така става. Искате ли кафе или безалкохолно?

Никой не беше жаден. Майор Роланд попита техниците дали са приключили с подготовката на оборудването. След което ги помоли да излязат.

Джоуел и Клейбърн седнаха от едната страна на заседателната маса. Насреща им, между своите сътрудници, седна майор Роланд. И тримата бяха извадили бележници и химикалки и бяха готови да започнат да записват. Джоуел и Клейбърн нямаха нищо за писане.

— Нека първо да направим едно много кратко уточнение за ЦРУ — започна Бакман, който беше твърдо решен да поеме ръководната роля в разговора. — Както аз разбирам закона, или поне както се правеха тези неща едно време, директорът на ЦРУ отговаря за цялата разузнавателна дейност на държавата.

— Точно така — отвърна Роланд.

— Какво ще направите с информацията, която възнамерявам да ви предоставя?

Майорът за миг отклони очи надясно и в погледа, който си размени със заместника си от тази страна, се четеше несигурност.

— Както сам казахте, сър, директорът има право да знае всичко и да има достъп до цялата информация.

Бакман се усмихна и се прокашля.

— Майоре, ЦРУ все пак се опита да ме убие, нали така? И доколкото знам, продължават да ме преследват. Не съм голям почитател на момчетата от Лангли.

— Мистър Мейнард вече не работи там, мистър Бакман.

— Да, но някой друг работи на неговото място. Аз не искам пари, майоре. Искam защита. На първо място, искам правителството на собствената ми страна да ме остави на мира.

— Това може да се уреди — отвърна убедено Роланд.

— А освен това ми трябва малко помощ, за да се справя с правителствата на няколко други държави.

— Защо не ни разкажете всичко, мистър Бакман? Колкото повече знаем, толкова по-лесно ще можем да ви помогнем.

С изключение на Нийл, Джоуел Бакман не вярваше на нито едно човешко същество на земята. Но беше ударил часът да разкрие всичките си карти и да се надява на най-доброто. Преследването беше свършило; вече нямаше къде да бяга.

Той започна със самата система „Нептун“ и историята за създаването и в комунистически Китай; как необходимите за това технологии били откраднати от две различни американски компании от военнопромишления комплекс; как спътниците били изстреляни тайно и успели да заблудят не само американците, но и руснаците, англичаните и израелците. Бакман разказа и дългата история на тримата пакистанци — фаталното им откритие, страха им от онова, което бяха намерили в космоса, любопитството им към възможността да комуникират с „Нептун“, блестящите им способности, довели до създаването на програми за манипулиране и неутрализиране на системата. Описа в най-черни краски и собствената си необмислена алчност, когато се беше опитал да продаде „Джем“ на правителствата на различни държави, като се беше надявал да спечели повече, отколкото дотогава се е смятало за възможно. Не им спести нищо, докато разказваше за безразсъдството на Джейси Хъбард и глупавите им планове да продадат програмата. Без никакво колебание призна собствените си грешки и пое пълната отговорност за хаоса, който беше предизвикал. После продължи.

Не, руснаците не проявили интерес към неговата стока. Те си имали собствени спътници, а освен това нямали средства, с които да преговарят за нови.

Не, израелците не успели да сключат сделка. Но имали огромното желание, особено след като подозирали, че се готви сделка със Саудитска Арабия. Арабите умирали да купят „Джем“. Те също имали няколко собствени спътници, но никой от тях не можел да се сравнява с въпросния „Нептун“.

Всъщност нито един космически спътник не можел да се сравнява с „Нептун“ — дори последното поколение американски разузнавателни сателити.

Така че арабите всъщност бяха виждали на живо и четирите диска. В строго контролирани условия тримата пакистанци бяха направили демонстрация на програмата пред двама агенти от арабските тайни служби. Демонстрацията била проведена в една компютърна лаборатория на територията на техническия университет в щата Мериленд и била зашеметяваща и напълно убедителна. Бакман също присъствал, както и Хъбард.

Арабите предложили за „Джем“ 100 милиона долара. Хъбард, който се смятал за близък с тях, бил основният играч по време на преговорите. Била заплатена „трансакционна такса“ от един милион долара, преведени в банкова сметка в Цюрих. Хъбард и Бакман обаче поискали за програмата половин милиард долара.

После настъпил същински ад. Федералните ги подгонили с призовки, заповеди за обиск, прокурорски нареждания за задържане и разследване и арабите се подплашили. Хъбард бил убит. Джоуел избягал в затвора, за да спаси живота си, като оставил след себе си пълен хаос и голям брой ядосани хора, които сериозно му имали зъб.

Разказът на Бакман продължи четирийсет и пет минути и не беше прекъснат нито веднъж. Когато свърши, и тримата военни от другата страна на масата бяха спрели да си записват. Бяха твърде погълнати от историята и само слушаха.

— Сигурен съм, че ще се разберем с израелците — каза майор Роланд. — Ако ги уверим, че арабите никога няма да пипнат „Джем“, ще се успокоят много по-лесно. От години преговаряме с тях и „Джем“ е една от любимите им теми. Уверен съм почти сто процента, че ще се успокоят, когато разберат, че е у нас.

— А арабите?

— Те също са питали за него неведнъж, на най-високо равнище. В днешно време имаме доста общи интереси с тях. Убеден съм, че те също ще се успокоят, когато разберат, че се намира у нас и никой друг няма да го пипне. Добре познавам техния начин на мислене и според мен просто ще отпишат цялата история като неуспешна сделка. Остана само въпросът за онзи милион, който са платили като такса.

— За тях това са джобни пари. Няма да им ги върна.

— Добре тогава. В такъв случай остават само китайците.

— Някакви предложения?

Клейбърн все още не се беше намесил в разговора. Той се наведе напред, подпря се на лакти и каза:

— По мое мнение никога няма да забравят за тази история. Технически погледнато, вашите клиенти са отвлekli тяхната система, която струва не знам си колко милиарда долара, и са я обезсмислили напълно със софтуера, който са написали на домашните си компютри.

Сега китайците притежават девет от най-добрите спътници в света, които се въртят в орбита, но са абсолютно безполезни. Няма да простят, нито ще забравят и човек всъщност не може да ги вини. За съжаление нямаме почти никаква база за преговори с Пекин по деликатните въпроси на разузнаването.

Майор Роланд кимна.

— Страхувам се, че се налага да се съглася със сенатора. Можем да им кажем, че програмата е у нас, но те никога няма да забравят за това.

— Не ги обвинявам. Просто се опитвам да остана жив, нищо повече.

— Ще направим каквото можем с китайците, но не очаквайте много.

— Добре, господа, ето каква сделка ви предлагам. Вие ще ми дадете честната си дума, че ще отзовете ЦРУ, така че да не ми се бърка в живота, и възможно най-бързо ще успокоите израелците и арабите. Направете каквото можете с китайците, макар че то очевидно няма да е много. Освен това ще ми дадете два паспорта — един австралийски и един канадски. Веднага щом са готови, ако е възможно още този следобед, вие ще ми ги донесете, а аз ще ви предам оставащите два диска.

— Дадено — каза Роланд. — Но, разбира се, първо трябва да проверим софтуера.

Джоуел бръкна в джоба на самото си и извади първите два диска. Роланд повика компютърните специалисти в залата и всички присъстващи се скупчиха около големия монитор.

Един от агентите на Мосад, с кодово име Албърт, забеляза Нийл Бакман да влиза във фоайето на хотел „Мариот“ на Двайсет и втора улица, макар че не беше съвсем сигурен дали е той. Затова се обади на началника си и след трийсет минути още двама агенти дойдоха в хотела. Час по-късно Албърт отново забеляза Нийл Бакман — този път той излезе от асансьора, като носеше едно куфарче, което не беше у него на влизане, отиде на рецепцията и, изглежда, попълни бланка за регистрация. После извади портфейла си и подаде на служителката кредитната си карта.

Накрая се върна в асансьора, който Албърт изпусна за броени секунди.

Информацията, че Джоуел Бакман вероятно е отседнал в хотел „Мариот“ на Двайсет и втора улица, беше от първостепенна важност, но освен това поставяше огромни проблеми. На първо място, убийството на американски гражданин на американска територия беше толкова деликатна операция, че министър-председателят на Израел трябваше да даде изричното си разрешение. На второ място, самото извършване на убийството щеше да представлява логистичен кошмар. В хотела имаше шестстотин стаи, стотици гости, стотици служители, стотици посетители, които не бяха отседнали в него, и поне пет конференции, които се провеждаха едновременно в сградата. Това означаваше хиляди потенциални свидетели.

Въпреки това бързо беше съставен оперативен план.

Обядваха със сенатора на една маса в дъното на някакъв виетнамски ресторант недалеч от Дюпон Съркъл — на безопасно разстояние от любимите места на лобистите и старите вашингтонски кучета, които можеха да ги видят заедно и да пуснат някой от горещите слухове, заради които живееше (и от които се парализираше) този град. В продължение на цял час, докато се бореха с порциите си толкова люто фиде, че едва можеше да се яде, Джоуел и Нийл слушаха стария рибар от Окраоук, който ги занимаваше с безкрайни истории за славните си години във Вашингтон. Неведнъж казваше, че политиката не му липсва, но въпреки това спомените му за онези дни бяха изпълнени с интриги, забавни анекдоти и добри приятелства.

Сутринта на същия този ден Клейбърн все още смяташе, че Джоуел Бакман не заслужава дори да бъде застрелян с държавен куршум в главата, но когато се разделиха на тротоара пред кафенето, вече настояваше новият му приятел да му отиде на гости, за да види лодката му, и на всяка цена да вземе и Нийл. Джоуел не беше ходил за риба от дете и знаеше, че никога няма да стигне чак до океанския бряг на Северна Каролина, но от благодарност към сенатора обеща да направи всичко възможно.

Горе-долу по същото време Джоуел се размина на косъм с куршум в главата, макар че така и не разбра. Докато двамата с Нийл се разхождаха по Кънетикът Авеню след обяда, Мосад не ги изпускаше от поглед. Един снайперист чакаше в готовност за стрелба от каросерията на товарен камион, взет под наем и паркиран на улицата. От Тел Авив обаче все още не бяха изпратили окончателно одобрение на мисията. Освен това на тротоара имаше прекалено много минувачи.

Нийл беше разгледал телефонния указател в хотелската стая и беше намерил магазин за мъжко облекло, където предлагаха незабавни корекции. Имаше голямо желание да помогне на баща си, който пък отчаяно се нуждаеше от нови дрехи. Отидоха дотам и Джоуел си купи тъмносин костюм с жилетка, официална бяла риза, две вратовръзки,

няколко памучни тениски и по-спортни дрехи и за свое огромно облекчение два чифта официални черни обувки. Дрехите му излязоха 3100 долара, които плати в брой. Обувките за боулинг останаха в един контейнер за боклук, макар че продавачът в магазина за облекло май ги беше харесал.

Точно в четири следобед, докато седяха в кафене „Старбъкс“ на Масачусетс Авеню, Нийл извади мобилния си телефон и набра номера, който му беше дал майор Роланд. После подаде телефона на баща си.

Роланд вдигна лично.

— Идваме — съобщи той.

— Стая петстотин и дваисет — каза Джоуел, като не изпускаше от поглед останалите клиенти в кафенето. — Колко души ще бъдете?

— Доста — отвърна Роланд.

— Доведи когото искаш, единственото условие е всички, освен теб да чакат във фоайето.

— Мисля, че ще се справя.

Те оставиха кафетата си недоизпити и се върнаха пеш до хотел „Мариот“, който беше на десет пресечки оттам. На всяка крачка ги следяха добре въоръжени агенти на Мосад. От Тел Авив все още нямаше новини.

Бащата и синът Бакман бяха в стаята от няколко минути, когато на вратата се почука.

Джоуел нервно се спогледа със сина си, който замръзна и придоби не по-малко притеснен вид от баща си. „Може би това е краят“, каза си Джоуел. Краят на епичното пътуване, което беше започнало от улиците на Болоня пеша, после с такси, после с автобус до Модена, с такси чак до Милано, още малко ходене пеш, още няколко таксита, а после влакът с крайна гара Щутгарт, от който беше слязъл още в Цуг, където пък друг шофьор на такси беше взел парите в брой и го беше закарал до Цюрих, там имаше два трамвая, а после с Франц и зеленото му беемве със 150 км/ч чак до Мюнхен, където „Луфтханза“ го пое в топлите си прегръдки и го докара у дома. Може би това беше краят, наистина.

— Кой е? — попита Джоуел и пристъпи към вратата.

— Уес Роланд.

Джоуел погледна през шпионката и не видя никого. Дълбоко си пое въздух и отвори вратата. Майорът се беше преоблякъл с цивилно

спортно сако и вратовръзка и беше сам, с празни ръце. Поне така изглеждаше. Джоуел хвърли поглед по коридора и веднага забеляза няколко души, които се опитаха да се скрият.

Той бързо затвори вратата и запозна Роланд и Нийл.

— Ето паспортите — каза Роланд, като извади от вътрешния си джоб два намачкани паспорта.

Първият беше с тъмносиня корица и надпис със златни букви: „Австралия“. Джоуел го отвори и първо погледна снимката. Специалистите бяха взели снимката му от охраната на Пентагона, значително бяха изсветлили косата, бяха му махнали очилата и повечето бръчки и бяха докарали доста добър образ. Името му беше Саймън Уилсън Макавой.

— Не е лошо — отбеляза Джоуел.

Вторият беше също тъмносин и на него със златни букви пишеше „Канада“. Снимката беше същата, а канадското му име беше Иън Рекс Хатбъро. Джоуел кимна одобрително и подаде паспортите на Нийл, за да ги разгледа и той.

— Съществуват известни притеснения относно разследването, което се провежда във връзка със скандала с помилванията — каза Роланд. — Преди не успяхме да го обсъдим.

— Майоре, и двамата знаем, че не съм замесен в тази афера. Очаквам от ЦРУ да убеди момчетата от ФБР, че съм чист. Нямах представа, че ще бъда помилван. Този скандал не ме засяга.

— Може би ще се наложи да свидетелстваш пред разширен състав съдебни заседатели.

— Добре. Ще дойда доброволно. Но ще се появя съвсем за кратко.

Роланд изглеждаше удовлетворен. Така или иначе, той просто предаваше съобщението. После обаче се зае със своята страна от сделката.

— Да преминем към въпроса за софтуера — каза.

— Програмата не е тук — отвърна Джоуел, като създаде излишен театрален ефект.

После кимна на Нийл и той излезе от стаята.

— Един момент — обърна се успокоително брокерът към Роланд.

Майорът беше вдигнал вежди, а очите му бяха подозрително присвити.

— Някакъв проблем ли има?

— Не, никакъв. Дисковете просто са в друга стая. Извинявай, но от доста дълго време се правя на шпионин.

— За човек в твоето положение това е добро упражнение.

— Предполагам, че отсега нататък ще живея така.

— Нашите специалисти все още си играят с първите два диска. Впечатляваща разработка.

— Клиентите ми бяха умни и добри момчета. Просто проявиха алчност. Както и някои други хора.

На вратата се почука. Беше Нийл. Той подаде плика на Джоуел, който от своя страна извади дисковете и ги предаде на Роланд.

— Благодаря — каза майорът. — Прояви голям кураж.

— Повече кураж, отколкото здрав разум, но какво да се прави.

Размяната приключи. Нямаше какво повече да си кажат. Роланд тръгна към вратата. Хвана дръжката, после се сети за още нещо и се обърна.

— Трябва да знаеш нещо — каза той сериозно. — В ЦРУ са почти сигурни, че днес следобед в Ню Йорк е кацнал Сами Тин. С полет от Милано.

— Благодаря за информацията — отвърна Джоуел.

Когато Роланд излезе от хотелската стая с плика, той се излегна на леглото и затвори очи. Нийл намери две бири в минибара и се стовари на стола до леглото. Изчака няколко минути, като опиваше от бирата си, и накрая попита:

— Татко? Кой е този Сами Тин?

— Не ти трябва да знаеш.

— А, не. Трябва да знам всичко. И ти веднага ще ми разкажеш.

В шест вечерта колата на майката на Лиза спря пред един фризьорски салон на Уисконсин Авеню в Джорджтаун. Джоуел слезе от колата и се сбогува. И благодари. Синът му бързо се отдалечи по улицата, защото бързаше да се прибере у дома.

Нийл се беше обадил по телефона преди няколко часа, за да си уговори час, като беше подкупил момичето, което записваше

клиентите, с обещанието за 500 долара в брой. Чакаше го една солидна дама на име Морийн, която не беше особено въодушевена, че ще работи толкова късно, но, от друга страна, нямаше търпение да види кой е този глупак, който ще плати толкова пари за едно бързо боядисване.

Джоуел плати предварително, благодари както на момичето на рецепцията, така и на Морийн за готовността да му услужат и седна пред едно огледало.

— Искате ли да я измием? — попита Морийн.

— Не. Нека да побързаме.

Тя зарови пръсти в косата му и попита:

— Кой ви е боядисал така?

— Една италианка.

— Какъв цвят искате?

— Сиво, чисто сиво.

— Естествено сиво?

— Не, повече от естествено. Нека да я направим почти бяла.

Фризьорката подигравателно завъртя очи към момичето на рецепцията. Всякакви ги има.

После Морийн се зае за работа. Момичето си тръгна, като заключи предната врата. Няколко минути след началото на боядисването Джоуел попита:

— Утре на работа ли сте?

— Не, утре почивам. Защо?

— Защото трябва да дойда към обяд за още едно боядисване.

Утре ще бъда в настроение за нещо по-тъмно, за да скрия сивото, което правите в момента.

Ръцете и спряха.

— Вие наред ли сте?

— Чакайте ме тук утре на обяд и ще ви платя хиляда долара в брой.

— Добре. Не искате ли да дойдете и вдругиден?

— Мисля, че когато скрием сивото, ще се успокоя.

В късния следобед, когато му се обадиха, Дан Сандбърг висеше безцелно на бюрото си в редакцията на „Уошингтън Поуст“.

Господинът от другата страна на линията се представи като Джоуел Бакман и заяви, че трябва да поговорят. На дисплея на телефона на Сандбърг се изписваше непознат номер.

— Истинският Джоуел Бакман ли? — попита Сандбърг, докато трескаво приготвяше лаптопа си.

— Поне аз не познавам друг.

— Много се радвам да се запознаем. Последния път, когато те видях, ти беше в съда и се признаваше за виновен в най-различни ужасни неща.

— Които до едно бяха заличени от помилването на президента.

— Мислех, че са те скрили някъде на другия край на света.

— Така беше, но Европа ми писна. Липсваше ми моята територия. Върнах се и пак влизам в бизнеса.

— В кой бизнес?

— В моя бизнес, разбира се. Точно за това исках да поговорим.

— За мен ще бъде чест. Но ще трябва да ти задам и няколко въпроса за помилването. Тук се носят какви ли не слухове.

— Първо ще отметнем това, мистър Сандбърг. Утре сутрин в девет?

— На всяка цена. Къде ще се срещнем?

— Ще отседна в президентския апартамент на хотел „Хей-Адамс“. Ако искаш, доведи фотограф. Брокерът се завръща.

Сандбърг затвори телефона и веднага се обади на Ръсти Лоуъл, най-надеждния си информатор в ЦРУ. Лоуъл беше излязъл и както обикновено никой нямаше представа къде е отишъл. Той опита и с един друг информатор в Лангли, но отново удари на камък.

Уитакър седеше в първа класа на самолета на „Алиタリア“ от Милано за летище „Дълес“ във Вашингтон. В първа класа алкохолът беше безплатен и се сервираше без ограничения, така че Уитакър правеше всичко възможно, за да се натряска. Обаждането от Хулия Хавиер наистина му дойде като гръм от ясно небе. Първият ѝ подчертано вежлив въпрос беше:

— Някой при вас да е виждал Марко, Уитакър?

— Не, но продължаваме да го търсим.

— Смяташ ли, че ще го намерите?

— Да, напълно съм убеден, че ще се появи.

— Директорката е доста притеснена, Уитакър. Искате на всяка цена да разберете дали ще откриете Марко.

— Кажете ми, че ще го открием!

— И къде точно го търсите, Уитакър?

— Навсякъде между Милано и Цюрих.

— Ами губите си времето, Уитакър, защото старият Марко изскочи тук, във Вашингтон. Този следобед имаше делова среща в Пентагона. Изплезна ти се като змиорка, Уитакър, и направи всички ни на глупаци.

— Какво?!

— Прибирай се, Уитакър. Бързо.

Двайсет и пет реда седалки по-назад в самолета, в туристическа класа, седеше Луиджи и търкаше коляно в едно дванайсетгодишно момиче, което слушаше най-вулгарния рап, който беше чувал в живота си. Той също вече беше на четвъртото питие. Тук алкохолът не беше безплатен, но на него не му пукаше колко ще струва.

Защото знаеше, че Уитакър седи в първа класа и си води бележки как точно да прехвърли цялата вина върху него. Всъщност и той трябваше да се заеме с тази задача, но засега просто му се пиеше. Следващата седмица във Вашингтон нямаше да бъде от най-приятните.

В 18:02 вечерта източно американско време от Тел Авив се получи нареждане операцията по убийството на Бакман да бъде спряна. Изтеглете се. Мисията се отменя. Опаковайте си багажа и се прибирайте, този път няма да има труп.

Агентите посрещнаха с облекчение тази новина. Бяха обучени да действат потайно, да си вършат работата и да изчезват, без да оставят следи, улики или свидетели. Болоня беше много по-подходяща за това от оживените тротоари на Вашингтон, окръг Колумбия.

Един час по-късно Джоуел напусна хотел „Мариот“ и с наслада се разходи в хладната вечер. Въпреки всичко избра по-оживените улици и не изгуби нито минута. Вашингтон не беше Болоня. Градът се променяше драстично след края на работното време. След като служителите от центъра тръгнаха към домовете си в предградията и движението по улиците утихна, за него нещата ставаха опасни.

Служителят на рецепцията в хотел „Хей-Адамс“ предпочиташе кредитни карти, нещо от пластмаса, което да не му разваля счетоводството. Рядко се случваше някой клиент да настоява да плати в брой, но специално този клиент не приемаше отказ. Резервацията беше потвърдена и рецепционистът намери сили да се усмихне, докато подаваше ключа на мистър Феро и го поздравяваше с „добре дошъл“.

— Имате ли багаж, сър?

— Не.

С това краткият им разговор приключи.

Мистър Феро пое към асансьорите, като носеше единствено едно евтино куфарче от черна кожа.

Президентският апартамент в хотел „Хей-Адамс“ беше на осмия етаж и имаше три големи прозореца, които гледаха към Ейч Стрийт, Лафайет Парк зад нея и Белия дом отвъд парка. Имаше спалня с двойно легло, баня от мрамор и месинг и хол с антикварни мебели, малко демодиран телевизор, телефон и факс апарат, който изглеждаше почти неизползван. Всичко това струваше 3000 долара на вечер, но брокерът не се интересувахе от цени.

Когато Сандбърг почука на вратата в девет сутринта, му се наложи да почака само една секунда, преди Бакман да я отвори със замах и да го приветства бодро с „Добро утро, Дан!“ Брокерът сграбчи дясната му ръка и енергично я разтърси, след което го покани в апартамента.

— Радвам се, че дойде — заяви. — Искаш ли кафе?

— Да, ако обичаш, черно.

Сандбърг остави чантата си на един стол и загледа Бакман, който му наливаше кафе от сребърна кана. Беше много по-слаб, косата му беше по-къса и почти бяла, а лицето му изглеждаше изпито. Приличаше на Бакман от скамейката на обвиняемия, но не много.

— Настанявай се — каза той. — Поръчах закуска. Трябва да я донесат всеки момент.

Бакман внимателно постави две чаши кафе с чинийки на масичката пред канапето и каза:

— Искаш ли да го направим тук? Носиш ли диктофон?

— Да, ако нямаш нищо против.

— Дори предпочитам така. Да не стават грешки.

Те заеха местата си. Сандбърг постави на масата малък диктофон, но извади и бележник и химикалка. Бакман не спираше да се усмихва, седнал спокойно на стола си, небрежно праметнал крак върз крак с уверения вид на човек, който не се бои от никакви въпроси. Сандбърг си отбеляза наум, че твърдите каучукови подметки на обувките му изглеждат чисто нови. По черната кожа не се виждаше

ните прашинка. Както обикновено, адвокатът беше издокаран като за световно — костюм в тъмносиньо, блестяща бяла риза с маншети, златни копчета за ръкавели и игла за вратовръзката, а самата вратовръзка беше в червено и златно и просто крещеше да ѝ се обърне внимание.

— Е, значи първият ми въпрос е: къде беше досега?

— В Европа. Помотах се насам-натам и разгледах Стария континент.

— За два месеца?

— Да, според мен стигат.

— Нещо определено?

— Всъщност не. Прекарах доста време по влаковете, което е чудесен начин за пътуване. Човек вижда всичко.

— Защо се върна?

— Тук е моят дом. Къде иначе да отида? Какво друго да правя? Да пътуваш из Европа звучи много забавно и наистина беше така, но човек не може да направи кариера от това. А аз имам работа за вършене.

— Каква работа?

— Обичайната ми работа. Политически връзки и консултации.

— Тоест лобиране, така ли?

— Във фирмата ми ще има и отдел за лобиране, да. Това ще бъде много важна част от нашата работа, но в никакъв случай няма да бъде единствената.

— За коя фирма говориш?

— За новата ми фирма.

— Не разбирам, мистър Бакман.

— Отварям нова фирма. Ще се казва „Бакман Груп“ и ще има офиси тук, в Ню Йорк и в Сан Франциско. Ще започна с петима партньори, но до една година сигурно ще нараснем до дваисет.

— За кои хора става дума?

— О, все още не мога да говоря с имена. Засега оформяме договорите, преговаряме за подробностите и изобщо се занимаваме с неща, които изискват дискретност. Смятаме да прережем лентичката на първи май, сигурно ще се получи голямо събитие.

— Несъмнено. Значи няма да е точно адвокатска фирма, така ли?

— Не, но планираме по-късно да отворим и юридически отдел.

— Мислех, че си изгубил адвокатските си права, когато...

— Да, така е. Но след като бях помилван, отново имам право да се явя на изпит пред колегията. Ако ме бързне мухата да започна да съдя разни хора, ще преговоря учебниците и ще си взема ново разрешително. Но това със сигурност няма да стане скоро, защото имам много работа.

— Каква по-точно?

— Да задвижа фирмата, да събере начален капитал и, на първо място, да се срещна с потенциалните ни клиенти.

— Можеш ли да назовеш някои от тях?

— Не, разбира се, но ако почакаш още няколко седмици, тази информация също ще бъде огласена.

Телефонът на бюрото звънна и Бакман се намръщи:

— Извинявай за секунда. Очаквам едно обаждане.

Той отиде и вдигна слушалката. Сандбърг чу следното:

— Ало, Бакман на телефона. Да, здравей, Боб. Да, утре ще бъда в Ню Йорк. Виж, нека ти се обадя след час, става ли? В момента имам среща.

После затвори и отново се обърна към Сандбърг:

— Извинявай.

Беше Нийл, който се обади точно както се бяха разбрали в 9:15 и щеше да продължи да звъни на всеки десет минути през следващия час.

— Няма нищо — каза Сандбърг. — Нека сега да поговорим за помилването ти. Чете ли статиите, в които се цитираха слухове, че си обвинен в подкуп на президента, за да получиш помилване?

— Дали съм чел статиите? Вече съм наел екип от адвокати, Дан. Момчетата ми работят по въпроса. Когато федералните успеят да съберат разширен състав съдебни заседатели, ако изобщо стигнат дотам, вече съм ги уведомил, че искам да свидетелствам пръв. Нямам абсолютно нищо, което да крия, а твърдението, че съм си купил помилването, е клевета по смисъла на закона.

— Значи смяташ да заведеш дело?

— Абсолютно. Моите адвокати подготвят дело за клевета срещу „Ню Йорк Таймс“ и онзи касапин Хийт Фрик. Ще бъдем безмилостни. Делото ще бъде истински скандал и накрая те ще ми платят много, много пари.

— Сигурен ли си, че искаш да публикувам това?

— И още как, по дяволите! И докато все още сме на тази тема, искам да поздравя теб и всекидневника, в който работиш, за похвалната ви въздържаност от подобни инсинуации. Бях доста изненадан от нея, но изненадата ми беше изцяло приятна.

От самия факт, че Сандбърг беше поканен в президентския апартамент на Бакман, вече ставаше сензационна статия. Сега обаче тя автоматично щеше да излезе на първа страница, още утре сутринта.

— Нека да го запишем напълно ясно — помоли Сандбърг. — Значи отричаш, че си платил за помилването?

— Отричам категорично и яростно. И ще осъдя всеки, който се осмели да го твърди.

— Тогава защо беше помилван?

Бакман се намести на стола и се наклони да се впусне в дълга реч по темата, но точно в този момент рязко се позвъни на вратата.

— А, закуската — каза той и скочи на крака.

Той отвори вратата и в стаята влезе сервитьор с бяло сако, който буташе количка с черен хайвер и всякакви други вкуснотии, бъркани яйца с трюфели и бутилка шампанско „Круг“ в кофичка с лед. Докато Бакман разписваше сметката, сервитьорът отвори бутилката.

— Една или две чаши? — попита той.

— Чаша шампанско, Дан?

Сандбърг не можа да се удържи да не си погледне часовника. Струваше му се малко рано да подкара отсега с алкохол, но какво пък толкова, по дяволите? Колко често му се случваше да седи в президентски апартамент с изглед към Белия дом и да посрбва шампанско по 300 долара бутилката?

— Добре, но малко — съгласи се той.

Сервитьорът напълни две чаши, върна бутилката обратно в леда и излезе от стаята в момента, в който телефонът отново зазвъня. Този път се обаждаше Рандъл от Бостън, който също трябваше да изчака до телефона още един час, докато Бакман си свърши работата.

Той тресна слушалката и каза:

— Хапни нещо, Дан, поръчал съм достатъчно и за двамата.

— Не, благодаря, вече изядох едно геврече.

Сандбърг взе шампанското си и отпи малка глътка.

Бакман топна една препечена филийка в купчинката хайвер, която струваше 500 долара, и я натика цялата в устата си — като тийнейджър, който яде чипс с доматино пюре. Енергично задъвка, седнал с чаша в ръка, и продължи с интервюто.

— Помилването? — повтори. — Помолих президента Морган да преразгледа моя случай. Честно казано, не се надявах да прояви интерес към молбата ми, но той е много проникателен човек.

— Артър Морган?

— Да, Дан, той е силно подценяван като президент. Не заслужаваше такъв погром. Ще липсва на всички ни, ще видиш. Както и да е, колкото повече проучваше моя случай, толкова повече се засилваха съмненията му. Морган успя да погледне отвъд димната завеса, която бяха вдигнали от правителството. Прозря техните лъжи. Самият той е опитен адвокат и прекрасно разбира с каква власт разполагат федералните ченгета, когато си наумят да натопят някой невинен гражданин.

— Твърдиш, че си невинен?

— Абсолютно. Не съм направил нищо лошо.

— Но ти се призна за виновен!

— Нямах друг избор. Отначало отправиха изфабрикувани обвинения срещу мен и Джейси Хъбард. Ние не трепнахме. „Ще се видим на делото — така им казахме. — Само съберете съдебен състав.“ Това толкова ги изплаши, че прибяха до обичайното си средство в такива случаи. Подгониха приятелите и семействата ни. Тези гестаповски кретени отправиха обвинение срещу сина ми, Дан, който току-що беше завършил университета и нямаше никаква представа от моите дела. Защо не напишеш за това?

— Вече написах.

— Както и да е, нямах друг избор, освен да се примиря. За мен делото се превърна в нещо като знак за доблест. Признах се за виновен, така че да отменят всички обвинения срещу сина ми и моите партньори. И президентът Морган прозря причината да го направя. Ето защо бях помилван — защото го заслужавах.

Още една препечена филийка, още една порция хайвер с цената на златото, още едно сръбване от луксозното шампанско, за да ги преглътне по-лесно. Бакман закри из стаята и съблече сакото си,

сякаш нямаше търпение да се разтовари от всичко, което му тежеше. Сетне изведнъж спря и заяви:

— Но стига толкова за миналото, Дан. Нека да поговорим за бъдещето. Виж Белия дом ей там. Ходил ли си някога на вечеря по покана на президента, където си заобиколен от фракове, лъскави военни униформи и красиви рокли?

— Не.

Бакман беше застанал до прозореца и не откъсваше поглед от Белия дом.

— Аз съм ходил, два пъти — каза той с нотка на тъга. — Но ще го направя отново. Дай ми две, най-много три години, и един ден ще ми изпратят покана с правителствен куриер, отпечатана на дебела хартия със златни букви: „Президентът и Първата дама на САЩ ще се радват на честта да присъствате...“

Той се обърна и самоуверено се усмихна на Сандбърг.

— Това е властта, Дан. За това живея.

Беше добра реплика за цитиране в статията, но Сандбърг предпочиташе нещо друго. Той рязко върна брокера в действителността с директен въпрос:

— Кой уби Джейси Хъбард?

Раменете на Бакман увиснаха и той отиде до кофичката с лед, за да напълни отново чашата си.

— Беше самоубийство, Дан, чисто и просто самоубийство. Джейси се чувстваше толкова унижен, че направо не е за вярване. ФБР го унищожи. И той не издържа.

— Трябва да ти кажа, че ти си единственият човек в този град, който вярва на версията за самоубийство.

— А освен това съм и единственият човек в този град, който знае истината. Цитирай ме, ако обичаш.

— Добре.

— Нека да поговорим за нещо друго.

— Честно казано, Бакман, миналото ти е много по-интересно за читателите от бъдещето. От един доста надежден източник знам, че си получил помилване, защото от ЦРУ са искали да те пуснат на свобода, че Морган се е огънал под натиска на Теди Мейнард и че са те скрили някъде, за да видят кой ще те докопа пръв.

— Трябва да си намериш нови източници.

— Значи отричаш, че...

— Виж! — каза Бакман и разпери ръце, все едно Сандбърг не го виждаше достатъчно добре. — Тук съм! Жив съм! Ако ЦРУ искаше да ме ликвидира, вече щях да съм мъртъв.

Той пак отпи глътка шампанско и повтори:

— Намери си нов източник на информация. Не искаш ли яйца? Ще изстинат.

— Не, благодаря.

Бакман си сипа щедра порция бъркани яйца в една чинийка и ги изяде, без да спира да кръстосва из стаята, от прозорец до прозорец, без да откъсва поглед от любимия си изглед към Белия дом.

— Много са вкусни, с трюфели — отбеляза.

— Не, благодаря, наистина. Колко често ти се случва да закушваш по този начин?

— Недостатъчно често.

— Познаваше ли Боб Криц?

— Естествено, всички познаваха Криц. Той е в играта горе-долу толкова отдавна, колкото и аз самият.

— Къде беше, когато умря?

— В Сан Франциско, на гости на един приятел, научих от новините по телевизията. Много тъжно, наистина. Какво общо има Криц с мен?

— Просто питам.

— Това означава ли, че нямаш повече въпроси?

Сандбърг разлисти бележките си и в този момент телефонът звънна отново. Този път беше някой си Оли, на когото Бакман обеща да се обади по-късно.

— Фотографът чака долу — каза Сандбърг. — Редакторът ми поръча да направя снимки.

— Разбира се.

Джоуел отново облече самото, провери как изглеждат вратовръзката, прическата и зъбите му в едно огледало и изяде още една порция хайвер, докато фотографът се качи и разположи оборудването си. Докато той си играеше с осветлението, Сандбърг не изключи диктофона и зададе на Бакман още няколко въпроса.

Най-добрата снимка според фотографа, с когото Сандбърг се съгласи този път, беше близък план на Джоуел, седнал на

тъмночервеното канапе, а на стената зад него се виждаше една картина. Освен това той позира няколко пъти и до прозореца, защото искаше Белият дом да влезе в кадър.

Телефонът продължи да звъни и Джоуел най-сетне спря да го вдига. С Нийл се бяха разбрали да звъни на всеки пет минути, ако не получи отговор на някое обаждане, и на всеки десет в останалите случаи. След двацет минути снимки, през които не вдигаше, телефонът направо ги беше побъркал.

Брокерът очевидно беше зает човек.

Фотографът приключи, събра си нещата и си тръгна. Сандбърг се помота още няколко минути и най-сетне също пое навън. На вратата спря и каза:

— Виж, Бакман, статията утре несъмнено ще предизвика фурор. Но все пак искам да знаеш, че не повярвах и на половината глупости, които ми наговори днес.

— На коя половина?

— Беше си виновен, и още как. Както и Хъбард. Смъртта му не беше самоубийство, а ти избяга в затвора, за да си спасиш кожата. Мейнард ти е издействал помилването. А Артър Морган беше идиот.

— Хубаво. Тази половина, така или иначе, не е важна.

— А кое е важно?

— Това, че брокерът се завръща. Гледай да го пише на първа страница.

Морийн беше в доста по-добро настроение, отколкото предишния ден. Почивният ѝ ден никога не беше струвал хиляда долара. Тя заведе Бакман в едно индивидуално сепаре в дъното на салона, по-далеч от крякането на дамите, които бяха дошли да си направят прически. Двата седнаха заедно, разгледаха различните цветове и нюанси и най-сетне избраха един, който щеше да се поддържа лесно. За Морийн думата „поддържа“ се превеждаше като „надежда за още 1000 долара на всеки пет седмици“.

За Джоуел това нямаше никакво значение. Така или иначе, не смяташе повече да идва при нея.

Тя превърна бялото в сиво, а после му добави достатъчно кафяво, за да го подмлади с пет години. Но Бакман не го правеше от суета.

Нямаше никакво значение колко млад ще изглежда. Просто искаше да се скрие.

Когато посрещна последните си гости в хотелския апартамент, той се разплака. Нийл — собственият му син, когото почти не познаваше — и Лиза — снахата, която никога дотогава не беше виждал — му подадоха Кари, двегодишната му внучка, за която само си беше мечтал. Отначало и тя се разплака, но после се успокои, когато дядо ѝ я занесе до прозореца, за да ѝ покаже Белия дом, който се виждаше в далечината. Той я разнесе от прозорец на прозорец, от стая в стая, като я люлееше на ръце и дърдореше по бебешки, все едно беше отгледал десетина внуци. Нийл му направи още няколко снимки, но на тях сякаш беше съвсем различен човек. Скъпият костюм беше изчезнал; той беше облечен с памучен панталон и обикновена риза. Бяха изчезнали и арогантността му и желанието да се изфука на всяка цена; беше най-обикновен дядо, прегърнал едно прекрасно малко момиченце.

От румсървиса донесоха късен обяд, състоящ се от супи и салати. Седнаха на масата заедно, като семейство, което беше първият подобен обяд на Джоуел от много, много години насам. Той ядеше само с една ръка, защото другата беше заета да придържа Кари на коляното му, което не спря да я подрусва.

Джоуел ги предупреди за утрешната статия във „Уошингтън Поуст“ и им обясни защо е направил така, че да я отпечатат. За него беше важно отново да го видят във Вашингтон, при това по възможно най-очебиен начин. Така щеше да си спечели малко време и да заблуди всички, които може би продължаваха да го издирват. Щеше да предизвика фурор, за който да се говори дълго след като изчезне от града.

Лиза държеше да разбере доколко Джоуел е в опасност и той трябваше да признае, че не е съвсем наясно. Щеше да се покрие и да пътува известно време, като си отваря очите на четири. През последните два месеца беше научил много в това отношение.

— След няколко седмици ще се върна — обеща. — И от време на време ще се отбивам. Надявам се, че след няколко години нещата ще утихнат.

— Къде отиваш сега? — попита Нийл.

— Ще хвана влак до Филадельфия, а оттам — самолет до Оукланд. Искам да видя мама. Ще бъде много мило, ако и вие й пуснете някоя картичка. Няма да бързам, но в крайна сметка ще отида някъде в Европа.

— Кой паспорт ще използваш?

— Нито един от двата, които ми дадоха днес.

— Моля?!

— Не смятам да позволя на ЦРУ да ме следи. Никога няма да ги използвам, освен ако наистина не се наложи.

— А как ще пътуваш?

— Имам и друг паспорт. Една приятелка ми го даде назаем.

Нийл го изглежда подозрително, сякаш знаеше какво означава за баща му думата „приятелка“. Лиза обаче пропусна този момент, а малката Кари пък избра точно него, за да се наака. Джоуел бързо я върна в ръцете на майка й.

Докато Лиза беше в банята, за да смени памперса на детето, Джоуел сниши глас и заговори бързо:

— Още три неща. Първо, плати на някоя охранителна фирма да провери за микрофони къщата ти, офиса и колите. Ще се изненадаш от резултатите. Ще ти излезе около десет бона, но няма да се мине без това. Второ, много ми се иска да намериш някой дом за стари хора наблизо. Майка ми, твоята баба, си седи сама в Оукланд и никой не й ходи на гости. Добрите старчески домове струват три-четири хиляди долара на месец.

— Предполагам, че имаш толкова пари?

— Това беше трето. Да, имам пари. Те са в една сметка тук, в „Мериланд Тръст“. Ти си записан като съсобственик на сметката. Изтегли двайсет и пет хиляди, за да си покриеш разходите дотук, и разполагай с останалите както намериш за добре.

— Не ми трябва толкова много.

— Ами тогава похарчи колкото искаш. Отпусни се. Заведи малката в Дисниленд.

— Как ще поддържаме връзка?

— Засега по електронната поща на Дядо Коледа. Нали знаеш, че вече съм истински хакер.

— В безопасност ли си, татко?

— Най-лошото мина.

Лиза се върна с Кари, която пак искаше да седне на коляното на дядо си. Той продължи да я подрусва, докато кракът му не изтръпна.

Бащата и синът влязоха заедно във фоайето на Юниън Стейшън, а Лиза и Кари останаха в колата. Тълпата отново накара Джоуел да се стегне вътрешно; щеше да му бъде трудно да се пребори със старите си навици. Дърпаше след себе си малка чанта на колелца, в която беше събрал всичко, което притежаваше на този свят.

Купи си билет за Филаделфия и докато бавно вървяха към перона, Нийл каза:

— Наистина искам да знам къде отиваш.

Джоуел спря и го погледна, преди да отговори:

— Връщам се в Болоня.

— Където живее твоята приятелка, нали?

— Да.

— Близка приятелка?

— О, да.

— Защо ли не съм изненадан?

— Не мога иначе, синко. Жените винаги са били слабото ми място.

— Италианка ли е?

— О, да. Забележителна жена.

— Ти казваш така за всички жени.

— Тази ми спаси живота.

— Тя знае ли, че ще се върнеш?

— Мисля, че да.

— Моля те да внимаваш, татко.

— Ще се видим след един-два месеца.

После двамата се прегърнаха и се сбогуваха.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Разбирам от право, но в никакъв случай не съм специалист по разузнавателни спътници и шпионаж. Високотехнологичните играчки днес ме ужасяват дори повече, отколкото преди година. (Пиша книгите си на един домашен компютър, който е на тринайсет години. Почне ли да ми прави номера, което се случва все по-често, аз буквално затаявам дъх. Когато най-сетне се предаде и издъхне, това вероятно ще означава край и за моята кариера като писател.)

Всичко е измислица, приятели. Не знам почти нищо за шпионите, електронното разузнаване, сателитните телефони, смарт телефоните, скритите микрофони и хората, които ги използват в работата си. Ако нещо в този роман наподобява истината, най-вероятно е погрешка.

Болоня обаче е съвсем истинска. Разполагах с невероятната възможност да хвърля стреличка по картата на света и така да избира къде да скрия мистър Бакман. Почти всеки град на Земята щеше да ми свърши работа. Но аз обожавам Италия и всичко италианско и трябва да си призная, че когато хвърлих стреличката, не бях със завързани очи.

Проучването ми (което вероятно е твърде силна дума) ме отведе в Болоня, чудесен старинен град, в който се влюбих моментално. Там ме разведе моят приятел Лука Патуели. Той познава всички главни готвачи в Болоня, което не е малко постижение, и по време на изтощителната ни съвместна работа аз успях да кача цели пет килограма.

Затова благодаря на Лука, на неговите приятели и на техния гостоприемнен и вълшебен град. Благодаря и на Джийн Макдейд, Майк Муди и Бърт Коли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.